

AŞK-I DERUN
“BERDEL”

PAROLA YAYINLARI

Henüz küçüktüm... "Onu Gözyaşlarımla Öldürdüm." isimli bir roman tutuşturdu babam avuçlarıma. "Oku kızım, okumak insanı geliştirir." dedi. O ilk romanım oldu ve okuma tutkum o gün başladı. Zamanla sayıları arttı kitaplarımın ve bu tutku yazma isteğimi tetikledi.

Bu kitabımı, kelimeleri avuçlarımda biriktirip, satırlara dökmemde en büyük payı olan babam FAHRETTİN TENDÜRÜS'e...

İthaf ediyorum

TEŞEKKÜR

Yazmaya başladığım ilk günden itibaren, bütün kahrımı çeken ve her zaman destekçim olan altın kızlarım, en değerli dostlarım Büşra Tuncer, Dilara Akalın, Betül Özbek ve sevgi dolu Berdel ailesine teşekkür ediyorum...

BİRİNCİ BÖLÜM

Uzun, bembeyaz bir tavan... Genç kız gözlerini açtığından beri hemen tepesindeki beyaz tavan ile bakışıyordu. Yaklaşık yarım saat önce uyanmış ve uzun kirpiklerinin arasından ilk defa görüyormuş gibi tavana bakarken ağabeyi ile yapacaklarını sıraya dizmişti. Yatağından miskince kalkıp, banyoya ilerlerken de planlarını sıralamaya devam etti. Bir senedir askerde olan ağabeyi ile ayrı geçirdiği zamanların acısını çıkartacaktı. Fakat önce ağabeyini havaalanından alıp, yol boyu başının etini yiyip, ardından eve getirmesi gerekiyordu.

Banyodan çıkıp hızlıca hazırlanırken, mutfaktan gelen tı-kırtıları işitti. Anlaşılan annesi de bugün erken mesaiye başlanıyordandı. Telefonunu ve arabasının anahtarlarını çantasına tıktırdıktan sonra hızla merdivenleri indi.

"Günaydın Neriman Sultan."

Arkadan sarıldığı annesi, korkudan parmağını damağına yapıştırırken Hüma çoktan ayakkabılarını giymeye başlamıştı.

"Kaç kere diyorum şöyle yaklaşma kızım!" Hüma, kıkırdarken annesine cevap vermemişti. Çünkü ona birkaç dakikadan fazla kızamayacağını zaten biliyordu.

"Hadi ben çıktım sultanım. Şu baş belası oğlunu alıp geleyim."

Neriman Hanım'ın gözleri parlarken Hüma evden ayrıldı. Hızla arabasına binip İstanbul trafiğinin içine karıştı. Kimi

şoförlere hakaretler mırıldanırken, kimi yayalara el kol hareketleri ile çekilmelerini söylemeye çalıştı. En sonunda stresli bir yolculuğun sonuna gelip, aracını park etti.

Havaalanının girişine doğru hızlı adımlarla yürüyüp, sağa sola bakınmaya başladı. Mardin uçağı çoktan İstanbul'a inmiş olmalıydı. Birkaç dakika bekledikten sonra karşıdan gelen ağabeyini gördü. Heyecanla ona el sallamaya başladı. Ağabeyi yaklaştıkça heyecandan fark edemediği ayrıntı gözüne çarptı.

Ağabeyi Deniz'in yanında genç bir kız vardı. Hüma, kaşlarını merakla havalandırırken önünde duran ağabeyine baktı. Bozuntuya vermemek için kollarını açan büyük adamın kucasına bıraktı kendini. Bu sarılma her şeyi unutmak için yeterliydi. Çünkü o an, bir kucak sevginin verdiği mutluluğu hiçbir şeyin vermediğini düşünüyordu.

Hüma geri çekilip Deniz'in gözlerine baktı. Aşkı bulduğunu haykıran birer yıldız gibi parlıyorlardı. Aklında sıraya geçmiş sorularını sonraya saklayıp yanlarındaki kıza döndü.

Epey güzel ve alımlıydı. Esmer teni, upuzun saçları, kavisli güzel kaşları ve dolgun dudakları olduğunu fark etti. Gerçekten âşık olunası bir güzelliğe sahipti. Giydiği bordo uzun etek, üzerine uydurduğu krem gömlek, sürme çektiği karalı gözleri ve burnunda sallanan hızmasıyla Deniz'in askerlik yaptığı topraklardan olduğu belliydi.

Merakını bir kenara bırakıp, kıza içtenlikle sarıldı Hüma. Genç kız bir an afallarken gözleri Deniz'e kaymıştı. Ama o gülümsüyordu. Çünkü kardeşinin damarlarında kandan çok sevgi taşıdığını düşünürdü...

Geri çekildikten sonra genç kıza gülümseyerek "Ben Hüma." dedi ve kendini tanıttı.

"Ben, Kardelen." diyerek yanıtladı genç kız onu. Sesi o kadar cılız çıkmıştı ki, Hüma kara kirpiklerinin altında saklanan utangaçlığı o an anladı. Birlikte eve doğru yola çıkarlar-

ken sessizliğini korudu. Ağabeyinin anlatacağı doğru zamanı beklemeye başladı.

O sırada Mardin'de, bir kızılca kıyamet koptu Pehlivan Konağı'ndan. Evlerinin Kardelenleri, gözbebekleri bir not bırakıp, sevdiği adamla gittiğini yazmıştı. Geride kalan ailesini ne kadar yıktığını bilmeden ve birçok kişinin hayatını nasıl değiştireceğini fark etmeden. Beyazıt Pehlivan, konaktan aldığı haberle bir hışım şantiyeden çıkmış ve duyduklarına yol boyu inanmamıştı. Onun değerlisi böyle bir şey yapmazdı ki, yüzlerini yere eğmezdi. Hele de nedensiz yere. Fakat konağın kapısından heybetli bedeniyle girdiği zaman annesi Sevcan Hanım'ı diğer kız kardeşi Zelal'in kollarında feryat figan görüp, babası Remzi Ağa'yı sinirli ve kederli bir halde avluda olta atarken bulana kadar. Birde gözü dönmüş halde etrafa tehditler yağdıran kardeşi Bedirhan'ı!

O, Kardelen'in böyle bir şey yapmasına hala inanamazken, eline Bedirhan'ın tutuşturduğu notla kalakaldı oracıktı. Kardelen'in el yazısıyla bıraktığı not...

Evet gitmişti. Yıkılmıştı onları kardeşi. Karısı Dilcem öldüğünden beri ilk defa bu kadar sarsılmıştı Beyazıt Ağa. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Bundan sonra bu konağın çatısı altında hiç bir şey aynı olmayacaktı, özellikle Beyazıt Ağa için...

Hüma, Deniz ve Kardelen eve ulaştıklarında kapıda anneleri Neriman Hanım ve babaları Murat Bey karşıladı onları. Neriman Hanım elli yaşlarında, kızı gibi beyaz tene sahip, kısa boylu tonton mu tonton bir kadındı. Kimseye bir zararı dokun-

maz herkesin iyiliğini ister, kızı ve oğlunu canından çok sever, ayaklarına taş değse onlardan önce o oturur ağlardı. Her anne gibi gözünden sakınırdı yavrularını. Üstelik 19 yaşında bir oğlunu trafik kazasında kaybetmişti ve o kara günden sonra daha bir üzerine titrer olmuştu evlatlarının. O güzel yüzüne bazen hüznün düşmesi, durduk yere gözlerinin yaşarması ve eskisi gibi içten gülümsememesi de bu yüzdendi.

Murat Bey ise heybetli duruşu, sert yüz hatları, bariton sesivle karşısındaki insanı ürkütebilecek bir adamdı. Fakat son yıllarda saçlarına düşen beyazlar ve taktığı yakın gözlüğü onu biraz daha sevimli gösteriyordu. O da Neriman Hanım gibi çocuklarını gözünden sakınır aynı zamanda her kararlarında onların arkasında dururdu. Özel bir şirkette yıllarca dişini tırnağına takıp çalıştıktan sonra çocuklarının ve eşinin ısrarları üzerine 3 yıl önce emekliye ayrılmıştı ve şimdi o yılların keyfini sürüyordu.

Hüma gibi ilk başta onlarda yanlarındaki Kardelen'e şaşkınca bakakaldılar. Daha sonra nazik bir şekilde içeri buyur ettiler. Oğullarıyla doya doya hasret giderip, Neriman Hanım'ın hazırladığı mükellef kahvaltı sofrasında neşeli bir şekilde karınlarını doyurdular. Bu sırada çekingenliğinden masada pek bir şey yemeden onları dinleyen, sohbete sadece başıyla onay verip, gülümseyerek katılan Kardelen gözlerinden kaçmamıştı. Hüma, annesi ve babası birbirlerine kaçamak bakışlar atarak durumu anlamaya çalışıyorlar ve Deniz'in yapacağı açıklamayı sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Deniz onları daha fazla meraklandırmak istemedi. Kahvaltının sonlarına doğru çayından son bir yudum alıp, hafif öksürerek boğazını temizledi ve bakışları üzerinde topladı. Önce ne diyeceğini pek bilemedi daha sonra sesini buldu ve konuşmaya başladı.

"Anneciğim, babacığım bu Kardelen."

Hüma ağabeyinin bu heyecanlı ve saçma girişine kıkırdarak lafa atladı. "Hadi canım." Annesinin imalı bakışları

ve babasının öksürük sesiyle "Pardon!" diyerek toparladı ve tekrar ağabeyinin söyleyeceklerine kilitlendi.

Deniz derin bir nefes alıp direk konuya girdi. "Sizinle açık konuşacağım. Kardelen ve ben Mardin'de tanıştık ve bir süredir görüşüyorduk. Bu durumdan Hüma'ya biraz bahsetmiştim." dedi. Hüma da onaylar şekilde gözlerini kapatıp açtı. Deniz heyecanla devam etti. "Bu şekilde olsun istemezdim ama..." Babası ne demeye çalıştığını anlar gibi hafif kaşlarını çattı. "Ben Kardelen'i kaçırmak zorunda kaldım." Deniz son cümlesini tamamlamanın rahatlığı ile derin bir oh çekti. Hüma'dan "Höhhhh." diye bir ses yükseldi. Annesi içtiği suyu boğazına kaçırdı ve öksürmeye başladı. Babası Murat Bey ise mümkünmüş gibi kaşlarını daha da çatarak "Kaçırdım da ne demek oğlum?" dedi.

Böyle bir tepkiyi bekliyordu Deniz. İyi etmişsiniz oğlum diye karşılayamazlardı elbette! Kızarmanın evrelerini atlatan güzel sevdiğine baktı. "Hüma, Kardelen'e eşlik et lütfen! Bize birer kahve yapın." dedi. Kardelen'i oradan uzaklaştırıp, anne ve babasıyla daha rahat konuşmak istiyordu. Hüma hemen ayağa kalktı ve Kardelen'in omzuna dokundu. "Gel canım, biz kahveleri yapalım."

Hüma, Kardelen ile mutfağa ilerlerdi ve rahat konuşabilmeleri için mutfağın kapısını kapattı. Kardelen'in gözleri dolmuştu ve utangaç bir şekilde başını önüne eğdi. Hüma onun güzel sürmeli gözlerinden yaşlar akacağını anlayıp, onu yönlendirerek mutfaktaki sandalyeye oturttu. Kendi de yanına oturup elini Kardelen'in elinin üzerine koydu. "Sakın ağlama canım, ağabeyim böyle bir şey yapmışsa kesinlikle geçerli bir nedeni vardır. Biz her zaman yanınızda olacağız, sakın üzülme." diyerek teselli verdi. "Şimdi neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Kardelen buğulu gözlerini, Hüma'nın güzel gözleriyle buluşturdu ve onaylarcasına başını salladı. Hüma yerinden kalkıp bir bardağa su doldurdu ve Kardelen'in önüne bıraktı.

Kardelen de tıpkı deniz gibi nasıl söze gireceğini bilemedi. Daha sonra anlatmaya başladı kendi hikâyesini...

"Biz Deniz ile Mardin'de tanıştık. Ben Deniz'le karşılaşana kadar böyle hislerden uzak birisiydim. Bir gün çarşı izninde gördüm onu. Bir şekilde tanıştı benimle. Derken sevdik birbirimizi. Ama sevmek suçlu bir kelepçeydi benim için. Ben onu bile bile geçirdim boynuma..."

Hüma, Kardelen'in karamsar konuşması ile kaşlarını çat-tı. Sevmek neden suç olabilirdi ki?

"O hayatımın aşkı Hüma. Ben ona her baktığımda sanki ilk defa görüyormuşum gibi kalbim divaneye dönüyor. Ne-fesim sıklaşıyor. Hele bana bir güzelim deyişi... Sanki tüm dünyayı ayaklarım altına seriyorlar. Şairlere şiirler yazdıran hisleri o an anlıyorum. Belki abarttığımı düşüneceksin ama Deniz... Benim kalbimin eşi, hayat bulduğum tek şey sanki şu dünyada. Ben onu kaybetmekten çok korktum, korktum ve bu yüzden kaçmak zorunda kaldık..."

Duyduklarıyla gözleri yaşardı Hüma'nın. Güzel gözle-rinde biriken su tomurcukları ışıldadı. 'Bu ne güzel bir şey Ya Rabbim! Böyle güzel sevilir mi?' diye geçirdi içinden. Ağabe-yi ne güzel yapmıştı bu kızı bırakmayarak. Böyle güzel seven, gözlerinden bile aşkını taşıran bir kız ağabeyini fazlasıyla hak ediyordu.

"Bir gün konağa haber gönderdiler. Amcamın oğlu Ser-hat, beni istiyormuş. Ben duyduklarına inanamadım. Biz kardeş gibi büyümüştük. Ben onu ağabeylerimden farklı gör-memiştim fakat o yıllardır bana sevdalıymış. Önce korktum ama sonra dedim ki; benim ağabeyim, benim babam rızam olmadan kabul etmez zaten, neden korkuyorum? Ertesi gün ağabeyim geldi yanıma. Gönlümün olup olmadığını sordu adabınca. Ben de ona çekinerek istemediğimi, onu ağabeyim gibi gördüğümü söyledim. Beyazıt ağabeyim beni göğsüne yasladı ve saçlarını öptü "Korkma güzelim, istemediğin hiç-bir şey olmayacak." dedi. İçime su serpmişti ama yine de bir

yanım huysuzca kıpırdanıyordu. Ağabeyim olmaz demişti, söz vermişti. Onun için söz namusta fakat babam, o hala sessizliğini koruyordu. Neden hala kestirip atmadı diye düşünürken Gülhan abla geldi yanıma. Konaktaki yardımcımız. Babamın beni çağırdığını söyledi, gittim yanına hemen. Terasta tek başına oturmuş acı kahvesini içiyordu. Yüzündeki keder içime işledi. Konakta herkes bir köşeye çekilmişti. Normalde kalabalık olan konağın cansızlığı karşısında ürperdim bir anda. Usulca yanına yaklaştım. Ve o an olan oldu. Babam bana amcamın ölürken ona vasiyet ettiğini, Serhat'ın bende gönlü olduğunu ve zamanı gelip Serhat beni istediğinde vermesini istediğini söyledi. Ben duyduklarına inanamazken o zamanla alışacağımı, seveceğimi söyleyip beni bir malmuşım gibi vermeye karar kıldığını söyledi. O koca konak başıma yıkıldı sanki. Benim Deniz'im vardı. Ben nasıl başkasının karısı olurum? Hele ki ağabeyim dediğim birinin..."

Genç kız derin bir nefes aldı. "Deniz'e anlattım her şeyi. Terhisine iki gün kalmıştı. O asker ocağından çıktı, ben ise baba konağımdan ve sonrası bildiğin gibi... Arkamda koca bir kıyameti bırakıp, İstanbul'da buldum kendimi..."

Hüma, duyduklarıyla sımsıkı sarıldı Kardelen'e. Bu olanların hayatını ne denli değiştireceğinden habersiz "Üzülme her şey yoluna girecek, eminim." dedi.

Deniz iste mutfak kapısında dikilmiş aşkla sevdiğini ve gururla kardeşini izliyordu. Dışarıdan tıpkı iki kız kardeş gibi görünüyorlardı. Bu görüntü karşısında kocaman gülümsemesini saklayamadı genç adam.

Mutfakta bunlar olurken oda anne ve babasıyla konuşmuş, olanları baştan sona anlatmış ve bir nebze olsun rahatlamıştı. Bundan sonra ne yapacaklarına karar vermeye çalışmışlardı. Deniz'i kapıda gören Kardelen'in yine nefesi sıklaşmış, kalp sesi mutfağın sessizliğinde ben senin için atıyorum dercesine çırpınmaya başlamıştı.

İstanbul'da çiçekli bir aile tablosu kurulurken, Mardin bir cehennem gibi tutuşmuş, masum kalplerin canını yakmaya ant içmişçesine kavruluyordu. Beyazıt Ağa'nın adamları dört bir kola dağılmış, Kardelen ve Deniz'i aramaya başlamışlardı. Kardelen'in amcasının kızı Füsün her şeyi anlatmış, Kardelen'in kaçtığı kişinin Deniz olduğunu ve İstanbul'da oturduğunu söylemişti. Kardelen'in, ağabeyi Serhat'a ihanet ettiğini düşünerek...

Ve Beyazıt Ağa onlarca adam ile yola çıktı. Hayatın onlara yapacağı sürprizden habersiz, kardeşini bulup babasının emriyle konağa getirmek için Mardin yollarını tüketmeye başladı. Kalbinde kardeşinin acısı, gözlerinde öfkenin naralarıyla kendi kaderini çizmeye gidiyordu.

Hüma, Deniz ve Kardelen o gün bahçede oturup saatlerce konuştular. Deniz Kardelen'i, Kardelen Deniz'i anlattı. Hüma ise memnuniyetle onların aşklarını dinledi. Acaba ben de bir gün böyle sever, sevilir miyim diye geçirdi içinden. Sonra 2 yıl önce olanlar geldi aklına, gözleri buğulandı yine. Bir keder çöktü güzel yüzüne. Müsaade isteyerek yanlarından kalktı ve odasına ilerlerdi.

Atlatmıştı o günleri, en çok da ağabeyinin desteğiyle fakat arada bir aklına geliyordu işte. Kim unutabilirdi ki uğradığı ihaneti?

Hüma, İstanbul'da Tarih okuyordu. Boğaziçi Üniversitesi'nde son sınıfa başlayacaktı bu sene. Yirmi iki yaşındaydı ve iki yıl kadar önce evleneceği adamla karşılaştığını sanıyordu. Bir üst sınıftan Mithat ile tanışmışlardı. Mithat uzun bir zaman peşinden koşmuştu Hüma'nın. Beyaz teni, bunun tersini haykırıncasına beline kadar sallanan simsiyah gür saçları, uzun boyu, güzel fiziği, insanın içini aydınlatan gülümsemesi ve girdiği ortamdaki hoş sohbetiyle çoğu erkeğin ilgisini üze-

rine çekebilecek bir güzelliğe sahipti. Bu ilgi bazen gururunu okşasa da başka öncelikleri vardı Hüma'nın. Okulunu bitirip ailesinin de desteğiyle yurt dışında devam ettirmek istiyordu eğitimini.

Fakat Mithat'ın sürekli peşinden koşması ve en yakın arkadaşı Cansu'nun ısrarları üzerine bir şans vermeye karar vermişti. Daha sonra fikirleri uyuşmuş, arkadaş gruplarıyla güzel vakitler geçirmeye başlamışlardı. Altı ay sonra Mithat evlenme teklif etmişti Hüma'ya. Hüma kibar bir şekilde daha erken olduğunu söylemiş ve önceliğinin eğitimi olduğunu eklemişti. Mithat bunu anlayışla karşılamış ama en azından ailelerini tanıştırap nişanlanmaya ikna etmişti Hüma'yı. Daha sonra Hüma ne zaman isterse o zaman evleneceklerdi. Birbirlerine daha çok bağlanmışlardı. Hüma Mithat'a deliler gibi âşık olmasa da onunla güzel vakit geçiriyor ve ilerde iyi bir aile kuracaklarına inanıyordu.

Hazırlıklar tamamlanmış, nişan günü gelip çatmıştı. Hüma, akşam için hazırlanırken kapısına gelen kadından aldatıldığını öğrenmişti. Karşısında ilk defa gördüğü kadına inanmasa da gösterdiği fotoğraflar bunu kanıtlamıştı. Zaman durmuştu o an Hüma için ve ilk ihanetini tatmıştı. Kadının sözleri bin cam parçasına bölünmüş ve teker teker kalbine batmıştı genç kızın. O sırada koşarak kapısına gelen Mithat'a birçok şey söylemek istemişti. Ama dudaklarından birkaç kelime firar edebilmişti sadece...

"Sana söylemek istediğim çok şey var ama sıfatın onları bile kaldıramayacak kadar yüzsüz. Adamlığın kadarsın!" diyerek adamı gözlerinde öldürmüştü. Bu sözler birer tokat olup çarpmıştı Mithat'ın yüzüne ama elden gelen bir şey yoktu. Daha sonra çok aramış, peşinden koşmuştu Hüma'nın. Hala da koşmaya, yalvarmaya ve bir şans daha istemeye devam ediyordu. Fakat Hüma onu umursamadı bile. Adamlıktan nasibini almamış bir insanla, adam gibi konuşulmazdı ki... O gün ilk yarasını aldı, ilk defa kızdı kendine bu kadar

güvendiği için ve o günden sonra onun için güvenmek demek, pişmanlık demektir...

Banyoda bir süre elini yüzünü yıkayıp düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı. Kızarmış gözlerini sildi, saçlarını tepeden topladı ve kendine gelmeye çalıştı. Şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Banyodan çıkıp, üzerine krem rengi hurkasını geçirdi ve mutfığa annesinin yanına indi. Birlikte akşam yemeğini hazırlayıp sofraya geçtiler. Kahvaltının aksine oldukça sessiz geçiyordu akşam yemeği. Kimse söyleyecek bir şey bulamıyordu. Yemekler yendikten sonra kalkıp sofrayı topladı şimdiden çok iyi anlaşılan gelin görünce. Mutfakta kahveleri yaparken kız kıza kaynatıp gülüştüler. Hüma Deniz ile olan çocukluk anılarından bahsetti. Küçükken ağabeyinin sokaktaki köpekleri yakalayıp eve getirdiğini, gizlice mutfığa soktuğunu ve annesinin onu terlikle kovaladığını anlattı kahkahalarıyla.

Neriman Hanım da oldukça sevmiştii gelinini. Belli ki çok seviyordu bu kız oğlunu. Gözlerinden bile belliydi. Üstelik güzel olduğu kadar saygılıydı. Bir kızı daha olduğunu düşündü Neriman Hanım. Kendi kızının elleri arasından eriyip gideceğinden, Mardin'in Hüma'yı içine hapsedeceğinden habersiz... Murat Bey'de sevmiştii elbette gelinini fakat ailesi peşine düşer ve oğluna bir zarar gelir diye endişelenmiyor da değildi.

Böylelikle Aslanlı ailesi bir günü geride bırakmışlardı. Aralarına katılan yeni üyeleriyle birlikte...

İKİNCİ BÖLÜM

*M*ardin'de ise zaman başka akıyordu. Konakta herkes gergin ve sinirliydi. Hiç kimse yediremiyordu bunu kendine. Kimseden çıt çıkmıyor, yardımcılar bile işlerini halledip sessizce kayboluveriyorlardı ortadan. Kardelen'i isteyen amcasının oğlu olanları öğrenince çıldırmış, etrafa boş tehditler savurmaya başlamıştı. Ta ki Beyazıt onu sertçe uyarıp, sesini kesmesini söyleyene kadar...

Beyazıt Ağa, uzun bir araba yolculuğunun ardından adamlarıyla İstanbul'a varmıştı. Hava yeni aydınlanırken İstanbul'un lüks otellerinden birine yerleşti. Bir saat kadar dinlenip, Kardelen'i aramaya çıkacaklardı.

Bir saatin ardından çıkıp dağılmışlardı koca İstanbul'da, Kardelen'i aramaya başlamışlardı. Öyle filmlerdeki gibi bir telefonla, bir gün içinde aranan kişi bulunmuyordu. Beyazıt'ın da eli kolu uzundu elbet ama koskoca İstanbul'da elinizle koymuş gibi bulamazdınız birini.

Aradan geçen iki günün ardından bir iz bulamamışlardı. Beyazıt sabah ezanına kadar otel odasının balkonunda oturup, denize karşı sigarasını içti. Uyku girmiyordu gözüne... Bir tane daha ve bir tane daha derken gece boyunca paketini bitirmişti yine. Odanın kapısı tıklatıldı. Bu saatte önemli bir şey olduğu belliydi. Belki de bir haber gelmişti. Yüreği sızladı bir an. Kardeşini bulmayı istiyordu ama bir yandan olacak-

lardan korkuyordu. Kardeşine bu hatasının bedelini ödetmek isteyenler yüzünden gözleri kararıyordu. Son bir nefes aldı parmaklarının arasındaki sigarasından. Derince içine çekti ve yoğun dumanın ciğerlerine dolmasını bekledi. Sonra bir nefeste hızlıca boşalttı ağızındaki dumanı ve "Gir." dedi. Sigarasını söndürdükten sonra gelen adamına dikti gözlerini "Konuş!" Adam emri alarak "Ağam bulduk." diye döküldü hemen. Yavaş ve korkak adımlarla yaklaşıp elindeki ince dosyayı Beyazıt'a verdi. Zira kim olursan ol, o Beyazıt'tı... Beyazıt Pehlivan. Bir bakışıyla gözlerindeki pençeleri çıkartıp, sizi içine çekebilirdi. Kalbinizi bir ip gibi sıkabilir, nefesinizi kesip gözlerindeki mezarlığa gömebilirdi! O, Beyazıt Pehlivan'dı...

Uzun boyu, geniş omuzları, her daim yüzünü mesken tutan kirli sakalları, kalın kaşları ve onun altında kesişebileceğiniz, siyahın en derin tonunu barındıran hafif çekik gözleri vardı. Ve sanki yetmiyormuş gibi ona ayrı bir çekicilik katan, adem elması kondurulmuştu boynuna. Hayatın en acı tonlarıyla bulanmıştı oda. Can'ım dediği, can bulduğu, şu fani hayatımın anlamısın dediği tek sevdasını kaybetmişti ve o günden sonra tek bir kadını dahi görmemişti gözleri...

Elindeki dosyayı sıkıca kavrayıp, odadaki tekli koltuğa ilerledi. Dosyayı açtı ve içindekileri incelemeye başladı. Dosyada Deniz'in Mardin'de askerlik yapıp, bir hafta kadar önce teskeresini aldığı, askere gitmeden önce özel bir şirkette çalıştığı yazıyordu. Ev hanımı bir annesi, emekli babası, Hüma isminde kız kardeşi olduğunu önemsizce okudu. Ailesiyle oturduğu evin adresi, iletişim bilgileri ve askere gitmeden önce çalıştığı şirketin adresine kadar bütün bilgiler ayrıntılarıyla iliştilmişti. Hepsinin fotoğrafları da vardı dosyanın içinde. Sabahın ilk saatlerine kadar, her bir satırı, her bir fotoğrafı aklına işlercesine tek tek inceledi Beyazıt.

Gün ışığı kendini belli ederken banyoya girip kısa bir duş aldı. Ardından üzerinde jilet gibi duran siyah gömleğini ve siyah takım elbisesini giydi. Aynaya bakma gereği bile duy-

madan odadan çıktı. Attığı her adımda heybetiyle yürürken, üzerine atılan kaçamak bakışları hissetti ama her zaman ki gibi umursamadı. Özensiz olduğu zamanlar bile oldukça yakışıklı ve dudak ısırtacak türden sertti...

Daha fazla zaman kaybetmeden çıktı otelden. Arabasının sürücü koltuğuna yerleşti ve yanına sadece en çok güvendiği beş adamını alarak yola çıktı. İstanbul'un kalabalık trafiğinin arasına karıştı. İçinden "Hay ben Mardin'in gözünü seveyim." diye geçirirken telefonu çaldı. En yakın arkadaşı, kardeşi Ferit arıyordu. Derin bir nefes aldı ve telefonunu açtı.

"Efendim Ferit?"

"Kardeşim nasılsın?"

"İyi olmam mı gerekiyor?" diyerek terslendi Beyazıt Ağa.

"Anlıyorum Beyazıt. Daha doğrusu anlamaya çalışıyorum. Ben sadece yanlış bir şey yapmanı istemiyorum. Kardelen de benim kardeşim sayılır, yaptığı hata çok büyük ama lütfen sinirlerine hâkim ol ve sonradan keşke diyeceğin bir şey yapma Beyazıt!"

"Bittiyse kapatıyorum Ferit, işim var." diye yanıtladı onu Beyazıt ve cevabını beklemeden telefonu suratına kapattı. Ardından çatık kaşlarıyla arabasını sürmeye devam etti.

Aslanlı ailesi sakin bir güne daha uyanmışlardı. Şimdilik her şey yolunda ilerliyordu. Deniz ve Kardelen yıldırım nikâhıyla evlenmişlerdi. Sadece birkaç arkadaşları, amca - teyze gibi yakın akrabaları ve Deniz'in ailesinin olduğu yirmi beş kadar kişi nikâhlarında onlara eşlik etmişti. Bir ay sonra da güzel bir düğün yapmak için hazırlıklara başlamışlardı. Deniz ise düğünden hemen sonra eski şirketinde yine aynı pozisyonda çalışmaya devam edecekti. Huzurlarına, neşelerine diyecek yoktu. Bugün başlarına gelecek olaylardan habersizce mutluluklarının keyfini sürüyorlardı.

Sabahın erken saatlerinde ailecek kahvaltılarını yapmışlar, Neriman Hanım ve Murat Bey bahçede kahvelerini yu-

dümlerken, Hüma ve Kardelen mutfakta koyu bir sohbeta dalmışlardı yine. Deniz ise birkaç saatliğine eski şirketiyle görüşmeye gitmişti. Hüma mutfakta kek yaparken Kardelen'de sohbetiyle ona eşlik ediyordu.

O sırada kapı çaldı. Ve kaderlerinin değişeceği, Hüma'nın canının yanacağı günlerin habercisi felaket çanları gibi yankılanmaya başladı. "Canım kapıya bakar mısın ağabeyim gelmiştir muhtemelen." derken Kardelen'e göz kırptı Hüma. Kardelen ise heyecanla kapıya yöneldi. Mardin'de bıraktığı ateşin onu burada yakmaya geldiğinden habersiz, koşar adım kapıya yaklaştı. Elini kapının kulpuna götürdü ve sonunda açtı.

Tam karşısında bütün haşmetiyle, küçük ağabeyi Bedirhan duruyordu. Beyazıt yoldayken küçük kardeşi Bedirhan, ağabeyinin adamlarından Kardelen'in yerini bulduklarını öğrenmiş ve gece ilk uçakla İstanbul'a gelmişti. Beyazıt'tan önce davranmış ve Kardelen'in kapısına dayanmıştı. Zira daha gençti ve kanı herkesten deli akıyordu. Bu olayı herkesten önce o gururuna yedirememişti ve kardeşinin namuslarını kirlettiğini düşünüyordu. Ölümün habercisi gibi zifiriye boyanan gözleri her şeyi anlattı Kardelen'e. Ardından bir adım attı onu görür görmez donup kalan kardeşine. Ve ölümün soğuk esintisiyle fısıldadı.

"Kardeşim! Yaktığın ateşte küllerini toplamaya geldim!"

Kardelen gözlerini bir saniyeliğine kapatmış ve gözlerini açtığı anda bunun bir kâbus olmasını dilemişti. Kolunda hissettiği elle gözlerini açtı ve bir kez daha yüzleşti gerçeğe. Hiçbir şey hayal falan değildi.

Bedirhan onu kolundan tuttu ve sürüklemeye başladı. Kardelen ağzını açıp tek kelime etmedi, edemedi... Bedirhan insanı anlamaz, dinlemez, kendi mahkemesini kurar ve yargıladı. Bunları bildiği için de ağzını açıp tek kelime etmedi Kardelen. Korkunun ecele faydası yoktu nihayetinde.

Evin kapısını açık bırakıp, hızlı bir şekilde kapıda onları bekleyen arabalara sürükledi onu Bedirhan. Tam o sırada Hü-

ma'nın çılgılığı duyuldu. Kapıyı açmaya giden Kardelen'den bir süre ses gelmeyince ona seslenmiş fakat yine cevap alamayınca endişeyle kapıya yönelmişti. Kapı ardına kadar açıldı ve görünürde kimse yoktu. Fakat kapının önüne geldiğinde, genç bir delikanlının Kardelen'i siyah bir arabaya sürüklediğini gördü. "Kardelen!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Koşarak arabaların yanına gitmeye başladı ama o Kardelen diye haykırarak arabaların olduğu yere ulaşınca kadar onlar çoktan gaza basmışlardı.

O sırada birkaç komşu Hüma'nın çılgınlıklarıyla balkona çıkmış, olanları anlamaya çalışıyorlardı. Fakat her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki, Hüma bile daha ne olduğunu anlayamamıştı. Hiç beklemeden koşar adım eve yöneldi, hala açık olan kapıdan içeri girdi. Anne babası da sesleri duymuş, kapıya gelene kadar Hüma içeri girmişti. Anne babasının endişeli bakışlarına aldırmadan hemen vestiyerdeki anahtarlıktan arabasının anahtarlarını alıp, onların panikle sordukları soruları yanıtlamadan arabasına atladı ve hiç vakit kaybetmeden gaza bastı.

İlk zamanlar araba kullanmayı istememiş, oldukça korkmuştu. Fakat ağabeyi ona günün birinde lazım olur diyerek zorla öğretmişti. Daha sonra bunun tadını alan Hüma için araba kullanmak hem zevk, hem tutku olmuştu. Kuralları ihmal etmeden ağabeyinden bile iyi bir şoför olup çıkmıştı. Şimdi iyi ki, iyi ki öğrenmişim dedi içinden.

Birkaç aracın önünden Kardelen'in bindirildiği arabayı gördü. Panik duygusundan ellerinin titrediğini bile fark etmemişti. Derin bir nefes aldı ve iyice gaza basarak onlara yetişmeye çalıştı. Mesafeli bir şekilde ve tabii endişeyle öndeki iki aracı takip ederken yavaşladıklarını fark etti ve orantılı olarak oda hızını düşürdü. Kardelen'i büyük ağabeyi Beyazıt denen o herifin kaçırdığını düşünüyordu. Korktukları başına gelmiş, akılları sıra namuslarını kirleten Kardelen'in peşine düşmüşlerdi.

Bir tepenin başında, büyük bir uçurumun kıyısına gel-

diklerinde durdu araçlar. Hüma da duracaklarını anladığı zaman, onlardan epey uzak bir yere park etti. Derin bir nefes aldı ve hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Şu an evden pijamalarıyla ve ev ayakkabılarıyla çıkması umurunda bile değildi. Tek düşüncesi kardeşi olarak kabullendiği Kardelen'e bir şey olmamasıydı. Hala araçlardan inmeyen adamları gözlerken, aklına polisi aramak geldi. Elleriyle pijamasının ceplerini yokladı ve hırsıyla alnına vurdu. Telefonunu mutfağın masasının üzerinde unutmuştu. "Kahretsin!" diye kendi kendine kızarken bir hareketlenme olduğunu fark etti. Önce Kardelen'i sürükleyen o adam indi arabadan. Daha sonra Kardelen'i indirdi. Peşlerinden üç adam daha indi diğer arabadan. Kolundan tutarak uçurumun kenarına doğru sürükledi Kardelen'i. Diğerleri arabaların yanında kaldılar. Hüma artık bekleyemeyeceğini anlayarak arabasından indi ve onların göremeyeceği bir mesafeye kadar yaklaştı. Daha fazla giderse ikisinin de hayatı tehlikeye girebilirdi. Korunmasız ve yalnızdı üstelik. Hem de ayıcıklı pijamalarıyla!

Sessizce yaklaşmayı sürdürdü ama ağabeyiyle Kardelen'in konuşmalarını duyamıyordu. Tek anlayabildiği; ağabeyinin sınırdan deliye dönmüş bir vaziyette Kardelen'i kolundan tutarak hırpaladığı ve Kardelen'in ürkek bir ceylan gibi tir tir titrediğiydi. Lakin bunların arasında bakışlarını gördü Kardelen'in. Başını dikti ve gözleri pişmanlıkla bakmıyordu. Belli ki titremesi, korkusu ölümden değildi. Sevdiğini bir daha görememekten korkuyordu Kardelen... Derken birden öyle şeyler oldu ki olaylar hızla cereyan etmeye başladı. Kardelen, ağabeyinin önünde diz çöktü. Bedirhan belindeki silahı çıkarıp kardeşinin tam alnına dayadı. Hüma şok içinde olduğu yerde kalakaldı. Ve yanından uçarcasına, son sürat bir araba geçip tam Kardelen ile adamın önünde, kulakları çınlatacak kadar acı bir frenle durdu. İçinden tüm asaletiyle Kardelen'i kaçıran adamdan daha büyük ve daha korkutucu bir adam indi. Gelen Kardelen'in büyük ağabeyi Beyazıt Pehlivan'dı...

Bedirhan karşısında Beyazıt ağabeyini görünce bir an şaşkınlıkla Kardelen'e doğrulttuğu silahı indirdi. Beyazıt burundan soluyarak, gür sesiyle bir aslan gibi kükredi. "Bedirhan bırak o silahı hemen! Sen kim oluyorsun da, hangi cüretle bunu yapmaya kalkışıyorsun?" Ağabeyinin sözleriyle iyice hırslanan Bedirhan, tekrar silahı kız kardeşine doğrulttu.

O sırada Hüma dayanamayarak Kardelen'in yanına gitmeye başladı. Ve hiç düşünmeden dişi bir aslan gibi attı kendini Kardelen'in önüne. Evet, şuan namlunun ucunda duran kişi tamda Hüma'ydı. Kardelen panikle "Hüma ne işin var burada?" diyebildi. Hüma ona kulak asmadan karşısındaki adama döndü.

"Adam mısın sen? Hangi kitapta yazmış kadına silah doğrultmak, kardeşine silah doğrultmak! Sıksana hadi o kadar yürekliysen. Ama önce benim kafama sık zira beni öldürmeden Kardelen'in tırnağına bile dokunamazsın!" diye tek nefeste konuştu.

Ve rüzgâr Hüma'nın darmadağın olmuş saçlarının arasından geçip, geriye doğru savurdu her bir telini. Rüzgâr saçlarıyla dans ederken ayıcıklı pijamalarından sızıp, narin bedenini titretti. Hüma rüzgâra meydan okurcasına kafasını dimdik tutup, asi duruşunu hiç bozmadı ve gözlerini karşısındaki adama dikti. Belki de Azrail'ine...

Her şey, yine saniyeler birbirini kovalarken o kadar hızlı oldu ki... Zaman bile onların bu hızında kendini şaştı. Nefesler tutuldu, sesler kesildi, kuşlar ötmeyi, dünya dönmeyi bıraktı ve ölümle burun buruna gelen bu dişi aslanla ilk defa buluştu Beyazıt Ağa'nın gözleri...

Bu kasvetli tutulmayı tek bir ses bozdu. Hüma'nın başına dayanan silahın emniyetinin açılma sesi... İşte o ses, çınladı ıssız tepenin başındaki uçurum kenarında...

Hayatla ölüm arasında bir yerlerde...

Yaşamak mı, ölmek mi? Kalmak mı, gitmek mi? Zaten

hepimiz yaşamak ve ölmek arasındaki o ince çizgi de değil miyizdir? Hüma da o ince çizginin tam ortasında, karşısındaki adamın onu çizginin ölüm kokan tarafına itmesini bekledi. Araf... Araf'taydı o an. Hayatı bir film şeridi gibi gözünün önünden geçiyor, kalbinin gümbürtüsü de bu filme fon müziği olmak istercesine göğsünü parçalayacak gibi atıyordu. Gözlerini kapattı, nefesini tuttu ve güzel gözlerinden tek bir inci tanesi yanaklarından dudaklarına doğru süzülüp, o tuzlu tadı bıraktı. Ölümü bekledi, belki de ölüm gelip onu bulmuştu da kendi daha hissetmemişti. O sırada alnında baskı yapan silahın geri çekildiğini hissetti ve uzun kirpiklerinin sahiplendiği siyahlarını, hayata gözlerini yeni açan bir bebek gibi yavaşça araladı.

Kardelen'in hıçkırıkları artık uçurum kenarında özgür kalmışçasına kulakları yakarken Hüma'nın o an tek gördüğü az önce Azrail'i olacak adamın, Beyazıt'ın kollarında hapsolmuş bir yırtıcı gibi çırpındığıydı.

Beyazıt, Bedirhan'ın silahın emniyetini açmasıyla birlikte transtan çıkmış gibi, koluna attığı bir darbeyle silahı düşürdü ve bir aslanın avını yakalayıp sınıksız sarması gibi kollarının arasına hapsederek onu durdurmaya çalıştı. Fakat kardeşinin hala çırpınmasıyla sabrının son demleri ile vedalaştı ve Bedirhan'ı burnuna kafa atarak yere yığması hiçte zor olmadı. Bakışları bunun devamının da geleceğinin habercisiydi. Bedirhan'ın burnundan kanlar bu günün kansız bitmeyeceğini ispatlamak istercesine şarıl şarıl boşalırken iki çift siyah göz yine buluşturdu karalarını. Gelecekte birbirlerinin ya cenneti ya da cehennemi olacaklardı. Bugün Araf'ın tadına bakan Hüma en büyük ikilemini, Araf'ını Beyazıt'ta tadacaktı.

Kuşların cıvıltısı tekrar duyulmaya, rüzgâr elini eteğini toplayıp dinmeye başladı. Tabiat bile o ana ayak uydurmuştu sanki. Dünya tekrar dönmeye ve nefesler ciğerleri yakmaya devam ederken boşlukta sesi duyulan ilk kişi yine Hüma oldu. Hızla arkasını dönüp bir iki adım atarak, Kardelen'in

önünde dizlerinin önüne çöktü ve gözleri hala kapalı, şoktan çıkamayan, artık hıçkırıkları dahi kısılmış olan Kardelen'i kolları arasına aldı. Onu sakinleştirmek istercesine saçlarını okşamaya başladı ve "Tamam canım, tamam geçti her şey bak sen iyisin, ben iyiyim." diyerek teselli verdi. Sanki az önce ölümden dönen kendi değilmiş gibi. Hâlbuki geçen hiçbir şey yoktu. Sadece kısa bir reklam arasıydı ve bundan sonra asıl bölüm başlayacaktı. Adı "ACI..." olan ve acı kokan bu filmde herkes bir yana savrulacaktı.

Hüma, Kardelen'i sakinleştirmeye çalışırken bir iki metre ötelерinde Beyazıt, Bedirhan'ın üzerine yürüdü ve sert bir yumruk geçirdi her zaman kıyamadığı kardeşinin yüzüne. Bir daha ve bir daha derken artık Bedirhan'ın kaşından ve burnundan gelen kanlar Beyazıt'ın elini kırmızıya boyamıştı. Bir türlü aklı almıyordu. Ondan habersiz sinek bile uçmazken kardeşinin teki herifin biriyle İstanbul'a kaçmış, diğeri herkesten habersiz onun ölüm fermanını vermiş ve suçsuz günahsız bir kızı öldürecek noktaya gelmişti.

Deniz'in yaşadığı eve varmadan, adamlardan biri aramış, Bedirhan'ın Kardelen'i alıp gittiğini söylemişti. Adam gittikleri yeri tarif ederken Beyazıt'ın gözü dönmüş ve bir şey olmadan gelebilmek için gaza basıp nasıl buraya geldiğini anlayamamıştı.

Hala hırsını alamayan Beyazıt Ağa, kanlı parmaklarıyla burun kemerini sıktı ve sonra elini tekrar yumruk yapıp hırsıyla lüks Mercedes'inin kaportasına indirdi. "Nasıl lan, nasıl cesaret edersin buna? Aşiretten, babamdan, hele ki benden karar çıkmamışken sen nasıl buralara kadar gelip, Kardelen'in canını almaya kalkarsın?" diye kükrediğinde az önce silahın ucunda bile korkmadan dimdik duran Hüma dahi olduğu yerde sindi. Sanki şu an karşısındaki gerçek bir aslandı ve nefes dahi alsa pençelerini ona geçirecekti. Beyazıt tekrar Bedirhan'ın üzerine yürürken onu durduran şey telefonunun sesi oldu. Olduğu yerde kaldı, sert ifadesini bozmadan biçim-

li parmaklarını ceketinin iç cebine götürdü ve kim olduğuna bakmadan telefonu açtı.

Şu an kendini bir aslanın büyüüne kapılmış ceylan gibi hissediyordu Hüma. Bir adam sert çehresiyle, çatık kaşlarıyla ve siyahlar içinde ancak bu kadar ölüm fedaisi gibi durabiliyordu. Sonra başını iki yana sallayarak iç sesine haddini bildirdi ve tekrar Kardelen'e döndü. Biraz daha iyi görünüyordu. Artık ne kadar iyi denirse!

Beyazıt ise telefonu kulağına götürdüğünde babasının sesini işitti. Bulup bulmadıklarını soruyordu ve Bedirhan'ın ortalıktan kaybolduğunu eklemişti. "Yanımda, buldum!" diye cevapladı onu Beyazıt. "Bedirhan'ı ben hallederim sen merak etme." diyerek yerde eli yüzü kan olmuş, inleyen kardeşine kaydırıp gözlerini. Sonra babası karşıdan tekrar bir şey söyledi ve tüm bedeni kasıldı Beyazıt Ağa'nın. "Tamam, yola çıkıyoruz hemen." diyerek sinirli gözlerini Kardelen'e dikti. O an arkasında bıraktığı kıyamete döneceğini anladı Kardelen. Zaten ne bekliyordu ki? Beyazıt'ın, Bedirhan gibi başına silah dayamadığına şükretmeliydi... Ama ya Deniz o ne yapardı onsuz?

Beyazıt, Kardelen'in aklındakileri okumuşçasına tekrar yumruklarını sıktı ve insanı yutmayı bekleyen birer kara delik gibi olan siyah gözlerini Kardelen ile tekrar buluşturup tısladı. "Merak etme, o itte bizimle geliyor." diyerek son noktayı koydu. Arkasındaki adamlara bir baş işareti yaparak hala kanlar içinde kıvranan Bedirhan'ı işaret etti. Adamlar hızla Bedirhan'a yöneldiler ve kollarından destek vererek onu arabaya taşımaya başladılar.

O sırada duyduklarını daha yeni idrak eden Hüma, bir yerlerde kalmış son cesaret kırıntılarıyla yerinden doğruldu ve ellerini beline koyarak Beyazıt Ağa'ya doğru bir adım attı.

"Bir dakika, ağabeyimi hiçbir yere götüremezsin, Kardelen'i de... Burası dağ başı değil ağa bozuntusu." diye bağırmaya başladı. Tam ağzını açıp devam edecekken Beyazıt Ağa'nın ona doğru gelmesiyle söyleyeceği kelimeler boğa-

zında düğümlendi ve istemeden bir iki adım geriledi. Beyazıt ifadesizce ona doğru adımlarken geri geri giderek uçurumun tam dibince durduğunun farkında bile değildi. Allah aşkına az önce namlunun ucunda dururken bile bu kadar korkmamışken, şimdi neden korkudan bütün vücudu şaha kalkmıştı! Beyazıt, Hüma'nın nefesini nefesinde hissedene kadar yaklaştı. Büyük elleri, Hüma'nın ince kolunu koparacak gibi sımsıkı kavrarken ilk defa bu kadar net ve keskin bakakalmışlardı birbirlerine.

Beyazıt onun bir az önce ki dişi aslan halinden, ürkek bir ceylana geçişini keyifle izledi. Dudaklarının kenarı yukarı kıvrılırken onun bu ürkek hali hoşuna gitmişti. Sonra o sahte gülümseme bir anda silindi. Dişlerini sıkarak daha çok baskı uygulamaya başladı Hüma'nın kolunda ve tıslarcasına konuştu. "Bana bak küçük hanım. Senin o kahraman kız havların bana sökmez, az önce güzel oynadın ama bitti. Şimdi sesini kes ve uslu uslu evine dön. Yoksa arkandaki uçurumun dibini boylarsın!" diyerek soğuk nefesini Hüma'nın yüzüne üfledi. Sonra da Hüma'nın ince kolundan ellerini çekerek onu yan tarafa doğru savurdu.

Bu sefer adamlarına Hüma'yı işaret ederek Kardelen'e yöneldi, bitkin bir şekilde çakılı kaldığı yerden kolunu hızlıca kavrayıp kaldırdı ve arabaya doğru sürüklemeye başladı. Bir adamı da Hüma'nın kolundan tutmuş, onu diğer arabaların epey gerisinde kalan aracına doğru sürüklemeye başlamıştı. Hüma'nın tüm çırpınışları boşunaydı. Korkusuz kalbi bu adamın onu sürüklemesine mani olamıyordu. Adam neredeyse Hüma'nın iki katıydı. Bağırarak son kez arkasını döndüğünde kara gözler son kez kesişti. Hüma buğulu gözlerle nefretle bakarken Beyazıt'ın her zaman ki ifadesiz bakışları yerini almıştı.

Beyazıt Kardelen'i arabaya tıktıktan sonra adamları da hızlıca arabadaki yerlerini aldı. Direksiyona geçerek sert bir manevrayla arabayı döndürdü ve bir dahaki sefere Mardin'de

karşı karşıya geleceklerini bilmeden, filmli camın ardından göz ucuyla son kez Hüma'ya bakıp, ardında tozu dumana katarak gözden kayboldu. Arkasında ki üç araba da onu takip ederken, sonuncusu Hüma ve onu arabaya tıkmaya çalışan adamın yanında durdu. Adam Hüma'yı arabasına doğru hafif itekleyip arkasını döndü ve yanındaki arabaya atladı.

Tüm çaresizliğiyle artlarından bakakaldı Hüma. Aklında ağabeyi, Kardelen ve Beyazıt'ın delici bakışlarıyla beraber arabasının önünde dizleri üstüne çöktü ve ellerini saçlarından geçirerek hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Annesine, babasına ne diyecekti ve daha önemlisi ağabeyi ve Kardelen'e ne yapacaklardı? Hıçkırıkları dağ başını inletirken yarın sabah gözlerini Mardin'de açacağından habersizdi ve Mardin'in onun cehennemi için odun atmaya başladığından da...

O dağ başından ayrılıp, evin önüne geldiğinde yolun nasıl bittiğini anlayamamıştı. Bir müddet kapının önünde bekledi. Annesi ve babasına söyleyeceklerini kafasında tartıyordu. En sonunda korkunun ecele faydası yok diyerek zile bastı ve bekledi. Birkaç saniye içinde anne ve babası kapıyı açtığında endişeli bakışlarını üzerinde hissetti.

Karşılarında bir deli varmış gibi bakıyorlardı. O an anladı ne kadar korkunç görüldüğünü. Kapının yanındaki vestiyer aynasından kendine baktığında neredeyse çılgın atacaktı. Annesi ve babasının tuhaf bakışlarını şimdi anlıyordu. Saçları dağınık, gözleri ve burnu kızarmış, üzerindeki pijamalarına yer yer çamurlar bulaşmıştı. Kardelen'in önüne diz çöküp onu sakinleştirmeye çalıştığında olmuştu anlaşılan. Annesi ve babası öcü görmüş gibi kaygılanmakta haklılardı fakat şimdi asıl kaygılanmaları gereken kişi Deniz ve Kardelen idi.

Hüma üzerindeki çamuru eliyle çırpıp, ayaklarındaki altı çamur olmuş ev botlarını da çıkarıp bir kenara fırlattı ve salona ilerledi. Neriman Hanım ve Murat Bey'de peşinden onu takip ettiler. Babasının ağzını açıp tam onu soru yağmurunda ıslatacağını anladığında söze atladı Hüma. "Babacığım ne dü-

şündüğünüzü ve sorularınızı tahmin ediyorum oturun lütfen her şeyi anlatacağım.” diyerek kendini tekli koltuğa attı bitkinlikle.

Annesi ve babası korku barındıran gözlerle koltuğa oturarak Hüma’nın anlatmasını bekledi. Hüma sözü geciktirmeden derin bir nefes aldı ve olanları bir bir anlatmaya başladı. Başına silah dayanması ve Beyazıt’ın onu tehdit etmesi gibi ayrıntıları atlayarak tabii!

Hüma anlattıklarını bitirdiğinde, Neriman Hanım kısıp kısıp ağlarken Murat Bey “Ben böyle olacağını biliyordum, korktuğum başıma geldi!” diye söylenerek sinirden köpürüyordu.

“Polisi arayalım Murat Bey!”

Karısının endişeli bakışlarına hüznle bakan Murat Bey, başını iki yana sallayarak cevapladı. “İlk önce gidip o aileyle konuşmayı deneyelim. Belki orta yol buluruz.” Hüma da tıpkı onlar gibi ne olacağını bilemezken, Murat Bey eline telefonu aldı. Mardin’e ilk uçakla iki kişilik yer ayırttırırken Hüma “Bende geliyorum baba, sakın karşı çıkma.” diye oturduğu yerden doğruldu. Bunun üzerine rezervasyon sayısını üçe çıkarttı Murat Bey. Saat şuan öğlen üçe geliyordu ve ancak sabah beşte kalkan uçağa yetişebileceklerdi.

Hüma yerinden kalkıp “Ben duşa giriyorum.” diyerek kendisini odasına attı. Hiç beklemeden banyoya girip suyu ayarladı ve üzerindikilerden bir çırpıda kurtulup kendini sıcak suyun dinginleştirici huzuruna bıraktı. Dakikalarca suyun altında öylece kaldı. Su damlacıkları narin bedeninden süzülürken, Hüma olanları düşündü. O anları tekrar ve tekrar yaşadı kafasında ve ne hikmetse dönüp dolaşıp Beyazıt’ın tehditkâr gözlerinde takılı kaldı. Boğazına bir el gibi sarılan iki siyah gözün etkisi gitmedi üzerinden.

Bir süre düşünceleriyle boğuştuktan sonra siyah saçlarını bir avuç şampuanla köpükledi. Ardından durulayıp duş jeliyle tüm vücudunu yıkadıktan sonra suyla vücudunu atındırdı. Keşke beynimizi de bedenimiz gibi yıkayabilseydik,

bütün düşüncelerimiz de bu suyla birlikte akıp gidebilseydi diye düşündü. Ardından duştan çıkıp bornozuyla sarmaladı narin, beyaz tenini. Saçlarını da baş havlusuna sarıp buharlaşmış banyodan odasına geçti.

Üzerine gri eşofman takımlarını geçirdi ve uzun saçlarını taramaya başladı. Bütün olanların hıncını ipek saçlarından çıkarırcasına sert bir şekilde taradı ve kuruttu şairlere konu olabilecek saçlarını. Dolabından minik valizini çıkarttı ve içine birkaç temel eşyasını koyarak fermuarını çekti ve kapının kenarına bıraktı. Saat 5'e geliyordu. Mutfakta unuttuğu telefonu aklına geldi ve odasından çıkıp mutfığa gitti. Anne ve babası hala bıraktığı yerde duruyorlardı. Telefonunu aldı, arkadaşı Cansu'nun mesajlarını ve Mithat'ın olağan haline gelmiş aramalarını es geçip bir umut diyerek Deniz'in numarasını çevirdi. O sırada salona tekrar dönmüştü. Babası "Boşuna arama kapalı." diyerek son umudunu da boşa çıkarttı.

O sırada Beyazıt kardeşleriyle birlikte Mardin'in yolunu tutmuştu. Beyazıt'ın adamları Deniz'i görüşmeye gittiği şirketten çıkar çıkmaz, yaka paça alıp arabaya tıkmışlardı. Son olarak Kardelen'i alıp yola çıktıklarında, onlarda peşlerinden Mardin'in yolunu tüketmeye başlamışlardı.

Arabadaki ölüm sessizliğini titreyen dudakları ile Kardelen bozdu "Ağabey." Beyazıt sert bakışlarını anında Kardelen'e çevirdi dikiz aynasından. "Ağabey ne olur, istersen canımı al ama ona, ona bir şey yapma, yalvarırım." Bu sözlerle Beyazıt parmak boğumları beyazlayana kadar direksiyonu sıkı. "Kes sesini!" Bu cümle üzerine Kardelen tekrar fısıldadı. "Ağabey, ne olur..." Kardelen'in sözlerini kesen, Beyazıt'ın arabanın camlarını bile titretecek kadar şiddetli kükremesi oldu. "Sana kes sesini dedim Kardelen!"

Cam kırıkları bir bir Kardelen'in kalbine batarken, Mardin'e kadar son duyduğu sözler bunlar oldu. Aklında sevdiği adam ve onun endişesiyle yol boyu sessizce dışarıyı izledi. Ateş onu sarmaya başlamış Mardin'de kurulan cehennemi-

ne yaklaştıklarını hissettirmişti. İnsan nerede canı yanıyorsa orayı cehennemi olarak görürdü. Kardelen'in de cehennemi Mardin'di. Zira canının en çok orada yanacağını biliyordu. Tek korkusu, artık kocası sayılan Deniz'in de onun közleriyle kavrulmamasıydı...

Çekilen güneşin ardından gece karanlığıyla gökyüzünü kucaklarken, mecbur kalmadıkça durmaksızın yola devam etmişlerdi. Sabahın ilk ışıklarında güneş gökyüzünde yerini alırken Mardin yollarını tüketmişlerdi. Deniz ve Kardelen gelene kadar gözlerini kırpmamışlar ve birbirlerine bir şey olacak endişesiyle sabaha kadar kendilerini yiyip bitirmişlerdi. Göz ucuyla bile görmemişlerdi birbirlerini ama arabalar haşmetli Pehlivan Konağı'nın önünde durunca ikisi de aynı anda indirildi ve gözlerini bir saniye bile birbirlerinden ayırmadan konağa sokuldular. Kardelen arkasında kıyametin fitilini yakıp gittiği baba ocağına, Deniz ise sevdiğini bulduğu topraklara geri dönmüştü. Her şeyin başladığı yere ve bundan sonra her şeyin başlayacağı yere...

Hüma annesinin ona seslenmesiyle birden ağabey diye sıçradı. Anlaşılan düşünceleri arasında içi geçmişti. Saatlerdir uykusuz olmasının getirisiydi. Annesi "Kızım birazdan ineceğiz." dediğinde Mardin'in gökyüzünde salındıklarını anladı. Gelmişlerdi demek ki!

Biraz sonra iniş yaptıklarında havaalanının çıkışında babasının eski dostu Şehmuz karşıladı onları. Deniz askerliğini yaparken de çok yardımcı olmuş, sürekli yoklayarak bir ihtiyacı olup olmadığını sormuştu. Son olanlardan babası ona biraz bahsetmişti ve Şehmuz Bey, Pehlivanlar ismini duyunca "Eyvah ki ne eyvah!" diyerek içlerindeki ateşi iyice körüklemişti.

Zaman kaybetmeden selamlaşıp Şehmuz'un arabasındaki yerlerini aldılar ve Pehlivan Konağı'na doğru yola çıktılar. Hüma kaderinin değişeceğini, hayatının o evdeki insanlar arasında can çekeceğini bilmeden, yolun onları konağa ulaştırmasını bekledi. Kaderin ona ne sürprizler hazırladığından,

onu içine çekerek cenneti ve cehennemi aynı anda tattıracağından habersiz Mardin sokaklarını izledi. Aklında sadece Deniz ve Kardelen vardı ve şimdilik tek dileği onları sağ salim bulabilmektir.

Ama o haşmetli konakta Zümrüdü Anka Kuşu misali yapılıp küllerinden yeniden doğacaktı...

Beyazıt Ağa kardeşini ve Deniz'i konağa soktuğunda anneleri Sevcan Hanım koşar adım kızına yönelmişken onu durduran, konağın üst katındaki balkondan onların içeri girişini izleyen Remzi Ağa'nın bakışları oldu. Sevcan Hanım gözyaşlarını esirgeme gereği bile duymadan bir kocasına, bir kızına bakıp oracıkta kalakaldı. Ne de çok özlemişti geçen bir hafta içinde Kardelen çiçeğini. Onu hep Kardelen çiçeğim diye severdi annesi. Fakat kızları, kendi filizlenmek adına herkesi çiğneyip gitmişti. Ama anne yüreğiydi bu, dayanır mıydı?

Konaktaki kimse ne yapacağını, ne karar verileceğini bilemiyordu. Çünkü Pehlivan ailesi ki bu aşirette, bu topraklarda kan davasına son vermiş, berdel hükmünü kaldırmış, okuyamayan kızların aileleriyle tek tek görüşüp onların okumalarına vesile olmuştu. Bir kız ve oğlan kaçtığında iki ailenin de ortasını bularak anlaşmazlıkları gidermişlerdi. Ölüm onlar için son çare bile değildi. Bu yüzden bu topraklarda çok mücadele vermişlerdi.

Peki ya şimdi... Aynı şey kendi başlarına gelmişti. Büyük kızları kaçmıştı. Kendileri ne yapacaklardı? Bu topraklarda kan akmasın diye mücadele veren Pehlivan sülalesi, kendi kızlarının mı kanını akıtacaklardı?

Bu düşünceler hepsinin aklını kurcalarken avluda Remzi Ağa'nın sert sesi duyuldu. "İkisini de arkadaki ahırlara kapatın!" Biricik kızı Kardelen'in suratına bile bakmamıştı. Zaten

o da başını yerden kaldırmıyordu. Kızını kaçıran o adamla da göz teması bile kurmamıştı. Kardelen ve Deniz adamlar tarafından ahırlara götürülürken, Remzi Ağa odasına gitmek için arkasını dönmüştü ki, onları sessizce izleyen annesi Güşa Hanım ile göz göze geldi. Annesinin anlamlı bakışlarından kendi payına düşeni alıp, ardına bakmadan odasına geçti Remzi Ağa.

Güşa Hanım, kocasını kaybettikten sonra neşesini de yitirmişti. Bir evladını toprağa verdikten sonra ise tamamen sessizliğe bürünmüştü. Yemek yemek ve önemli şeyler dışında odasından çıkmaz, sadece ibadetiyle meşgul olurdu. Beyaz tülbindinin altındaki kınalı saçları, çenesinde yaşlı yüzüne asillik katan dövmesi, maviye çalan yeşil gözleri, yüzünde yaşlılığın naralarını bırakan çizgileri, elinde eksik etmediği tespihi ve tek eliyle destek aldığı bastonuyla bu koca çınarın duruşundan etkilenmemeniz mümkün değildi. İstisnalar dışında onun içinizi ısıtan sesini duyamazdınız. Gözleriyle buluştuğunuzda ise sevdiği adamı ve bir evladını toprağa vermenin matemini hale tuttuğunu görebilirdiniz.

Şimdi ise büyük oğlunun, kendi evladının kanına girip, vicdan azabına bürünmesinin korkusu kaplıyordu içini. Sessizce olanları izleyip, gözleriyle çok şey anlatarak tekrar odasının yolunu tuttu. Bazı insanlar dilleriyle değil de gözleriyle anlatır ya söylemek istediklerini, eğer biraz yaşanmışlığınız varsa ve görmek isteseniz ne söylemek istediğini anlayabilirsiniz o maviye çalan yeşil gözlerin...

Konakta herkes bir köşeye çekilmişken, Beyazıt Ağa avlunun kenarındaki sedire oturup, başını ellerinin arasına alarak çaresizliğin en büyüğünü yaşıyordu. Babasının hepsine bir daha gülmeyi haram kılacak bir karar vermesinden korkuyordu. Yeterince ölümle gölgelenmiş bu konakta, henüz amcasının yası bile onlara taze sayılırken, sevdiği bir canı daha toprağa koymaktan ürküyordu korkusuz kalbi...

O bütün bunları düşünürken annesi Sevcan Hanım olduğu

yerde dakikalarca oğlunu izledi. Düşündü, düşündü, düşündü... Aklına gelen fikri olur olmaz diye tartıp bu koca matemi dağıtacak ama iki insan yaşarken üzerlerine toprak atacak düşüncesini, kocasına söylemek için korkuluklara tutunarak konağın merdivenlerini çıkmaya başladı. Odalarının önüne geldiğinde derin bir nefes aldı ve kocasının yanına girdi. Remzi Ağa kaç yıllık karısını nefesinden bile tanıdığı için kafasını kaldırıp kim geldi diye bakmadı. Karısı usulca yanına yaklaştı. Yaşlılığından ağrımaya yüz tutmuş bacaklarını umursamadan, tekli koltuk da oturan kocasının önünde diz çöktü. Bu hareketiyle kafasını kaldırıp gözlerini karısıyla buluşturarak kaşlarını çatı Remzi Ağa. "Ne yapıyorsun Hanım?"

"Ağam... Sana bir diyeceğim vardır. Lafı hiç eveleyip gevelemeden diyeyim." dedi Sevcan Hanım. Kocasının çattık kaşlarıyla titreyen sesine aldırmadan devam etti. "Ağam, Kardelen bizim gözümüzün nurudur, ilk kız evladımızdır. Yaptığı hata affedilir gibi değildir bilirim. Ama Allah'ın ona verdiği canı almaya da kıyamazsın ağam. Buna evvela senin yüreğin, sonra ben müsaade etmem. Bedeli ne olursa olsun..."

Bu sözler üzerine Remzi Ağa, babasından kalan tespihin boncuklarını avucunda sıkarak, şiveli sesiyle konuştu. "Hanım sen benim sabrımı deniyorsun?"

Sevcan Hanım ise elini kocasının yumruk yaptığı eline koyarak sözlerine devam etti. "Ağam, söylediğim gerçekler seni kızdırmasın. Tüm Mardin, Kardelen hakkındaki hükmünü beklerken, evladına kıymayacağını ben biliyorum. O kadar canı ölümün pençesinden çekip alan sen, evladının canına mı kıyacaksın? Şimdi demem odur ki... Duyduğuma göre bu oğlanın bir kardeşi varmış, kız kardeşi. Ben derim ki Kardelen'e karşılık o kızı Beyazıt'a alalım..."

Duyduğu sözlerle yerinden kalkan ağa dişlerini sıkarak soludu. "Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor hiç Sevcan? Senin bu dediğin berdel olur. Beyazıt ki bu topraklarda berdeli yasaklayan bir ağadır.

Bunu aşirete bile kabul ettirmiştir. Şimdi kendisi berdelle evlenir sanıyorsun?"

Sevcan Hanım, usulca başını salladı aşağı yukarı. Bunları elbet düşünmüştü. Beyazıt bunu asla kabul etmezdi, hele ki ölen karısı Dilçem'den sonra... "Ağam elbet kabul etmeyecektir. Ama sen aşiret ile konuş. Elbet senin kararını sorgulamayacaklardır. Beyazıt'a bu kararın aşiretten çıktığını aksi takdirde Kardelen'in ve kaçtığı çocuğun canını istediklerini söyleyelim. Beyazıt kardeşine kıyamadığı için kabul edecektir."

Remzi Ağa odada bir ileri bir geri giderek karısının söylediklerini tartıyordu. Hem titreyen itibarı tekrar yerine oturacak, hem de tekrar oğlunun mürüvvetini göreceklerdi akılları sıra. Ama hala ikna olmuş sayılmazdı.

"Ağam, Dilçem öldüğünden beridir Beyazıt gülmez oldu. Evlendirmek istediysen de karşı çıktı. Benim yüzümden ölüm gitti deyip vicdanına gömülüyor. Nefes alan bir ölü sanki. Belki tekrar evlenirse o da hayata geri döner, yüzü güler, hatta evimiz torun sesleriyle yankılanır ağam he?"

Bu sözler üzerine Remzi Ağa da zincirlerini kırdı ve çatık kaşları gevşeyerek yüzü düşünceli bir hale büründü. "Peki, nasıl olacak bu iş? İyiye düşünüp taşınmak gerekir."

"Ağam sen hemen aşireti topla onlara kararını bildir. Bu kararın aşiretten çıktığını bilsin ki herkes, karşı çıkamasın Beyazıt. Kızın ailesi de evlatları için kabul edecektir elbet. Lakin kız işi yokuşa sürerse ona da bu evliliğin geçici olduğunu, sadece bir yıl sabretse aşireti ikna edeceğimizi, o zamanda boşanacaklarını söyleriz. İşin ucunda ölüm olduğunu bilirlerse onlarda uzlaşacaklardır bizimle. Zamanla da birbirlerine alışırlar elbet!"

Sevcan Hanım her şeyi düşünmüştü. İnsanların hayatlarını umursamadan, kaderlerinin gideceği rotayı kendi belirlemek istercesine sıralamıştı tüm cümlelerini tek nefeste. O da anneydi ve evlatları için her şey yapardı. Şu an tek düşündüğü iki evladının da hayata tekrar tutunmasıydı ve bunun için

bulduğu bu fırsatı tepemezdi. Oğlu ve Hüma'nın gönül savaşına girip halden kesilene kadar birbirlerinin kanını akıtacağı hiç aklına gelmiyordu o sıra. Karı-koca kafa kafaya vermiş tüm planı kurmuşlardı.

Remzi Ağa ceketini yanına alıp avluya indi. Peşinden de Sevcan Hanım. Beyazıt, babasının avluya inmesiyle dakikalar-
dır oturduğu sedirden kalktı saygı gösterircesine. Yol yorgu-
nuydu ve bütün olanlar da üst üste gelince zaten yüzü gülme-
yen bu sert ağanın yakışıklı çehresini iyice hüznün kaplamıştı.
Remzi Ağa kapıdaki adamına seslenerek "Rezo aşirete haber
gönder, toplansınlar derhal." dedi. Bunu duyan Beyazıt kaşla-
rını çatarak babasına bir adım attı. Onun sorarcasına hareketi-
ni babası." Olanlar aşiretin kulağına da gitmiş elbet. Benimle
görüşmek istiyorlar, kaçan bir ağa kızıdır sonuçta. Bu rezilliği
daha fazla uzatmadan sonuca bağlayalım." dedi. Beyazıt he-
men sedirin üstündeki ceketini alarak kapıya yöneldi. Lakin
babası onu "Sana gel demedim Beyazıt." diyerek durdurdu.
Beyazıt babasının bu haline anlam veremedi. O artık bu işler-
den elini eteğini çekmiş, ağalıktan çekilerek Beyazıt'a devret-
mişti. Aşiret toplantılarına bile genelde katılmazdı.

Saygıyla "Sen nasıl istersen baba." dedi. Babası onun ha-
yatının dümenini Hüma'ya çevirmeye giderken, Beyazıt da
annesinin yüzündeki hüznün biraz olsun kalktığını fark et-
mişti. 'Bilmediğim bir şeyler mi dönüyor?' diye geçirdi için-
den. Ama fazla kurcalamadı. Zira babasına asla karşı gelmez,
onun sınırlarını aşmazdı. Tek bir saygısızlık bile yapmamış-
lardı babalarına bugüne kadar.

Remzi Ağa çıktıktan sonra kardeşinin yanına gidip git-
memekte kararsız kalmış, en son yüreğine yenilerek kendini
Kardelen'in yanında bulmuştu. Ahırın kapısının arkasında otu-
rup bacaklarını kendine çekmiş ve ağlamaktan bitap düşmüş
bir halde iç çekiyordu. Yüreği burkuldu kalbine sert duvarlar
ören adamın. Kardeşinin yanına kadar sokuldu ve dizleri üze-
rine çökerek elleriyle çenesinden tutup gözlerine bakmasını

sağladı. "Neden Kardelen, neden bana söylemedin? Böyle bir hataya nasıl düşersin? Hiç mi düşünmedin o itle kaçarken?" derken saniyeler önce ürkek bir kuş gibi duran kardeşi hemen ciddileşerek, savunmaya geçti. "Ağabey, onun hakkında böyle konuşma, onun suçu yok. Ben istedim ve gittim, o sadece yanımda oldu. Hem sen bilmiyorsun babam kafasına bir şey koysa onu yapar? Evlendirecekti beni Serhat'la. Ölürdüm daha iyi ağabey. Ben onsuz yapamam, yaşayamam, nefes alamam görmüyorsun? Varsın ölümüm olacaksa onun yüzünden olsun, gözümü bile kırpmam."

Bu sözlerle bir kez daha yüreği burkuldu Beyazıt'ın. Kardeşi ne zaman bu kadar büyümüştü de, bu kadar güzel sevmiştii? Fakat her sevgi güzellik getirmiyordu. Acılar, kederler doğuruyor, onların göbek bağıyla da kalanları infaz ediyordu.

Beyazıt, tek bir şey söylemeden kalktı ve kardeşinin yanından çıkıp Deniz'in tutulduğu ahıra girdi. İçeri girer girmez uzun bakışlarıyla birbirlerini süzen bir çift mavi ve bir çift kara göz öfkeyle birbirini buldu. Birer aslan gibi pençelerini uzatıyorlardı birbirlerini parçalamak istercesine. İlk hamleyi yapan Beyazıt oldu. Hızla Deniz'e adımlayıp sıkı bir yumruk geçirdi suratına. Deniz ise yediği yumruğun sersemliğini üzerinden atıp Beyazıt'a yönelmişti ki Beyazıt elini havada yakalayıp hızla arkasına doğru çevirip kolunu büktü. Bir iki saniye öylece bekleyip hızla duvara doğru itekledi Deniz'i. Ne yapsa hırsını alamazdı. Değerlisini kaçırmıştı ve şu an alakası olmayan adamlar belki de onun ölüm fermanını veriyorlardı. Üstelik bunu ondan isteyeceklerdi. O, hırsıyla bu düşünceyle boğuşurken Denizde kolunu kurtarıp, hatırı sayılır bir yumruk geçirdi Beyazıt'ın suratına. Beyazıt bir milim kıpırdamadı bile fakat elmacık kemiğinin acıdığını da inkâr edemezdi.

Konuşmaya ilk başlayan yine Beyazıt oldu "Sen ne hakla kaçırsın lan onu, karşıma çıksaydın ya adam gibi. Adam mısın sen?" Deniz hemen savunmaya geçti. "Konuşacaktım, ailemi alıp isteyecektim Kardelen'i. Ama olanları duyunca hazmedemedim anlıyor musun? Peki ya sen, hangi kitapta

yazar kardeşini istemediği birine zorla vermek Beyazıt Ağa!" diye gürledi. Tatlı şive farklılıkları, ses tonlarından bariz bir şekilde belli oluyordu.

Deniz tam ağzını açacaktı ki kapıdaki adam içeri girdi. "Ağam birileri geldi." Deniz, adamın bakışlarından gelenlerin ailesi olduğunu anlamıştı. Tam bir adım atacaktı ki Beyazıt "Sakin bir adım daha atayım deme!" diyerek onu durdurdu ve kapıdaki adamı başına dikerek hızla avluya döndü. O sırada görüş alanına ilk giren uçuşumun kenarında onlara meydan okuyan Hüma'nın kara gözleri oldu. Kara gözler mühürlenmiş gibi kilitlenirken soğuk rüzgârlar esti aralarında ikisini de kavuracak... Hüma yine öfkeyle bakarken Beyazıt'ın her zaman ki ifadesiz bakışları kilitlenmişti onda.

Koca konağın avlusunda herkes birbirine tuhaf, yabancı ve kızgın bakışlar atarken ilk konuşan Murat Bey oldu. "Oğlum nerede, ne hakla kaçırsınız onu?" Beyazıt bu sözleri işitirken yanlarına ulaştı ve "Peki sizin oğlunuz olacak o herif, benim kardeşimi ne hakla kaçıır?" diyerek sakın bir tonla yanıtladı. Herkes sinirlere birbirine bakarken Hüma lafa atladı ve Beyazıt uçuşum kenarında bıraktığı dişi aslanın kükremesini bir kez daha duydu. "Onlar birbirlerini seviyorlar, siz ne anlarsınız!" Bu sözler üzerine Beyazıt dişlerini sıktı, bu kız insanı çıldırtmak için mi doğmuştu? Ona, onun evinde sesini yükseltiyordu.

Dişi aslan, başka bir aslanın bölgesine girmişti ve bu Beyazıt Ağa'nın hiç hoşuna gitmemişti. Babasını bile umursamadan bir iki adım atıp "Sen ne cüretle bana bağıır, bana sesini yükseltirsin?" diyerek kükredi. Beyazıt'ın dediklerini duymazlıktan gelen Hüma, "Söyle adamlarına hemen getirsinler ağabeyimle Kardelen'i. Daha fazla uzatma." dedi. Bu sözler üzerine Beyazıt tehlikeli bir şekilde tebessüm etti. Ortalık iyice karışıyordu. Ellerinden gelse şuracıkta boğabilirlerdi birbirlerini. "Siz benim evime gelip, benim kardeşimi alıp, elinizi kolunuzu sallayarak çıkacağınızı mı sanıyorsunuz?" derken sözlerinin alaycılığı her birinin kulaklarını dolduruyordu.

O sırada Beyazıt'ın annesi gelini olacağını düşündüğü Hüma'ya kilitlenmişti. Evet, çok güzel bir kızdı. Oğlunun yanına yakışacak kadar. Fakat Beyazıt ve Hüma birbirlerine birer düşman ve atağa geçip her an birbirlerini parçalayacak birer avcı gibi bakıyorlardı.

Murat Bey, Beyazıt'ın ettiği tehdidin ne kadar gerçekçi olduğunu anladı. Bu kara gözler, heybetli duruş, tehditkâr sözler her şeyi yapabilirdi. Tam ağzını açacağı sıra da kapıdan bir adam girdi.

Gelen Remzi Ağa'ydı. "Neler oluyor burada?" Beyazıt dişlerini sıkarak babasına döndü. "İstanbul'dan misafirlerimiz var baba!" Remzi Ağa hepsini göz ucuyla süzdü ve karısı gibi onunda gözleri Hüma da takılı kaldı. Sinirli bakışları, hırsla uzun saçlarını arkaya savurması, oğlu gibi asi kara gözleri ve kendinden ödün vermeyen dik duruşuyla 'Beyazıt'ı anca bu kız paklar zaten' diye geçirdi içinden. Ardından Deniz'in babasına dönerek "Evimize geleni geri çevirmeyiz elbet, buyurun." diyerek içeriyi işaret etti.

Murat Bey her halleriyle kendilerinden farklı olan bu insanlara baktı, bir de buyur ediyorlardı! Hüma o sırada yine dayanamayıp dikkatleri üzerine çekti. "Kahve içmeye gelmedik beyefendi, biz zaten kızımızı aldık." diyerek çantasında ki Kardelen ve Deniz'in evliliklerinin belgeleri olan, evlilik cüzdanını çıkardı. Özellikle Beyazıt'a doğru sallayarak "İşte bu da ispatı." dedi.

Lakin bu insanların farklı olduğunu, gözleri dönünce, hele ki mesele namus meselesiyse, her şeyi yapabileceklerini bilmiyordu.

Hüma'nın son sözleri nefeslerin tutulmasına, gözlerin kararmasına ve sabırların son damlalarını tüketmesine sebep oldu. Remzi Ağa, anlaşılan güzellikle olmayacak diye geçirdi

içinden, gözleri sinirden kıpkırmızı kesilmiş Beyazıt'a kayarken. İpleri tekrar eline aldı ve dudaklarından zehir gibi sözler döküldü. "Benim evimden benim kızımı, bir ağa kızını kaçırıyorsunuz. Sonra hesapsız kitapsız buna hiçbir şey demeyeceğimi mi sanıyorsunuz? Bizde her şeyin bir bedeli vardır. Bunun bedelini ikisi de ödeyecekler." diye ekledi.

Bu sözler üzerine Hüma'nın, Murat Bey'in ve Neriman Hanım'ın gözlerini korku kapladı. Az önceki burunlarından kıl aldırmayan halleri uçup gitti. Neriman Hanım sakin tutmaya çalıştığı sesiyle ilk defa konuşmaya dâhil oldu. "Ne bedeli, kaçtılar diye öldürecek değilsiniz ya, hem onlar..." demesine kalmadan Remzi Ağa'nın sesi duyuldu. "Aynen öyle yapacağız." Hüma'nın nefesi kesilirken Murat Bey, titreyen sesiyle araya girdi. "Siz delirdiniz mi? Can almak Allah'a mahsustur. Onlardan biri senin kızın be adam!"

Bir tarafta korku ve endişenin, bir tarafta kudretin kol gezdiği konakta nefesler tutuldu ve ateş tüm avluyu sarmaya başladı. Kardelen ve Deniz ise o sırada olacakların korkusuyla hem ailelerini, hem de birbirlerini düşünüyorlardı.

Remzi Ağa avlunun tam ortasına gelerek durdu. Ellerini arkasında birleştirdi. "Bizim oralar sizin oralara benzemez. Herkes yaptığı hatanın bedelini öder, gerekirse canıyla." Hüma dolu dolu gözlerle konuştu bu defa. "Bunu yapamazsınız. Hem artık onlar evlendiler. Olan oldu, Allah aşkına bunu onlara reva görmeyin. Her şeyin bir hal çaresi bulunur. Öyle değil mi baba?" diyerek babasına çevirdi gözlerini ve tüm bu olanların ciddiyetini babasının yıkılmış gözlerinde bir kez daha yaşadı.

Remzi Ağa "Elbet bir yolu daha vardır." derken ifadesi taviz vermez bir çerçevedeydi. Bu sözler Aslanlı ailesini heyecanlandırırken, Beyazıt'ın kaşlarının çatılmasına neden oldu. Sevcan Hanım ise merakla bekliyordu Aslanlıların vereceği tepkiyi. "Ne yol çaresi varsa kabul, oturup konuşalım, evlatlarımız söz konusu." dedi Murat Bey hemen.

Remzi Ağa tekrar konuşmaya başladı "Kızın... Kızını büyük oğluma vereceksin efendi, benim kızıma karşılık senin kızın, ya da oğlunla kızımın kanı... Seçim sizin." Bu sözlerle konak sustu, herkesin dili lal oldu sanki. Kimse ne söylendiğini idrak edemedi, ettiğinde de inanamadı. Çember gittikçe daraldı ve Hüma ile Beyazıt'ın akıbeti geldi çatı kapıya!

Hüma inanamayan gözlerle bakarken, ilk defa Beyazıt'ın hep ifadesiz bakan gözlerinde şaşkınlık ve öfkenin çıplak yakıcılığını gördü. Murat Bey "Siz kafayı mı yediniz, nasıl böyle bir şey teklif edersiniz? Koyun mu alıp satıyoruz burada?" diye gürledi. Hayatında böyle bir şey görmemişti. Hüma ve annesi şoku atlatamazken Murat Bey ne yapacağını bilemedi. Ne yap-sa boştu. Ama kızını daha fazla bu konakta tutamazdı. "Hüma arabaya geç, geliyorum." diye tısladı. Hüma avlunun çıkışı-na doğru yönelirken son bir bakış attı Beyazıt'a. Hala şaşkın gözlerle kendisini süzüyordu. Kalbi hızla çarpmaya başladı, düşüncesi dahi bünyesini alt üst ediyordu. Babasının "Hemen Hüma!" diye bağırmasıyla hızla konaktan dışarı attı kendini.

Remzi Ağa, Murat Bey'in bu yaptığı hareketi göz ardı etti. "Sana iki gün müsaade, düşün taşın kararını ver, kapıma öyle gel efendi." diyerek arkasını döndü ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

"Derhal polise gideceğim!"

Remzi Ağa çatık kaşları ile tekrar Murat Bey'e döndü. "Bunun bir faydasını göreceğini sanıyorsan hiç bekleme!" Murat Bey, bu sözlerde ki imayı anlamıştı. Karısını alarak konaktan çıktı. Hızla kapıda bekleyen arkadaşının arabasına binerek oradan uzaklaştı.

Beyazıt, Aslanlı ailesinin konağı terk etmesiyle koşarak merdivenleri çıktı ve kapısını bile çalmadan babasının odasına girdi. İlk defa destursuz giriyordu yanına ama şuan bunu düşünecek durumda değildi. Remzi Ağa "Sen nasıl izinsiz girers..." diyemeden Beyazıt sözünü kesti. "Ne demek oluyor baba bunlar, sen ne yaptığını sanıyorsun?" Remzi Ağa sinirle

oğlunu süzerken "Kendine gel Beyazıt, karşında baban var laflarına dikkat et!" diyerek sertçe uyardı. Beyazıt derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. "Bu dediğin olmaz baba, bir daha aklınızdan bile geçirmeyin..." Bu defa babası onun sözünü kesti. "Kes sesini Beyazıt! Bu benim değil, aşiretin kararıdır. Ya kardeşinle o herifin canını istiyorlar ya da onlardan bir kız alıp bu işin temizlenmesi. Bana da başka yol bırakmadılar."

"Bu aşiretin ağası benim baba! Kimin haddine ben olmadan, benim ve bacım hakkımda karar kılmak? Ne zamandır böyle dönüyor işler?" Remzi Ağa, oğlunun aksine daha sakin bir tonla konuştu. "Beyazıt kaçan bir ağa kızıdır. Bu işi duymayan kalmadı ve bizim de itibarımız sarsıldı. Bilirsin ki aşirette de çoğunluk önemlidir. Tüm ağalar böyle olmasını uygun gördü. Ne dersen de, bu işin dönüşü yoktur. Hüküm çıkmıştır. Karar senin... Bacının kafasına sıkmak istiyorsun?" diye sordu şiveli ve tehditkâr sesiyle.

Beyazıt bu sözler üzerine tek kelime etmeden terk etti odayı. Ardından seslenen annesine bile dönüp bakmadan çıktı konaktan. Arabasına atlayarak gaza yüklendi ve arkasından koşturan kardeşi Bedirhan'ı da umursamadan ilerledi. Nereye gideceğini, ne yapacağını bilemeden sürdü arabasını Mardin sokaklarında. Kafayı yemek üzereydi. Karısının meçhul ölümünden sonra tek bir kıza bile o gözle bakmamışken, şimdi nasıl evlenmesini isterlerdi? "Hele ki o çirkef kızla!" diye geçirdi içinden.

Beyazıt kendini yollara vurmuşken, Hüma da ailesiyle tek kelime bile etmeden otelin yolunu tuttu. Murat Bey'in arkadaşı Şehmuz çok ısrar etmişti onlara evinde kalsınlar diye ama kabul etmemişlerdi. Zaten gelmeden kendilerine bir otelde yer ayırtmışlardı. Araba otelin önünde durunca annesi ve Hüma hızla inerek lüks otele giriş yaptılar.

Murat Bey arabadan inmeden arkadaşına olanları anlattı. Zira Şehmuz Bey, konağa girmemiş kapı önünde beklemişti onları. Duyduklarıyla şaşırmayan Şehmuz Bey "Bak Murat,

bilirim yabancısın buralara ama burada işler böyle döner. Herkes Pehlivanların kudreti ve merhametiyle kucaklanırken sizin payınıza gaddarlıkları düşmüş demek. Pehlivanların ağızlarından laf bir kere çıkar ki, bu karar aşiretten çıkmış demektir. Sana söyleyeceğim şudur; ya kızını vereceksin ya da Mardin'den oğlunun cesediyle çıkacaksın Murat." Murat Bey, hırsla yumruklarını sıkıyordu. Resmen bir evladından vazgeçmesini istiyorlardı. Bir babaya reva mıydı bu? Bunlar nasıl insanlardı böyle?

Akşam karanlığı Mardin semasını kaplarken Beyazıt sigarasından son bir nefes daha çekti ve arkadaşı Ferit'e veda edip konağın yolunu tuttu. Derdini açacağı bir Ferit vardı ve onunla dertleşmişti. Fakat ne derdi ne de çaresizliği azalmıştı.

Konağa geldiğinde annesinin avludaki sedirde onu beklediğini gördü. Direkt odasına çıkacakken annesi seslendi. "Oğul merak ettim, iyisin?" Beyazıt sinirlerine hâkim olmaya çalışırken annesine döndü. "Değilim anne, iyi olmamı mı bekliyorsunuz birde?" Sevcan Hanım, oğluna iyice yaklaşmış, bir elini hafif çıkmış kirli sakallarının kapladığı yanağında gezdirdi. "Oğlum, bilirim kızgınsın, üzgünsün lakin başka çaremiz yoktur. Baban yarın sabah kararını versin dedi. Evladımı benden alma oğlum, kardeş katili olma. Olacaksan da bacının mezarının yanına birde bana mezar kazasın!" diyerek elini çekti ve ardına dahi bakmadan odasına gitti. Kalbinden oğluna ve diğerlerine yalan söylemenin, onları ölümle tehdit etmenin ağırlığını atmaya çalışarak...

Sabaha kadar kimsenin gözüne uyku girmemişti. Özellikle Beyazıt'ın. Gece yanına gelen kardeşi Bedirhan ve Baran'ı da tersleyip göndermişti. Günün aydınlığa kavuşmasıyla üzerini değiştirdi ve odasından çıktı. Soluğu direkt babaannesesi Yade Güşa'nın yanında aldı. Odasındaki koltukta elinde tespihiyle oturan babaannesinin yanına gidip, dizlerine başını koydu ve gözlerini kapattı. Ne zaman içinden çıkılmaz bir duruma düşse, babaannesinin dizlerinde huzur bulurdu.

Gözlerini açmadan konuştu. "Bana bir yol göster yade, ben ne yapayım şimdi?" Babaannesi sessizce bir nefes alarak torununun gür saçlarını okşamaya devam etti. Uzun bir süre öyle kaldılar. Konağın hareketlenmesiyle Beyazıt yerinden doğruldu, babaannesinin eline bir öpücük kondurdu. Kapıya doğru yaklaştı ve tam çıkmadan babaannesinin sesini duydu. "Bazen birileri için kendimizi feda etmemiz gerekir oğul. Sendeki kardeşinin canı için, kendini feda edeceksin."

Beyazıt aşağıdaki avluya indiğinde babasının orada oturduğunu gördü. Yavaş yavaş yanına yaklaştı. "Kararını verdin mi Beyazıt?"

"Baba o dediğin olmaz, başka bir yol..." demesine kalmadan babası en sadık adamına seslendi. "Rezo?" Hemen yanlarında biten adam "Buyur ağam." diye yanıtladı. Ve Remzi Ağa gözlerini bir an bile Beyazıt'tan ayırmadan konuştu "İkisinin de kafasına sıkın!"

Bu sözler üzerine kanı çekildi, ayakları yerden kesildi Beyazıt'ın. Ve her zaman merhametli babasını ilk defa bu kadar acımasız ve duygusuz gördü. Adamları Rezo, kardeşi ve Deniz'in tutulduğu ahırlara doğru yönelirken dünya durdu Beyazıt için ve kardeşinin kanlar içinde, ölmüş bedeni geldi gözlerinin önüne. Onu kefen içinde toprağa koyarken düşündü kendini ve annesinin dünkü sözleri yankılandı kulaklarında. "Bacının mezarının yanına, birde bana mezar kazasın." Asıl yıkımı o an yaşadı Mardin'in koskoca Beyazıt Ağası. Bir harabenin altında kalmışçasına çöktü omuzları.

Bazen istemediğimiz bir şeyi yapmaya mecbur kalırız, ya da mecbur bırakılırız. Bizim istediklerimizin, düşüncelerimizin bir önemi kalmaz. Yapmak zorundayızdır ve yaparız... Beyazıt Ağa'nın ağzından dökülen kabulleniş de yapmak zorunda olduğu şeydi. Kardeşinin hayatını kurtarmak için kendini feda etmesi gerektiğini sanıyordu ve etti...

"Tamam kabul, nasıl istiyorsanız öyle olsun. Ama Kardeşlen'in saçının teline bile zarar gelmeyecek."

"Aferin Beyazıt. Herkes için hayırlısı bu. Doğru kararı vereceğini biliyordum." Beyazıt, alay nidaları barındıran bakışlarını babasından ayırmadan adım adım yaklaştı.

"Ama ben senin bu kadar zalim olduğunu bilmiyordum Remzi Ağa!" Remzi Ağa, oğlunun aşağılayıcı ve kırgın bakışları altında ezildi. Yaşlı kalbi tekledi bir an. Ama herkes için en iyisi buydu. Hem alnını temizleyecek, hem de tekrar oğlunun mürüvvetini görecekti. Şimdi vicdan yapmanın sırası değildi. Vicdan azabını defetti ve tekrar duruşunu sertleştirerek adamına seslendi "Rezo, sana hacet kalmadı dışarı çık." Adamın avludaki kapıda yerini almasıyla tekrar oğluna çevirdi gözlerini.

"Nasıl olacak bu iş, o aile kabul eder sanıyorsun? Başka bir yolu yoktur Allah aşkına?" diye sordu Beyazıt. Hala başka bir çıkış yolu arıyordu. Remzi Ağa oğlunun her an cayabileceğinden, hatta aşiretle konuşup onları ikna edebileceğinden korktu. Böylece yalanları da ortaya dökülecekti.

"Oğlum bilirim razı değilsin ama bunu yapmak zorundasın. Sen hele bir evlen. Bu iş bitsin, ortalık sakinleşsin, laf söz dinsin. O zaman bir hal çaresini buluruz. Siz yeter ki bir sene kadar evli kalın ki milletin ağzı kapansın. Daha sonra gerekirse boşanırsınız." dedi durumu kabullendirmeye çalışırken. Tabi ki boşanma falan olmayacaktı. Onlarda gelin, gelinliğiyle gelir, kefeniyle çıkardı. Ama oğlunu bir tek böyle ikna edebilirdi. Yalanlar yalanları doğuruyor ve bundan başka çaresi kalmıyordu yaşlı ağanın...

"Peki baba, buna da peki. Bir sene sonra aşireti boşanmaya nasıl ikna edeceksin bilmiyorum ama sözüne güveniyorum baba, sadece bir sene." diyerek kesin kabullenişini cümleleriyle belli etti Beyazıt Ağa. Bu kesin kabullenişle kazanan Remzi Ağa oldu. Sevincini içinde tutmaya çalışarak tekrar söze başladı.

"Şimdi o kızı da ikna etmek sana düşüyor. Usulünce evet desin ki daha fazla millete sakız olmayalım, ne yap ne et he

desin. Sonuçta her şey kardeşin için değil?" dedi şiveli sesini, her kelimede bastırarak.

Babasının son sözlerine de sadece kafasını sallamakla yetinen Beyazıt, müsaade isteyip odasına çıktı. Kapıyı sert bir şekilde çarpıp, her zaman üzerine kalıp gibi oturan pahalı ceketini yırtarcasına çıkardı ve yere fırlattı. Bir şeylerden hırsını çıkarması gerekiyordu. O ki bütün Mardin'i el pençe divan durdurmuş, geçtiği yerleri bir volkan misali yakıp kavurmuş, bir bakışıyla içinizi titretebilecek adamdı. Ama şimdi çaresizliği tırnak uçlarına kadar hissediyordu. Aklında bin bir düşünce birbirini kovalarken üzerindeki siyah gömleğinin düğmelerini açma zahmetine girmeden iki eliyle ayırdı. Düğmeler teker teker yere saçılırken, gömleği de ceketinin yanında yerini aldı. Direk banyoya geçti ve üzerinde kalan son parçaları da çıkartıp duşa girdi. Aklında bir tek karısı vardı. Meçhul bir ölümle giden karısı Dilçem... Olanlar gözlerinin önünden tekrar geçerken yine yüreği yandı. Onu bir başına bırakıp ölüme giden karısını bile hala sadakatle seven bir yüreği vardı adamın... Dilçem'den sonra kimseye kapılarını aralamayan yaralı bir yürek... Ölen karısına ihanet edeceğini düşündüğü için kimseyle evlenmek istemeyen bir yürek...

Sabahın ilk ışıklarını otel odasının balkonunda karşılayan Hüma sıkıntıyla Mardin sokaklarını izliyordu. Uykusuzluğun izlerini taşıyan kızarık gözlerine iğneler batıyor gibi hissediyordu. Ama bu, onun düşüneceği son şey bile değildi.

Ağabeyi şimdi ne haldeydi kim bilir? Göğsü daraldı, yüreği kanadı genç kızın. Eli kolu bağlı, çaresizdi. Hele bir de babasına yaptıkları teklif yok muydu? Akıllarını kaçırmışlardı. Sanki mal alıp satar gibi ne kadar da kolay söylüyorlardı! Tabi ki de öyle bir şey olmaz, olamaz diye geçirdi içinden. Hele bir de o ağa bozuntusuna mı gelin gidecekti? Ölürdü daha iyi. Peki ya ağabeyi ve Kardelen ne olacaktı?

Gözünün önüne tıpkı kendininkiler gibi Beyazıt'ın kara-ya boyanmış hareleri gelince kalbinin teklemesi neydi peki

böyle? Çünkü ondan nefret ediyordu. Evet, evet ilk gördüğü andan itibaren gırtlaklamak istiyordu o adamı! Başka bir açıklaması olamazdı değil mi? Peki ya kafasına silah dayayan, Kardelen'in küçük ağabeyine bile bu kadar kin beslemezken, Beyazıt denen o adama neden bu kadar hırslanıyordu?

Hüma, bu düşüncelerle boğuşurken derin bir nefes aldı ve o sırada otelin önünde duran siyah bir araba dikkatini çekti. Akli bu arabayı hatırlamakta hiç zorlanmadı. O uçurum kenarında tozu dumana katan araba ve içinden kıyafetleri gibi siyah gözlüklerini takmış Beyazıt çıktı. Bu adamın başka renk kıyafeti yok muydu? Neydi bu siyah aşkı? Çok mafyacılık filmi izledi anlaşılan ağa bozuntusu diye geçirdi içinden. Beyazıt'ın neden hep siyah giyindiğinin asıl sebebini bilmeden...

O saniyeler içinde bir sürü düşünceyi kovalarken, Beyazıt eliyle koymuş gibi direk onun odasına bakarak, Hüma ile gözlerini kesiştirdi. Peki ya bu gözlerin birleşmesi, bir film sahnesinden çalınmış gibi etkileyici ve muhteşem olabilir miydi? Zamana buz tutturan kadar soğuk aynı zamanda kalpleri yakacak kadar kavurucu... Evet olabilirdi. Hüma bu anın büyüüne kapılırken, şaşırması gerektiğini bile unutmuştu.

Beyazıt'ın, Hüma'dan gözlerini ayırmadan eliyle aşağı gel işareti yapması ikisini de gerçek dünyaya döndürdü ve Hüma sonunda şaşırma zahmetinde bulundu. "Bu adamın burada ne işi var sabahın bu saatinde, ayrıca burada kaldığımızı nereden öğrendi, peki şimdi beni neden yanına çağırıyor?" diye sorularla doldu aklı.

Adamın tekrar aşağı gel işareti yapması ve bu sefer kaşlarının daha çatık olmasıyla Hüma odasına geçti. Üzerine ince uzun bir hırka alarak bütün sorularını ve hırsını Beyazıt'a kusmak için aşağı indi.

Aşağı indiğinde arabasına yaslanmış, siyah gözlüklerinin altından gelişini izleyen Beyazıt'a doğru yürüdü. Sonunda Beyazıt'ın önünde aralarında iki adım bırakarak durduğunda adamın kokusu burnuna doldu, ciğerlerini baştan çıkardı.

rırcasına. İkisi de birkaç saniye konuşmadan bakıştı. Beyazıt gözlüklerinin altından karşısında ki uzun saçlarını ev topuzu yapmış, makyajsız bile güzel olan ve yine pijamalarının örttüğü zarif vücuduyla, asice hamlesini bekleyen kızı süzdü.

Gardını almış, Beyazıt'ın bir atak yapmasını beklediği çok açıktı. 'Pijamalı dişi aslan' diye fısıldadı Hüma'nın duyamayacağı bir şekilde. Ardından atağa geçti. Alayla sırtarak "Sende adet galiba pijamalarla gezmek." dedi ve içinden 1-0 diye geçirdi. Bunun üzerine anlamayan gözlerle Beyazıt'a bakan Hüma, adamın gözlerini üzerine doğru işaret etmesiyle kendini şöyle bir süzdü. Yine pijamalarla fırlamıştı sokağa. Ama ödün vermeye niyeti yoktu. Gözlerini tekrar Beyazıt'a dikti ve "Sizde de ukalalık adet galiba!" dedi. Bu hamleyi beklemeyen Beyazıt arkasında kalan oteli şöyle bir süzerek tekrar konuştu. "Beğendiniz mi bari oteli?" Hüma kaşlarını çatı.

"Dalga mı geçiyorsun sen be adam?"

Beyazıt tekrar, sinsi ama bir o kadar can yakan sahte gülümsemesini gün yüzüne çıkardı. Gelmeden önce adamlarından kaldıkları yeri araştırmalarını istemişti ve bunun sonucunda Hümaların Pehlivan Otel'de kaldıklarını öğrenmişti. Beyazıt'ın otelinde... Aslında bunu bilerek yaptıklarını düşünmüştü ama şuan Hüma'nın anlamayan, kızgın bakışlarıyla bundan bir haber olduğunu anladı. Başıyla tekrar oteli gösterdi.

"Otel diyorum, otelimden memnun kaldınız mı?" dedi otelim kelimesine vurgu yaparak.

Bunun üzerine şöyle bir arkasını dönen Hüma, lüks otelin girişinde koskocaman yazan -Pehlivan Otel- yazını görünce gözlerini kocaman açarak dudaklarını ısırdı hırsıyla. Allah aşkına koskoca Mardin'de otel mi kalmamıştı da buraya gelmişlerdi? Şans bu ki, ne annesi ne Hüma ne de babası fark etmişti bu durumu. Bakışları tekrar Beyazıt'a dönerken "Biz bilmiyorduk, yani İstanbul'dan gelmeden öyle ilk çıkan otelde yer ayırttık." diye anlamsız bir açıklamada bulundu.

Bu dişi aslanın utanınca ne kadar şirin görüldüğünü dü-

şündü ve genç kızın şu an utançla kemirdiği dudaklarına, dudaklarını bastırma isteğiyle doldu bir an genç adam. Sonra Hüma'nın hafif öksürmesiyle düşüncelerini silkeledi ve biz kez daha lanet etti kendine. Ölen karısı... Onun için sadece o vardı, sadece ondan etkilenmişti. 'Şimdi saçma sapan olaylarla karşı karşıya geldiğin bu asi kızıdan mı etkileneceksin?' diye avuttu kendini.

Konunun fazla dağıldığını hatırlayan Beyazıt Ağa, Hüma'ya arabayı işaret ederek "Bin!" dedi sadece emir vererek. "Pardon, pardon anlamadım." diyen kıza "Sana arabaya bin dedim, konuşacaklarımız var. Bir kere söylenince girmiyor mu kafana?" diyerek gürlledi. Artık sinirlenmeye başlıyordu. Bu henüz sinirlenmemiş haliydi!

Bunun üzerine altta kalmayan Hüma, cırlamaya başladı. "Bana bak ağa bozuntusu, sen kim oluyorsun da bana emir veriyorsun? Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok. Bu işi fazla uzattınız. Ağabeyimle Kardelen'i bırakın evli evine köylü köyüne. Yeter artık ya. Mafyacılık mı oynadığını sanıyorsun sen!"

Bu sözler üzerine sabrının son kırıntıları da buhar olup uçan Beyazıt Ağa, "O kadar kolay değil o işler aptal kız." diye kükreyerek kolundan hızlıca tuttu ve Hüma daha ne olduğunu anlamadan arabaya soktu. Bu hareket üzerine ağzı açık kalan Hüma şoku atlatamadan Beyazıt şoför koltuğunda yerini alıp kapıları kilitledi.

"Manyak mısın sen ya, ağabeyim yetmedi şimdide beni mi kaçırıyorsun dağ ayısı..." diye saydırırken Beyazıt'ın jilet gibi keskin bakışlarını ona çevirmesiyle sözleri bıçak kesigi almışçasına ikiye bölündü ve boğazında tıkalı kaldı. Ardından olacakları sessizce beklemeye başladı.

20 dakikalık gergin bir sürenin ardından kuş uçmaz, kervan geçmez kurak bir arazinin ortasında durdular. Beyazıt arabadan indi. Peşinden de Hüma. Bilerek buraya gelmişti Beyazıt. Kimseler olmadan, rahat rahat konuşabilirlerdi.

Söze nasıl başlayacağını bilemeden bir süre sessiz kaldı. Sonra tam ağzını açacakken gözlerini Hüma ile birleştirmesi ile kelimeler dilinde dolalı kaldı. Bu kızın gözleri bu kadar güzel miydi? Cümlesini ağzına tıkacak kadar bir kızıdan etkilenebilir miydi? Hele ki bu kızıdan... Akli ona oyun oynuyor olmalıydı. O da Hüma gibi sadece 'sinir olduğum ve nefret ettiğim için bu kıza böyle tepki veriyorum' diye teselli etti kendini. Fakat bilmiyordu ki aşka dönüşebilecek en çılgın duygu nefretti...

Hüma'nın sorarcasına ve sabırsız bakışlarıyla boğazında düğmelenen kelimeleri çözdü ve bir solukta iki kelime döküldü dudaklarından. Daha dengesiz bir giriş yapamazdı herhâlde...

"Karım olacaksın!"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Başkalarının hataları bazen bizim fedailiğimizi gerektirir. Yapmak zorunda mıyızdır peki? Bazen evet, bazen hayır... Ama ya yapmak zorunda bırakılıyorsak...

Hüma karşısında sıradan bir şeyden bahseder gibi konuşan adamın söyledikleriyle kalakaldı orada. Başka zaman olsa hemen bağırır, çağırır, herkes gibi o saniye inkâr bayrağını çekerdi. Fakat karşısında sesinden tehlike akan tınıyla fısıldayan adam ürkmesini sağlıyordu. Ürkmesini, asiliğinin çekilmesini ve dilinin lal olmasını...

Bütün vücudundan bir ürperti geçen Hüma yavaş yavaş kendine geldi ve sonunda sesini yakalayıp konuşmaya başladı "Pardon ne dedin anlamadım?" Beyazıt cebinden sigarasını çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırırken tekrar konuştu. "Karım olacaksın, evleneceksin benimle!" Karşısında istifini bozmadan rahat rahat konuşan adamla panik ve şaşkınlığını arka perdeye atıp, sahneye tekrar asi yüzünü çıkardı genç kız.

Boş arazide yankılanan şuh bir kahkaha atıp, bir adım yaklaştı asi duruşuyla. "Sen kafayı yemişsin, sen kimsin ki ben seninle evleneceğim, kendini ne sanıyorsun?"

Her zamanki siniri yerini bulan Beyazıt, yine de alttan almaya çalışarak "Ben seninle evlenmeye çok mu meraklıyım sanıyorsun? Karar verildi. Ya Deniz'in en yakın kız akrabasıyla evleneceğim ki bu sen oluyorsun, ya da ikisini de öldürülecek!" dedi.

İnanmak istemeyen bakışlarıyla, gözlerini kısarak konuştu Hüma. "Ben anlamıyorum ya böyle saçmalık olur mu? Konuş anlat ailene, onlar zaten evlendiler, birbirlerini seviyorlar de, ne bileyim yap bir şeyler. Sen ağa değil misin burada, o kadar adamın var. Sözün geçmiyorsa niye ağayım diye ortalıkta dolanıyorsun?"

Bu sözlerle kan beynine sıçrayan Beyazıt sinirle yumruklarını sıktı. İlk defa biri onunla bu denli konuşabiliyordu. Bir hışımla Hüma'nın koluna yapışıp, koparcasına sıktı. Tek eliyle de çenesini kavradı. "Bana bak senin o zehir akıtan dilini kökünden kopartırım. Sen benimle nasıl böyle konuşursun?"

Kendini Beyazıt'ın pençelerinden kurtarmaya çalışan Hüma olacakları umursamadan devam etti. "Umurumda değil, istediğimle istediğim gibi konuşurum. Gücün bana mı yetiyor ha? Git önce kendi etrafındakilere söz geçir sen."

"Ulan bunları söyleyen bir erkek olacaktı da, ağzını burununu kıracaktım şimdi" diye söylenen Beyazıt, Hüma'nın kolunu fırlatırcasına bıraktı ve genç kız kendini yerde buldu.

Hiç beklemeden yere savurduğu bedeni yerden kaldıran Beyazıt gözlerini Hüma'dan ayırmadan belindeki altın işlemeli silaha uzandı. Bu defa ciddi anlamda korkan ve bunu saklama gereği duymayan Hüma "Ne yapıyorsun sen?" diyebilirdi sadece. Beyazıt kara gözlerindeki duygusuz ifadesiyle Hüma'ya yaklaştı tekrar.

"İki seçeneğin var Hüma kuşu... Ya şimdi bana hayır diyeceksin ve ben gidip bu silahla Kardelen'le ağabeyinin kafasına, sonrada kendi kafama sıkacağım. Ya da paşa paşa evet diyeceksin, kimsenin canı yanmadan kendimizi feda edeceğiz. Seçim senin..."

Korkuları arasında son bir umut can çekişen Hüma, sesini biraz daha yumuşatarak konuştu. "Bak ben, ben yapamam buralarda. Ben faklıyım. Açık giyinirim, başıma buyruk gezerim, yapamam buralarda. Ne olur başka bir yol bulalım." dedi çaresizce.

Hüma'nın sesindeki tükenmiş tınıyla az önce yere savurduğu kadını, sarıp sarmalamak istedi adam. Boğazından kalbine ılık bir şeyler aktı. Kızın sesindeki tını bile yüreğini sızlatmaya yetmişti. Ama yapacak bir şey yoktu. Nihayetinde kendisi de kurbandı ve şuan Hüma'yı ikna etmesi gerekiyordu.

En soğuk tınısına bürünen sesiyle konuştu. "Biliyorum senin içinde zor ama iki can söz konusu. Bu kâğıt üstünde bir evlilik olacak. Bir yıl kadar evli kalacağız. Ama kimse bunu bilmeyecek. Sadece bir sene katlanacağız tamam mı?"

Bunları söylerken bir iş görüşmesinde sözleşme maddeleri sıralar gibi bir tavrı vardı. Karşısında ki dağılmış kıza sarılıp bağrına basmamak için arkasına döndü. Bir iki adım uzaklaşıp derin derin nefes almaya başladı. Birkaç dakika öyle kaldıktan sonra Hüma arkadan ona yaklaştı ve ürkek sesiyle "Tamam." diyebildi.

Bu ürkek ceylanın kabullenışıyle istemsizce yüzüne bir tebessüm oturan Beyazıt, aklına Dilçem'in gelmesiyle tekrar katı bir ciddiyete bürünerek Hüma'ya döndü. "Bu kâğıt üstünde bir evlilik olacak diye sakın yanlış şeyler yapmaya kalkma. Sen benim soyadımı taşıyacaksın ve benim karım olacaksın. Ona göre hareket edeceksin. Bu saatten sonra benden izinsiz adım bile atmayacaksın..."

Bu sözlerle kaşları çatılan Hüma tam itiraz edecekken Beyazıt tek kaşını kaldırarak bir şey mi vardı dercesine bakınca itirazını geri yuttu. "Ama benim okulum var, yani burada kalmak zorunda mıyım?"

Sen ciddi misin der gibi bakan Beyazıt "Sadece bir sene zaten, bu süre zarfında okulunu dondurursun." dedi her şeyi kurgulamış gibi. Bu sözler üzerine iyice yüzüne keder düşen Hüma kafayı yemek üzereydi. Saniyeler içinde hayatı değişiyordu. Daha birkaç gün önce tanımadığı adam şuan hayatında söz hakkına sahipmiş gibi emirler yağıdırıyordu.

Beyazıt, ne düşündüğünü çözemediği kıza bir adım attı ve tek elini Hüma'nın koluna dokundurmuştu ki Hüma elekt-

rik çarpmışçasına geri çekilerek "Yaklaşma bana. Hayatımızı yeterince alt üst ediyorsunuz zaten, mümkün oldukça uzak dur bari." dedi. Bu sözlerle dişlerini sıkın Beyazıt, inadına biraz daha yaklaştı Hüma'ya.

"Karım olacaksın Aslanlı, ne kadar uzak durmalıyım sen-ce?" Bu sözleri sırf Hüma'yı deli etmek için söylemişti ve amacına da ulaşmıştı. Sinirden deliye dönen Hüma tam dibinde duran adamı, iki eliyle itekledi ve arabaya yöneldi. "Emirleriniz bittiyse artık götür beni. Annemler merak eder." Bu kızın nasıl bu kadar hızlı ruh hali değiştirdiğine takılı kalan Beyazıt, Hüma'dan gözlerini ayırmadan arabaya yöneldi. Arabadaki yerini alırken, Hüma emniyet kemerini çekştirip taktı.

Hızlı bir şekilde yolu tüketen ikiliden sessizliği bozan Beyazıt oldu. "Annenlere söylerken ben de yanında olayım." Alaylı bakışlarını Beyazıt'a diken Hüma sinirden küçük yumruklarını sıkarken "Hı gel de babamlar iyice kafayı yesin. Hatta sana bir de tuzlu kahve yapayım ister misin?" diye söylendi.

Bu sözlerle Hüma'yı daha da deli etmek isteyen Beyazıt "Merak etme, o da olacak Hüma kuşu... Her şey usulünce..." dedi. Dudaklarının ucuna gelen binlerce küfrü yuttu Hüma. Gözlerini sımsıkı kapattı ve bu kasvetli yolculuğun bitmesi için saniyeleri saymaya başladı.

Sonunda otelin önünde duran arabadan bir şey demeden kendini atacakken adamın sözleriyle durdu. "Bir daha da ortalıkta böyle dolanma, adam akıllı bir şey giy üzerine. Yoksa söyle ben alırım sana." diye dalga geçmeyi de ihmal etmedi Beyazıt.

Bu sözlerle gözlerini kısan Hüma, "Bunlar benim iş kıyafetlerim de çaktırmıyorum! Ayrıca bana laf söyleyene kadar git kendine bak, her zaman siyah siyah geziniyorsun ortalıkta mafya bozuntusu." dedi.

Altta kalmamanın gururuyla tam kapıyı çarpacakken Beyazıt tekrar atağa geçerek "Beni bu kadar dikkatli incelediğini bilmiyordum Hüma kuşu." dedi. Yarı açık kapıda kendine

kocaman olmuş gözlerle bakakalan Hüma'nın tarafına uzanıp kapıyı kapattı ve bu hareketi yaparken Hüma'yı çıldırtmak için göz kırpmayı da ihmal etmedi.

Gözden kaybolan Beyazıt'ın ardından sinirle kendini otele atan Hüma, asansöre binerek odasına çıktı. Aklında ağabeyi, Kardelen, değişmeye başlayan hayatı ve bu hayatta başrolünü hemen alan Beyazıt varken üzerini değiştirmeye başladı. Tüm hırçınlığı ve çaresizliğiyle gözlerinde biriken yaşların akmasına izin vermeyerek, pijamalarını çıkarttı ve uzun zarif bacaklarına siyah pantolonunu geçirdi. Üzerine de beyaz bir tişört giyerken kapısı tıklatıldı. "Bir dakika." diyerek tişörtü üzerine giydi ve kapıyı açtı. Karşısında şiş gözlerle tükenmiş bir halde duran anne ve babası vardı. Geri çekilerek geçmelerine müsaade etti. O olanları nasıl anlatacağını düşünürken, anne ve babası da Hüma'ya bir şey söylemek için kıvranıyordu sanki.

Babası cümleye nasıl başlayacağını bilemezken, derin bir nefes aldı.

"Hüma bak kızım. Olanları biliyorsun, maalesef başımıza böyle bir olay geldi. Ağabeyinin ne halde olduğunu bilmiyoruz. Elimiz kolumuz bağlı ve bu insanların şakası yok. Şehmuz amcan da öyle söylüyor. Biz annenle dün uzun uzun konuştuk, yani şey" diyerek başını ellerinin arasına aldı her zaman heybetli duruşuyla dikkat çeken adam. Şimdi omuzları çökmüş, çaresizliği yüzünden akıyordu. Ne demek istediklerini anlayan Hüma babasına daha fazla ıstırap çekertirmek için "Ben kabul ediyorum baba" dedi. Bu sözle annesinin dolu ve babasının şaşkın gözleri Hüma'ya kilitlenirken babası "Anlamadım?" dedi.

"Kabul ediyorum baba, o adamla evleneceğim." Murat Bey tam ağzını açıp bir şeyler söyleyecekken devam etti. "Boşuna kendini yorma babacığım. Olan biten her şeyin farkındayım. Ağabeyim için ölüme bile giderim. Evlenmem gerekiyorsa da (derin bir nefes aldı) evlenirim..."

Bu sözler üzerine daha fazla dayanamayan Neriman Hanım, hıçkırarak kızının boynuna sarılıp gözyaşlarını akıtırken Hüma tepkisiz kaldı. Babası da kızının hayatının mahvolmasının ve elinden hiçbir şey gelmemesinin ağırlığıyla ağzını açıp tek kelime edemedi. İlk toparlanan Hüma oldu. Annesinden ayrılarak yanağına bir öpücük bıraktı. Yatağın üzerindeki telefonunu ve çantasını alarak "Ben biraz hava alayım." diye odadan ayrıldı. Arkasında ne yapacağını bilemeyen bir anne ve baba bırakarak...

Tam otelden çıktığında telefonu çaldı. En yakın arkadaşı Cansu arıyordu. Şu an konuşacak durumda olmadığı için meşgule aldı. Ve Mardin sokaklarına attı kendini. Yürüdü... Yol, iz bilmeden sadece yürüdü. Şu an hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Ağabeyinin nasıl olduğunu, anne ve babasının perişan hallerini, yapmak zorunda olduğu evliliği, bırakmak zorunda kaldığı okulunu ve en çokta Beyazıt'ı. Yakında kocası olacak adamı... Ama kahretsin ki hiçbir şey silinmedi aklından. O düşünmek istemedikçe her şey kafasına üşüşüyordu sanki.

Dalgın bir şekilde saatlerce yürüdü... Etrafında ona tuhaf bakışlar atan insanları, defalarca çalan telefonunu, nerde olduğunu umursamadan sadece yürüdü. En son akli başına geldiğinde o kadar çok yorulmuştu ki susuzluktan bayılacak duruma gelmişti Mardin'in yakıcı güneşinin altında. Etrafına bakındığında kaybolduğu anladı. Ne ara gelmişti buraya? Kendini sakın tutmaya çalışarak karşıdaki küçük bakkaldan su almaya karar verdi. Biraz panikleminin de vermiş olduğu etkiyle dikkatsizce karşıya geçerken yoldan gelen siyah bir jipin altında kalmaktan ani fren sesiyle kurtuldu. Korkudan eli ayağına karışırken yolun ortasında kalakaldı. Şoför koltuğundan sinirlice inen genç adam Hüma'ya yaklaştı ve Hüma'nın güzel yüzünden etkilenen sinirli tavrı, bir anda yok oldu. Kolundan tutup kaldırıma çıkarttığı kıza "İyi misiniz?" diye sordu. Hüma sadece başını sallamakla yetindi. Her şey üst üste geliyordu sanki. Adam hala elini kolundan çekmeden

Hüma'ya diktiği bakışlarıyla iyi olup olmadığını anlamaya çalışırken, önlerinde acı bir frenle duran siyah arabayla tüm esnafın bakışları orada toplandı.

Şu an Hüma'nın aklına son gelen şey Beyazıt'ı görmektir ve o son durum şu an karşısındaydı. Her zaman ifadesiz bakan surat, şu an bir insanı parçalayacak kadar sinirli bakışlarla yanlarına yaklaşırken Hüma anlamsızca rahatsız oldu ve yanındaki adamın elinden kolunu kurtardı.

Beyazıt içinde anlam veremediği kıskançlık parçalarıyla sinirle yanlarına yaklaştı. Bir Hüma'ya bir de nereden çıktığı belli olmayan azılı düşmanı Berdan'a diktiği bakışlarıyla, ürktücü bir tonda konuştu "Ne oluyor burada?"

Hüma nereden çıktığını anlamadığı Beyazıt'a bakakalırken, sinirli ifadesiyle bu adamdan bugün bilmem kaçınıcı kez ürktüğünü düşündü. Beyazıt hemen Hüma'nın kolundan tutup biraz arkasına çekerek Berdan'a döndü.

"Ne işin var senin burada Berdan Harmanlı?"

"Hanım efendiye yardım ediyordum. Asıl senin ne işin var burada Pehlivan?" diye yanıtlayan Berdan da tıpkı Beyazıt gibi ölümcül bakışlar atıyordu.

Hüma şu an bu iki adamın bakışlarıyla birbirlerini parçalayacaklarına yemin edebilirdi. Etrafından gelen uğultulara baş kaldırdığında tüm ahalinin pür dikkat onları izlediğini gördü. Kiminde korku, kiminde endişe, kiminde meraklı bakışlar vardı. Belli ki Hüma'nın bilmediği bir olay vardı ve tüm ahali bu iki adamın ne zaman silah çekeceğini korkulu bakışlarla izliyordu.

Berdan'ın arabadan inen birkaç adamı arkasındaki yerlerini alırken, aynı hızla Beyazıt'ın adamları da ağalarının yanında ki yerlerini aldılar. Adamlar elleri bellerindeki silahta, hazır nazır beklerken tüm nefesler tutuldu ve herkes önce hangi tarafın atağa geçeceğini bekledi.

Bu ölümcül gerginliği bozan Hüma'nın sesi oldu. "Be..."

Beyazıt" diye kekeledi. Ona, ilk defa ismiyle hitap ediyordu. Adını Hüma'nın ağzından duyan Beyazıt, ilahi bir ses duymuşçasına Hüma'ya çevirdi bakışlarını. Bir seslenişle dengesinin bozulması normal miydi? Hele ki bu ortamda...

Tam Hüma'nın dindirici sesiyle gergin ortam bozulmuşken, Berdan'ın kalın sesi tekrar eski haline bürüdü havayı. "Demek bu güzel hanımı tanıyorsun Pehlivan." Şöyle bir Hüma'yı süzerek "Pek buralardan değil gibi, ee bizi tanıştırmayacaksın?" diye sordu alay barındıran sesiyle.

Hüma'nın şuh sesinde bir kez ismini duymasıyla sakinleşen Beyazıt'ın, bu sözlerle tekrar vücudu kaskatı kesildi. Bu adamın alnını ortasına şimdi silahı dayamak vardı ya diye geçirdi içinden. Fakat yanında Hüma vardı. Daha ilk günden kızın gözünü korkutmaya gerek yoktu. Berdan'ın hesabını her şekilde keserdi zaten.

Siyah takım elbisesinde biraz daha omuzlarını dikleştirdi. Çevik bir hareketle Hüma'nın beline elini koydu ve 'bu benim' dercesine Hüma'nın bedenini kendi bedenine yapıştırdı. "Kendisi müstakbel karım olur Harmanlı, hanım ağan yani!" diyerek sözlerini bitirdiğinde Berdan'ın gözlerinde birkaç saniyelik hayal kırıklığı geçti. Evet, daha üç beş dakikadır gördüğü bu güzellikten heyecanlandığını gizleyememişti. Berdan kendini topladı ama bu birkaç saniyelik şaşkınlık ve hayal kırıklığı Beyazıt'ın gözünden kaçmadı. Ve dişlerini daha çok sıkmasına neden oldu.

Aynı anda bu sözleri duyan ahali heyecanlı, meraklı ve mutlu fısıldamalarla kaynamaya başladı. Beyazıt kulağına çalınan bazı cümlelerde "Beyazıt ağamız evleniyormuş, duydunuz mu ağa tekrar evleniyor, yası bitmiş her hal, desenize yakındır düğün var." gibi cümleler işitti. Hüma hala olayın şokunu atlatamazken Beyazıt Hüma'nın belinden elini çekmeden arabasına doğru adımlamaya başladı. Hüma'da ona itaat edercesine bu heybetli adamın yanında yürüdü. Etraflarında toplanan kalabalık yaşlısıyla, genciyle, saygı ile yolu

açıp kenara çekilirken dört bir yandan "Ağam hayırlı olsun. Hayırlı olsun ağam çok sevindik." sesleri yükseliyordu. Beyazıt ihtişamıyla güzel dileklere kafasını sallayıp, onları selamlamakla yetinirken arabanın yanına ulaştı. Kapıyı açıp önce Hüma'nın binmesini bekledi sonra adamlarına toparlanmalarını işaret ederek sürücü koltuğuna yöneldi. Kendisini izleyen Berdan'a son bir kez döndü, tehditkâr bakışını fırlatıp direksiyonun başına geçti ve kalabalığın arasından uzaklaştı.

Beyazıt sinirden elinin altındaki direksiyonu parçalayacakmış gibi tutarken boş yolda hızı zirveye dayanmıştı. Hüma da elindeki çantanın saplarıyla uğraşırken, Beyazıt'ın konuşmasını bekliyordu ama adam konuşmak yerine daha çok gaz pedalına yükleniyordu. Hüma, bunu kendini korkutmak için yaptığını düşünürken "Korkmuyorum, gaz pedalına boşuna eziyet etmeyi bırak!" diye söylendi.

Bu sözlerle kan beynine sıçrayan adam ani bir frenle arabayı durdurdu. Emniyet kemerleri takılı olmasaydı çoktan ikisi de metrelerce uzağa fırlamışlardı. Bu sarsıntıyla hızla kızgın bakışlarını Beyazıt'a döndüren Hüma, aynı bakışların yoğunluğu ile karşılaştı. "Korkutmak istesem sence eziyet ettiğim gaz pedalı mı olurdu lan!" diye kükreyen Beyazıt'a ne diyeceğini bilemeyen Hüma, susarak koltuğuna iyice sindi.

"Daha yanından ayrılalı üç beş saat olmamışken ilk günden olay çıkarmayı nasıl becerdin?"

"Ben, ben olay falan çıkarmadım, neler oldu anlamadım bile." Korktuğu ve gerildiği titrek çıkan sesinden belli oluyordu. Hüma'nın kekelemesiyle biraz sakinleşmeye çalışan Beyazıt, arkadan çalan korna sesiyle dikiz aynasından arkadaki arabaya odaklandı. Bugün herkes onu çıldırmak için anlaşılmıştı sanki.

Arkasında ki arabadan inen iki adam ukalaca yanlarına yaklaşırken "İn lan arabadan, ne diye yolun ortasında duruyorsun it?" diye pervasızca konuşuyorlardı. Beyazıt bir hışım la indi arabadan. O kızgınlığını korurken Hüma'nın gözlerin-

deki korkuda yerini koruyordu. "Allah'ım bu adamın olaysız bir saniyesi geçmiyor mu? Hep atraksiyon, hep atraksiyon" diye söylendi.

Beyazıt Ağa'nın arabadan inmesiyle iki adamın da dili lal olurken, korkudan girecek delik aradılar. "Görmüyor musunuz lan kocaman yol? Bela mı arıyorsunuz siz? Söyle, bir daha söyle bakayım o kelimeyi!" diye bağırdığında adamlar neredeyse altlarına kaçıracaktı. İkisi de ellerini önünde bağlayarak "Affet ağam biz sen olduğunu bilmiyorduk, bağışla." diye dil dökerken Beyazıt "Kesin tatavayı, kaybolun hadi." diye gürledi. İki adamda tekrar af dileyerek arabaya bindi ve ters istikametten giderek gözden kayboldu.

Arabaya dönen Beyazıt, Hüma'yla göz teması kurmadan "Anlat!" dedi. Bu adamın herkese verdiği emirleri kendine de vermesinden rahatsız olan Hüma "Bana bak, bana emir veremezs..." derken Beyazıt'ın kalın sesi arabada yayıldı. "Anlat kadın uzatma! Anlat ki ben daha fazla sinirlenip canını yakmayım."

Daha fazla uzatmamaya karar verdi Hüma. Yoksa korktuğundan falan değil yani. "Ben babamlarla konuştum, onlara kabul ettiğimi, seninle evleneceğimi söyledim. Halleri paramparçaydı(bunları anlatmaya başlamışken bile dolan gözlerini saklamak için dışarı dikti bakışlarını) ben daha fazla o hallerini görmemek için dışarı çıktım. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Bayağı yürümüşüm fark etmedim. Sonra aklım başıma geldiğinde kaybolduğumu anladım. Panikledim, tam karşıya su almaya geçerken birden bir araba çıktı karşıma. Az kalsın eziliyordum. Öylece kalakaldım yolun ortasında, o adamda inip yardım etti bana. Zaten hemen sonra sen geldin." diye bitirdi cümlelerini.

Beyazıt bunların bir kısmını biliyordu zaten. Bugün sabah Hüma'yı otele bıraktıktan sonra bir adamını takmıştı bile peşine. Adam otelden çıktığı andan itibaren Hüma'yı takip ederken ağasına anbean rapor vermişti. En son da nereye yak-

laştıklarını öğrenen Beyazıt, Hüma'nın ne yapmaya çalıştığını anlamak için şantiyeden çıkmıştı ve adamdan nerede olduklarına ilişkin haberi de aldıktan sonra oraya sürmüştü. Fakat kaza olayından habersizdi ve daha bugün karısı olacağını kabullendiği kadını, azılı düşmanıya yan yana görünce kan beynine sıçramıştı.

Hüma'nın kolunda Berdan'ın elini görmesi de sinirinin seviye atlamasına sebep olmuştu. Düşmanı değil en yakın arkadaşı bile olsa kimse 'onun olana' dokunamazdı, her ne sebepten olursa olsun.

Hüma'nın bugün yeterince yıprandığını düşünen adam bu gergin havayı dağıtmak için bir an da laf değiştirdi. "Aferin, pijamalarıyla çıkmamışsın laf dinliyorsun en azından." Beyazıt'a laf yetiştirecek hali kalmamıştı Hüma'nın ve sadece kafasını alayla sağa sola sallayarak tepki verdi.

Hüma ısrarla çalan telefonu çantasından çıkarttığında arayanın eski nişanlısı Mithat olduğunu gördü. Hemen meşgule aldı telefonu ama Mithat bıkmadan usanmadan tekrar aradı ve tekrar meşgule aldı Hüma. Bu iki arama gözünde kaçmamıştı adamın. Yine ifadesiz haliyle "Kim?" dedi keskin bir sesle. Hüma onu duymazlıktan geldi ve başını cama yaslayarak yolu izlemeye başladı.

Beyazıt tam sorusunu yineleyecekken ilerde jandarmasının çevirme yaptığını gördü. Hızını azalttı ve kenarda durdu. Camı yarısına kadar indirdiğinde görevli hemen onu tanıdı. "İyi günler Beyazıt Bey, rutin bir kontrol."

"İyi günler." diyerek adamı yanıtlayan Beyazıt arabanın gerekli evraklarını, kendi nüfus cüzdanını uzattı. Hüma'ya göz attığında o da kimliğini uzattı. Evrakları kontrol eden görevli tekrar iyi günler dileyerek kimlikleri ve evrakları Beyazıt'a verdi. Beyazıt belgeleri alıp cebine attı ve tekrar arabayı çalıştırdı. Bu esnada Hüma'nın tekrar yolu izlemeye başladığını gördü.

Otelin önüne geldiklerinde Hüma emniyet kemerini açar-

ken Beyazıt "Yarın sabah Kardelen ve Deniz'i göndereceğim, daha fazla bizde kalmaları uygun olmaz." dedi. Hüma'nın yüzünde güller açarken devam etti. "Yarın öğlen konağa gelip alın. Hem vedalaşmış oluruz." diyerek göz kırptı Hüma'yı çıldırtmaktan artık zevk alan adam. Bu hareketine ve sözlerine abartılı bir şekilde göz deviren Hüma "Ben direk havaalanına geçerim anne ve babam gelirler." dedi.

"Yarın öğlen konakta ol, sen gelmezsen ben getirmesini bilirim!" Duyduğu son sözlerle bir şey demeden arabadan indi ve otele geçti Hüma. Anne ve babasının yanına çıktı hemen. Onlara ağabeyi ve Kardelen'i bırakacaklarını söyledi. Bazen mutluluğu yaşarken, mutluluğun getireceği acıda beraberinde çökerdi omuzlarımıza. Anne ve babası da sevinse mi üzülse mi bilemedi. Elbet mutlulardı ama Deniz'in bırakılması demek, Hüma'nın onlara gelin gideceğinin tescillenmesi demektir.

Murat Bey güzel kızının kara gözlerine odaklanarak alına bir öpücük kondurdu. "Korkma kızım kendini feda etmen gerekmeyecek. Yarın beşimiz İstanbul'a dönüyoruz. Hemen birkaç parça alıp oyalanmadan İtalya'ya teyzenlerin yanına gideceğiz.

Orada bulamazlar hiçbirimizi. Nasıl olsa evliliği kabul ettiğimizi biliyorlar. Şüphelenmeyeceklerdir. Onlar bizi aramaya başladıklarında çoktan İtalya'da oluruz. Uzun bir süre dönmeyeceğiz."

"Baba dediğin çok riskli. Bu adamların elleri kolları çok uzun. Ya bulurlarsa bizi, o zaman hepimizi tehlikeye atmış oluruz."

"Korkma bir tanem, ben her şeyi halledeceğim." Babasını başını sallayarak yanıtladı ve müsaade isteyerek kendi odasına geçti Hüma. Kapıyı kapattıktan sonra hızla üzerindeki-lerden kurtulmaya başladı. Allah'ım ne gündü diye söylendi kendi kendine. Her yerde bir olay, bir sorun vardı. Akli babasının söylediklerine takılırken kulağa epey mantıklı geldiğini düşündü. Yurt dışında bulamazlardı belki onları.

Üzerindekilerden kurtulup, kendini ılık suyun altına attığında düşünceleri hala beynini tırmalıyordu. Kaynar su vücudunu kızartarak süzülürken, hala bugün olanları düşünüyordu. Beyazıt'ın birden yanında belirmesi, herkesin ona büyük bir saygı göstermesi, onu herkesin önünde müstakbel karım diye tanıtmaması. Karım kelimesine takılırken, dudaklarında anlamsız bir tebessüm belirdi. O an kendine kızmadan edemedi. Böyle saçma şeylerden, hele ki bu manyak adamdan etkilenecek değildi ya. Sadece son günlerde çok üzüldüm, yıprandım ve dengem alt üst oldu diyerek kendini teselli etti.

Yarın onu son kez görecekti. Evet, sadece birkaç defa görmüştü ama sanki üç beş yıldır adam hayatının merkezindeydi! Hâlbuki sadece adını biliyordu. Ha bir de bu otelin onun olduğunu. Bu saçma düşüncelere kendi kendine takılırken duştan çıkıp üzerine ince bir şeyler giydi. Olanlar hala beyninde dönüyordu. Hem bedeni, hem aklı yorulmuştu. Ama çok şükür ki bitiyordu. Bir daha ne onun yüzünü görecekti, ne de Mardin'e ayak basacaktı. Şeytan görsün yüzünü, pislik herif, kaba, öküz dağ ayısı diye saydırırken gözleri kapanmaya başladı ve bedeni uykunun esiri oldu.

Gözlerini açtığında saat 11'i gösteriyordu. Işık hızıyla kalkıp banyoya geçti. Elini yüzünü yıkayıp, dağılmış saçlarını hızlıca topladı. Tekrar odaya döndüğünde giyeceklerini çıkardı. Zaten pek bir şey getirmemişti ve bu şehirde fazla bile kalmıştı. Dar bir kot ve beyaz bir gömleği üzerine giydikten sonra odadaki birkaç eşyayı valizine tıktırdı ve odadan ayrıldı. Onu holde bekleyen anne ve babasının yanına yaklaştığında onlarda çantalarıyla bekliyordu.

Kapıya çıktıklarında tam taksi çağıracakken orta yaşlı bir adam onlara yaklaştı ve "Murat Bey, beni Remzi Ağa'm gönderdi konağa bekliyorlar sizi." dedi. Murat Bey kesin bir dille reddederken adamın ısrarları üzerine söylene söylene lüks araca yerleşti. Hüma, yol boyu sessiz kalırken dışarıyı seyretti. Mardin sokaklarını, tarihini, muhteşem evlerini, ma-

sum çocuklarını... Bir daha bu şehre ayak bile basmayacaktı. Bunun rahatlığıyla konağa ulaştı.

Büyük olduğunu yeni fark ettiği konağın kapısı adamlar tarafından açılırken, babasının peşinden içeri girdi. Onlar girer girmez avluda ki herkes ayağa kalktı. Annesinden birkaç yaş kadar büyük duran bir kadın, dolu gözlerle direk Hüma'nın yanına yaklaşarak boynuna sarıldı. O bu hareketle şaşırarak kalırken, kadının Beyazıt ve Kardelen'in annesi olduğunu anladı. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi hoşgörüyü karşılayan kadına şaşırmadan edemese de, sıcakkanlılığına karşı ters bir hareket yapmadı.

Aslanlı ailesinde ki gergin havanın aksine, onlarda sıcak bir hava vardı ve ister istemez gerildi genç kız. Beyazıt Ağa da görünürde yoktu. Bu kasvetli hava sürerken Remzi Ağa "Bugün dönüyorsunuz demek?" diye sordu. Babası gönülsüzce "Evet oğlumu ve gelinimi alayım dönüyoruz." diye yanıtladı. Kaşları çatılan adam bir şey demeden arkasındaki adamına işaret verdi. Bu aile de hep işaret dili ile anlaşıyor herhalde diye gözlerini devirdi Hüma.

Hızla yanlarından uzaklaşan adam tekrar görüş alanına girdiğinde, yanında ağabeyi ve Kardelen vardı. Herkesten önce koşup direk ağabeyine sarıldı. Kokusunu içine çekerken oda kollarını sımsıkı kardeşine dolamıştı. Hüma, geri çekildi ve annesi ağabeyine sarılırken, başı önünde yanlarında duran Kardelen'e yöneldi ve sarıldı. O da böyle olsun istemezdi sonuçta. Hem her şey geride kalıyordu artık, ne önemi vardı ki?

Hepsi avlunun ortasına geldiğinde, isimlerini bilmediği birçok kişi daha vardı avluda. Herkese göz gezdirirken, bakışları yukarıdaki balkona takıldı. Epey yaşlı bir kadın sessizce onları izliyordu. Daha doğrusu Hüma'yı... Ona baktığında direk gözleri kesişti. Hüma, nedenini bilmeden ufak bir baş selamı verdi yaşlı kadına. Oda bir defa başını aşağı indirerek selamını aldı ve geri dönerek uzaklaştı.

Ne kadar etkileyici gözleri vardı, sanki bakışıyla insanı etkisi altına alıyor diye içinden söylendi yine.

Murat Bey, "Artık gitme vakti, müsaadenizle." diye söze başladığında Remzi Bey "Elbette, yolunuz açık olsun, haftaya tekrar görüşeceğiz zaten." derken gözlerini Hüma'ya sabitledi. Hüma, sinirle tırnaklarını avucuna batırırken, içinden çok beklersiniz diye söyleniyordu. Ağabeyi ise kaşlarını çatmış anlamayan gözlerle bakıyordu.

Bu konaktan, bu şehirden bir an önce kurtulmak isterken babası anlamış olacak ki "Haydi!" diyerek onları yönlendirdi. Kardelen, annesi ve kız kardeşi Zelal ile sıkı sıkı sarılarak gözyaşları eşliğinde vedalaştı. Sonunda işkence bitiyordu ve hepsi bu kısa esaretten kurtuluyordu. Pehlivanlar, onları aradığında çoktan İtalya'da olacaklardı ve bu saçma evliliği yapmak zorunda kalmayacaktı. Ağabeyi de sevdiğiyle mutlu mesut yaşayacaktı.

Hepsi kapıya yönelmişken, avluya adım atan Beyazıt'a döndü gözler. Yine ve yine siyahlara bürünmüş asalet akıtıyordu. İlk defa gözlerini kaçırmadan korkusuzca baktı Hüma. Nasıl olsa bir daha görmeyecekti. Giydiği takım elbise onun için üretilmiş gibi dururken, bir iki gündür alışık olduğu kokusu burnunu gıdıklamaya başlamıştı. Ve o kokuyu içime çekmeden yapamadı...

"Demek gidiyorsunuz?" diye onlara yaklaştığında yüzünden hiçbir anlam çıkartamadı yine. Ama değişik bir hali vardı. Avlunun ortasına yaklaştı, elini cebine götürdü. Tüm gözler üzerindeyken cebinden kimlik gibi bir şey çıkarttı. Hüma'ya doğru uzattığı şeyi genç kız alırken, bunun nüfus cüzdanı olduğunu anladı.

Gözleri istemsizce tek bir yere takılı kalırken, sertçe yutkundu. Zaman durmaya, elleri titremeye, gözleri dolmaya başlarken herkes bu defa ona kilitlenmişti. Dudaklarının ve çenesinin titremesini engelleyemeyerek Beyazıt'a döndürdü

dolu gözlerini. Karşısında "Sen beni aptal mı sandın?" der gibi bakan adamın büyük bir galibiyet almış savaşçı gibi bir edası vardı.

Dili lal olmuşken gözleri tekrar doğruluğunu kontrol edercesine kimliğine kaydı. Gözünden tek bir damla yaş, acıyla birlikte taşarken titrek sesiyle kekeledi. "Ama ama burada... Pehlivan yazıyor."

Beyazıt, istifini bozmadan doğruca genç kızın gözlerine bakıyordu. Yavaş yavaş onu gözlerine kazıyor, gördüğü tüm duyguları aklına arşınılıyordu. Ama bu onun kati kararlarını hafifletmeye yetmezdi. Kaşlarını hafifçe kaldırarak dudaklarını araladı.

"Hoş geldin Hüma PEHLİVAN..."

Sadece Hüma'nın ailesinin sahip olduğu şaşkınlık ve şok dalgası yüzlerini talan ederken Beyazıt bu defa cebinden bordo bir defter çıkardı. Evlilik cüzdanıydı. Evet, şu an elinde ki şey Hüma'nın ve onun evlilik cüzdanıydı. Bir genç kızın hayallerinin, özgürlüğünün kapanan kapısı. Esaretinin, acılarının, can kırıklarının aralanan perdesiydi... Ve Hüma'nın uçmak için çırpınmaya hazır kanatları, Beyazıt tarafından acımasızda kırılıp, katledilmişti...

Saç diplerinden başlayıp tüm vücuduna yayılan ve ilmek ilmek kazınan acıya karşı koyamadı Hüma. O bu konağa bir daha ayak basmayacağını sanırken, bir defterle o konağa kelepçeleneceğini düşünemezdi.

Gözlerinden akmak için can atan yaşları tutmaya çalışıyor pek başarılı olamıyordu. Hayal ile gerçek arasında kalmış, Beyazıt'ın eline tutuşturduğu defterle gerçek bir kez daha yüzüne çarpmıştı. Onun haberi olmadan, imzası olmadan, evet dahi demeden Beyazıt'ın nikâhlı karısı olarak duruyordu karşısında. Bu nasıl olurdu? Dengede duramayan naif bedeniyle derin bir nefes almaya çalıştı, boğazında düğümlenen tikanıklığı yok saymaya çalışarak konuştu.

“Bu, imkânsız bu... Nasıl olur?” Karşısındaki kızdan elbette beklediği tepkiyi alan Beyazıt, kimseyi umursamadan konuştu. “Dün jandarmanın kontrolünden sonra kimliğini bende unutmuştun, bende bu işin daha fazla beklemesine hacet görmedim.” Bu işin nasıl mümkün olduğunu düşünen Hüma herkes gibi şoku hala atlatamamıştı.

Karşısında ki adam Beyazıt Pehlivan’dı. Bir sözüyle herkes emrine amadeyken, araya gerekli kişileri koyarak bu nikâhı kıydırmak onun için hiç de zor olmamıştı. Hele ki Hüma’nın kimliği yanındayken. Fakat genç kız karşısındaki adamın kudretini tartamayacak kadar harabeydi şu an. Tek bildiği bu adamın kuruyan bir kalbi olduğuydu.

Olanları idrak edip ilk konuşan Murat Bey olmuştu. “Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz, böyle şey olur mu?” Remzi Ağa ima barındıra şiveli sesiyle “Olmayacak bir şey yok efendi, bu nikâh nasıl olsa kıyılacaktı. Neden bu kadar tepki veriyorsunuz?” diye sordu.

“Her şeyin bir usulü bir adabı vardır. Görülmüş şey değil, siz bizimle dalga mı geçiyorsunuz? Ne demek herkesten habersiz, kızımı nikâhına almak?”

“Senin oğlun benim kızımı kaçırıp nikâhına almışken, ne usulünden adabından bahsediyorsun sen?”

Bu sözler ile diyecek bir şey bulamadı, dili kilitlendi Murat Bey’in. Karşısındaki adamlar sandığından da zeki çıkmışlardı ve her ihtimale karşı bu evliliği garanti altına almışlardı. Artık kaçınılmaz bir son olarak kılınmıştı bu iş. Deniz ve Kardelen ise neler döndüğünü yeni anlamışlardı. Deniz tam Beyazıt’ın üzerine yürüyecekken onu durduran Kardelen’in eli ve babasının onaylamaz bakışları oldu. Sinirle yumruklarını sıkıp kendine hâkim olmaya çalıştı. Ardından Aslanlı ailesi öfkeyle konaktan dışarı çıktı. Hüma ise eline tutuşturulan defteri avlunun ortasına fırlatıp ailesini takip etti.

Gerilmekten çatlayacak olan aile kapıda taksi beklerken

Beyazıt yanlarına yaklaştı. Hepsi taksiye yerleşirken Beyazıt, Hüma'nın kolundan tuttu ve yine emir verircesine "Seni ben bırakıyorum." dedi.

Murat Bey ondan onay beklercesine bakan kızına döndü. Hüma belli ki zehrini akıtmak istiyordu bu adama. Bu kadar sessiz kalması normal değildi, hele ki Hüma gibi birisinin. Gözlerini bir kez kapatıp açarak onay verdi.

Taksi hareket ettiğinde Beyazıt'ta Hüma'yı kendi arabasına yönlendirdi. Hüma Beyazıt'ın elini kolunda hissedince bir huşumla çekti ve ters ters, nefretle bakmayı da ihmal etmedi. Arabanın koltuğuna yerleştiğinde Beyazıt da derin bir nefes alıp arabaya geçti. Aralarında ölüm sessizliği kol gezerken, Beyazıt Hüma'nın öfkesini ne zaman kusacağını bekliyordu. Fakat Hüma bu adama karşı öfkeden çok nefret besliyordu artık. Yüzüne tükürmemek için zor tutuyordu kendini. Hayat dolu bir insandı ve şimdiye kadar hiç kimseye karşı damarlarında bu kadar nefret barındırdığını hatırlamıyordu. Onu aldatan eski erkek arkadaşı Mithat'a karşı bile...

Beyazıt sessizce Hüma'nın hareketlerini ölçerken, içinde gram pişmanlık yoktu. Çünkü kardeşi için bu evliliği istemese de kabul etmişti ve şimdi üzerine düşen görevi yapmış, bu evliliği garanti altına almıştı. Çünkü Mardin'den Hüma'yı elini kolunu sallayarak gönderirse, dönmeyeceğini biliyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Bu sözlerle, alaylı şuh bir kıkırtı çıkaran Hüma, nefret taşan gözlerini Beyazıt'a dikti. Bakışlarındaki nefret gözlerinden taşmakla kalmayıp Beyazıt'ın içine işledi.

"Söylenecek bir şey kaldığını sanmıyorum!"

"Tam tersine daha konuşacak çok şeyimiz var!" diyerek arabayı durdurdu Beyazıt.

O daha durur durmaz kendini arabadan atan Hüma, Beyazıt'ın da arabadan inmesiyle sükûnetini bozdu ve boş yolda avazı çıktığı kadar bağırdı. "Nasıl insanlarsınız ya siz, dağ

başı mı burası? Kendinizi ne sanıyorsunuz, hangi cüretle böyle bir şey yapmaya kalkıyorsunuz?”

Hüma'nın çoğul eki kullandığı cümlelerde lafı ailesine de dokundurduğunu anlayan Beyazıt, sinirle Hüma gibi bağırdı. “Bana bak, kullandığın kelimelere dikkat et. Sen benim aileme nasıl laf edersin?”

“Sen benim ailemi umursamadan nasıl mahvettiysen, ben de istediğim lafı söylerim.” Kontrol altına alamadığı sesi ile devam etti. “Hem sana tamam dedim, kabul ediyorum dedim. Ne diye gidip nikâh kıydırıyorsun be adam? Bakkaldan ekmek mi alıyorsun sen?”

“Oradan bakılınca aptal gibi mi görünüyorum? Mardin sınırlarından çıktığın an geri dönecek miydin ha?” Beyazıt'ın sinirle sorduğu soruyu cevapsız bıraktı Hüma. Zira ikisi de cevabını zaten biliyordu.

Hüma öfkesini dindirememişti hala ve nefret kokan havada zehrini dökmeye devam etti. “Ailemi ne duruma düşürdün! Adam mısın sen ha, bu yaptığın adamlığa sığar mı?” Hüma'nın zehir zemberek sözlerinden en ağırını işiten Beyazıt, bu sözlerle iyice çığırından çıktı. Her şey söyleyebilirdi ama adamlığına laf edecek kişi daha anasının karnından doğmamıştı.

Hüma'nın burnunun dibine kadar yaklaşıp belinden çıkardığı silahı çıkardığı gibi başına dayadı. Başka zaman olsa korkudan bayılmıştı Hüma. Ama artık kaybedecek bir şeyin yok, olan oldu diye kendine cesaret vererek Beyazıt'ın elindeki silahı biraz daha alnına bastırdı. Boşta kalan bir elini de Beyazıt'ın göğsüne vurarak konuştu.

“Belinde silah taşımakla adam olunmuyor, burada kalp taşıman lazım ağa!” Bu sözlerle afallayan ve sinirine yenik düşüp ilk defa bir kadına silah çekmenin ağırlığıyla ezilen Beyazıt, hızla silahı indirerek arabanın tekerleğine tekme attı.

“Bu kadarsın işte, adamlığın kadar. Soyadınla hitap ettiğin kadına, silah çekecek kadar adam!”

Alay ve korkusuzca başını dik tutan Hüma Beyazıt'ı son sözleriyle de nakavt ederek arabadaki yerine geçti. Beyazıt bu sözlerden çok, hala bir kadına silah çektiğine inanamıyordu. Evet, karşısında ki kadın haklı veya haksız adamı çileden çıkarıyordu vesselam! Ama bu yaptığını kendi bile adamlığına sığdıramadı. O ki Beyazıt Ağa, karısı olacak kadına, soyadını adının yanında barındıracak kadına silah çekmişti. Elbette sinirle amacı sadece korkutmaktı ama yaptığı yenilir yutulur cinsten değildi.

Hüma nikâh şokundan sonra kocası olacak hatta artık kocası olan adamın başına silah dayamasıyla, bir kez daha yıkıma uğradı. Birkaç günde böyle şeyler yaşamıştı ve sanki bunlar yaşayacağı acıların sadece teminatıydı.

Hızlı bir yolculukla havaalanına ulaşan çift hala sessizliğini koruyordu. Bazen sözlerden çok bakışların hükmü geçirdi. Hüma'da şu an zehirli sözlerinden çok nefret dolu bakışlarını sunuyordu Beyazıt'a. İşte o bakış ile sarsıldı adam. Büyük bir patlamaya gebe olan bombanın pimini çekip kalbinin tam ortasına bıraktı. Hüma'nın akmaması için kendini sıkıttığı kara gözlerinde biriken inci tanelerinde kaybolmak istedi bir an. O yaşları biriktirdiği için kendine lanet etti ve o gözlerde bu kadar takılı kaldığı için bir kez, bir kez daha lanet etti kendine.

Böyle olmamalıydı. Daha iki günlük bir kız onu bu kadar etkilememeliydi. Bu bakışlarıyla içini dağlamamalıydı adamın. Ölen karısından sonra nefes alış bile haram gibi gelen bu adam, bu kadının gözlerinde bir tebessüm tanesi görmek için bu kadar can atmamalıydı. Onun başına silah dayadığı için kendi ellerini kızgın ateşlerde dağlamak istememeliydi.

Hüma ise Beyazıt'a hiçbir şey söylemedi. Emniyet kemerini çözdü, arabadan indi ve son bir bakış attı. Arabanın kapısını yüreğinin kapılarını kapattığı gibi, sertçe kapatarak arkasını döndü ve ilerlemeye başladı. Beraberinde nice vedalaşmalar ve kavuşmalar taşıyacak iki yüreğin, Mardin'de ilk vedalaşmaları son buldu...

Arabadan inen Hüma'nın ardından sadece bakmakla yetinen Beyazıt özür dilerim diye fısıldadı arkasından. Kalbi acıdı adamın ama sonra kalbini çoktan gömdün diyerek hızlı bir manevrayla arabayı çevirdi ve konağın yolunu tuttu. Zorlu günü daha bitmemiştir.

Hüma, hızla havaalanına giriş yaptı, kızgınlık ve üzüntü duygularını şu an aynı anda yaşayan ailesinin yanına gitti. Tek bir söz etmeden annesi kendilerine doğru gelen kızına adımladı ve kollarının arasına aldı biricik kızını. Onun akmaya hazır gözyaşlarını gören Hüma "Lütfen anneciğim, burada olmaz. Hem bak iyiyim ben." diye onu sakinleştirdi. Ne kadar faydası olursa artık. Aile bir araya geldiğinde herkes birbirinden gözlerini kaçırırken Kardelen'in başı mahcup bir şekilde yerdeldi. Ağabeyi Deniz de tek bir söz diyemeden gözlerine baktı kardeşinin. Söyleyebilecek tek sözü özür dilemektir. Kardeşini mecbur kıldığı bu durum kalbini sökercesine acıtırken, ne kadar üzüldüğünü buğulu mavi gözlerinden anlayabildi Hüma. Uçağın anonsuyla hepsi ayaklandı ve bu şehirden bir an önce kendilerini atmak istercesine İstanbul'un yolunu tuttular. Kardelen vicdanındaki ağırlıkla ait olduğu şehir ile vedalaştı.

Konağa dönen Beyazıt, gözlerini gökyüzüyle buluşturduğunda tepesinden geçen uçağa bakarak Hüma'yla konuşur gibi fısıldadı. "Git bakalım Hüma kuşu, git... Döneceğin yer nasıl olsa burası..." Beyazıt, avluda toplanan ailesinin meraklı bakışlarını yok sayarak merdivenlere yöneldi. Ondan açıklama bekliyorlardı anlaşılan. Meraklı bakışlar arasında kendisine haset gözlerle bakan yengesi Hanife ve amcasının kızı Füsun da vardı. Bu nikâh ve evlilik olayı en çok onların ağırına gitmişti tabi.

Zira Füsun, çocukluğundan beri âşıktı Beyazıt'a. Beyazıt'ın bir tebessümünden bile büyük anlamlar çıkaracak kadar hem de. Fakat Beyazıt'ın Dilçem ile olan evliliğiyle hayalleri suya düşmüştü. Hatta başkasıyla nişanlanmıştı bile. Ama Dilçem'in meçhul ölümü onun içinde tekrar umut taneleri

yeşertmişti. Hatta bu uğurda nişanı bile bozmuştu. Fakat ne çare ki Beyazıt hiçbir kadına bakmadığı gibi Füsün'a da en ufak bir umut bahsetmemişti.

Oğlu Serhat'ın Kardelen tarafından reddedilmesini kendine yedirememişken, Beyazıt'ın da Füsün'un aşkını görmezden gelerek tanımadığı bir kızla evlenmeyi kabul etmesinin ardından, bu aileye iyice kinlenen Hanife Hanım ise ailenin içinde gizli bir düşman gibi kol geziyordu...

Merdivenleri hızla çıkan Beyazıt, gözünün önünde eski karısının hatıraları canlanmışken adımlarını eski odasına yönlendirdi. Cebinden çıkardığı anahtarla kilitli kapıyı açtı ve hemen her gün uğramadan geçmediği odaya girdi. Girer girmez hatıraları gözünün önünde canlanırken, 2 senedir bu odadan çıkmayan karısının kokusu doldu sanki burnuna.

Her zerresi özlüyordu kadını. Onu sevmesini özlüyordu. Dilçem ile yitirdiği benliğini özlüyordu. Eski Beyazıt'ı özlüyordu. O gittiğinden beri eski Beyazıt da yoktu ve bir daha asla dönmeyeceğini düşünüyordu.

Karısının çerçeveli fotoğrafına dokundu parmakları. His-seder gibi yanağında gezdirdi parmağını camın üzerinden. Hala bugün gibi yanarken, yasını tutarken şimdi tekrar yanında eşi sıfatıyla bir kadın olacaktı.

Anlaşmalı bir evlilik olması ve bir yılın sonunda biteceğini sanması, yükünü biraz hafifletiyordu. Zira kendini Dilçem'e ihanet ediyor gibi hissediyordu şimdiden. Hüma'nın kara gözlerinin bu odada bile aklına gelmesi silahı çekip kendi kafasına sıkma isteği uyandırıyor. O sevemezdi, başkasından etkilenemezdi, başkasına âşık olamazdı. Karısı onu yalnızlığa bıraktıktan sonra suskunluğa, acımasızlığa demir atmıştı ve iplerini kimsenin çözmesine izin vermemişti, vermeyecekti. Bu mecburi bir evlilikti ve bir sene sonunda bitecekti. Kendini böyle kandırıyordu belki de.

Gözünde bir damla parlarken, odadaki havayı ciğerlerine çekti. Bir kez daha karısını koklar gibi... Ve kapıya adımla-

dı. İki senedir hüznünü, gözyaşını, acısını, kederini bu odada yaşıyor ve çıkarken kalbini kilitlediği gibi bu odaya mühürlüyordu hepsini. Odadan çıktı ve kapıyı kilitledi. Gökyüzü aydınlığını, akşamın serinliğine bırakırken salonda toplanan ailesinin yanına yöneldi.

Heybetli bedeni kapıdan girince tüm gözler ona döndü. Babası Remzi Ağa, annesi Sevcan Hanım, İstanbul'dan döndüğünden beri konuşmadığı kardeşi Bedirhan, diğer kardeşi Baran ve en küçükleri Zelal. Tüm aile burada sayılırdı. Tabi bir de amcası öldüğünden beri, sabah akşam bu konakta yaşayan ve evlerine çok nadir giden yengesi Hanife ile kızı Füsün...

Beyazıt'ın söyleyecek pek bir şeyi yoktu aslında. Olanları biliyorlardı. Anne ve babası bu durumdan çok hoşnutken, yengesi ve Füsün kızgın, kardeşi Bedirhan ise onaylamaz bakışlar atıyordu.

Ağabeyini görür görmez hemen lafa atlayan Bedirhan "Böyle bir şeyi kabul edeceğimi beklemezdim ağabey, o herifin kardeşiyle nasıl evlenirsin? Onlar yüzünden rezil olduk." diye konuşmayı başlattı. Zaten sinirlenmeye yer arayan Beyazıt "Kes sesini, sana mı kaldı söz söylemek? Daha yediğin halın hesabını vermedin, almayım ayağımın altına!" dedi.

Bu karmaşayla sinirlenen yaşlı ağa "Kesin sesinizi, kimin karşısında olduğunuzu unutmayın!" diye gürledi. Oluşan sessizliğin ardından "Sevcan Hanım hazırlıklara başlansın, on gün içinde düğün olacak, beklemeye hacet yok!" dedi.

Daha Hüma İstanbul'a yeni ayak basmışken düğün tarihleri bile belirlenmişti. Pehlivan ailesi dahi düğünün bu kadar erken olmasını beklemediği için şaşırıken, Aslanlı ailesi düğünün bu kadar çabuk olmasını daha zor hazmedecekti.

Bu düşünceler akıllarda soru işaretleri oluştururken, aşağıdaki avludan gelen iki el silah sesiyle herkes yerinden sıçradı. Beyazıt, konağında hangi canına susamışın silah çektiğini merak ederken salondan dışarı ilk fırlayan oldu. Bedirhan ve Baran da arkasından onu takip etti.

Beyazıt sinirle, bir eli belindeki silahına uzanırken merdivenlerden indi. Karşısında gördüğü kişi ile kaşları çatılırken, afallamadan edemedi...

Beyazıt, gözlerini avludaki adama dikti. Karşısında elinde silahla sinirden köpüren, amcasının oğlu Serhat duruyordu. Kardelen'e âşıktı ve onunla evlenmemek uğruna başkasıyla kaçmasını kendine yedirememişti.

Küçüklükten beri aşkını en derinlerde yaşamıştı Serhat, kimseye söyleyemeden. Babası bu duruma fark etmişti ve ölmeden önce kardeşi Remzi Ağa'ya vasiyet etmişti kızını vermesi için. Serhat, Kardelen ile evlenme hayalleri kurarken onun kaçmasıyla yerle bir olmuş, aşkı bütün aileye karşı büyük bir kine dönüşmüştü.

Şimdi ise tüm Mardin'i çalkalayan haberi, Beyazıt'ın Hüma ile evleneceğini duymuştu. Aklınca kendini haklı görerek, hesap sormaya gelmişti. Çünkü o Kardelen'in cezasının ölüm olacağını beklerken tutup bir de o herifin kardeşini Mardin'e gelin alıyorlar diye iyice kuduruyordu.

Beyazıt avlusunda silah çeken adamın kim olduğunu görünce elini belindeki silahtan çekip, arzı endam eyleyerek, yavaş yavaş merdivenlerden inmeye başladı. Herkes korkuyla balkona koşarken Beyazıt tek elini cebine koydu ve son basamağı da inip usul usul avlunun ortasına adımladı. Herkes ne yapacağını kestirememişti ama şu an Beyazıt'ın öfkesinin havaya karıştığını biliyorlardı.

Beyazıt adımlamayı bıraktı, Serhat'ın tam önünde durdu ve kara delik gibi gözlerini hafif kısarak baktı. Tek bir açıklama bekliyordu şu an. Amcasının oğlu da olsa evinde silah çekmesinin tek bir mantıklı nedenini arıyordu. Zira kim olursa olsun bunu yaptığı için pişman edecekti Beyazıt. Önce sakince bir nefes aldı ki bu sükûnet hiç hayra alamet değildi.

Konuş dercesine baktı Serhat'a, oda hiç beklemeden lafa atladı. "Duyduklarım doğrudur amcaoğlu, biz Kardelen'in yediği halt ile tüm Mardin'e rezil olmuşken hükmü ölüm değil-

dir?" Bu sözlerle yavaş yavaş sabır tanelerini ezmeye başlayan Beyazıt "Seni ilgilendiren bir durum yoktur Serhat, bu yüzden mi evimde gelip silah çekiyorsun? Amcamın hatırına var git yoluna bu yaptığın densizliği görmezden geleyim." dedi.

Fakat karşısındaki gözü dönmüş adam, kendine Azrail arıyordu. Mardin'de de Beyazıt'tan iyisini bulamayacak ki daha çok damarına bastı. "Sen tutup bir de o herifin şıfıntı kardeşini nikâhına mı alacaksın Beyazıt?" Bu duydukları son demdi işte. Sabrı içinde, amcasının hatırı içinde son demdi. O ki Beyazıt ağaydı ve şu an karşısında ölüme susamış adam, onun namusu olacak kadına dil uzatıyordu.

Sinirle kolunu kaldırdığı gibi elinin tersiyle bir tokat geçirdi Serhat'ın suratına. Afallayan Serhat beklemediği bu darbeyle sendeleyerek yere yapıştı. Herkes şok olmuş, merdivenlerden aşağı avluya doğru koşuşurken Beyazıt nefes bile almadan yerdeki Serhat'ın üzerine çöreklenmişti. Eliyle dişlerini kırarak kadar çenesini sıkarken konuştu. "Sen kimsin, kimsin ki benim evimde, önce silah çekip hem kardeşim hakkında konuşuyor, hem de namusum olacak kadına dil uzatıyorsun lan!"

Beyazıt şu an öfkesinden ne dediğinin bilincinde olmadığı için Hüma'yı bu denli sahiplenip, namusu olarak gördüğünü gözden kaçırmıştı ama onun dışında herkes bu lafın ağırlığını iliklerine kadar hissetmişti. Özellikle anne ve babası Beyazıt'ın bu korumacılığıyla mutluluktan deliye dönmüştü. Onlar bile Hüma'yı bu kadar çabuk sahipleneceğini düşünmemişken oğulları o kadına şimdiden namusum diyordu... Bunları kafalarında tartarken avluya koşar adım gelmişlerdi ama Beyazıt, Serhat'ın yüzünü tanınmayacak hale getirmişti çoktan.

~~Kimse~~ ağzını açıp tek kelime söylemezken Beyazıt burundan kanlar boşalan Serhat' a bir yumruk daha geçirmiş, eline bulaşan kanı da silkeleyerek avluya damlamasına izin vermişti. Ama Serhat, bugün aptallığının zirvelerini yaşıyor olacak ki susmamış "Bu kadar çabuk kabullendin elin kızını,

seni hala Dilçem'in yasını tutuyor biliyorduk ağam!" diye ge-
velemişti kanlar içindeki ağzıyla.

Kan iyice beynine sıçrayan genç ağa, kimseyi umursamadı ve bu sözlerle belinden silahını çektiği gibi dayadı amcaoğlu-
nun kafasına "Anlaşılan sen ecelini aramaya gelmişsin, ee boş
çevirmek olmaz!" diyerek silahın emniyetini açtı. Beyazıt'ın
gerçekten Serhat'ın kafasına sıkacağına anlayan Remzi Ağa
"Oğul bırak gitsin, cezasını ben keserim amcanın hatırı vardır."
diye onu yatıştırmaya çalıştı. Babasını çiğnemek istemezdi Be-
yazıt ama hala kafasına sıkmaya kararlıydı. Son bir umut oğ-
lunu vazgeçirmeye çalışan Remzi Ağa "Bırak oğul, yengenle
Füsün için, amcandan sonra bir cenaze daha kaldırmasınlar."
dedi. Beyazıt, avlunun kenarında ağlayan yengesine ve amca-
sının kızı Füsün'a çevirdi alev topu saçan kara gözlerini.

Sırf amcasının hatırına yengesine bir ölüm daha tattırmak
istemeyen Beyazıt, öfkesini içine gömdü ve Serhat'ın suratına
son bir tokat çarptı. İşaret parmağını da gözüne sokarcasına
sallayarak, son tehdidini etti. "Eğer bir daha Serhat, tek bir
laf ettiğini duyayım bu defa kimse umurumda olmaz, kendi
ellerimle gömerim seni!"

Pehlivan konağında gergin anların telaşı sürerken, Aslanlı
ailesi akşam saatlerinde evlerine ulaşmıştı. Kimsenin söyleye-
cek tek kelimesi yoktu. Deniz ve Kardelen mahcubiyetle özel-
likle de Hüma'dan gözlerini kaçırırken, Hüma direk odasına
çıktı. Kapısını kapattı, elindeki çantayı olduğu yere bıraktı.

Bunca saat kendini tutmanın azabıyla gözyaşları akma-
ya başladı. Tüm çaresizliğiyle bedeni ağır ağır süzülerek yere
çöktü. Başını kapıya yaslayıp dizlerini kendine çekti ve tüm
çaresizliğini, suskunluğunu, gözyaşlarını serbest bıraktı. Kara
harelerinden süzülen yaşlar hızını arttırırken, boğazında dü-

gümlenen hıçkırıklar da kendini bırakmaya başladı. Odada yankılanan hıçkırıkları dışarı taşarken tüm ev halkı onu dinledi. Ne annesi, ne babası gidebildi yanına. Gitseler söyleyecek, teselli edecek bir cümleleri yoktu.

Hüma'nın hıçkırıklarını dinlerken, ikisi de kapının önüne defalarca gelip gitti. En sonunda bu sese gönlü dayanmayan Murat Bey kendini dışarı attı. Annesi ise gözyaşları akarken elini ağzına kapatıp mutfakta buldu kendini.

Deniz ve Kardelen ise karşılıklı salonda oturuyordu. Kardelen, sessiz sessiz ağlarken kalbi çok büyük bir yük altına girmişti. Belki Hüma'nın ahını bile aldığını düşündü. Vicdanı bu ağırlığın altında ezilirken, ilk defa Deniz de ona söyleyecek bir şey bulamadı. Sevdiği kadının kahve gözleri kardeşi için ağlıyordu. Ömrünü onlara feda eden kardeşi için...

Hıçkırıklarının yankısı odada azalırken artık ağlamaktan sesi kısılmıştı Hüma'nın. Her şey gözünün önünde birer birer canlanırken kısık bir feryat can buldu dudaklarında "Neden ben?" diye. Ne kadar zor bir şeydi. Aslanlı olarak çıktığı bu eve, daha birkaç gün önce tanımadığı bir adamın soyadını taşıyarak girmişti. Sadece adını bildiği bir adamın. Aşkını, merhametini tatmadığı bir adamın. Daha bugün başına silah dayayan bir adamın...

Yanında yere serilmiş çantasına uzandı titreyen elleriyle. İçinden kimliğini alıp gözlerini Pehlivan kelimesinde gezdirdi. Acı gerçek gözlerine bir diken gibi batıp, kanlarını gözyaşı ile akıtırken ateşe değmiş gibi bıraktı ellerinin arasındaki esaretinin belgesini. Çöktüğü kapıdan doğruldu iki eliyle gözlerini silerek.

Direk banyoya yöneldi. Aynaya baktığında topuz yaptığı saçının dağıldığını, küçük burnunun kızardığını ve şişmiş gözlerinin kan ağlamak deyimini hakkıyla taşıdığını düşündü. Üzerindekilerden kurtuldu ve direk suyun altına attı naif bedenini. Hızla gelişen olaylar, bir çark gibi beyninin içinde dönerken nefesi kesildi sanki. Biraz daha bekledi akan suyun

altında. Ardından kabinden çıktı, üzerine krem rengi bornozunu geçirdi. Aynanın karşısına geçtiğinde biraz daha iyi göründüğünü düşündü. Yansımasına bakarak "Sadece bir sene, bir sene sabredeceksin ve sonra ondan kurtulacaksın." diye tekrar etti defalarca. Ama Pehlivan soyadından ve Beyazıt'tan kurtulmanın kolay olmayacağını kendi de biliyordu.

Konaktan kendini dışarı atan Beyazıt ise bir uçurumun kenarında aldı soluğu. Mabesinde... Sarp kayalıkların kenarında sigarasını tüketirken oda Hüma gibi tüm hızıyla olup biten olaylara, kendi yaptıklarına inanamıyordu. Bir kadını "NAMUSUM." diye sahiplenmişti. Dilçem'den sonra bu sahiplenışı kabullenmiyordu aklınca ama tüm konak onun bir aslanın alanını sahiplendiği kadar katı bir şekilde korumacılığına gözleriyle şahit olmuştu.

Sigarasının dumanını uçurumun karanlığına üflerken o karanlıkta bile Hüma'nın siyah gözleri ile çalkalandı kalbi. Fakat buna izin vermeyen ve onunla oyun oynayan aklı hemen Dilçem'in ona gülümsediği sahneyi getirip koydu önüne. Kalbi acıdı yine adamın. Kaçınıcısını bitirdiğini bilmediği sigarasından son nefesini çekip ayakları altında ezdi. Arabasına adımlarken son bir kez dönüp baktı uçuruma. Bir kez daha hem acıyı, hem öfkeyi gezdirdi damarlarında. Arabasına bindi ve evin yolunu tuttu.

Beyazıt'tan...

Konağa ulaştığımda gecenin tüm sessizliği çökmüş, herkes odasına çekilmişti. Adımlarım beni yine Dilçem'in odasına götürdü. Kapıyı açıp girdim, ışığı yaktım ve tüm hatıralar, Dilçem'in bu odada çınlayan güllüşleri sardı dört bir yanıma... Kalbim sıkışırken gözyaşlarıma daha sıkı direndim bu defa... Sevdam da, özlemim de, öfkem de beni bırakıp giden, nedensiz yere kendi canıyla birlikte benim canımı katleden kadındı...

Bir sebebim vardı bu kadar karanlık, bu kadar sert ve acımasız olmak için. Her insan gibi kurduğum hayallerim, yaşayacaklarım vardı. Ölmedim ama ölümü tattım. Dilçem'in gittiği gün ben de öldüm. Ölmeliydim... O ne yapamadı, yaşayamadı ise ben de bir fazlasını yaşayamazdım. Çok döndüm ölümün azgın pençesinden. Suyun beni alıp götürmesini, hırçınlığıyla yutmasını çok istedim ama yapmadım. Arkamda evlat acısıyla kalan bir anne, baba ve birçok kişi bırakamazdım. Yokluğu Dilçem ile tatmışken bu acıyı onlara da tattıramazdım.

Ben onu çok sevdim ama onun beni benden daha çok sevdiğine inandım hep. Sevgisinin altında ezildiğim bile oldu. Kıskançlığıyla bazen bencilliğiyle bazen gözyaşıyla, tüm benliğiyle sevdi beni. Gitmeden önce de tüm benliğimi götürdü. Ölüm sebebi bile bendim, bu yüzdendir belki benim de can verişlerim.

Neden gittiğini bilmedim hiç. Sadece gitmeleri koymuş kafasına. Beyaz bir kağıda acımı lekelemiş birkaç sözcükle... Ölümüne gidiyorum çünkü seni seviyorum demiş. Bu nasıl sevgi ortasında gitmek olan diyemedim. Hesap dahi soramadım. Çünkü o hesabı soracağım bedeninin kokusunu bulamadım.

"Senin gözlerine bakarak günlerimi sayamam. Takvimler düşerken kendimle seni de yitiremem, gitmem gerekiyor ve gidiyorum."

Ölümüne gittiğini yazmıştı. Ardından ölümü öpen bir adam bıraktığının bilincinde değildi. Günlerim, aylarım geçti onu aramakla. Ama hiçbir yerde, hiçbir iz bulamadım. Bambaşka bir adam oldum. Merhamet ve sevgiyle aramda uzun bir mesafe bıraktım. İnsanlarla mümkün olmadıkça konuşmadım. Karanlık bir mezara girip üzeri-

me toprak örtülmesini bekledim... O, benim için gittiğini söyledi ve yüreğimdaki en büyük yük buydu belki de. Elem kotamı daha doldurmadığımı düşünüyordu hayat.

Odanın hiçbir yerine dokunmamıştım o gittiğinden beri. Ben ölene kadar bu oda kalacaktı böyle. Kalacaktı ki ben yüreğimi hapishanemden azat etmeyim. Kimse gönlüme giremesin, kimsenin gözleri gözlerime işlemesin. O benim için ölmüşken, benim ne sevmeye ne sevmeye hakkım vardı bundan sonra.

Bu düşüncelerle boğuşurken odadan çıktım, kapıyı kilitledim ve arkamı döner dönmez annemi gördüm. Buğulu gözlerle beni izliyordu. "Hayırdır daye bu saatte uyumamışsın?" dediğimde ağır ağır bana yaklaştı. "Kızı ara, ailesine haber sal oğlum. Haftaya bugün yapacağız düğünü, yarın da İstanbul'a gideceğiz. Ağa gelini alıyoruz, her şey yolu yordamınca olacak." dedi.

İşin ciddiyetinin farkındaydım başından beri fakat Dilcem'in odasından çıkar çıkmazda düğün kelimesinin kulaklarımda çınlaması ağır gelmişti. Ben İstanbul'a gitmek için itiraz edecekken annemin hüzünlü bakışları yine boynumu bükmişti. Tek dayanağım bu evliliğin geçici olmasıydı. Yani öyle umuyordum. Bu Dilcem'e ihanet etmişliğimi biraz hafifletiyordu.

Ama o kadınla aynı evde, aynı odada yaşarken ne yapacaktım? Karım olarak bu evin sofrasına oturduğunda, bana kara gözlerini diktiğinde nefes alabilecek miydim? Peki ya o kara gözlerde kaybolmamak için ne yapacaktım? Uzağımda aklımı bu kadar kurcalarken, yakınımıdayken ne yapacaktım? Ama olmazdı, olamazdı. Kim olursa olsun, aklımı karıştırmayacaktı. Bunun için gerekirse onu da kendimi de yakmaya hazırdım...

Annesini onayladıktan sonra kendi odasına yöneldi Beyazıt. Tüm dünyanın yükünü omuzlarında taşıdığını hissediyordu şimdi. Odasına girince ceketini çıkardı ve deri koltuğuna

kuruldu. Saat gecenin ikisini gösteriyordu ama o bunu umursamadan telefonuna ismini yazmadan kaydettiği Hüma'nın numarasını çevirdi. Bir kaç saniye bekledikten sonra kulağına tuttu. Ellerin terlediğini fark etti. Daha sabah ondan nefretle ayrılan bir kadının sesini duyacak olması onu neden bu kadar geriyor ve ellerini terletecek kadar sıcak basıyordu?

Uykusuz gözlerle odasının balkonunda oturan Hüma çalan telefonunun sesi ile irkildi. Biraz daha toparlanmıştı geçen saatlerde. Baktığında tanımadığı numara ile kaşları çatıldı. Bu saatte belki önemli bir şey vardır diyerek açtı ve kulağına götürdü. "Efendim?" diye açılan telefondaki kırılmış, ağlamış ve kısılmış sesi fark etti Beyazıt. Ruhu acır mıydı insanın? Hüma'nın acı çeken sesiyle ruhu acıdı adamın. Ama ne kendine ne Hüma'ya insafı yoktu yine. Acımasızlığına büründü sesi de kalbi gibi...

"Yarın İstanbul'a geliyoruz. Haftaya da düğün var. Ona göre ayarla kendini."

Telefonun ucundaki bariton ve sert sesi duyar duymaz önce nefesi kesildi Hüma'nın. Ardından kalp atışları hızlandı. Söylediklerine değil sadece dengesini alt üst eden sese odaklanmıştı o an. Beyazıt'ın ne söylediğini idrak edince kalp atışları yavaşladı. Kesilen nefesini kısık kısık almaya devam etti karşısındaki adamı yanıtsız bırakırken.

Bu kadar mıydı yani? Bir insan bu kadar duygusuz, bu kadar acımasız olabilir miydi? Sesiyle bile acıtabilir miydi? Daha bu sabah canını yaktığı insana karşı, hiç mi vicdan azabı duymazdı bir adam? Bu gerçekte bir daha can verdi genç kızın kalbi. Bir kez daha yaşayacaklarına kendini hazırlamayı düşündü. Hâlbuki bilmiyordu Beyazıt'ın bu kadar sert durmak için ne kadar çaba sarf ettiğini...

Hüma telefonun ucundaki nefesi dinlerken hala bir cevap vermemişti. İkisinin de sadece nefes alış verişleri dolduruyordu kulaklarını. Sonra Beyazıt tekrar konuştu sesinden bile kudret akıtarak.

“Bir şey söylemeyecek misin?”

Hüma derin bir iç çekti ve “Tamam.” demekle yetindi sadece.

Duyduğu kırılgan sesle, kaşları çatıldı adamın. Bir de üzerine telefonun yüzüne kapanmasıyla elinde telefon kala-kaldı oracıkta. O Hüma’nın bağırmasını, çağırmasını, gecenin bir yarısı kulaklarını tırmalayacak kadar çirkeflik yapmasını bekliyordu. Ya da öyle istiyordu...

Hırçınlığını görmüştü Hüma’nın... Asiliğini, kızgınlığını, cesurluğunu... Ama o şu an en naif sesiyle sadece tamam demekle yetinmişti ve Beyazıt anlamsızca bu durumdan hiç ama hiç memnun olmamıştı.

Müstakbel karısının kırılgan tarafı ile de yüzleşmişti bugün adam. Telefonunu yatağa attı fırlatırcasına. İki eliyle yüzünü avuçladı düşüncelerle boğuşurken. Bu kadın darma-duman ediyordu adamı. Üzerini değiştirip yatağına uzandı uyuyabilecek gibi. Diğer günler gibi yorucu bir gün daha bekliyordu genç ağayı.

Sabaha karşı uykuya dalan Hüma, odasına sızan güneş ışıklarıyla açtı gözlerini. Acıyan gözlerini zar zor aralarken yatağından kalktı. Banyoya girip işlerini hallettikten sonra odasına geçti. Darmadağın olmuş odasını toparladıktan sonra dizlerinde biten, kareli bir etek; üzerine de beyaz bir bluz çıkarıp giydi. Saçlarını da tepeden atkuyruğu yaptı. Çantası ve gerekli evraklarını alıp odasından çıktı.

Annesi kahvaltı hazırlarken, babası da koltukta oturuyordu. İkisiyle de kısa bir bakışma yaşadıktan sonra “Ben çıkıyorum.” diyerek söze başladı.

“Nereye gidiyorsun kızım? Kahvaltı da yapmadın.” diyen annesinin şişmiş gözlerini fark etti Hüma. “Okulumu dondurmaya gidiyorum anne.” diye yanıtladı saniyesinde gözleri dolarken. Babasının kaşları çatıldı. “Ne acelesi var kızım, hem ben bir çaresini bulacağ...” derken babasının sözünü tamamlamasına izin vermedi Hüma.

“Bir çaresi falan yok baba, sende biliyorsun. Boş umutlarla birbirimizi kandırıp daha fazla yormayalım. Bugün konuşmaya geliyorlarmış. Haftaya da düğün olacakmış.” dedi gözündeki yaşı daha fazla zapt edemezken. O an merdivenlerden inen Kardelen ve Deniz’e kaydı gözleri. Henüz onlarla konuşmaya hazır olmayan Hüma, çantasını koluna taktı, arabasının anahtarlarını aldı ve evden çıktı.

Beyazıt, sabahın ilk saatlerinde annesi, babası, büyük kardeşi Bedirhan ve küçük kız kardeşi Zelal ile indi uçaktan. Ailesini dinlenmeleri için her zaman gittiği lüks otele bırakırken kendi işim var diye ayrıldı yanlarından.

Saat onu gösterirken okula ulaşan Hüma arabasını park edip okula girdi. Okulun kantinine girer girmez onu gören arkadaşı Cansu yanına koşarken Hüma’da ona adımladı. İki arkadaş günlerdir görüşmemenin özlemi ile kucaklaşıırken Cansu hiç susmadan dökülmeye başladı.

“Neredesin kızım sen? Kaç gün oldu okula gelmiyorsun. Telefonlarımı da açmıyorsun. Ya dün evinize geldim evde de yoktunuz. Hayır, başına bir şey geldi sandım. İnsan bir arar ne kadar merak ettim biliyor musun? Yani bu kadar düşüncesiz değildin sen ama...” diye tek nefeste saydırırken Hüma “Cansu Tamam. Bir sakın ol, anlatacağım her şeyi.” diyerek zar zor sakinleştirdi arkadaşını.

Cansu’yu kantinde ki masalardan birine çeken Hüma oturup baştan sona kadar her şeyi anlattı. Durduklarıyla her zaman çok konuşan arkadaşının gözünden bir damla yaş süzülürken teselli edecek bir cümle bulamadı. “İşte böyle, bugün de İstanbul’a geliyorlar, haftaya da düğün olacakmış.” diyen Hüma’yı “En azından bir sene Hüma, bir sene sonra özgürlüğüne kavuşacaksın. Hem sadece kâğıt üzerinde bir evlilik olacakmış.” diyerek yatıştırmaya çalıştı Cansu.

Uzun uzun konuşan iki arkadaş hüznle dertlerini paylaşıırken Hüma kalktı ve okulu dondurmak için gerekli işlemleri yapmaya gitti. İşlerini bitirdikten sonra tam okuldan

çıkarken çalan telefonuyla durdu. Çantasından çıkardığı telefona baktığında dün gece ki numaranın aradığını gördü yine. Telefonu meşgule attı ve yürümeye devam etti. Ama ısrarlı çalan telefonu dayanamayarak "Ne var?" diye yanıtladı sert tutmaya çalıştığı sesiyle.

"Neredesin?"

"Sana ne, neredeysem neredeyim, seni ilgilendirir mi?" diyen Hüma'ya sinirlenirken bir yandan da içi rahatladı Beyazıt'ın. Dün gece ki kırılgan ses yerini, yine hırçın ve asi kadına bırakmıştı.

"Görürsün beni ilgilendirir mi, ilgilendirmez mi?" diyen Beyazıt telefonu Hüma'nın suratına kapatarak, okulun önüne çektiği arabasından indi ve içeri doğru adımladı. İstanbul'da ki adamlarından biri ağasının emriyle takip etmişti Hüma'yı. Ve en son okula geldiğini haber vermişti.

Kampüsten okula doğru giden Beyazıt, karşıdan gelen Hüma'yı gördü. Bir kaç saniyenin ardından Hüma'nın gözlerinin de onu bulmasıyla kısa bir şok dalgası yayıldı yine yüzüne. Adımlarını hızlandıran Hüma, Beyazıt'ın yanına ulaştığında hiç beklemeden "Ne işin var senin burada?" diye soludu.

Hüma'nın söylediklerini es geçen Beyazıt'ın aklı Hüma'nın eteğine takıldı görür görmez. Ne o öyle bir karış diye geçirdi içinden. Hâlbuki hiçte kısa olmayan etek Beyazıt'ın gözüne minicik görünmüştü. Bu konuyu sonra konuşmayı aklına not etti Beyazıt Ağa. Şimdi Hüma onu kışkırdığını falan sanırdı. Hiç kıskanmamıştı ya sözde...

Konuşmaya az önce kaldıkları yerden devam etmeye karar veren Beyazıt, Hüma'nın kolunu tutarak "Konu sensen, bundan sonra her şeyin beni ilgilendirir. Bunu sok o güzel kafana." dedi sakın kalmaya çalışarak.

"Okulumu dondurdum, ama şimdi senin bundan da haberin vardır. Hem sen müneccim misin be adam? Yok ya da daha mantıklı bir seçenek sunayım; sen benim peşime adam taktın ve gittiğim her yer de böyle bitiveriyorsun." dedi sinirle.

"Bravo, zeki kadınsın vesselam!" diye onu onayladı Beyazıt. Hüma tam ağzını açıp tekrar bir şey söylerken karşıdan hızla onlara doğru gelen eski erkek arkadaşı Mithat girdi görüş alanına. Korkudan mı, endişeden mi bilinmez bir panik dalgası vücudunu ele geçirirken Beyazıt da arkasını dönerek Hüma'nın baktığı yere odaklandı. Onlara doğru gelen adamla kaşları çatılırken, Mithat tam Beyazıt'ın önünde durdu.

Olabileceklerin korkusu Hüma'yı sararken bugün okula hiç gelmemeyi diledi. Ama gelmişti ve şu saatten sonra bu durumla yüzleşmek zorundaydı... Beyazıt kaşlarını çatmış önünde duran adama bakarken, bir şeyler sezmiş gibi kızgın bir boğaya dönüşmüştü adeta.

Günlerdir ulaşamadığı Hüma'yı okulda görürüm belki diyerek okula gelen Mithat ise böyle bir tablo hiç beklemiyordu. Hüma'nın yanında bir adam eliyle kolunu tutmuş, heyecanlı bir şekilde konuşuyorlardı. Beyazıt kadar deliye dönmüş olan Mithat ilk konuşan oldu. "Ne oluyor burada?"

Hiç beklemeden "Sana ne?" diyerek onu cevaplayan Beyazıt'ın sinir katsayısı da sesi gibi yükselmeye başlamıştı. Hüma, "Gidelim artık, işim bitti." diyerek araya girmeye çalıştı ama Mithat bu yangının alevini körüklemeye niyetliydi.

"Kim bu adam Hüma? Neden senin kolunu tutuyor?"

Bu sözlerle Hüma ve Mithat'ın aralarında farklı bir ilişki olduğunu anlayan Beyazıt, alev topu saçan gözlerini Hüma'ya dikti. Ortalık gitgide gerilirken aradaki nefret dolu bakışlar iki adam tarafından birbirine atılıyordu. Başta Hüma'nın arkadaşları olmak üzere tüm okul etraflarında toplanmaya başlamıştı.

"Kimse kim seni ilgilendirmez Mithat." diyerek kesip atmaya çalışan Hüma bir kez daha Beyazıt'ın keskin bakışlarının hedefi olmuştu. Onu müstakbel kocası olarak tanıştırmadığı için.

"Ne demek kimse kim Hüma? Yürü gidiyoruz." diyerek

Hüma'nın kolundan tutmaya kalkan Mithat bu defa Beyazıt'ın sert yumruğunu kucaklamak için geç kalmamıştı. Kendisi gibi heybetli duran adama yaptığı hareketle bir yumruk geçiren Beyazıt, Mithat'ın sarsılmasına neden oldu. "Sen kimi, kimin yanından götürüyorsun lan?"

Aldığı darbeye burnundan ince bir çizgi şeklinde kan süzülen Mithat da hiç beklemeden yumruğunu salladı Beyazıt Ağa'ya. Ama güçlü refleksiyle bundan ustalıkla kurtulan Beyazıt, adamı sert bir yumrukla daha yere serdi.

Hüma, korkulu bakışlarla olanları izlerken kendine geldi ve Beyazıt'ın önüne geçti "Beyazıt lütfen yeter, gidelim hadi." Beyazıt, Hüma'nın ağzından ikinci defa duyuyordu ismini ama bu defa onu sakinleştirmeye bu bile yetmemişti.

Meraklı bakışlar ve fısıldamalarla tüm kalabalık onları izlerken kimse araya girmeye cesaret edemedi. Onlara doğru gelen güvenlikleri gören Beyazıt eliyle adamlarına işaret verirken tekrar Hüma'ya döndü.

"Kimliğini ver."

"Anlamadım?"

"Sana kimliğini ver dedim!"

Beyazıt'ın sessizce kükremesiyle elini çantasına atan Hüma titremesine aldırmadan kimliğini çıkardı ve Beyazıt'a uzattı.

Aldığı kimlikle Hüma'yı es geçip yerde burnunu tutan adama yönelen Beyazıt elindekini sallayarak Mithat'ın üzerine eğildi. Gözüne kadar soktuğu kimliği gösterirken "Ben kim miyim? Ben Hüma'nın kocasıyım, bak ne yazıyor. Hüma Pehlivan! Bundan sonra karımın bir metre dahi yanına yaklaştığını görürsem bu defa burnunu kırmakla kalmam, vücudunda kırılmadık kemik bırakmam anladın mı?" diye kükreterek Hüma'nın ona ait olduğunu haykırdı.

Hüma'nın elini tuttuğu gibi kalabalıktan uzaklaşan Beyazıt, arkadan Hüma'ya seslenen arkadaşını umursamadan ara-

baya ulaştı. Açtığı kapıdan Hüma'yı içeri fırlatırcasına oturtan adam hiç beklemeden elinden çantasını aldı.

"Ya ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye cırlayan Hüma yine yanıtsız kalmıştı.

Hüma'nın çantasındakileri arabada kucağına döken Beyazıt, bulduğu araba anahtarlarını arkada ondan talimat bekleyen adama fırlatırken "Hüma Hanım'ın arabasını evinin önüne götürün." dedi.

"Tamam ağam." diyen adamın suratına bakmadan direksiyona geçen Beyazıt, hiç beklemeden çalıştırdı arabayı. Yine aralarında sessizlik kol gezerken Hüma sinirle çantasındakileri toplamakla meşguldü.

"Öküüz müsün sen ya? Bir kadının çantasına dokunulur mu izinsiz? Hem sen ne diye söylüyorsun kocasıym diye? Ben zaten kimsenin duymasını istemiyorum."

"Kes sesini, tut o çeneni. Sen kiminle evlendiğinin farkında değilsin daha anlaşılın. İstesen de, istemesen de herkes bilecek!" diyerek arabayı sürmeye devam eden Beyazıt'a anlamayan bakışlar attı Hüma. Yakında anlayacaktı zaten. Deniz kenarında bir yerde durdular. İstanbul'un eşsiz boğaz manzarası önlerine serilirken Beyazıt arabadan indi. Hüma'da peşinden...

"Anlat! Kim o adam? Ne diye gelip sana hesap soruyor, ulan bu hakkı nasıl buluyor kendinde?"

"Kimse kim, benim hayatım seni ilgilendirmez..." derken Beyazıt, "Beni çıldırtma kadın daha önce de söyledim. Senin her şeyin beni ilgilendirir, karım olacaksın lan sen!" diye bağırırken Hüma'da ses tonuna aldırmadan konuştu.

"Benim senden önce de bir hayatım vardı farkındaysan, daha doğrusu sen gelip hayatımı mahvetmeden önce bir hayatım vardı! Şimdi gelip bana ahkâm kesemezsin öyle ağa bozuntusu!"

"Lan sen benimle dalga mı geçiyorsun? Sevgilin miydi o ha?" diyerek Hüma'nın koluna yapıştı. Aralarındaki yakın

mesafe ile ortam daha çok gerilirken ikisi de birbirlerine değen gözlerinden ve sinirli soluklarının yüzlerine vurmasından rahatsızdı.

Birbirlerine kapılmamak için, bu mesafenin pek hayrına olmayacağını anlayan Hüma, kolunu Beyazıt'tan kurtarıp bir adım geri gitti. Kalbi ona inat, göğsünü parçalayacakmış gibi atarken, korkusuna verdi bu atışları. Yoksa Beyazıt'a bu kadar yakın olmaya falan değil yani...

Her şeyi anlatarak ortamı bozmaya karar veren Hüma "Mithat benim eski erkek arkadaşım. Nişanlanacağımız gün aldatıldığımı öğrendim ve ayrıldık. Ama o aramayı bırakmadı. Ben her zaman reddettim yine de usanmadı. Artık evleneceğimi öğrendi zaten o da vazgeçer." dedi.

Hüma'nın başka bir adamı sevebilme ihtimali, başkasının soyadını taşıma ihtimali tüm dünyayı yakacak bir öfke düşürdü adamın içine. Ateşinde yakıp herkesi kül edecek bir öfke...

"Sıkıyorsa vazgeçmesin!" diyerek peşinden de bir küfür savurdu. Geçen birkaç dakikanın ardından sakinleşmeye çalışırken Hüma'nın sorusuyla nefesini tutmak zorunda kaldı Beyazıt.

"Sen neden geldin?"

Bu soruyu hiç beklemiyordu Beyazıt. Sahiden neden gelmişti Hüma'nın yanına? Kendi bile sebebini bilmezken, tuttuğu nefesini bırakıp bir şeyler geveledi.

"Yakınlardaydım, uğrayayım dedim."

Hüma'nın 'Hiç inanmadım' bakışlarını sert çehresini bozmadan karşılıksız bıraktı Beyazıt.

"Dondurdun mu okulunu?" Hüma sadece başını aşağı yukarı sallamakla yetinirken Beyazıt söyleyecek bir şeyler aradı.

"Ne okuyordun?"

Şimdi sana ne diye yanıtlamak vardı ama daha keskin bir şeyler buldu Hüma.

"Eminim onu da biliyorsundur!"

Hüma'nın akıllıca cevabıyla sustu Beyazıt. Bu keskin cevaba başını sallamakla yetindi. Zaten önceden öğrenmişti onun hakkında birkaç genel bilgi. Hüma'nın çalan telefonu ortamı bozarken Beyazıt'ın her zaman ki gibi kaşları çatıldı. "O herif mi arıyor, ben onun var ya..." derken Hüma araya girdi. "Hayır, arkadaşım arıyor!"

Beyazıt tek kaşını kaldırarak "Arkadaşın?" dedi soru sordurcasına.

"Sana ne ya, hayatımda her şeyi rapor olarak mı sunacağım ben sana?"

Beyazıt bir adımla arada ki mesafeyi kapatıp tam önünde durdu. Telefonun rahatsız edici zil sesi bile bu ortamı bozmaya yetmezken, Beyazıt kalbini tekleten kara gözlerde takılı kaldı. Allah'ım ne vardı sanki? Sadece bir çift göz. İlgi çekici bir şey yok diye içten içe kendine küfür ederden Hüma da Beyazıt'ın ne düşündüğünü çözmeye çalışıyordu. Ama ne mümkün!

Beyazıt, Hüma ile göz temasını bozmadan, nefesini yüzüne vurarak "Bundan sonra her şeyin, attığın adımın, içtiğin suyun bile haberini vereceksin! Yeterince açık oldu mu?"

"Bak sen. Hayırdır bu özgüven nereden geliyor? Senin ağacılık rollerin bana sökmez tamam mı? Bana karışma, hayatıma burnunu sokma hakkını nasıl kendinde bulursun?"

Beyazıt sinirden deliye dönmüşken, bilinçsizce Hüma'nın kolunu sıktığının farkında değildi. Kelepçe gibi elleri Hüma'nın kolunu koparırcasına sıkarken, acısını belli etmemeye çalışan Hüma, yüzünün buruşmasına engel olamadı.

"O hak Pehlivan olduğun an bana verildi. Ayağını denk alacaksın." derken sözünü tamamlamasına izin vermedi Hüma.

"Ben mi istedim Pehlivan olmayı, ben mi yazdırdım o kahrolası ismi? Ben evet dedim mi sana ha? İmza attım mı o deftere? Hiçbir şey olmamış gibi, zorbalık yapmamış gibi konuşuyorsun! Bir daha karşıma geçip bana Pehlivan zırvalık-

ları yapma ağa bozuntusu. Şimdiden hayatıma bu kadar yapıştıyorsun ama bence çok alışma. Ben Pehlivan olmadım ve asla da bir Pehlivan olmayacağım. Bir yıl, sadece bir yıl sonra o etiketinden de kurtulacağım.” diyerek feryat etti. Gözlerdin yaşlar boşalırken bakışlarını hiç kaçırmamıştı.

Beyazıt duyduğu kurşuni sözleri tek tek sindirmeye çalıştı. Heybetiyle insanlar onunla göz teması kurmaya korkarken, karşısındaki kadın tam gözlerinin içine bakarak öfkelerini kusuyordu. O karşısındaki kadına kapılmamak için karşı koymaya çalışırken, bunun için sert maskesine sıkı sıkı yapışırken, kadın nefretiyle kucaklıyordu onu. Boğazına oturan acıyı gidermeye çalıştı ama başarılı olamadı. Boğazından kalbine zehir aktı içi yanarken...

Hüma hala nefret dolu bakışlarını sunarken, karşısındaki adamın harelerinde ilk defa ama ilk defa hüznün yakaladı. O kadar derindi ki kendi kalbi bile acıdı. Gözyaşları kara gözlerinde cilveleşirken, Beyazıt her damlaya sebep olduğu için o kirpikleri boynuna dolamak istedi. Ölümün uzattığı bir el gibi boğazını sıksın istedi. Çözölmeye başlayan maskesini fark eden Beyazıt kurallarını, duvarlarını çatırdatan kadına bir kez daha hayran oldu.

O an yakaladığı boşlukla kolunu Beyazıt'ın kelepçe misali ellerinden kurtaran Hüma tekrar aradaki mesafeyi açarak eliyle kolunu ovuşturdu. Elbette öyle bir tutmayla moraracak değildi kolu ama karşısındaki adam tüm acımasızlığıyla hıncını çıkarırcasına yarım saattir sıkıyordu kolunu. Ve moraracağına şüphe yoktu artık.

Beyazıt göz temasını istemedi bozarak Hüma'nın koluna baktı. Gördüğü izle kendine bir küfür savururken bir adım daha yaklaştı. “Özür dilerim, Hüma ben, ben kolunu sıkıttığımı fark etmedim.” diyerek koluna bakmaya çalıştı.

Sağ elini kaldırıp Beyazıt'a durmasını işaret eden Hüma canının değil kalbinin acısından dolan gözleriyle konuştu. “Kolumu değil, canımı sıkıyorsun adam! Daha dün başıma

silah dayadın, bugün kolumu morarttın, şimdi denize falan da atarsın maazallah! Mümkün olduğunca uzak dur benden, bunu becerebilirsin herhalde!”

Beyazıt bu sözlerle, bir yudumda yuttu acıyı, boğazını parçalayacağını bile bile... Bu kadar yakmıştı işte canını. Hem karım deyip sözde sahipleniyordu, hem de kapılmamak için ikisine de acı çektiriyordu. Aslında bilmiyordu ki ukala gönül kapılmak istese, ona sormayacaktı!

Hüma arabaya yöneldi ve oturduğu yerden çantasını alıp Beyazıt’a tek bir şey söylemeden yolun kenarına yürümeye başladı. Asi kadının peşinden hızlı adımlarla giderek önünde durdu Beyazıt.

“Ben bırakıyım seni.” Hüma ilk defa sesini bu kadar sakın duyuyordu Beyazıt’ın. “Gerek yok kendim giderim.”

“Olmaz gel bırakayım.” derken önünde duran taksi korna çaldı. Şansının bu defa yaver gitmesine sevinen Hüma, taksiye yönelip arka koltuğa oturdu. Daha fazla üzerine gidip kalbini kırmak istemeyen Beyazıt izin verdi gitmesine. Nasıl olsa akşam görüşeceklerdi.

Hüma taksiden ücreti ödeyip indikten sonra kuru toprağın üzerinde yürüyerek kardeşinin mezarına ulaştı. Mezarlık, canı sıkıldığında, üzüldüğünde gittiği ilk yerdi her zaman. Büyük bir kayıp yaşamıştı Aras’ın ölümünden sonra. Çünkü ikiziydi Aras onun. Her zaman, her şeyde yanında olan, birbirlerinden ayrılmayan, canının yarısıydı. Ağabeyi Deniz’i de çok seviyordu elbet ama ikizi Aras’ın ani ölümüyle canının da yarısını kaybetmişti sanki. Uzun sürmüştü toparlanması, hayata dönmesi. Ve kimse bilmese de her gün yasını tutmaya devam ediyordu. Sırf Aras aldı, onun eli değdi diye aynı kitapları belki defalarca okumuştı. En büyük zevkleri ve ortak noktalarından sadece biriydi kitap okumak. Tatlı tatlı atışmaları olurdu önce kimin bitireceğine dair.

Bu anılar gözünün önünden geçerken yaşlar da gecikmemişti akmak için. Bir süre mezarlığın başında kalıp dertleştik-

ten sonra duasını okuyup, mezar taşına bir öpücük bırakıp ayrıldı kabristandan.

İstemeyerek geldiği evin zilini çaldığında kapıyı açan Kardelen oldu. Kısa bir bakışma yaşadıktan sonra zoraki bulunduğu sesi ve hala mahcup olan tavrıyla "Hoş geldin." dedi Kardelen. Onu sadece başını sallayarak yanıtlayan Hüma'nın soğuk tavrı vicdan yükünü arttırıyordu genç kızın. İçeri geçip merdivenlere yönelirken "Biraz konuşabilir miyiz?" dedi. Daha fazla kaçmanın çocukluk olacağını düşünen Hüma "Peki konuşalım." diye yanıtladı.

Salondaki koltuklara yerleşti ikili. Konuşmaya nereden başlayacağını bilemedi Kardelen.

"Şey, annemler bugün geliyorlarmış galiba."

"Gelmişler bile Kardelen, ağabeyin okula geldi bugün."

Yüzüne kısa bir şaşkınlık yayılan Kardelen "Ağabeyim mi? Neden gelmiş?" diye sordu. Derin bir nefes alan Hüma "Bilmiyorum Kardelen, bunu mu konuşacaksın benimle?" diye yakındı.

"Şey aslında hayır... Hüma, ben söze nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Açıkçası yüzüne bakmaya da utanıyorum. Deniz de öyle. Benimle bile konuşmuyor." Gözleri dolarken biraz bekledi ve devam etti.

"Af dilemem olanları değiştirmez biliyorum. Ama ben çok üzgünüm Hüma. Yemin ederim ben seni bilerek kurban etmedim. Böyle olacağını bilemezdim. Neden böyle oldu inan ben de anlayamadım. Biliyorum hayatını mahvettim..." derken hıçkırıklar içinde ağlamaya başlamıştı artık.

Bu tabloya daha fazla dayanamayan Hüma kalkıp yanına oturdu. "Tamam, sakın ol. Olan oldu artık hem ben seni suçlamıyorum inan." Kardelen duydukları ile iç çekerken "Ama benimle konuşmuyorsun, yüzüme bakmıyorsun, haklısın da zaten." dedi.

"Yaşadıklarımız kolay değil Kardelen. Hayatıma bir anda

bir adam giriyor ve ben şu an onun soyadını taşıyorum. Üstelik bu adam senin ağabeyin... Gerçekten seni suçlamıyorum ama tüm bunları hazmetmem kolay değil. O yüzden hiçbir şey olmamış gibi davranamam, biraz zaman ver..."

Başını sallayan Kardelen'e kısa bir tebessüm edip oturduğu yerden kalktı Hüma.

"Annemler nerede?"

"Neriman Hanımlar yukarıda."

Aldığı cevapla üst kata çıkıp kısaca onlarla da selamlaşan Hüma odasına geçti. Ve akşamı beklemeye başladı. Saat akşam sekizi gösterirken Pehlivan ailesi, Aslanlıların evine ayak basmıştı. Zoraki ve gergin bir selamlaşmanın ardından salona buyur edilen misafirler yerleşirken, Hüma da arkadaşı Cansu ile mutfağa geçmişti. Karşısında siyah takım elbisesi ile karizmasından ödün vermeyen Beyazıt varken daha fazla duramazdı herhalde. Adam her türlü sabrını sınyordu sanki.

Kardelen de annesi ile kısa bir hasret gidermenin ardından mutfağa kızların yanına geçti. Babası hala yüzüne bakmıyordu. Hüma hoşnutsuz bir halde parmaklarıyla oynarken Cansu da Hüma yerine kahveleri yapmakla meşguldü.

Mutfaktaki sıkıntılı ortam salonda iki ailenin arasında daha vahimdi. Beyazıt ve Deniz birbirlerine öldürecek gibi bakıyorlardı. Herkes mecburen yüz yüze gelirken kimse konuşacak bir şey bulamıyordu. Murat Bey, olanları hazmedemezken bir de bu insanların evine gelmeleriyle kuduruyordu. Ama elden gelen bir şey yoktu. Hem onlar gelininin ailesiydi, hem de mecburen kızı o aileye gelin gidecekti. Bu yüzden sakin kalmaya çalıştı. Ve sırf konuştu olmak için, Remzi Ağa'nın sohbet amaçlı sorduğu birkaç sorusuna yanıt verdi.

Mutfaktaki masada Hüma otururken Kardelen ayakta bekliyor, Cansu da fincanlara kahveleri dolduruyordu.

"Hüma kuşum, kahvesine tuz atacak mıyız?" diye dalga geçen arkadaşına baktı Hüma.

"Saçmalama Cansu, ne tuzul!" diye onu tersledikten sonra kendi kendine konuşan Kardelen'e döndü.

"Dilçem'de ağabeyimin kahvesine tuz atmaya kıyamamıştı." diye fısıldarken dışından söylediğini anladı. Hüma'nın yüzüne değişik bir ifade yayılırken "Dilçem kim?" diye sordu kekeleyerek zor engelleyerek.

Kardelen, kendine kızarken nasıl toparlayacağını bilemedi. Daha sonra Beyazıt'ın küçük kız kardeşi mutfağa girerek konuşmalara şahit oldu. Ablasının cevaplayamayacağını anlayarak lafa karıştı.

"Dilçem, Beyazıt ağabeyimin eski karısı yenge."

Boğazına oturan yumruyu yutmaya çalışan Hüma'daki değişimi fark eden Cansu tepsiyi ellerini tutuşturdu. "Hadi soğumasın kahveler." derken usulca itekledi Hüma'yı ilerlemesi için.

Şaşkınlığını atamayan Hüma içeri girip kimseyle göz teması kurmamaya dikkat ederek dağıttı kahveleri. Özellikle de Beyazıt ile...

Daha sonrasında olanları pek duymamıştı. Bedeni orada ama aklı orada değildi. Bu yüzden sessizliğini korudu. Kahveler Aslanlı ailesinin boğazından zoraki geçerken, Pehlivanlar pek çaktırmazlar da afiyetle içmişlerdi. Kısa ve formaliteden bir isteme merasimi yapılmış ve haftaya düğünün olduğu acı bir şekilde belirtilerek gece sonlanmıştı.

Arkadaşı Cansu'yu uğurlayan Hüma yine sessizliğini bozmadan odasına geçti. Yatağında bir saat uyumak için kıvrandı ama artık kafayı yeme noktasına gelmişti. "Nasıl söylemezler evli olduğunu? Acaba neden ayrıldılar? Belki hala seviyordur." diye kendini yiyip bitirirken dayanamayıp telefonunu eline aldı. Ve gerçekleri bilmeden kinini kismaya başladı.

"Sen ne biçim bir adamsın ya? Benim hayatımda ki her şeyi biliyorken, bana hesap soruyorken evli olduğunu nasıl saklarsın? Ama bak o bile dayanamamış boşanmış senden.

Senin gibi zorba, acımasız bir adama nasıl dayanılır!" diye bilmeden anlamadan bir mesaj yazdı ve tekrar okumadan gönderdi. Dilçem'in ölmüş olabileceği aklına bile gelmezken, Hüma sadece daha önce bir karısının olmasına odaklanmıştı ve sonra boşandıklarını düşünüyordu.

Geçen yarım saat aranın ardından bir cevap beklerken saat iki olmuştu. Sinirden saçlarını yolma derecesine gelen Hüma, neden bu kadar hırslandığını da anlamıyordu. Hayır, yani bir cevap vermeye bile tenezzül etmiyor diye söylenirken gelen mesaj sesiyle hemen telefonuna baktı. Sinirden ve meraktan çatlamak üzereydi şu an. Okuduğu mesajla Beyazıt yine onu kısa bir şoka sokmuştu.

"Aşağı in!" Doğruca camın önüne koşan Hüma, park halinde bekleyen Beyazıt'ın arabasını gördü. Bu adam gerçekten dengesizdi. Tek bir mesaj için gecenin yarısı çıkıp gelmiş miydi yani buraya kadar?

Kalbi olabildiğince kan pompalayıp, göğüs kafesini parçalarcasına atarken geri çekildi pencerenin önünden. 'İnmiyorum git' demek vardı şimdi ama merak duygusu gururunu bertaraf ediyordu.

Üzerindeki çizgi film karakterli pijamalarının üzerine, ince bir hırka geçirdi. Telefonunu alıp yavaşça çıktı odasından ve her ihtimale karşı kapısını kilitledi. Biri gelirse konuşmak istemediğini, bu yüzden kilitlediğini düşünürdü. Aksi takdirde gecenin bir yarısı odasında olmamasının hesabını veremezdi. Yavaş yavaş indi merdivenlerden ve ayakkabılarını giyip, sessiz olmaya dikkat ederek çıktı evden.

Beyazıt gözlerini pijamalarıyla evden çıkan Hüma'ya dikti. Alışmıştı artık bu klasik pijama durumuna. Sinirli olmasına rağmen ufak bir tebessüm belirdi dudaklarında. Ama arabaya yaklaşan asi kadın ile yine sert ifadesine büründü. Arabanın önünde onun inmesini bekleyen Hüma'ya, baş hareketi ile arabaya binmesini belirtti.

Yanaklarını şişirip derin bir of çeken Hüma, bebek adım-

larıyla bindi arabaya. Biner binmez arabadaki derin sigara kokusundan çok Beyazıt'ın kokusu doldurdu ciğerlerini. Bu kokuyu istemsizce içine çekerken, adamın kokusu bile çekici diye bağırان iç sesine yine bir darbe gönderip Beyazıt'a odaklandı.

"Ne var, gecenin bir yarısı dikildin kapıma?"

"Konuşmamız lazım!"

"Telefonda da konuşabilirdik. Ama pardon sen telefonda nasıl konuşulur pek bilmiyordun ya!" diyerek laf sokma yarışını başlatan Hüma, bir sıfır öne geçerken Beyazıt ifadesini hiç bozmadı.

"Yüz yüze konuşmamız lazımdı!" dedikten sonra arabayı çalıştırdı. Cevapsız kalacağını artık öğrendiği için sesini çıkarmayan Hüma yine eşsiz bir İstanbul manzarasını ayaklarının altına seren bir tepeye geldiklerini gördü. Araçtan inen Beyazıt'ın peşinden kendi de emniyet kemerini açıp indi.

Tam Beyazıt'ın önünde durdu ve korkusuzca, gecenin karanlığını bile bastıran kara gözlere dikti gözlerini. "Evet, seni dinliyorum."

Beyazıt, gözlerinin temasını bozarak, geçip arabasına yasladı heybetli bedenini. Yedi tepe tüm ihtişamı ile insanı mest edecek gibi dururken, eşsiz manzarada gezdirdi gözlerini oyalanmak istercesine. Aldığı sık nefeslerden Hüma'nın merak duygusunu daha fazla bastıramadığını gördü Beyazıt. Ve söze başladı.

"Kimden öğrendin?"

"Sonuçta öğrendim, ne önemi var? Saklamayı düşünüyordun herhalde eski karını?" derken karını sözcüğüne vurgu yapması kaçmadı Beyazıt'ın gözünden.

Sinirliydi ama bunu hüznü gölgeleyebiliyordu bugün. Hüma'nın hakkı vardı onun hayatındaki her şeyi bilmeye. "Benim kimseden saklayacak bir şeyim yok." demekle yetindi gözlerini İstanbul'un ışıklarından ayırmadan.

"Öyle mi? Ne güzel! Peki, neden söylemedin, sen benim

hakkımda her şeyi bilirken, ben neden senin siyah giymen dışında hiçbir şey bilmiyorum?”

Beyazıt'ın siniri tavan yaparken, Hüma'nın bu kadar ön yargılı olmasına hem şaşırmadan hem de kızmadan edemedi. Duydukları ile git gide zifiri karanlığa dönüşen gözlerini manzaradan çekip Hüma'ya dikti hemen.

Bu bakışların keskinliği ile kendini paramparça edebileceğini düşündü Hüma. Bu durumda haklı olan oydu. Bir de neye sinirleniyor ki bu kadar derken, Beyazıt'ın konuşması ile nefesi kesildi ve pişmanlık bir diken gibi tüm vücuduna batmaya başladı.

“Haklısın benim gibi acımasız bir adama kim dayanır? Dilçem de bu yüzden çekip gitmiştir belki!” derken gür ve sinirli sesi boş alanda olabildiğince yayıldı.

Yüzünde ilk defa pişmanlık duygusunun izlerini yakalayan Beyazıt kendine inanamayan gözlerle bakan Hüma'dan gözlerini çekip devam etti. “Evet, eski karım gitti. Bilmediğim bir sebepten dolayı meçhul bir şekilde intihar etti! Aylar sonra kapıma gelen bir adam onu uçurum kenarında gördüğünü söyledi.”

“Ben... Beyazıt ben bilmiyordum, sandım ki siz boşandınız.” derken sesi titredi Hüma'nın. Duydukları ile pişmanlığı kat ve kat artıyordu. İlk defa bu kadar ön yargılı davranmıştı. Bu adamın karşısında utanabileceğini hiç düşünmezdi fakat şu an yaptığı hatanın pişmanlığını ve utancını taşıyordu. Nasıl anlamadan o kadar sayıp söylemişti? Hem de gerçeği bilmeden adamın yarasına tuz basmıştı.

Söylediklerine karşı bir cevap vermeyen ve yüzüne dahi bakmayan Beyazıt'a yaklaştı usulca. Korka korka tek elini kaldırıp yavaşça Beyazıt'ın koluna dokundu. Ve bu dokunuş birleştirdi tekrar kara hareleri. “Özür dilerim Beyazıt, ben gerçekten bilmiyordum. Böyle bir şey olacağını düşünemedim.” dedi utana sakına gözlerine bakarken.

“Sen benim hakkımda ne biliyorsun ki Hüma?”

“Anlamadım?”

“Hakkımda ne biliyorsun ki, senden bir şey saklamışım gibi muamele yapıyorsun? Biz seninle oturup konuşup, birbirimizi tanıdık mı sanki? Hayatımda ki her şeyi anlatmışım da, bir tek bunu saklamışım gibi davrandın.”

Bu defa söyleyecek bir şey bulamayan Hüma oldu. Kendine bile veremedi bu cevabı. Beyazıt’ın evli olmasını saklamasına mıydı bu tepkisi, yoksa Beyazıt’ın daha önce evli olması mıydı asıl hazmedemediği?

“Şey evet birbirimizi tanımıyoruz ama sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun. Bende bunu saklıyorsun sandım...”

“Sen de bana hakkında bir şey anlatmadın Hüma! Ben senin tarih son sınıf öğrencisi olduğunu da, ölen bir ikiz kardeşin olduğunu da senden öğrenmedim. Ha bir de şu okuldaki herif var tabii, Mithat mıdır nedir! Bir daha bana her şeyi anlatmışsın gibi davranma!”

“Özür dilerim.” demekle yetindi Hüma yine cevapsız kalacağını bile bile. Uzun bir sessizlikten sonra, derin bir nefes aldı Beyazıt.

Söyleyecek söz bulamadı Hüma. Kalbinden taşan acı bir su damlasına dönüşüp kara gözlerinden firar ederken, kalbi adama acıdı. Daha dün nefretini kustuğu adamı sarıp sarmalamak istedi. Ama bu durumda teselli edecek bir cümle bulamadı. Ki bulundukları durum göz önüne alınırsa teselli verecek en son kişi de oydu.

“O gittiğinden beri ben hep siyah giydim. O bilmediğim bir sebepten kendi hayatını hiçe saymışken, dünyanın hiçbir rengine gitmedi elim. O günden beri kıyafetlerim de hayatım da siyah. Bu yüzden karanlığım ben Hüma. Asla gün yüzüne kavuşamayacak bir karanlık!”

Duydukları ile pişmanlık bir daha yüzüne çarptı genç kızın. İlk defa adamın titreyen sesine şahit olurken, neden siyah giydiğinin sebebini de acı bir şekilde öğrendi. Tutamadığı damlalar bir bir akarken gözünden tam önünde durdu Beyazıt’ın.

“Benim söyleyecek tek bir sözüm yok Beyazıt, defalarca yarana tuz bastığımı bilmiyordum. Ve benim özür dilemek dışında da yapacak bir şeyim yok.” derken daha fazla zapt edemediği hıçkırık boğazından firar edip, boş alanda yayıldı.

Beyazıt karşısında duran kadına baktı. Onca yaptığına rağmen, onu kırdığı için, canını yaktığı için özür diliyordu. Güzel yüreğinin sıcaklığı gelip kalbindeki bir buz dağına çarptı. Islanmış kara gözleri içini kavurmaya başlarken iradesine engel olamadı ve tek elini kaldırıp, Hüma’nın ıslanmış yanağına dokundu avuç içiyle.

Bir dokunuş, bir bakış bu kadar içini ürpertir miydi insanın? İkisinin de acıdan kıvranan kalbi bir dokunuşla kuş gibi kanat çırpmaya başlamışken, Beyazıt başparmağı ile usulca sildi kadının gözyaşlarını... Bu dokunuşa ses çıkarmayan Hüma, ana kapılırken gözleri kapattı. Gecenin sessizliğinde, rüzgâr burnuna Beyazıt’ın kokusunu sürüklerken, bir dokunuşla bulduğu huzuru bozmak istemedi. Saatlerce hatta yıllarca bu huzur altında kalabileceğine yemin edebilirdi Hüma. Hiç kimseye, Mithat’a bile beslemediği duygular, heyecanla harmanlanıp Beyazıt’ın naif dokunuşuyla baş gösteriyordu. Öfkesine ve zalimliğine şahit olduğu adamın, naifliğine şahit oluyordu ilk defa. Kapalı gözlerini yavaşça araladı. Onu, bir nöbetçi gibi gözünü kırpmayan kara hareler karşıladı yine.

Gecenin karanlığı yavaş yavaş İstanbul’un üzerinden çekilirken, güneş doğmak için sabırsızlanıyordu. Gün, aydınlanmaya yüz tutmuşken Beyazıt usulca yaklaştırdı yüzünü Hüma’ya. Yüzüne yaklaşan nefes ile tekrar istemsiz kapandı genç kızın gözleri. Ve nefesi kulağının dibinde hissetti. Daha fazla heyecanlanamam derken, kalbi kotasını zorluyordu şu an. Beyazıt boğuk nefesini kulağına üflerken, fısıltı gibi konuştu.

“Ağlama Hüma kuşu, benim için yaş akıtmasın gözlerin. Seni üzmeyeceğimi, kırmayacağımı söyleyemem ama ne yaparsam yapayım benim için ağlama.”

Duyduğu sözlerle donup kalırken “Ağlatma” diyebilirdi sadece genç kız. Bu sözleri duyan adam ise söyleyecek söz bulamadı. Hüma’nın boynuna yakın olduğu için burnuna dolan kokusundan zar zor ayrılıp geri yaslanırken, tek elini gözleri kapalı olan Hüma’nın beline yerleştirdi ve kadının bedenini, kendi bedenini yasladı. Başı Beyazıt’ın göğsüne gelen Hüma bu tabloyu hiç bozmadı. Mabedini bulmuşçasına başını gömdü adamın göğsüne.

Belki sonra bu yaptıklarından pişmanlık duyacaktı ama umurunda değildi. Şu an tek istediği dünyadan soyutlanarak, hiçbir şey düşünmeden bulduğu huzuru kucaklamaktı... Öyle de yaptı.

Muhtemelen Beyazıt da bir daha böyle bir yakınlık göstermeyecek ve pişman olacaktı. Bu yüzden bu yakınlaşmayı bozmadı ikisi de. Hüma’ya kapılmamak için savaşıyor Beyazıt, o saçlardaki kokunun verdiği huzurla tüm duvarlarının çatladığını ve Hüma’nın içine sızdığını kabullendi ilk defa. Bu kadar kısa sürede rotasını şaşmışken, bir yıl boyunca aynı evde ne yapacağını düşündü çaresizce...

Havanın aydınlanması ile kuş sesleri etrafı sararken, geri çekilen Hüma oldu. Al al olmuş yanakları alev alev yanarken, gözlerini yere dikti. Ayağı ile yerdeki toprakla oyalanıp utangaç bir halde mırıldandı.

“Artık eve gitmem lazım, kimse uyanmadan gireyim.”

Beyazıt karşısında ki utangaç Hüma’ya içten içe tebessüm ederden başını salladı.

Hüma da yavaş yavaş yolcu koltuğuna doğru yürüdü. Kapıyı açıp yerleşirken arkasında onu izleyen Beyazıt duyamayacağı bir ses tonu ile fısıldadı.

“Kalbim sana kaçtı, tutamadım kadın...”

Yol boyu ikisi de konuşmazken Hüma, utangaçça elleriyle oynayıp başını kaldırmıyordu. Beyazıt ise onun bu utangaç hallerine belli etmeden tebessüm edip kaçamak bakışlar atıyordu. Derken evin önüne ulaştılar. Hüma emniyet kemerini açarken Beyazıt ona döndü.

“Bugün Mardin’e dönüyorum.”

Kafasını sallamakla yetinen Hüma’ya “Sen ne zaman geleceksin?” diye sordu.

“Düğün günü sabahtan Mardin’de olurum.”

“Birkaç gün önceden gelsen daha iyi.”

“Ailemle daha fazla vakit geçirmek istiyorum. Ne kadar geç gelsem o kadar iyi.” derken istemsizce yumruklarını sıkı adam. “Gelinlik falan bakman gerek.” diye mantıklı bir bahane buldu.

Omuz silken Hüma, “Önemli değil, annenler seçsin bir tane. Birkaç saat giyeceğim zaten. Her şeyi siz halledin benim için fark etmez.” dedikten sonra indi arabadan. Duyduğu umursamaz sözlerle iyice sinirlenen Beyazıt, az önceki duygusal anları biz mi yaşadık acaba diye şüpheyeye düştü bir an.

“Görüşürüz.” diyerek kapıyı kapatan Hüma’yı yanıtsız bıraktı sinirle solurken. Ve gaza bastığı gibi uzaklaştı oradan.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Günler su misali akıp geçerken düğün günü kapıya dayanmıştı. Zaman katran karası bir matem bırakırken kalplerde, sabahın seherinde uyandı Hüma. Hala zamanın nasıl bu kadar çabuk geçip gittiğini anlayamamıştı. Zoraki attığı adımlarla banyoya girdi. Kısa bir duş alıp çıktı. Bornozuna giydikten sonra saçlarını kuruttu hemen.

O sırada çalan kapısı ile kapattı saç kurutma makinesini. Odaya geçip "Kim o?" diye seslendikten sonra gelen sesin annesine ait olması ile kapısını açtı. Onu görür görmez dolan gözlerini engelleyemeyen annesi yanına yaklaştı. Kızının mis kokulu saçlarına bir öpücük bıraktı. Komedinin üzerindeki tarağı alıp yatağın üzerine oturdu. Hüma da ilerleyip sırtı dönük bir şekilde oturdu annesinin yamacına. Neriman Hanım kırılabilecek bir parçaya dikkat edermişçesine kızının saçlarını taramaya başladı.

Tarağın saçlarına her teması ile papatya kokusu etrafı sararken, Hüma gözyaşlarıyla eşlik etti annesine. Hıçkırıkları yükselip evi çınlatırken babası, ağabeyi ve Kardelen derin acı ile dinlediler o sesleri. Neriman Hanım kızının yanında ağlayıp işi daha fazla çıkmaza sokmak istemiyordu. Bu yüzden sıkı kendini. Öyle bir sıkı ki kalbini yaşamsız bıraktı birkaç saniye.

Kim olursa olsun, bir annenin ki kadar acıyamazdı içi. Bir evladını toprağa vermenin matemini hala yaşayan Neriman

Hanım, diğer ikizini de istemediği bir evliliğe kurban ediyordu şimdi. Gözü gibi baktığı, uçan kuştan sakındığı kızını, canını veriyordu yaban ellere.

Daha fazla yüreği dayanmadı. Her zaman ki gibi kızının uzun, siyah saçlarını ördü. Ve o saçlara sayamadığı kadar öpücük bırakıp çıktı odadan. Hüma gözyaşlarını odanın boş duvarlarına akıtıyordu şimdi.

Kendisini odasına atan Neriman Hanım'ın hemen peşinden eşi Murat Bey girdi. Hıçkırıklarını duymuştu ama yine de sormak istedi.

"Hüma nasıl hanım?"

Bu soru ile iki dudağını birbirine bastırdı acılı anne. Başını iyi değil anlamında sağa sola sallarken derman kalmayan dizleri daha fazla taşıyamadı bedenini ve yatağın hemen önünde yere çöktü. Murat Bey de hemen onun önünde diz çöküp kollarına aldı karısını ve sıkı sıkı sardı. Artık dayanamayan Neriman Hanım, gözyaşlarını azat edip hıçkırıklarıyla harmanlarken sesi kısılana kadar isyan etti Murat Bey'e. Yumruk yaptığı ellerini kocasının göğsüne vururken haykırdı defalarca.

"Gidiyor Murat! Kızım gidiyor, canım gidiyor. Ben hiçbir şey yapamıyorum. Ellerimin arasından kayıp gidiyor. Böyle mi olacaktı? Böyle mi evlendirecektim ben kızımı? Nasıl babasın sen, nasıl adamsın, nasıl izin veriyoruz biz bu işe?" derken Murat Bey de dayanamayarak ağlamaya başlamıştı. Her zaman heybetiyle ürküten yaşlı baba bile kızaran gözlerinde ki yaşları zapt edemedi artık.

Kocasının göğsüne vurduğu ellerini indirip başını yasladı bu defa Neriman Hanım. "O yapamaz Murat, dayanamaz oralarda. Ben onu gözümünden bile sakındım. İncitirler, kırarlar benim kızımı. Can verir oralarda Murat, ben nasıl dayanayım..." Feryat ettiği sesi artık kısılırken kocasının gözyaşları da beyaz düşen saçlarını ıslattı yavaş yavaş. Ama bir evlatları için diğerini kurban etmek dışında bir çareleri yoktu...

Annesi çıktıktan sonra toparlanan Hüma hazırlandı ve

çıkmadan önce son kez göz gezdirdi odasında. Bir daha kim bilir ne zaman gelecekti. Dün gece boşalttığı kitaplığına, çocukluğundan beri başucunda duran büyük ayıcığına ve odasında ki fotoğraflarda gezindi kara gözleri. İçine çektiği hava nefes almasına yetmezken, boşalan dolabına bakmaya gitmedi eli. Son olarak telefonunu alıp çıktı odadan. Koridorda Deniz ile karşılaştı.

"Günaydın."

"Günaydın."

Tek bir kelime dahi etmemişlerdi günlerdir. Deniz o günden beri ne yiyor, ne içiyordu. Hüma'nın yüzüne bakamadığı için eve de geç saatlerde geliyordu... Üstelik Kardelen ile de arasına soğukluk girdiğini fark etmişti Hüma.

Saatin gelmesi ile evi ile son kez vedalaşıp çıktı Hüma. Annesi, babası, ağabeyi, Kardelen ve en yakın arkadaşı Cansu ile gidiyordu Mardin'e.

Kolunda çantası ile sabahın ilk saatlerinde son kez baktı evine, bahçesine. Anlaşmalı bir evlilik yapmıştı ama Cansu dışında kimse bunu bilmiyordu ve o kendi yuvasından uçup gittiğini hissediyordu.

Sabah 9 civarı Mardin'e iniş yaptılar. Bir daha asla gelmeyeceğim dediği şehre kendi ayaklarıyla dönmüştü. Bundan sonra hiç bilmediği yerde, tanımadığı insanlarla bir hayat sürecekti. Evet, sadece bir yıl diye düşünüyordu belki ama Beyazıt ve onun üzerinde kurulu oyundan haberi yoktu henüz. Acıyı, aşkı, sevdayı, hüznü, cenneti ve cehennemi yaşatmak için kucak açıyordu Mardin ona. Hayatında hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı ve Hüma bunun gerçekliğinden korka korka onları bekleyen arabaya doğru adımladı...

Yeni bir hayata başlamanın endişesi ile onları bekleyen arabaya ulaştı. Büyük bir hürmetle ellerinde ki valizleri aldı Beyazıt'ın adamı. "Hanımım sizi ağamın oteline bırakacakmışım, orada size yardımcı olacaklar." dedi başını yerden kal-

dırmadan. Hüma alışık olmadığı bu hareket karşısında gözlerini devirdi ve "Tamam." diyerek yanıtladı.

Araba geçen sefer kaldıkları lüks otelin kapısında durdu. İndiğinde gözleri direk Pehlivan Otel yazısına takıldı. Nasıl oldu da bu yazıyı daha önce fark edemedim diye içinden geçirirken otele doğru adımladılar. Kapıda onları karşılayan iki kadın Hüma'ya eşlik ederken diğer kadın da ailesiyle ilgilendi.

Yanındaki bakımlı ve üzerindeki kıyafetler ile otel personeli olduğunu belli eden kadınla en üst kata çıktılar. İhtişamlı bir kapının önünde durduklarında isminin Leyla olduğunu belirten kadın, cebindeki kartı çıkartıp kapıyı açtı. Attığı adımla birlikte kral dairesi olarak adlandırılabilen bir oda tüm ihtişamı ile gözlerinin önüne serildi. Şaşkınlığını gizli tutmaya çalışarak kadının peşinden ilerledi Hüma.

"Efendim, Beyazıt Bey bu odada hazırlanacağınızı söyledi. Gelinliğiniz yatağın üzerinde." dedi yatağın üzerindeki büyük kutuyu işaret ederek. "Siz biraz dinlenin, bir saat sonra kuaförünüz gelecek. Bir ihtiyacınız olursa resepsiyonu arayıp ismimi söylerseniz ben hemen gelirim." diyerek müsaade istedi Leyla Hanım. Kendisine nazik bir şekilde teşekkür eden Hüma, yalnız kaldığında gözlerini direk yatağın üzerindeki kutulara çevirdi. Bütün ihtişamı ile her köşesi göz kamaştıran odada yavaş yavaş ilerledi. Kolundaki çantayı çıkarıp yatağın kenarına bıraktı ve oturdu.

Bir müddet boş boş baktıktan sonra, ellerini kutuya uzattı ama ateşe değecekmiş gibi geri çekildi birden. Kendini asılma vakti gelmiş bir idam mahkûmu gibi hissediyordu ve o gelinlik de kefeni olacaktı sanki. Odada ki saate gözleri kaydığında kutunun başında 20 dakikadır dikildiğini fark etti.

Önce küçük kutuları açtı. Birinden 37 numara beyaz bir ayakkabı çıkmıştı. Ayak numarasını ve bedenini nasıl bildiklerine şaşırmadı artık Hüma. Bir adet gelin çiçeğini, duvağını, ayakkabılarını nazikçe yatağın üzerine bıraktıktan sonra en

son küçük kutudan kırmızı bir kurdele çıkardı. Belinin kuşağını da unutmamışlardı demek ki!

Derin bir nefes aldı ve sonunda büyük kutuyu açtı. Saf-lığı simgeleyen beyazlığı ile gelinlik gözlerinin önüne serilir-ken, parmaklarını gezdirdi üzerinde. Ayağa kalkıp kutunun içinden çıkardı. Kolları dantel işleme ve önünde küçük bir dekoltesi olan kabarık gelinliği inceledi. Adımları onu boy aynasının önüne yönlendirirken üzerine tuttu gelinliği. Bu şekilde bile siyah saçları ile tezat oluşturan bembeyaz gelinlik, muhteşem duruyordu. Gözünden bir damla yaş akıp gitti pervasızca.

Tek eliyle gözündeki yaşı silerken gelinliği bir paçavra gibi fırlattı yatağın üzerine. Kendi de olduğu yere diz çöktü. Artık alışkanlığı olan hıçkırık boğazından kaçıp lüks odada yayıldı. Kendi çaresizliğine, mahkûmluğuna ağlarken tıklatılan kapı ile irkildi. Burnunu çekip eliyle gözyaşlarını silmeye çalışırken cevap veremedi bir süre.

"Hüma, benim tatlım, iyi misin?"

Gelen kişinin Cansu olduğunu anladığında kapıya yaklaştı ve yavaşça açtı. İçeri giren Cansu kızarmış ve dolu gözlerle ona bakan arkadaşına sarıldı sınıksı.

"Hüma kuşum, yapma ama böyle. Bak gözlerin şişmiş. Hem sen Mardin'in çirkin gelini mi olmak istiyorsun bakıyım?" dedi muzip bir sesle. Çocuk gibi omzunu silken Hüma, ilerleyip odada ki geniş koltuğa oturdu.

"Ben ne yapacağım, nasıl dayanacağım bilmiyorum Cansu. Hala şaka gibi her şey. Ne hayallerim vardı... Sevdiğim adamla seçecektim gelinliğimi, bütün modacıları gezecektim, evimin eşyalarını kendim beğenecektim, seninle saç modeli-me günler önceden karar verecektik. Bütün genç kızlar gibi ne umutlarım vardı. Ben hepsini bir sandığın içine koyup gömmek zorunda kaldım. Nasıl bir hayata başlıyorum bilmiyorum bile. Şimdiden nefes alamıyorum sanki..."

"Çok zor biliyorum tatlım, ama elden gelen bir şey yok.

En azından bir sene diye düşün. Bir sene sonra kaldığın yerden hayatına, okuluna devam edeceksin. Hem ben yalnız bırakmam seni buralarda, her fırsatta Mardin'deyim ona göre." dedi gülümserken Cansu. Şu an Hüma'nın aklını dağıtmak ve biraz moral vermek istiyordu.

"Kalk bakalım, güzel bir duş al şimdi. Daha hazırlanacaksın." dedikten sonra kendisi kalktı ve yatağın üzerine fırlatılmış gelinliği düzeltti. Hüma'yı da zorla banyoya itekledikten sonra hazırlanmak için kendi odasına geçti.

Kısa bir süre sıcak suyun altında kaldıktan sonra duştan çıkıp bornozuna sarıldı Hüma. Aradan geçen yarım saatin ardından odaya gelen kuaför, Hüma'nın makyajını ve saçlarını Cansu'nun birkaç önerisi ile yaptı. Son olarak gelinliğini de üzerine giyen Hüma hazır sayılırdı. Boy aynasının önüne geçtiğinde hüznü gözlerle izledi kendini. Boğazında düğümlenen o kadar çok acı vardı ki...

Cansu etrafında ona iltifatlar yağdırırken annesi ve Kardelen geldi yanlarına. Kızının güzelliği ile derin bir iç çeken Neriman Hanım yaklaştı ve sımsıkı sarıldı kuzusuna. Zamanın yaklaştığının farkındaydı herkes. Kardelen hayran hayran Hüma'yı izlerken ağabeyinin ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Hafifçe boğazını temizleyerek araya girdi. "Ağabeyimler 15 dakikaya burada olurlarmış." Hüma, herhangi bir tepki vermezken, Deniz ve babası girdi içeri.

Gözlerinden hüznü akan Murat Bey bu yükün altında en çok ezilendi. Onun canı, biricik kızı bir evliliğe mahkûm ediliyordu ve onun elinden gelen bir şey yoktu. Bir baba için en acı şeydi şu an yaşadıkları. Kızının yanına yaklaştı. Dolu gözlerini kaçırmaya çalışarak alına uzun bir öpücük bıraktı Hüma'nın. Kollarını babasının sırtına dolayan Hüma, şu an içinde kopan fırtınaları anlatamazdı. Hüznü bir çember gibi herkesi kucaklarken Neriman Hanım usulca eşinin koluna dokunarak geri çekilmelerine neden oldu. Zira bu tabloya kocasının kalbinin daha fazla dayanacağını sanmıyordu.

Uzun bir sarılmadan sonra ayrılan baba kızın ardından Neriman Hanım, yatağın üzerindeki kurdeleyi alıp oğlu Deniz'in ellerine bıraktı. Baş işareti ile herkese çıkması gerektiğini söyledikten sonra koca odada sadece Hüma ve Deniz kaldı.

Günler sonra ilk defa yalnız kalıyordu iki kardeş. Suskunlukları kadar birbirlerine söyleyecekleri çok şey vardı fakat dilin bunu dökmeye gücü yoktu. Deniz yavaş adımlarla kardeşine yaklaştı. Hüma giydiği lacivert takım elbise ile ne kadar yakışıklı olduğunu düşündü ağabeyinin.

"Çok güzel bir gelin olmuşsun Hüma." diyebildi Deniz dolu gözleri ile tebessüm etmeye çalışırken.

Elindeki kırmızı kuşağı açtı ve kardeşinin ince beline bağladı. Tutulamayan yaşlar gözlerden akıyor ve Deniz'in elleri titriyordu. Zoraki attığı düğünden sonra kollarının yana düşmesine izin verdi. Şu an yapmak istediği tek şey kardeşine sarılmaktı. Onun için kendi hayatına pranga vuran kardeşine...

Hüma daha fazla dayanamadı ve hüngür hüngür ağlarken kollarını ağabeyine sardı. Deniz de hiç beklemeden kucakladı onu. Koskocaman adam yükünün ağırlığı ile çocuk gibi ağlarken "Özür dilerim kardeşim, çok özür dilerim. Sana bunu yaşatacağıma ölseydim daha iyiydi. Mutlu ol, benden bile daha mutlu ol inşallah." diyerek zoraki ayrıldı. Kardeşinin alnına derin bir öpücük bıraktı. Elleriyle tek tek akan yaşlarını sildi.

Hüma yaşlı gözlerini kaldırıp ağabeyine baktı. Zoraki bulduğu sesi ile tebessüm edip konuştu.

"Sen de mutlu ol ağabeyciğim. Ben sana küs değilim, kızgın da değilim. Eğer birini senin gibi sevseydim, ben de sevdiğime sahip çıkardım. Sen doğrusunu yaptın. Kardelen de böyle olacağını bilemezdi. Ona güzel bir düğün yap, gelinlik giydir. Sana bakarken bile gözlerinden aşk akıyor. Siz her şeyin en iyisini hak ediyorsunuz. Sakın ona sırt çevirme..."

Duydukları ile güzel yürekli kardeşine tebessüm edip koluna girmesine izin verdi Deniz. Eline çiçeğini aldıktan sonra

odadan çıktılar. Asansörden indiklerinde herkes onları holde bekliyordu. Kapının önündeki korna seslerinden ve birden oluşan kalabalıktan geldiklerini anladı Hüma. Pehlivan ailesi, Mardin'in en güçlü aşireti, gelinlerini almaya gelmişlerdi...

Otelin kapısından giren Beyazıt ile birbirlerini arıyormuşçasına kesişti gözleri hemen. Hüma'yı görmesi ile âdem elmasını belli edercesine derin bir şekilde yutkunmak zorunda kaldı Beyazıt. Pahalı, siyah takımı üzerine tam oturmuştu. Yakışıklılığı ile tüm gözleri üzerine çekerken o kimseyi görmemişti. Takılı kalan siyah gözlerini ayırmadan beyazlar içindeki Hüma'ya yaklaştı. Bir haftadır görmediği gözler dolu dolu ona bakarken tek bir kelime etmeye varmadı dili. Nutku tutulmuştu sanki...

İki aile kısa bir şekilde selamlaşırken Beyazıt kolunu uzattı Hüma'ya. Bir iki saniye bekledikten sonra yanında ilahi bir tablo gibi duran adamın koluna girdi Hüma.

Otelin kapısından çıkmaları ile başlayan silah sesleri ile biraz irkilirken, daha sıkı tutundu Beyazıt'ın koluna. Gelini almaya bu kadar kişi geldiyse düğünün ne kadar kalabalık olacağını merak etti. Sonuçta koskoca Pehlivan ailesinin oğlu, Mardin'deki en güçlü aşiretin yegâne ağası evleniyordu. Hal böyle olunca her adımdan gösteriş akıyordu...

Nazik bir şekilde onu bindirmesine izin verdiği Beyazıt'ta yanına otururken, tüm kalabalık arabalara yerleşmişti. Ve tüm arabalar peş peşe Pehlivan Konağının yolunu tuttu...

Hüma'dan...

Yanımda ifadesizce oturan adam ile tek kelime etmeden yolda ilerlerken ben kaybolup giden hayallerimle boğuşuyorum, yitip giden hayatıma acıyordum. Tanımadığım bir adamın karısı olarak, tanımadığım insanlarla yaşayacaktım ve beni nelerin beklediği hakkında

hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim bu aileye karşı büyük bir nefret beslememdi. Beni ve ailemi böyle bir şeye mahkûm ettikleri için...

Yüzümü kapatan duvak, dolu gözlerimi saklamama yardımcı oluyordu. Başımı hafif yana çevirdiğimde, Beyazıt'ın dışarı baktığını gördüm. Yüzündeki karanlık ve sertlik yandan bile belli oluyordu ve ben istemsizce ellerimin titremesine mani olamıyordum.

Yavaşlayan araba ile geldiğimizi anladım. Göz ucu ile dışarı baktığımda daha önce geldiğimiz konak olduğunu gördüm. En son ruhum etime batarken çıkmıştım buradan. Habersizce nikâhlandığımı öğrendiğim zaman...

Beyazıt yanımdan inerken ben hareketsiz kaldım. Benim tarafıma dönüp kapımı açtı ve yüzündeki sert, duygusuz ifadeyi korurken hiç beklemediğim bir naziklikle elini uzattı inmem için. Birkaç saniye bir ona bir de uzattığı eline bakarken, tüm gözlerin üzerimizde toplanmasıyla elimi avucunun içine bırakıp arabadan indim. Arkamızda tüm arabalar korna sesleri ile dururken büyük bir kalabalık oluştu yine. Kalabalık gözümlü korkuturken istemsizce daha çok sıktım elini. Bu hareketim ile anlamsızca bakışları beni buldu. Ben ise düşünceden mi, yoksa onun sıcacık elini tutmamdan mı kalp atışlarımın hızlandığını bilemedim.

Beyazıt'ın annesi gülümseyerek bize yaklaştı ve elindeki küçük küpü bana uzattı. Aynı anda Beyazıt elimi serbest bırakırken ben küpü aldım ama anlamayan bakışlarla ona bakıyordum. Annesi tekrar gülümseyerek "Kapıdan girmeden kıracaksın kızım, âdetimizdir." diyerek açıklamada bulundu.

Bir iki adımla kapının eşiğine ulaştığımızda elimdeki küpü hızlıca yere bıraktım. Hayatım gibi parçalara ayrıldı. İçindeki altınlar yere saçılırken davul zurna ve silah sesleri doldurdu kulaklarımı. Beyazıt tekrar yanımda kolunu uzattı ve bende beklemeden girdim. Birlikte kapıdan adım attığımızda avludan taşan kalabalık doldurdu gözlerimi. Bizim için ayrıldığı belli olan masaya ilerleyip oturduk. Tüm gözler üzerimizde gezinirken ellerimin terlediğini fark ettim.

Hala devam eden silahlarının her patlaması ile ben sıçrarken Beyazıt, küçük kardeşi Baran'ı yanıma çağırdı. Kulağına bir şey-

ler söyleyip gönderirken ben oralı olmamıştım. Birkaç dakika sonra tamamen susan silah sesinden Beyazıt'ın bunu istediğini anladım. Demek ki ben korkuyorum diye böyle bir şey yapmıştı. Anlamsızca bu durum hoşuma gitti. Duvağımın altından görmeyeceğini bildiğim için gülümsedim.

Görüş alanıma ailem girdiğinde içimi dolduran sevince mani olamadım. Şimdilik de olsa buradalar, yanımdalardı... Bize yakın bir masaya onları yerleştiren Beyazıt'ın annesinin sıcak tavırları gözümünden kaçmamıştı. Avlunun ortasında büyük bir halay kurulurken ben danslarını beğeniyle izlemeye koyulmuştum. Böyle düğünlere alışık değildim ama hoşuma gittiğini inkâr edemezdim.

Beyazıt usulca yerinden kalktığında bakışlarım ona döndü. Bütün asaleti ile avlunun ortasından arzı endam ederek erkeklerin olduğu tarafa geçerken, çoğu kızın onu beğeniyle süzmesi ile içime bir şey oturdu sanki. Hissettiğim duyguya anlam veremezken yanıma yaklaşan ufak tefek kızın Beyazıt'ın kardeşi Zelal olduğunu hatırladım. Yanıma oturup bana sıcacık bir gülümseme ve şiveli sesi ile "Bir isteğin vardır yenge?" diye sordu. Yüzündeki tebessümü içimi ısıtırken, uzun dalgalı saçları, kahve gözleri ve biçimli dudakları ile Kardelen'e ne kadar çok benzediğini fark ettim. "Teşekkür ederim yok." dedim mesafe barındıran sesim ile. Bize doğru gelen Kardelen ve Cansu da yanımıza otururken halay çekenleri izlemeye başladık. Benim düğünümü, tanımadığım bir adamla bir anda olan düğünümü... Bu düşünce aklıma akın etmişken yine dolan gözlerimi saklamaya çalıştım.

Yemekler yenilmiş, oyunlar oynanmış ve gelen hemen hemen herkes servet değerinde bir takıyı koluma, boynuma takmıştı. Bir daha yanıma gelmeyen Beyazıt'ın olduğu tarafa kaçamak bakışlar attığımda her seferinde bakışlarını üzerimde yakalamıştım. Ve benimle göz göze gelince umursamazca başka yöne bakmasını...

Çoktan kararan hava ile annemlerin hareketlendiğini fark ettim. Beyazıt'ın anne ve babası ile formaliteden bir vedalaşma yaptıklarında yüreğime çöken acıya engel olamadım. Gidiyorlardı... Beyazıt yavaş yavaş yerinden kalkıp yanıma gelirken annemler de

konağın dışına çıkmışlardı. Beyazıt beni nazikçe kaldırıp konağın dışına çıkardı. Anlaşılan ailem ile rahatça vedalaşmamı istiyordu.

Konağın arkasında önce Kardelen ile sarılıp vedalaştım. Dolu gözlerini benden çekip mahcup bir şekilde başını öne eğdi. Annesi ve Zelal dışında kimse onunla konuşmuyordu. Ona tebessüm edip Cansu'ya yöneldim. Gülümsemesi ile bana içten sarılan arkadaşım karşılık verip ondan da ayrıldım. Daha sonra beni sımsıcak saran ağabeyim ile kucaklaşmışken gözlerimdeki ağırlığı zor tutmaya başlamıştım. Tek bir kelime edemediği belliydi. Gönlündeki yükün ağırlığının ne desem geçmeyeceğini biliyordum, bu yüzden bende sustum. Alnıma uzun bir öpücük bırakıp geri çekildi. Bu sırada dikkatlice her adımımı inceleyen Beyazıt'ı gördüm. Gözünü kırpmadan eserini izliyordu.

Hemen yanımdaki anneme döndüm. Bir adım atıp gözyaşlarını sildim önce ellerimle. Ardından sarıldım. Öyle bir sarıldım ki, içimde fırtınalar kopuyor, söndüremediğim volkanlar patlıyordu sanki. Sildiğim gözyaşları tekrar akarken, benimkiler de firar etti onunla. Konağın içinden müzik sesi gelirken benim hıçkırığım yankılandı boş sakakta. Bırakmak istemiyordum hiç birini. Özellikle de annemle, babamı. Bir hıçkırık daha kaçarken boğazımdan annem usulca ayrılıp yüzümü ellerinin arasına aldı. O da tek tek benim gözyaşlarımı silerken, artık nefes alamaz olmuştum.

"Seni her gün arayacağım, sende sürekli beni arayacaksın tamam mı? Sakın kendini üzme, seni kırmalarına, ezmelerine izin verme kızım. Ben bir telefon uzağındayım her zaman." derken kısılan sesinden artık konuşamayacağını anlamıştım. Çıkmayan sesimden dolayı ona başımı sallayarak yanıt verip, en kenarda duran canıma, ilk aşkıma, babama döndüm.

Gözlerinde toplanan yaşlar akmak için can atarken en çok bu vedaya hazır değildim. O benim babamdı, canımdı, ilk aşkımdı. Her kız çocuğunun ilk aşkı babasıydı ve benim de öyleydi. Ellerim titrerken ona doğru adımladım. Boş sokakta esen hafif rüzgâr serinliği içimi ürpertirken tam önünde durdum. Bana baktı, sadece baktı bir süre. Boğazımda takılı kalan cümlelerin, söylemek istediklerim bir

hıçkırıkla birikirken "Babacığım." diye haykırıp ona sarıldığımda özgürlüğüne kavuştu.

Bugüne kadar ağladığını görmediğim babamın, her zaman dağ gibi duran canımın gözyaşlarını omzumda hissetmemle biraz daha arttı iç çekişlerim. Ceketinin omuzlarını ıslatırken gözyaşlarım, hiç bırakmak istemiyormuşçasına sarıldım ona. Oda canına katmak ister gibi sarıldı bana. Her zerrem çaresizliğime, vedalarımın ağlar-ken, içimin kanadığını hissettim. Ruhunu batır mıydı insana, aldığı nefes haram gibi yakar mıydı ciğerlerini? Ben bitiyordum, tükeniyordum. Artık beni taşıyamayan dizlerim kendini belli edercesine titrerken sıkı sıkı tutundum omuzlarına. Yavaşça benden ayrılırken vücudumda ateşlerin kol gezdiğini, bilmediğim ölüm soğukluğunu tattım sanki.

Hiçbir zaman uzak kalmadığım ailemden uzakta, bir başıma, bilmediğim insanlarla yaşayacak olmamın verdiği hüznün omuzlarıma çökerken, acı her zerremi ele geçirdi. Elini sıkı sıkı tutup dudaklarıma bastırdım. Kısılan sesim ve ağrımaya başlayan gözlerimle "Baba." dedim. "Kızım." diyerek karşılık verdi. "Beni yalnız bırakma, her gün ara tamam mı baba? Ben sizsiz yaşayamam." dedim.

Onun karşısında her zaman küçük bir kız çocuğuna dönüşüyordum. Fakat bu sefer ki en masumuydu. Yaşlanmaya yüz tutmuş yüzünde, yaşlar yol çizerken oda annem gibi yüzümü avuçları arasına aldı. "Sen benim prensesimsin, hala o küçük kızsınsın. Siz benim nefes alma sebebimsiniz. Hiçbir zaman yalnız bırakmam ben kızımı, kıymetlimsin sen benim." derken son kez bastırdı dudaklarını alnıma.

Cansu burnunu çekerek yanımıza geldi. Ağladığı belli olan sesi ile "Murat amcacığım, geç kalıyoruz." derken ayrıldık birbirimizden. Ellerimle gözyaşlarımı silip, son kez göz gezdirdim ailemde. Onları bekleyen araba yanımıza yaklaştı ve hepsi yavaş yavaş yerleşirken Beyazıt'ın varlığını hissettim yanımda.

Cansu, son kez gelip sarılırken Melek'i benim için öpmesini fısıldadım kulağına. Ardından gözlerimi kırpmadan binişlerini izledim. Araba yavaş yavaş ilerlemeye başladığında el sallayan anneme

zorla bir tebessüm edip el salladım ve köşeyi dönmeleri ile birlikte açıldı tekrar hüziün yaşlarım. Daha kurumayan yanaklarım tekrar ıslanırken üzerimdeki gelinliği umursamadan çöktüm olduğum yere. Artlarından sadece bakakalırken kendimi hiç sıkmadan bıraktım ilk defa hıçkırıklarımı. Şu an birinin gelmesi, görmesi ve ya Beyazıt'ın izlemesi umurumda değildi. Elimin tersini ağzıma kapatıp hıçkırıklarımı zapt etmeye çalışırken onun ayak seslerini duydum.

O da üzerindeki şık takım elbiseye aldırmadan diz çöktü önümde. Ellerini yavaşça yüzüme yerleştirip, sabitledi gözlerimizi. Suskunluğumuzu bir tek benim iç çekişlerim bozarken o parmaklarıyla sildi gözyaşlarımı. Gözlerindeki hüziün şaşırmama ve darmaduman olmama yeterken "Ağlama be Hüma kuşu, sen ağlama dünyaları sereyim önüne." dedi.

Sözlerinin bir kısmını idrak edemezken şefkatle göğsüne bastırdı beni. Yaşadıklarımın ağırlığı ve karmaşası beynime üşüşürken sarıldım ona son gözyaşlarımı akıtırken. Birkaç dakika benim yatışmamı bekledi. Yavaş yavaş kendime gelmem ve hıçkırıklarımın iç çekişe dönmesiyle toparlandık ve kalktık. Adım sesleri kulağıma dolduğunda bize yaklaşan Baran'ı gördüm.

"Ağabey misafirler sizi soruyor." dedi çekinerek. Bu çocuk ne Beyazıt'a ne de Bedirhan'a benziyordu. İkisinden de daha masum ve sevimli duruyordu.

"Tamam, geliyoruz Baran." dedi Beyazıt. Konağın arkasından tekrar konağın önüne yürüdük. Dağılmış halim belli olmasın diye duvağımı yüzüme kapatıp içeri girdik. Tekrar masamıza oturduktan sonra kalabalık hareketlenmeye ve düğün yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı.

Yanımıza bir kadın ve erkek yaklaşıırken Beyazıt'ın ayaklanması ile bende yerimden kalktım. 26-27 yaşlarında bir erkek ve yanında buralardan olmadığı belli olan bir kadın vardı. Yanımıza geldiklerinde adam Beyazıt'a erkekçe sarılırken "Hayırlı olsun ağam, senin müriüvvetini de gördük sonunda." dedi tebessüm ederek. Beyazıt bana dönüp "Yakın arkadaşım Ferit ve eşi Maria." diyerek bizi tanıttırıldığında yüzüme yayılan şaşkınlığı belli etmemeye çalışarak

adamın elini sıktım ve bana sıkıca sarılıp tebrik eden kadına tebensümle teşekkür edip geri çekildim. Kadının buralardan olmadığı isminden belliydi. Güzel konuştuğu Türkçesi de bazen kayıyordu. Ama olağanüstü bir sempatikliği vardı. Tıpkı Cansu gibiydi...

Onlar gittikten sonra bir süre daha tebrik aldık. Ardından Zelal yanıma yaklaşıp "Gel yenge ben seni odana çıkarayım." dedi. Sevcan Hanım'ın onaylayan bakışları ile Zelal ile ilerledik. Üç katlı konağın en üst katına geldiğimizde bir odadan içeri girdik.

Odanın da, konak gibi ihtişamı ve güzelliği gözlerimin büyümesine neden olurken Zelal konuştu.

"Yengecim burası sizin odanız. Bu katta bir tek siz kalacaksınız." derken o anlatmaya devam etmişti. Odanın büyüklüğü şaşırmama neden olurken ilerledim. Bir kapıyı açtığımda gözlerime serilen manzara karşısında buraya banyo demeye utandım. Adeta küçük bir hamam vardı burada. Orayı kapatıp Zelal' in açtığı diğer kapıya yöneldim. "Burası da giyinme odası yenge. Ben eşyalarının bazılarını yerleştirdim, sen kafana göre düzenlersin." dedi gülümserken. Kıyafetlerimin bazılarını dün göndermiştik ve kalanlarda yarın gelecekti.

Ona yine teşekkür edip gelinliğimin eteklerini toplayıp odadaki koltuğa oturdum. Zelal ise hayran hayran bana tebessüm ediyordu. "Ben çıkayım artık yenge, sen bir ihtiyacın olursa seslen bana." deyip çıktı. Sanırım bu evde önce bu kıza alışacaktım. Zira ağabeylerinin aksine çok sıcakkanlıydı.

Artık ayaklarımı acıtan topuklu ayakkabılarımdan kurtulduğumda, müzik sesinin de sustuğunu anladım. Kapımın tıklatılmasıyla heyecanlanırken gelen kişinin Beyazıt'ın annesi Sevcan Hanım olduğunu anladım. Yaklaşıp yanıma oturduktan sonra ellerimi avuçlarının içine aldı. Ben bu hareketine şaşırmışken o tebessüm edip "Bize kızgın olduğunu biliyorum ama artık aynı hayatı paylaşacağız kızım. Bundan sonra sende benim bir evladımsın, çocuklarımdan farkın yok. Bir derdin tasan olursa çekinme ilk bana gel." dedi. Ben bir kez daha afallarken bu kadar sıcakkanlı ve samimi olmasına şaşırmıştım. Bir-

birimizden nefret ederiz derken, Zelal ve annesi şimdiden sevgileri ile sarmalamışlardı beni. Sevcan Hanım, gülümseyerek kalkıp odadan çıktı. Bense ardından bakakaldım.

Sevcan Hanım gittikten yarım saat sonra odanın kapısı tıklatıldı. Hüma, titreyen sesi ile gel dedikten sonra Beyazıt birkaç saniye bekledi ve derin bir nefes alıp girdi odaya. Gözleri odanın ortasında ayakta bembeyaz gelinliği ile dikilen Hüma'ya kaydığında bedeninin titrediğini fark etti.

Genç kız onu görünce ellerinde ayakkabılar ile kalakalmıştı. Ne yani ondan mı korkuyordu? Derin bir nefes alıp tam önünde durdu. Zifiri karanlığa bürünmüş gözlerini ona diktiğinde içinde akıp giden bir şeyler olduğunu hissetti. Karşısında bütün ürkekliği ile titreyen bir beden ve dünyanın en güzel tonunu barındıran gözler vardı. Hüma'nın gözleri ile Mardin'in tüm ışıklarını utandırabileceğini düşündü adam, karşısındaki tablo ile sertçe yutkunurken...

Tek kelime etmeden cebinden bir kutu çıkardı. Yavaş adımlarla Hüma'nın arkasına geçti. Küçük kutudan çıkardığı pırlanta kolyeyi takmak için elini boynuna götürdü. Kendinin bile bu temasla içi titrerken Hüma yanlış anlayıp gözlerini kapattı sımsıkı.

Kapattığı gözlerinden bir damla süzülürken "Beyazıt, lütfen!" dedi yalvarırcasına. Beyazıt Hüma'nın yanlış anladığını fark etmişti. Ona güvenmiyordu. İçini biraz öfke doldururken, Hüma'ya da hak vermekten geri duramadı. Sonuçta zorla evlendirilmişti. Ama Beyazıt, verdiği sözün arkasında dururdu. Hem de Dilçem'e zaten ihanet ettiğini düşünürken, başka bir kadın haram gibi gelirdi ona.

Ellerinin altında titreyen kadını, kolyeyi taktıktan sonra yavaşça kendine çevirdi. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı ve ya-

naklarını ıslatan gözyaşları firar etmişti damla damla... O gözyaşları bir kar gibi gönlüne düşüp, içini üşütüyordu adamın. Bu kadın ağlamasın, hiç ağlamasın diye geçirdi içinden...

Sessiz ama sert çıkan sesi ile "Gözlerini aç!" diye hükmetti. Cevapsız kalırken tekrar etti "Gözlerini aç Hüma." İkinci defa duyduğu emirle göz kapaklarını zoraki araladı Hüma. Ve karşılaştığı bir çift göz içini darmaduman etmeye yeterken, Beyazıt o gözlerdeki öfke ve tükenmişliği görebiliyordu.

Başparmağı ve işaret parmağı ile çenesini tutup gözlerine baktı kaybolmak istiyormuşçasına.

"Korkma." dedi sadece ama bu Hüma'yı ikna etmeye yetmedi.

"Korkma, ne konuştuksak o... Bu evde istemediğin bir şey asla olmayacak Hüma..." diye net bir açıklamada bulundu. Hüma duyduklarıyla derin bir oh çekerken, bunu belli etmeye çalışmıştı. Ama Beyazıt onun kasılan bedeninin ve yüz hatlarının gevşediğini görebiliyordu. Hüma, korktuğunun ve duygularını bu kadar belli etmenin kızgınlığı ile kendi ile boğuşurken yüzünü Beyazıt'ın ellerinden kurtardı ve bir adım geri çekilerek başını öne eğdi utangaç bir halde.

Beyazıt ise karşısındaki asi kadının yavaş yavaş geri dönmesi ile tebessümüne engel olamadı. Az önce yavru bir ceylan gibi titrerken, şimdi bakışları tekrar o hırçın kadına ev sahipliği yapıyordu.

"Konaktaki herkes yatar birazdan. Ben çıkarım o zaman. Sen de rahat rahat üzerini değiştirirsin." derken sert çıkan sesine mani olamadı. Ne yapsın, bu adamın da mizacı böyleydi. Hüma sadece başını sallamakla yetinirken geçip odadaki geniş koltuğa oturdu. İkili odada sessiz sedasız otururken bir birlerinden gözlerini kaçırıyorlardı. Hüma, Beyazıt'ın yakışıklı ama bir o kadar ben dünyanın en sert adamıyım diye bağırın yüzüne bakmaya korkuyor, Beyazıt ise etkilendiği ve evine gelmesi için bir haftadır neredeyse gün saydığı karısına daha fazla etkilenmemek için bakmak istemiyordu. Çünkü

gözleri Hüma'ya her değişinde, yüreğine çöken acıya mani olamıyordu. Hüma onu habersizce kendine çekerken, Beyazıt bu durumda ikisine de kızıyor ve olduğundan daha sert ve acımasız bir adama dönüşmekten korkuyordu.

Tek bir kelime etmeden geçen yirmi dakikanın ardından Beyazıt oturduğu yerden kalktı. Çıkardığı ceketini ve sigara paketini eline alıp tek bir kelime etmeden çıktı odadan.

Onun böyle pat diye hareket etmesi ile kapanan kapının ardından ağzı açık bir şekilde bakan Hüma, gözlerini devirmeden edemedi. "Öküz, insan ben çıkıyorum der en azından." diye söylenirken yerinden kalktı ve giyinme odasında girdi.

Biraz kurcaladığı çekmecelerden ve dolaplardan temiz çamaşır ve her zamanki çizgi film karakterli pijamalarından birini bulup banyoya geçti. Buraya banyo dediği için utanırken, dolaptan bir şampuan ve duş jeli çıkarıp kenara bıraktı. Aynanın karşısında istemsizce eli Beyazıt'ın aldığı kolyeye gitti. Elini pahalı olduğu belli olan zarif kolyede gezdirirken, olanlar bir çırpıda aklına doluştu. En son ailesi ile vedalaşmasının ve ayrı kalacak olmasının hüznü sararken kalbini, dolan gözleri ile sinirine mani olamadan bir çırpıda çekip kopardı kolyeyi. Pırlanta kolye zinciri ile elinde sallanırken odaya geçip fırlattı şifonyerin üzerine. Nefret ediyordu o adamdan. O adamdan da, ona ait olan her şeyden de...

Banyosunu tamamlayıp üzerini giydikten sonra odaya geçti ve Beyazıt'ın hala gelmediğini gördü. Bu duruma sevinirken merak duygusu da baş göstermeye başlamıştı. Acaba nereye gitti diye düşünürken kendini geniş yatağın üzerine bıraktı. O kadar yorulmuştu ki hem ruhen, hem bedenen tükendiğini hissediyordu. Yarın neler olacak acaba diye bir bilinmezliğe daha gözleri istemsizce kapanırken, o an yorganın altına bile girmeye üşenip, uyuyakaldı.

Beyazıt ise gece odadan çıkıp dudaklarının arasına bir sigara tutuşturdu hemen. Herkes uyumuştur nasıl olsa diye rahat hareket ederken, kaldıkları üçüncü katın avlusunun

ucuna kadar geldi. Eşsiz Mardin manzarası gözlerini doldururken, o aklını kurcalayan Hüma ile boğuşuyordu. Bundan sonra ne yapacaklardı, nasıl yaşayacaklardı en ufak bir fikri yoktu. Peki, sürekli aklını Hüma'nın işgal etmesi ihanet değil miydi Dilçem'e? Bu hırsla sigarasının kalanını tek nefeste tüketip fırlattı.

Bulundukları katta bir oturma odası mevcutken, ayakları onu Dilçem'in odasına yönlendirdi. Sessiz olmaya dikkat ederek bir alt kata indi. Cebindeki anahtarla kapıyı açıp içeri girdi ve ışık yerine gece lambasını yakmayı tercih etti.

Gözlerinin önüne her zaman ki gibi Dilçem ile anıları üşüşürken sertçe yutkundu. Öyle bir buhranın içine girmişti ki... Yukarıda yeni karısı vardı. Her gün Beyazıt'ın aklını kurcalayan, sert duvarlarından kalbine sızan karısı... Bu itiraflar gönlünün hırçın kayalıklarına sertçe çarparken, birde vicdan azabı Dilçem vardı. Onu herkesten çok seven ve bilmediği bir sebepten dolayı ölüme yürüyen karısı. Öyle bir boşluğa düşmüştü ki kafayı yemek üzereydi. Sabaha kadar aklını bu düşüncelerle yorarken, saatin sabahın altısı olduğunu fark etti. Bir saate kadar konak hareketlenirdi.

Odanın kapısından çıktı ve karşısında bir çift mavi gözle karşılaştı. Eli ayağı karışırken yakalanmanın paniğini indi gözlerine. Babaannesi Yade Güşa karşındaydı. Başkasının görmediğine şükür ederken babaannesi yavaşça yanına yaklaştı.

Şiveli aksanıyla "Sabahın hayırlı olsun oğul." dedi. Şefkat ve anlayış ile ona tebessüm eden babaannesinin yaşlı ellerini alıp dudaklarına bastırdı Beyazıt. "Hayırlı sabahlar yade."

"Birazdan uyanır herkes, karının yanına çık oğul." dedi Güşa Harım imalı sesi ile. Beyazıt anlayışlı yadesine gülümseyip üst kata çıktı. Odaya girdiği zaman yorganın içine girmeden yatan, bir adet pijamalı Hüma ile bütün aklındakiler toz bulutu gibi dağıldı. Uzun siyah saçları yastığa dağılmış, yüzünün yarısını kapatıyordu. Uzun kirpiklerinin üzerine saçılan saç tellerini bir bir çekmek istedi adam. Bir bebek kadar

masum duran, pijamalı küçük kadınına baktı. Bu kadın kalbine hükmediyordu resmen.

Dolaptan bir pike alıp usulca örttü üzerini. Elleri istemsizce karışık saçlarına giderken, uyanır korkusu ile geri çekmek zorunda kaldı. Sessizce kıyafetlerini alıp banyoya geçti. Kısa bir duştan sonra giyinip çıktı. Konaktan gelen sesler ile herkesin uyandığını anladı. Şimdi onları kahvaltıya bekleyeceklerdi. El öpeceklerdi. Ama Hüma hiç uyanmaya niyeti yokmuş gibi duruyordu. Yanına yaklaşıp yumuşatmaya çalıştığı sesi ile mesafeli bir şekilde seslendi.

"Hüma?"

Hiç kıpırdamayan Hüma'ya biraz daha yaklaşıp tereddütle omzuna dokundu. Bu hareketle birden yedinden sıçrayıp kalktı Hüma. "Ne oluyor?" diye sordu panik ve uykulu sesi ile. Beyazıt, yüzüne bakmadan koltuğa oturdu. "Herkes uyandı, kahvaltıya inmemiz gerek." dedi odayı titreten sessiz ama soğuk sesi ile. Bıkkınca yatağın üzerine oturup saate baktı Hüma. Daha sekizdi. "Ama daha çok erken değil mi?" diye sordu uyku mahmurluğu ile.

10'dan önce kalkmazdı normalde. Ama alışkanlıklarının değişmesi gerekiyordu anlaşılan. Beyazıt ona itiraz istemeyen bakışlar attığında banyoya girip yüzünü yıkadı ve giyinme odasına geçip kapısını kapattı. Üzerine ipli bir badi ve siyah bir pantolon giyip saçlarını tepesinden topladı. Odadan çıkması ile kara gözlerini üzerinde gezdirip tekrar yüzünde sabitledi Beyazıt. Sakin kalmaya çalışırken bu kıyafetleri tam da onu çıldırtmak için giymişti sanki. Öfkenin bütün vücudunu karıncalandırır gibi sardığını hissetti. Kapıya yönelen Hüma ile birden yerinden kalkıp koluna yapıştı.

"Nereye gidiyorsun, hayırdır?"

"Nereye olacak, kahvaltıya bekliyorlar demedin mi?"

"Git üzerine adam akıllı bir şeyler giy, ondan sonra ineriz." dedikten sonra kolunu bırakmadan giyinme odasına

doğru ittirdi Hüma'yı. Onun bu kaba hali ile sinirlenen Hüma "Ben halimden memnunum, nasıl giyindiğimi biliyordun önceden, bile bile evlendin. Şimdi bana karışamazsın." diyerek zaten sinirli olan Beyazıt'ın volkan gibi patlayıp koluna yapışmasına neden oldu. Beyazıt, "Bal gibi de karışırım." diye kükredikten sonra zorla giyinme odasına sürükledi. Tek eliyle kolunu bırakmadan, tek eliyle de dolapları kurcaladı. Sonra, yarım kollu bir bluz çıkarıp Hüma'ya fırlattı.

"İki dakika içinde giy gel, yoksa yemin ederim gelir zorla giydiririm. İlk günden sabrımı zorlama benim." Olduğu yerde kalakalan Hüma gözlerinin yanmasına engel olamadı. İşte cehennemimin ateşi yanmaya başladı diye düşünürken, hırs-la üzerindeki çıkarıp Beyazıt'ın söylediği bluzu giydi. Odaya geçtiğinde tıpkı kendisi gibi sinirli bakan Beyazıt'a aynı hırçınlıkla karşılık verdi.

"Sana karşı sakın olmaya çalışıyorum ama sakın beni sınama Hüma. Hareketlerine dikkat et!"

"Benim ne yaptığım seni ilgilendirmez ağa bozuntusu."

"Ben senin kocanım, her hareketin beni ilgilendirir." diye sakince uyardı Beyazıt. Ama Hüma onun damarına basmaktan geri durmadı. Bir adım atıp tam önünde durdu. Gözlerinin içine korkusuzca bakarken "Sen benim için sadece misafirsin Beyazıt Ağa. Bir yıl sonra hayatımda olmayacaksınız!" dedi. Duyduklarını hazmetmeye çalışırken acıtmamaya dikkat ederek kolunu tuttu Beyazıt. Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki, arkalarında duran şifonyerin üzerindeki kırılmış kolyeye kaydığını gözlendi. Bu kadar nefret ediyordu işte ondan.

Sakinleşmek için derin bir nefes alıp gözlerini kapattı ama bir faydası yoktu. Bu yüzden geri çekildi kolunu sertçe bırakırken. Ardından odadan dışarı çıktı. Beyazıt'ın kolye meselesine bu kadar bozulacağını tahmin edemezdi Hüma. Şimdiye kadar hiç bu kadar soğuk ve mesafeli görmemişti bakışlarını. İçinin ürpermesine engel olamadan Beyazıt'ın peşinden çıktı odadan. Birlikte en alt kattaki avluda hazır-la-

nan kahvaltıya indiklerinde tüm ailenin onları beklediğini gördü. Ama çoğunun kim olduğunu bilmiyordu bile. Fakat görüş alanına ilk takılan kendisine anlamadığı nefret bakışları atan bir anne-kız oldu. Özellikle kız kendini yiyecek gibi bakarken umursamadan Beyazıt'ın arkasından ilerledi.

Beyazıt önce yadesinin daha sonra anne ve babasının ellerini saygı ile öptü. Ardından hafifçe boğazını temizledi ve etrafa boş gözlerle bakan Hüma'ya, gözleri ile işaret ederek aynısını yapmasını belirtti. Hüma bu aileden elbette ki haz etmiyordu ama ailesi ona her zaman büyüklerine saygılı davranması gerektiğini söylemişti. Hem bu insanlar ile bir sene geçirecekti. İlk günden tatsızlığa gerek yoktu.

Bu yüzden yavaş yavaş o da gidip önce yade Güşa'nın ardından kayınvalidesi ve Remzi Ağa'nın elini öptü. Bu tablodan sonra herkes gülümşemişti. Yapılan kahvaltıdan sonra herkes bir tarafa dağılırken Hüma şaşkın ördek gibi etrafta göz gezdirdi. İki tane yardımcı kadınla masayı toplayan Zelal'e baktı. Ardından o da masadan bir şeyler alıp mutfak olduğunu tahmin ettiği yere götürdü. İçeri girer girmez şaşkın gözlerle ona bakan yardımcıları hemen ellerindekileri alırken "Aman hanım ağam siz zahmet etmeyin." diye saygı ile gözlerini kaçırdı. Karşısında kırk yaşlarındaki bir kadın ile genç bir kız vardı. Hüma onların hanım ağam demesi ile şaka yaptıklarını zannedip gülmeye başladı. "Ayy ne hanım ağası canım." diye güldüğünde ona şaşkın şaşkın bakan insanlarla "Bir dakika, bir dakika siz ciddisiniz." diye gözlerini büyüttü. Daha sonra kendini toplayıp tekrar onlara döndü. İç ısıtacak gülümsemesini sunup "Bana sadece Hüma deyin lütfen. İsmim Hüma." diye belirtti. Onlar ise "Hanım ağam olur mu hiç öyle şey?" derken sesleri utangaç çıkmıştı. O sırada Hüma tam bir şey diyecekken hemen arkasında Beyazıt'ın nefesini hissetti.

"Hanım ağanız nasıl istiyorsa öyle söyleyin." derken sesi muzip çıkıyordu ve hanım ağa lafına baskı yapmıştı. Hüma'ya siniri geçmemişti ve acısını çıkaracaktı anlaşılan. Bu

sözler ile yardımcıları "Nasıl derseni ağam." deyip koşar adım mutfaktan çıkarken Hüma, arkasını döndü.

Beyazıt "Ben çıkıyorum, işe uğramam gerek." derken Hüma'nın alaycı kahkahası doldurdu kulaklarını. Beyazıt, tek kaşını kaldırıp neye gülüyorsun der gibi bakarken Hüma "İşe gidiyorum diyorsun, ben senin ne iş yaptığını bile bilmiyorum." dedi dalga geçerek.

Bunun üzerine Beyazıt, Hüma'ya bir adımla yaklaşır, elindeki yarım suyu aldı. Dudaklarına götürdü ve bir dikişte bitirdi. Hüma şok olmuşçasına onun adem elmasına bakarken o kulağına eğildi ve fısıltı gibi çıkan sesi ile "Öğrenirsin yakında hanım ağam." diyerek mutfaktan çıktı. Hüma olduğu yerde kalakalırken Beyazıt'ın geniş sırtına bakmakla yetindi. Bir de benimle dalga geçiyor diyerek ayağını yere vurup, mutfaktan çıktı.

Öğle saatlerinde avludaki sedirde yade Güşa, Sevcan Hanım, Beyazıt'ın yengesi ve amcasının kızı oturuyordu. Kaynanasının onu yanlarına çağırması ile yavaş yavaş gidip oturdu. Samimi bir sohbet havası varken Hanife Hanım ve kızı Füsün'un sürekli Hüma'ya laf sokma çabalarını fark etmişti. Benimle ne dertleri var acaba derken, bu konuyu sonra düşünmeye karar verdi.

Kaynanası Hüma'nın hiç beklemediği bir şekilde okulu- nu, İstanbul'daki hayatını soruyor gelinini tanımaya çalışıyordu. Hüma kadının yapmacık değil gerçekten içten olduğunu düşündü. Tıpkı annesi gibiydi. O sırada Füsün'un itici bakışlarına daha fazla dayanamayıp, mutfağa küçük görümcesi Zelal' in yanına gitti.

Zelal hemen yerinden kalkıp ikisine birer kahve yapmaya başladı. O da çok sevmişti ve tanımak istiyordu yengesini. Fincanları önlerine bırakıp yengesinin karşısına oturdu mutfak masasında. Zelal'in sohbet etmek istediğini anladı Hüma.

"Eee anlat bakalım kaç yaşındasın Zelal?"

"Ben yirmi yaşındayım yenge."

"Okumuyor musun peki?"

Bu soru ile yüzüne sıcacık bir gülümseme yayılan Zelal "Bu sene başlayacağım yenge inşallah, tercihleri bekliyorum. Beyazıt ağabeyim söz verdi, hep destekçim olacak." dedi.

"Peki, sen ne yapıyorsun, daha doğrusu ne yapıyordun İstanbul'da yenge?" Karşısındaki kızın şiveli sesi ile heyecanla şakıdığını gören Hüma, hayat dolu olmasına tebessüm etti. Ne kadar sıcak bir insandı...

"Ben tarih son sınıf öğrencisiyim. Daha doğrusu öğrencisiydim, dondurmak zorunda kaldım." derken yüzüne düşen hüznün kaçmadı Zelal'in gözünden.

"Yenge biz Kardelen ablamla arkadaş gibiydik. Seninle de öyle oluruz. Bir sıkıntın olursa içine atma, ben hep dinlerim."

Hüma karşısındaki kızın bu kadar olgun olmasından etkilendi. "Tabi canım, sende istediğin zaman benimle paylaşabilirsin her şeyini." dedi samimiyetle. Aslında şu an Beyazıt hakkında sormak istediği birçok soru vardı. Tam ağzını açıp bir şey diyecekken Zelal Hüma'nın içtiği kahveyi püskürmesini sağlayacak bir cümle kurdu.

"Yenge ağabeyimle evliliğiniz gerçek değil?" Böyle pat diye sorulan soru ile afallarken yanındaki peçeteyle ağzını sildi ve Zelal'in uzattığı suyu içti. Göz ucu ile biri var mı diye kapıya bakıp Zelal'e döndü. Kaşlarını çatarken konuşmaya başladı.

"Sen, sen nereden biliyorsun?"

"Beyazıt ağabeyimi iyi tanıyorum yenge. Böyle bir evliliği asla kabul etmezdi yoksa. Yanlış anlama ilk başlarda seni tanımadığı için söylüyorum. Bir de duymuşsundur Dilçem'in ölümünden sonra Beyazıt ağabeyim kimseye bakmadı bile."

Duyduğu sözlerle tüm kanının çekildiğini hissetti Hüma. Şu an ki karmaşası çok saçma değil miydi? Neydi şu an hissettiği? İnsan nefret ettiği adamı, ölen bir kadından kıskanabilir miydi? Aklına binlerce soru akın ederken o parmaklarıyla oynamaya başlamıştı.

Kalbine oturan acı kelimelere dökülüp çıktı boğazından?

"O...nu çok mu seviyordu?" dedi yutkunmadan kuramadığı cümlesi ile. Bu defa sözlere şaşırان Zelal oldu. Zira yengesinin bu evliliği istemediğini biliyordu ve alenen ağabeyinden nefret ettiğini düşünüyordu. Fakat şu an Hüma'nın gülen yüzünü solduran, kekelemesine neden olan bu soru neydi?

Derin bir nefes alıp konuştu. "Ağabeyim, Dilçem'i seviyordu yenge. Hem de çok seviyordu. Karısıydı nihayetinde. Hele Dilçem ona ölümüne âşıkken kayıtsız kalamazdı. Kalmadı da zaten. Dilçem'in büyük aşkına kalbinden gelebildiğince sevgi ile karşılık verdi."

Zelal'in alengirli kelimelerle bir şey ima etmeye çalıştığını anlamıştı Hüma. Kaşları merakla havaya kalktı, içi içini yerken devam etmesini bekledi.

"Ama aşk diye sorarsan... O bambaşka bir şey yenge. Ağabeyim o duyguyu hiç tatmadı, sadece tattığını sanıyor. Ama ben onun Dilçem'e olan hislerinin aşk değil, sevgi olduğunu düşünüyorum. Bir insan annesini, babasını sevebilir. Ailesini sevebilir. Karısını sevebilir. Ama bu illa âşık olduğu anlamına gelmez. Âşık olan insanın kalbi akar karşısındakine. Gözlerinden taşar duyguları. Elini ayağını nereye koyacağını bilemez. Göz kapaklarını birleştirmeden, her an yitirecekmiş gibi bakar."

Bunları söylerken uzaklara dalıp giden Zelal'in derin bir aşk acısı olduğunu anladı Hüma.

"Ağabeyimin Dilçem'e duyduğu his minnetti, sevgiydi, sadakatti. Fakat aşk değildi. Hiçbir zaman o duyguyu tatmadı. Şimdide senle evli olduğu için bu yükün ağırlığında boğuluyor. Dilçem ortadan kaybolup intihar etti. Ağabeyim de tek başına bu yükü ağırlamışken, ateşi karanlığa bürünüp kavuruyor tüm Mardin'i. Dün gece Dilçem'in odasında kalmasının sebebi de atlatamadığı vicdan azabındandır yenge..."

Pür dikkat Zelal'in söylediği gerçekleri dinlerken, son

cümle ile gözünü bile kırpamadı Hüma. Elini kolunu nereye koyacağını bilemezken yarım kahvesinden çekip Zelal'e dikti gözlerini.

"Dün Dilçem'in odasında mı kaldı Beyazıt?" Pot kırdığını anladığında başını mutfak duvarlarına vurmak istedi Zelal. Dün gece su içmek için kalktığında, Dilçem'in odasından gelen loş ışıkla ağabeyinin geceyi orada geçirdiğini anlamıştı.

"Özür dilerim yenge ben biliyorsun sanıyordum." Sesi oldukça mahcup çıkmıştı.

Hüma, neyi hazmedemediğini bilmiyordu şu an. Ama kalbine oturan ağırlığı gideremedi bir süre. Kalp atışları yavaşlamış, nabızı düşmüştü sanki. Kendisi kocanım deyip o kadar ah-kâm keserken, ilk günden her şeyine karışırken, dün gidip eski karısının odasında mı kalmıştı yani? Zelal'e hayır anlamında başını sallayıp kalktı oturduğu yerden. Adımları onu odasına yönlendirmişken, sinirden mi kırgınlıktan mı bilinmez, titreyen bacakları ile tırabzanlara tutunarak çıktı merdivenleri.

Odasında girdiğinde sinirle çarptı kapıyı. Şu an birkaç eşyasını alıp gitmek istiyordu sadece. Bu konaktan, bu şehirden, Beyazıt'ın olduğu her yerden gitmek istiyordu. Yatağın üzerindeki yastığı alıp kapıya fırlatacaktı ki, giren Beyazıt ile yastık elinden fırlamış oldu.

Beyazıt, kapıdan girer girmez yüzüne çarpıp yere düşen yastığa, bir de Hüma'ya baktı. Kapıdan girmesini beklemiyordu herhalde yastık atmak için. Üzerindeki ceketini yavaşça çıkarıp Hüma'ya yaklaştı. Tek kaşını kaldırıp ima ile hızlı nefesler alan kadını süzerek konuştu.

"Ne oluyor, hayırdır?"

"Ne mi oluyor, sen daha iyi bilirsin bence ne olduğunu..." Beyazıt Hüma'nın sesinin hiç bu kadar öfke dolu olduğunu duymamıştı. Evleneceklerini söylediği gün bile...

"Söyleyecek misin artık?" dedi sakın tutmaya çaba harcadığı sesi ile.

Hüma ona ters ters bakıp yanından gidiyordu ki, Beyazıt kolunu yakalayıp onu kendine yaklaştırdı. Bu defa sabırsız ve itiraz istemeyen bir tonla "Konuşsana kadın!" diye kükredi.

Kolunu hırsla Beyazıt'ın ellerinden kurtardı ve "Bir daha sakın bana emir verme." dedi Hüma dolan gözlerine ve titreyen sesine aldırmadan. Buna inat Beyazıt daha sıkı tutarken kolunu "Sana konuş dedim Hüma Pehlivan!" dedi her kelimeye bastırarak.

Duydukları ile daha çok sinirlenen Hüma "Dün geceyi kimin odasında geçirdiysen defol git şimdide oraya, hem eski karının odasında kalıp, hem de burada bana kocalık rolleri kesemezsin!"

Hüma'nın asıl derdinin şimdi ortaya döküldüğünü anlayan Beyazıt, yüzündeki şaşkınlığa engel olamadı. Hüma'nın umurunda olacağını, hatta kıskanacağını düşünmezdi. İçine serpiyen umut kırıntıları ile ani bir hareketle Hüma'yı kolundan tutup arkalarındaki dolaba yasladı. Şu an hiç olmadıkları kadar yakın dururken Mardin'i kavuracak bir ses ile "Dün geceyi senin koynunda mı geçirmemi isterdin hanım ağam?" diye soludu. Yüzüne vuran boğuk nefes ile ne yapacağını bilemedi Hüma. Şu an bu adamın, bu nefesin, bu sesin etkisi altına girmemeli, o adama kan kusturmalıydı.

Beyazıt'ın ince belini tutan elleri, düşünme yetisinin gerilemesine neden olurken bu durumdan bir an önce kurtulmalıyım diye düşündü. Söylediklerinin pişmanlığı hayatına zehir gibi sonradan dökülecekti ama şu an olacakları düşünmeden ağzını açıp birkaç kelime zırvaladı.

"Dün geceyi ben başkasının yanında geçirmeyi tercih ederdim." Söylediği sözler ağzından çıktığı andan itibaren utanç ve pişmanlık tüm zihnini ele geçirirken, Beyazıt'ın duymamasını diledi. Fakat belindeki gevşeyen elden ve Beyazıt'ın dolaba dayadığı diğer elinin yanına düşmesinden artık çok geç olduğunu anladı. Beyazıt kanının çekildiğini ve kaslarının gerildiğini hissediyordu.

Duyduklarını tekrar tekrar tartarken "Ne dedin?" diye bildi sadece.

Geri adım atmanın bir anlamı olmayacağını düşünen Hüma, oyununa devam etti. Kollarını göğsünde birleştirip "Duyduğunu düşünüyorum." dedi. Beyazıt nefesinin kesilmesini diledi o an. Duyduğu tek bir cümle tutuşturup kavurdu bedenini. Dilinde zoraki biriken kelimeler ile kaşlarını çatıp dişlerini sıkarak

"Aklında başkası mı var?" diye sordu. Kendi bile bunca yıllık hayatında ilk defa sesinin titrediğine şahit olurken, karşısında ki kadın düşünme yetisini kaybetmişti sanki.

Hüma, duyduğu sözlerin ve yalan söylemenin verdiği utançtan kızaran yanaklarını umursamadı ve bir yalanın iki insanın hayatını küllendireceğini bilmeden cevapladı.

"Evet..."

Bir tek kelimenin manası yüreklere batarken, anlamsız bir kıskançlığın ortaya çıkardığı yalanlar döküldü ayaklarının dibine. Ve her şey film şeridi gibi yaşandı kadın ve adamın arasında...

Hüma, pervasızca ağzından çıkan yalanın verdiği utançla başını yere eğerken boğazına dolanan eller ile gözlerini Beyazıt'a dikmek zorunda kaldı. Beyazıt o an düşünme yetisini kaybetmiş gibiydi. Şimdiye kadar duyduğu gördüğü hiçbir şey bu kadar ağırına gitmezken, tek elini Hüma'nın ince boyuna sardı. Gözü dönmüş ve avını parçalara ayırmak isteyen bir aslan misali, alevler bırakan gözleri ile kavurdu Hüma'yı. Büyük eli Hüma'nın nefes almasını zorlaştırmaya yeterken dişlerinin arasından tısladı.

"Sen, sen böyle bir şeyi nasıl söylemezsin? Sen benim evimde, benim soyadımı taşıırken başka bir adama ait olduğunu mu söylüyorsun?" Duyduğu sözler ile yaptığı hatanın bedellerinin ağır olduğunu düşündü Hüma ama artık iş işten geçmişti. Bir yandan Beyazıt'ın elinden kurtulmaya çalışırken "Bırak beni!" diyebildi kızaran yüzü ile.

"Bu yaptığının bedelini çok ağır ödeyeceksin kadın! Aldığın nefes bile haram gelecek bundan sonra sana bu konakta. Benim karımken başkasının koynunda olmayı tercih ederdin öyle mi? Benim soyadıma yapıştırdığın lekeyi, hiç yapmamış olmayı dileyeceksin!"

Hüma, boğazındaki elden ziyade duyduğu sözler ile boğulacaktı. Beyazıt'ın açık tehdidi tüm vücudunu ürpertirken, elini çekmesi ile ayaklarının dibine kapaklandı. Çıkamadığı öksürük krizi ile elini yanan boğazına götürdü. Acısı tenine değil, kalbine batarken karşılıklı sapladıkları mızraklarla kanlar aktı adamın ve kadının kalbinden. Ve daha yeni savaştan iki gencin elinde, can kırıklarından başka bir şey kalmadı...

Beyazıt, içinin aktığı kadından duydukları ile zerre pişmanlık duymadan tükürürcesine suratına baktı ve kapıyı konağı titretecek kadar sert çarpıp çıktı.

Hüma huçkırıkları duyulmasın diye avuç içini dudaklarına bastırırken sızlayan boğazı umurunda değildi o an. Kadın yalan söyleyerek o an ki kıskançlıkla bir hata yapmıştı ve adam yalan olduğunu bilmeden ona bu hatanın bedelini en ağır şekilde ödetmeye ant içmişti.

Bütün vücudu geçtiği yeri yakacakmış gibi bir izlenim veriyordu. Meraklı bakışlara ve ona seslenen annesine aldırmandan konaktan attı kendini. Arabasına biner binmez gaza yüklenirken aklına gelen tüm küfürleri ediyordu. Bir kadından, onca zamandan sonra iradesine yenilip bir kadından etkilenmişti ve o kadın, ona tek cümlesiyle en büyük darbeyi vurmuştu.

İnsan karşısındaki kurşuna dizecek en güçlü silahı ağzında taşırdı bazen. İki kelime hayatımızı darmaduman edip, ömrümüzden oluk oluk kan akıtmaya yeterdi. Bir metal parçasına değil, zehirli üç beş kelimeye ihtiyacınız olurdu kanamak için. Ve insanlar gelip bunu layıkıyla yerine getirirdi...

Beyazıt'ın da kalbi acıyordu, ruhu kanıyordu şu an. Aldığı nefes bile sanki ona bir darbe vuruyordu. Hüma, onunla evliyken gidip başkasıyla beraber olmuş gibi davranıyor

olabilirdi fakat söylediklerinin Beyazıt için aldatmaktan farkı yoktu. Dar tabuların içinde büyümüş, değişik adetler ve törelerle aşılarmış bir adam için az bile tepki vermişti. Kara gözleriyle onca zaman sonra içini titreten kadın karşısında başka bir adama ait olduğunu ve onunla olmayı tercih edeceğini ima etmişti. Duydukları kulaklarında yankılandıkça bir kez daha yutkunamadı ve hırsını almak istercesine yumruk yaptığı ellerini defalarca direksiyona indirdi. Ve avazı çıktığı kadar bağırdı.

“Allah kahretsin, Allah kahretsin, Allah kahretsin!”

Hüma ise dakikalarca olduğu yerde oturup, hıçkırarak ağladıktan sonra zoraki kalkabildi oturduğu yerden. Titremesi bile hala geçmemişti. Evet, belki çok ileri gitmişti ama ilk günden gidip eski karısının odasında yatan da Beyazıt'tı. Düşünceleri ile boğuşurken banyoya girip aynanın karşısına geçti. Gözleri direk kıpkırmızı olan boynuna kayarken sertçe yutkundu. Yutkunurken bile sızlayan boğazında takılı kalırken, Beyazıt'tan ve yapabileceklerinden bir kez daha korktu. Nefret ediyordu o adamdan, bir kaşık suda boğacak kadar nefret ediyordu hem de! “Hayvan herif!” diye bağırdı eliyle boynunu tutarken.

Odasına geçip üzerine rahat bir şeyler giydi ve eline telefonunu aldı. Çalan telefonun ucundan annesinin “Kızım...” diye içli sesi duyulurken hali hazırda bekleyen gözyaşı damladı yanaklarına. “Annemmm...” diyerek iç çekerken ikisi de bekledi bir süre.

“Nasılsın kızım, iyi davranıyorlar mı sana?” Annesinin aklına gelen ve ilk merak ettiği konu buydu. Zira kızının o konaktaki ilk günüydü. Beyazıt'ın ve ailesinin Hüma'ya karşı nasıl davrandıklarını merak ediyordu.

“Merak etme anneciğim, iyiyim çok şükür. İnanamayacaksınız ama onlar da çok iyi davranıyorlar bana. Beyazıt'ın annesi tıpkı senin gibi.” derken acı bir tebessüm belirdi dudaklarında.

Kaynanasının hareketlerini, şefkatini tıpkı annesine benzetmişti. Fakat Beyazıt... İşte o kısım içler acısıydı.

"Hem siz nasılsınız, babam, ağabeyim, Kardelen nasıllar?" Hüma heyecanlı bir şekilde konuyu değiştirirken, annesi sakinlikle yanıtladı kızını. Şimdi yavrusunu alıp bağrına basmak varken mesafeler, bir bir kor düşürdü ana yüreğine. Sesi ile yetinirken, acı derin bir yol çizdi boğazında...

Kısa bir sessizlik olduktan sonra Hüma "Anne?" diye seslendi sorarcasına.

"Efendim Hüma'm."

"Anne sen hiç babama yalan söyledin mi, yani bir anlık kızgınlıkla söylememen gereken bir şey çıktı mı hiç ağzından?"

Annesi bu soruyla biraz tebessüm etti.

"Ona bir defa söyleyeceğim yalan, benim en başta kendime bin defa ihanetim olur yavrum. Hayatımız da bazen beyaz yalanlar olur elbet. Fakat yalan sinsi bir yılan gibidir, söyleyene de söylenene de akıtır zehrini. Sen sen ol, doğruluğun da şaşma kızım. Kocanla arana nifak tohumları ekme."

Annesinin açıklayıcı sesi ile pişmanlığı biraz daha körüklenirken, konuyu değiştirdi ve vedalaşarak telefonu kapattı. Söylediği yalan utanmasını her geçen dakika artırırken, ağzından o sözlerin nasıl çıktığını düşündü. Akli Beyazıt'a giderken, uykusuz bir geceye daha kucak açtı Hüma...

BEŞİNCİ BÖLÜM

*A*radan geçen günler, Hüma ve Beyazıt'a bir ömür gibi gelmişti. Birbirlerinin seslerini, gözlerini özlemelerine rağmen ikisinin de hala olayları sindirdiği söylenemezdi. Özellikle de Beyazıt'ın... Öfkesinden iş hayatında ki herkes nasibini alırken, o ailesinden birinin kalbini kırmamak için eve uğramamıştı. Gittiği zaman özellikle de Hüma'nın canını yakacağını biliyordu. Zira o günkü perişan hali gitmiyordu gözünün önünden. Sinirine ve gururuna yenilip bir kadının boğazına yapışmıştı ki o kadın da karısıydı. Yüreği sızlarken, aklına gelen senaryolar ile silkelendi ve kalbi tekrar bir taş parçasına bürünüverdi.

Beyazıt'ı en çok kudurtan konu, o adamın kim olduğuydu. Kim dokunmuştu Hüma'ya? Saçlarına, tenine, kalbine... Kim çekmişti kokusunu içine? O dokunmaya kıyamazken kim kaybolmuştu kara gözlerinde?

Aklına ilk gelen isim okulda gördüğü adam, Mithat'tı. O adamı parçalara ayırıp, yok etmek istiyordu. Aslında Hüma'ya dokunan herkese, ona değen her göze yapmak istediği buydu. O ise bunu kıskançlık olarak görmüyordu. Tabi ya, Hüma'yı kıskanacak değildi! Sadece soyadını taşıyan kadın tarafından kandırılmak ağırına gitmişti. Yoksa Hüma ile alakası yoktu yani...

Boğuştuğu dosyalardan başını kaldırıp, arkasına yaslan-

dı. Mardin’de olduğunu sadece Bedirhan biliyordu. Evdekilere iş için Diyarbakır’a gitmesi gerektiğini söylemesini istemişti. Ama daha fazla kaçamazdı. Ailesi işkillenebilirdi. Zoraki masadan kalktı ve ceketini sırtına geçirip şirketten ayrıldı.

Akşam saatlerinde eve ulaştığında derin bir nefes alıp konağa girdi. Gözleri kalbini çarpındıran kadını ararken o ortarlarda görünmüyordu. Annesi ve babası ile kısaca selamlaştıktan sonra sofraya geçmişlerdi. Hala gözleri Hüma’yı ararken, ilahi bir sesmişçesine boğazındaki çorbayı yutmasını zorlaştıran o tiz ses bayram ettirdi kulaklarına.

Hüma, Beyazıt’ın nerede olduğuna dair birçok şey kafasında kurmuştu ve meraktan çatlamıştı. Yalanının bedelini sözde nefret ettiği adamdan uzak kalarak mı ödüyordu? Peki, içini yiyip bitiren bu his neydi?

Kendi kurduğu şeylerle düşünmekten kafayı yiyecekti artık. Gözleri saate değdiğinde akşam yemeği vaktinin geldiğini gördü. Üzerine kot pantolon ve ince beyaz bir bluz giydi. Günlerdir hala sızlayan ve artık moraran boynuna, kimse anlamasın diye kırmızı bir fular takıp odasından çıktı. Gönül-süzce merdivenleri indi. Masada gördüğü adam ile nabzının hızlandığını hissederken, sesinin titrememesi için dua etti.

“Hayırlı akşamlar.” derken sandalyesini çekip Beyazıt’ın tam karşısına oturdu. Beyazıt bu kadına öfkeli değil miydi? Öfkesi tüm Mardin’i kavururken, bu kadından nefret etmiyor muydu? Peki ya şu an karşısında oturan kadının uzun siyah saçlarını serbest bırakıp, beyaz teni ile dans ettirirken, gözlerine nasıl bir bayram şöleni yaşattığından haberi var mıydı? Öfkesini taze tutmaya çalışırken, zoraki kenetlendiği kara gözlerden ayrılıp önüne döndü. O kadına karşı yumuşamalıydı, acımamalıydı.

Kara gözlerinde merhametler parçalanıp yok oluyor, toz bulutu gibi dağılan umut taneleri bir bir kayboluyordu. Karşısında ki kadına gözlerinin her değişinde, uzun uzun onu süzmek istemesi ise kendisinin daha çok çileden çıkma-

sını sağlıyordu. Bu kadın bunu nasıl başarıyordu? Oysa şu an karşısında zoraki çorbasını bitirmeye çalışırken, Beyazıt'a attığı kaçamak bakışlar ile tam bir masumiyet abidesi gibi duruyordu. Gözleri boynuna taktığı kırmızı fulara kayıyor, daha sonra geceyi barındıran gözlerinde sabitleniyordu tekrar. Bu kadına kırmızıyı yasaklamalıydı. Evet, evet bu kadın asla kırmızı giymemeli diye düşündü. Sonra önüne konan kereviz yemeği ile silkelenip gözlerinden akan yırtıcılığı tekrar yerine kondurdu.

Karşısına baktığında Hüma'nın kereviz yemeğini nazikçe reddettiğini gördü. Ona çatmak için yer ararken bu iyi bir fırsattı.

"Bu evde önüne konan yemek yenir!" derken sert sesi, tüm bakışları ikisi üzerinde toplamıştı.

Hüma hafifçe boğazını temizleyerek önündeki kereviz yemeğine baktı ve tekrar başını kaldırarak mahcupça "Şey, ben bunu yiyemem." diye belirtti. Beyazıt, elindeki kaşığı bırakıp, gözlerini üzerinde gezdirdi ve şuh sesi ile konuştu. "Tabağındakini bitir!"

Hüma o an tam kerevize alerjisi olduğunu ve bu yüzden yiyemeyeceğini söyleyecekti ki Güşa Hanım araya girdi.

"Oğlum, bırak belli ki sevmiyor kız."

"Hayır, o yemeği yiyecek yade!" derken sırf Hüma'ya inadına yapıyordu. Nereden bilebilirdi ki alerjisi olduğunu?

Hüma, Beyazıt'ın sert ve itiraz istemeyen sesi ile sinirlenirken, sonucunu bile bile sırf inadından kaşığını eline aldı ve yıllardan beri yemediği yemeği zoraki ağzına götürdü. İkisi de gözlerini birbirinden ayırmazken Hüma, yüzünü buruşturarak, üç-beş kaşık alıp yemeği yemeye devam etti.

Tabağında birkaç kaşıklık yemek kalmışken artık derin derin nefesler almaya, teni kaşınmaya ve ateşi yükselmeye başlamıştı. Tutamadığı öksürükleri de baş göstermişken, Beyazıt'a olan öfkeli bakışları gitmiş, yerini donuk ve kızaran

gözler almıştı. Durumu ilk fark eden Zelal olurken yanında oturan yengesine önündeki suyu uzatmıştı.

Beyazıt ise kaşlarını çatmış, Hüma'nın numara yaptığını düşünüyordu. Diğer aile fertleri yavaş yavaş paniklerken Hüma, Zelal' in uzattığı suyu titreyen elleri ile dudaklarına götürdü. Ama artık mecali kalmamıştı ve bardak elinden kayıp düştü. Belirtiler mide bulantısı, titreme ve öksürük ile artarken anafilaktik şokuna girmeye başlamıştı.

Bardağın elinden düşüp yerde parçalara ayrılması ile Beyazıt sandalyesini yere fırlatırken Hüma'nın yanına koştu. Diğer aile üyeleri de panikle yerlerinden sıçrarken Hüma'nın gözleri kararmaya başlamıştı. Ne yapacağını bilemezken yerinden kalkıp iki büklüm bir şekilde karnını tuttu. Dudaklarının çevresinde kızarıklıklar oluşmaya başladı. Ayakları naif bedenini taşıyamazken Beyazıt'ın kolları beline dolandı. İkisi birlikte yere çökerken Beyazıt panikle "Hüma, iyi misin? Ne oluyor?" diye konuştu.

O sırada kapının sesi duyuldu ama kimse panikten dönüp bakmadı. Gelen Hüma'nın en yakın arkadaşı Cansu'ydu. Hüma'ya sürpriz yapmak istemişti ama kapıdan girer girmez insanların panikle koştuğunu görünce elindeki çantayı yere bıraktığı gibi Hüma'nın yanına koştu. Yerde Beyazıt'ın kollarında yatan Hüma'yı görmesi ile çığlık atması bir oldu.

Yanındaki Baran'ı itekleyip diz çöktü ve "Ne oldu ona?" diye bağırdı titrek sesi ile. O sırada yardımcının uzattığı kolonyaya uzanırken gözü yemek masasındaki kereviz yemeğine kaydı. İçini korku kaplarken "O, kereviz mi yedi?" dedi inanamıyormuşçasına. Zira Hüma'nın alerjisi olduğunu biliyordu.

Beyazıt, verdiği tepkiyi anlamayarak başını salladı olumlu anlamda. Bir yandan da Hüma'dan gözlerini ayırmıyordu. Hüma ise artık öksürmekten parçalanacağını tahmin ettiği boğazının acısına dayanamazken, mide bulantısı da artmıştı. Kendinden geçmek üzereydi ve konuşulanlar fısıltı gibi geliyordu kulağına.

Zelal, uzanıp rahatlaması için Hüma'nın boğazındaki kırmızı fuları çıkardığını da gözler önüne serilen morluk ile herkes bir kez daha şok olmuştu. Önceden olduğu belli olan bu morlukta neyin nesiydi? İnanamayan gözler Beyazıt'a dönmüşken, oda boynuna takılı kalmış bir şok daha yaşamıştı. Sanki tenine uyum sağlasın diye dünyaya bahşedilen kırmızı renkli fuları, bu yüzden takmıştı demek ki. Cansu bunu Beyazıt'ın yaptığını tahmin ederken, ellerini ittirdi ve "Dokunma ona." diye bağırırken "Hastaneye götürmemiz lazım, hemen." diye ekledi.

Tekrar Beyazıt'ın kollarını itekleyip arkadaşına dokunmasını engellemeye çalışırken, Beyazıt'ın küçük kardeşi Baran'a döndü ve yardım etmesini istedi. Baran hemen yengesini kucağına almaya yeltenirken, Beyazıt Hüma'yı kollarına alıp koşar adım arabaya yürüdü.

Beyazıt üzerindeki bakışlara aldırmadan, kucağında Hüma ile arka tarafa otururken, Baran direksiyona, Cansu ise onun yanına geçmişti.

Pek uzakta olmayan hastaneye vardıklarına Beyazıt hızla içeri girdi. Mecburen Hüma'yı kollarının arasından beyaz hastane sedyesine bırakırken, canını da orada bıraktığını düşündü. Hissettiği kaybetme korkusundan, vicdan bekçisine sıra gelmemişti henüz. Ama daha sonra paşa paşa onun da tadına bakacaktı.

Acildeki doktorların Hüma'nın etrafına doluşması ile "Nesi var?" diye soran doktoru yanıtlayan Cansu oldu.

"Kereviz alerjisi var, çocukluğundan beri yasaktı ama bugün yemiş!" derken açıklama yapmaya çalışan cümlesine, Beyazıt'a çevirdiği kindar bakışlar eşlik etmişti. Hüma acil müdahale odasına alınırken Cansu, Beyazıt ve Baran dışarı çıkarılmıştı. İlk bulduğu fırsatta Beyazıt'a yönelen Cansu elleriyle göğsünden ittirip konuştu. "Sen, sen ne biçim adamsın ulan, daha kaç günlük evlisin! Ne hale getirdin arkadaşımı?" diye bağırıp tüm koridorun onlara bakmasını sağlamıştı is-

temsiz. Beyazıt hala kendine gelememişken, Cansu'ya boş boş bakmakla yetindi.

"Dövdün mü onu ha?" derken tiksindir gibi çıkmıştı sesi. Beyazıt bu sözler ile gözlerine bakıp başını hayır anlamında sallamıştı ama boynundaki iz darp etmenin apaçık göstergesiydi. "Kızın boynunun hali neydi ulan o zaman!" derken Hüma'ya nazaran ağzı daha bozuk olan Cansu, kardeşini korumaya çalışan bir erkek çocuğu gibi duruyordu o an. Kendisine yöneltilen ters bir bakışla bile hayatı zindan edecek olan Beyazıt, Cansu'nun ağır sözlerine tepki vermemişti. Bu da yanlarında ki Baran'ı kısa bir şoka sokmuştu.

Beyazıt verecek tek bir cevap bulamazken, korkusu ve pişmanlığı bir düşman gibi tüm vücudunu sarmaya yetmişti. Aldığı nefes genzini yakarken etrafa boş boş bakıyordu. Zorla yedirmişti, eğer Hüma'yı zorlamasaydı şu an hastanede bu halde olmayacaktı. Vicdan azabı uçurum kenarından yuvarlanan büyük kayalar gibi bir bir yüreğine vurup, heybetli omuzlarının çökmesine sebep oluyordu. Başını çaresizce duvara yaslamışken odadan çıkan doktorla, ona doğru yaklaştı hemen.

"Hüma Hanım'ın yakınları sizler misiniz?"

"Ben kocasıyım." derken sesi istemsiz sahiplenici çıkmıştı. Cansu bu hareketine gözlerini devirirken Beyazıt "Durumu nasıl?" diye sordu.

"Hüma Hanım'ın çok tehlikeli bir alerji türü var ve bu anafilaktik şoka girmesine sebep olmuş. Durumu ciddi görünüyor. Hocamız size daha detaylı bir açıklama yapacaktır birazdan."

Doktorun tekrar içeri girmesi ile Beyazıt yumruk yaptığı elini hastanenin acı, ölüm ve korku sinmiş, soluk duvarına geçirdi.

"Benim yüzümden, Allah belamı versin, bilmiyordum, bilmiyordum. Allah benim belamı versin!" diyerek yumruğuyla defalarca hastane duvarının tadına bakarken, onu durdurmaya çalışan Baran olmuştu. Zorlukla ağabeyinin önüne

geçip "Ağabey yapma ne olur, nereden bilebilirdin?" derken Cansu'nun gözleri korku kapanı gibi olan Beyazıt'ın yumruk yaptığı elinden, hastanenin zeminine damlayan kana odaklanmıştı. Aynı leke Beyazıt'ın hedef aldığı yere de bulaşırken, ürkmesini önleyemedi.

"Bu adam gerçekten psikopat!" diye içinden geçirirken bunu dışından söylemeye cesaret edemedi. Maazallah bu adam o an hastanedeki serumlardan biriyle falan boğmaya kalkardı onu! Zira o potansiyeli fazlası ile görüyordu Beyazıt'ta!

Düşünceleri kapıdan çıkan yaşlı sayılabilecek bir doktor ile dağılırken ona odaklandı.

"Durumu nasıl doktor bey?" Doktor uzun bir açıklama yapma gereği duymuşçasına derin bir nefes alıp eliyle büyük çerçeveli gözlüklerini düzeltti ve konuşmaya başladı.

"Bazı yiyecekler, alerjisi olanlar için ölümcül olabilir... Normalde vücuda zararı olmayan maddelere karşı bağışıklık sisteminin aşırı reaksiyon vermesidir. Kereviz de, en yaygın suçlulardan biridir. Cildi kaşıntıdırabilir ve tahriş edebilir, ürtikere yol açabilir hatta anafilaktik şoka neden olabilir. Nefes almada güçlük, öksürük, nabızda düşüş ve mide bulantıları görülür. Beyne giden kan akımı yavaşlar, buna bağlı olarak da baş dönmesi ve bayılma olabilir. Hüma Hanım'ın geçirdiği de çok tehlikeli, ölümcül bir alerji türü. Biz gerekli müdahaleyi yaptık, ucuz atlattı diyebiliriz. Fakat bir daha aynı şey tekrarlanırsa daha ağır bir hasarla, hatta ölümle sonuçlanabilir. O yüzden çok dikkatli olmanız lazım. Hastamız şimdi biraz dinlensin birkaç saat sonra taburcu edebiliriz."

Duydukları ile biraz olsun içe rahatlarırken, tüm Mardin'de kerevizi yasaklamayı düşündü Beyazıt. Karısının kriz anı bir kez daha aklına gelirken, gözlerinin yandığını hissetti. Kendisini hemen toparladı ama o an Beyazıt'a tekrar saydırmak için ağzını açan Cansu'nun gözünden kaçmamıştı ve adamın haline şaşırarak bakan Cansu söyleyeceği şeyleri yutmak zorunda kaldı.

O sırada Baran çalan telefonunu cebinden çıkarırken arayanın babası olduğunu gördü ve telefonu ağabeyine uzatma gereği duydu.

"Efendim baba?"

"Oğlum gelinim nasıldır? Hangi hastanedesiniz, biz hemen geliyoruz."

"Gelmenize gerek yok baba. Durumu iyi. Biz de birkaç saate geleceğiz zaten, o zaman konuşuruz." diyerek aramayı sonlandırdı Beyazıt.

Odadan çıkan son hemşire ile içeri girmeye yeltenirken, kollarını bağlayıp önüne geçen Cansu ile duraksadı. Tek kaşını kaldırıp ona bakan Cansu biraz tırsmıştı ama yine de ödün vermedi. Kollarını göğsünde birleştirip, ukala bir tavırla tam kapının önünde dikildi ve "Orada dur bakalım, nereye gidiyorsun yürüyen sinir hastası!" dedi.

Beyazıt, karşısındaki genç kızın bilmiş bilmiş söyledikleri ile sinirlenmek yerine alayla baktı. "Karımı göreceğim, çekil yoksa ben çekmek zorunda kalırım!"

"Yaaa... Hani şu boğazlamaya kalkıp, boynunu morarttığın karın mı?" derken sesinde ki iğneleyici ton, gerçekleri yüzüne vurmuştu genç ağanın.

"Hiçbir şey bilmiyorsun, çekil şimdi." deyip tekrar kapıya yöneldi. Cansu, "Hiçbir neden sana bir kadının boğazını morartma hakkını vermez. Hele ki o kadın benim arkadaşım-sa." deyip arkasını döndüğü gibi Hüma'nın yanına girdi ve kapıyı pat diye Beyazıt'ın suratına çarptı.

Beyazıt öfkelenmeye bile fırsat bırakmayan bir şaşkınlıkla suratına kapanan kapı ile oracıkta kaldı. "Çatlak lan bu kız!" diye söylenirken, hala orada bekleyen kardeşinin alaycı sesi ile anca kendine gelebildi.

"Vaaaov çok ateşli! Ağabey vallahi bu abla seni de, beni de, tüm aşiretin erkeklerini de boğar. Ben söyleyeyim." derken Beyazıt, Baran'a okkalı bir küfür savurup koridordaki

sandalyelerden birine oturdu. Hüma normal değil ki, arkadaşını mı normal olsun diye içinden geçirirken o an umurunda olan tek şey Hüma'nın iyi olmasıydı. Şu an içi gitse bile görmese de olurdu. Nasıl olsa illaki evine gelecekti.

Cansu arkadaşının başucunda otururken geçen 45 dakikanın ardından Hüma kendine gelmeye başlamıştı. Cansu, Hüma'nın ayrılması ile sıkı sıkı elini tutarken gülümsedi. Hüma ise birkaç dakika gözlerini kırıştırıp kendine gelmeye çalışırken, hastane odasında olduğunu anladı.

"Ne oldu bana?" derken yerinden doğrulmaya çalıştı ya-vaşça.

"Canım nasıl hissediyorsun kendini?"

"İyiyim Cansu. Sen ne zaman geldin?"

"Bugün akşam geldim canım, sana sürpriz yapmak istemişim ama yaşananlar bana sürpriz oldu. Akşam yemeğinde kereviz yemişsin, alerjin olduğu için kriz geçirdin. Hangi akla hizmet yersin anlamıyorum!"

Hüma utangaç bir çocuk gibi gözlerini kaçırıp başını yere eğdi. "Neyse canım, iyisin ya önemli olan bu. Eğer sana bir şey olsaydı o öküzçük kocanı Mardin'e gömerdim vallahi." Hüma tebessüm ederken "Söylediklerini duymasın." dedi ve kıkırdadı.

"Aman duyarsa duysun, yüzüne de söylerim ne var!" diyen Cansu'ya, alayla tek kaşını kaldırırken, arkadaşını küçük bir kız çocuğu gibi başını yana yatırıp, düşünüyor gibi yaptı. "İmm, aslında biraz tırmıyor değilim. Ay adam yürüyen öcü gibi Hüma." dediğinde bu defa ikisi de kahkaha atmıştı.

Beyazıt derin bir nefes alıp odaya girdiğinde Hüma tebessüm ediyordu. Fakat onu görür görmez yüzündeki tebessüm soldu. Başını hafif çevirip yüzüne bakmadı, sonuna kadar haklıydı bu defa.

Beyazıt, emin adımlarla yatağa yaklaştığında, tek tesellisi artık müptelası olduğu gözlerle buluşmaktı. Cansu ses çıkar-

madan yerinden kalkıp karı kocayı yalnız bırakma gereksinimi duymuş ve odadan çıkmıştı. Kapı sesi ile başını çeviren Hüma, mecburen Beyazıt ile göz göze gelmişti.

Beyazıt birkaç defa ağzını açıp bir şey söylemeyi denedi ama kelimeler boğazından çözülüp, dilinden kopamadı. Hüma, karşısında konuşmaya çalışan adamdan elbette ki bir özür bekliyordu. Umurunda olur mu bilmiyordu fakat yine de duymak istiyordu... Lakin Beyazıt'ın bir şey söylememesi, bitkin bedenini daha çok sinirlendiriyordu.

Sessiz bir bakışmanın ardından tok adımlarla Hüma'nın başucuna yaklaştı adam. Hüma ne yapacağını kestiremezken Beyazıt eğilip Hüma'nın hastane elbisesinin açıkta bıraktığı morarmış boynuna dudaklarını bastırdı. Kendi bıraktığı ize, kendi nefesi ile özür bırakmaktı amacı.

Hüma kaskatı kesilmiş ve öylece kalakalmıştı. Bu adam onu öpmüştü hem de boynundan!

Beyazıt dudaklarını sabit tutarken, bir yandan da karısının kokusunu ciğerlerine doldurdu susamış bir çöl bedevisi gibi. Bu öpücükte Beyazıt'ın dilinden dökülemeyen özür vardı, mahcubiyet vardı ve en çokta huzur vardı...

Hüma tenine değen dudaklar ve hissettiği sıcak nefes ile gözlerini sımsıkı kapalı tutarken zaman durmuş, mekân önemsiz kalmış ve yaşananlar şimdilik Mardin'in karanlığına gömülmüştü. Teninde hissettiği dudaklar her şeyden önce özürdü. Art niyet taşımayan ve dudaklar ile bahsedilen masum bir özür...

Beyazıt gönülsüz de olsa Hüma'nın boynundan dudaklarını çekti. Kadının gözleri kapalıyken, yanına oturdu ve alnını alnına dayadı.

Daha günler önce kendine nefretini kusan ve canını yakan insanın varlığı bu kadar huzur verebilir miydi insana? Nefesinden huzur akar mıydı bir adamın? Yakınında hala nefesini hissederken acısı bile bal olabilir miydi? Ve ölüme

gideceğini bilse bile o balı tatmak istediğini fark etti Hüma. Uzun kirpiklerinden bir damla yaş süzülüp yanağındaki kuruluğu kaybederken, bunu bekliyormuşçasına elini kaldırıp gözyaşını sildi Beyazıt.

"Kirpiklerinden dökülen yağmur damlasını bile kıskanı-
rım kadın, ağlama."

Duydukları ile kalp atışı odayı çınlatacak gibi daha çok artarken içli bir nefes çekip zoraki soluk alabildi Hüma. Bu adam nasıl bir şeydi böyle? Sevgisinin bile göstermelik olduğunu düşünürken, huzuru bütün çıplaklığıyla kucaklıyordu kadını. Hüma bu huzuru bozmamalıydı, bu huzuru bozarsa hayatındaki en büyük hatayı yapacağını düşündü. Annesinin söyledikleri de aklına gelirken gözlerini açmadan, nefesi Beyazıt'ın nefesine karışırken fısıldadı.

"Yalan söyledim..."

Bu defa Beyazıt duydukları ile kirpiklerini birbirine değdirip gözlerini sımsıkı kapattı. Hüma'nın ne demek istediğini anlamıştı. Başka biri yoktu aklında. Başka bir adama ait olmamıştı. Kokusu başka bir adama karışmamıştı. Beyazıt, düşüncesiyle bile küçük kıyamet çıkarabilecekken, bu saatten sonra da böyle bir şeyin olmayacağını bildiği için rahatladı. Bu kadın onun olacaktı sadece, değil kalbi, değil teni, gözleri bile karışmayacaktı başka bir adama...

Kalbi tekrar atmaya başlamış, günlerdir ölü gibi gezerken o an hayata dönmüştü sanki. Doruklarına vardığı huzur sarmıştı bedenini. Kadının nefesini derin derin içine çekerken Hüma, Beyazıt'ın yüzünde beliren tebessümü hissetti. Ve o an akrep ve yelkovan anlaşıp tekrar dönmeye, zaman akmaya ve güven iki gencin kalbini doldurmaya başladı.

Beyazıt bir an bile tereddüt etmeden, Hüma'nın ne tepki vereceğini umursamadan yanındaki nefese karıştırdı nefesini ve ilk gördüğü an yapmak istediğini yapıp, dudaklarını sımsıkı bastırdı kadının dudaklarına. Kara gözlüsünün dudaklarından aşkı kalbine aktı ilk defa.

İki dudak mühürlenmiş gibi birbirlerinin üzerinde kenetlenmiş kalmıştı... Burada ki ayrıntı, şehvet değil sadece ve sadece huzurdu. İkisi de dalından kopartılan çiçekler gibi kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Beyazıt tek dokunuşta bile tarif edemediği tadı alırken dudaklarında, Hüma'nın onun kalbinde çatlattığı duvarlardan sızıp tamamen içini sarmasına izin verdi.

Kadın adamın kilitlediği kapıların anahtarını çalıyor, en derinlere gömdüğü güneş ışığını tırnaklarıyla kazıya kazıya çıkarmak istiyordu. Beyazıt'ın üzerindeki ölü toprağını üzerinden soyutladığından haberi bile yoktu...

Elleri havada kalakalmışken kaç saniye öyle beklediklerini bilmiyordu Hüma. Beyazıt ise istemeden de olsa huzur bulduğu dudaklardan ayrılıp tekrar alnını, Hüma'nın alnına dayadı. Şaşkınlıktan mı, huzurdan mı bilinmez Hüma'nın gözünden tek bir damla yaş daha süzülürken çatallaşmış sesiyle konuşmaya çalıştı. Ama Beyazıt'ın yüzüne vuran nefesi buna hiç yardımcı olmuyordu.

"Be-Beyazıt, biz bir sene sonra(derince yutkundu) boşanacağız..." derken, telaffuzundan bile acı akan o kelimeyi tamamlamasına mani olan, Beyazıt'ın parmakları oldu. Hüma'nın kekeleyerek söylemeye çalıştığı cümleyi bitirmesine izin vermeden susturdu onu. Bu hareketi hastane odasında Hüma'nın boğazından bir hıçkırık kaçmasına yol açarken, Beyazıt avuçlarını Hüma'nın yanaklarına koyup daha sıkı bastırdı alnını... Ve o an içinden tekrarlayıp durduğu cümleyi söyleyebilirdi sadece...

"Gitme benden kadın, hiç gitme..." Hüma, yüzünde naifçe gezinen eller ve duyduğu sözler ile gözlerini tekrar kapatırken o an tek kelime bile etmedi, edemedi... Ne söyleyebilirdi ki...

Kalpleriyle birbirlerine sıkı sıkı tutunurken, tıklatılan kapı sesi ile Hüma panikle geri çekildi. Beyazıt gayet rahat hareketlerle ayağa kalkıp tok sesi ile "Gel." dedi. Hüma, Be-

yazıt'ın bir anda bu kadar toparlanıp, ifadesiz bir yüz ifadesine bürünmesine şaşırdı zira kendi allak bullak olmuştu.

Baran ve Cansu odaya girdikten sonra sanki onlar bir şey anlayacakmış gibi başını yan tarafa çevirdi Hüma. Az önce kocası onu ilk defa öpmüştü ve sanki bu alnında yazıyor da herkes okuyacakmış gibi hissediyordu. Beyaz yüzü kırmızının tonlarına bürünürken, ellerini alev alan yanağına bastırdı. Şu an kendini ilk aşkından, ilk öpücüğünü alan ergen gibi hissediyordu. Sonra kendi kendine ne ilk aşkı canım, ne alaka yani diyerek Cansu'ya döndü.

Cingöz arkadaşından bir şey kaçır mıydı? Tabi ki kaçmazdı. Cansu, tek kaşını kaldırmış huzursuzca ve utançla yerinde kıpırdanan arkadaşının tuhaf hareketlerine ve pembeleşen yanaklarına bakıyordu. Sinsice sırttı. Bir şeyler olmuştu ve o bunu tabi ki öğrenecekti.

Baran "Ağabey ben işlemleri hallettim, yengem kendini iyi hissediyorsa çıkabiliriz." dedi. Ona sorarcasına dönen bakışlara, yerinden yavaş hareketlerle kalkarak yanıt verdi Hüma.

"Çıkalım."

"Biraz daha dinlenseydin."

"Gerek yok evde dinlenirim, çıkalım lütfen!"

Cansu, Hüma'ya yaklaştı ve kıyafetlerini topladı. Beyazıt ve Baran dışarı çıktıktan sonra Hüma'nın giyinmesine yardımcı oldu ve arkadaşının koluna girip tam odadan çıkacakken onu durdurdu. Sinsice sırtıp "Biz dışarıdayken bir şeyler oldu ve sen bunu benden saklayabileceğini sanıyorsan yanıyorsun Hüma kuşum." diyerek göz kırpıp kapıyı açtı.

Hastane kapısından dışarı çıktıklarında hepsi arabaya yönelirken Cansu bir iki adım geride durdu.

"Ne dikiliyorsun Cansu, hadi gelsene."

"Canım siz gidin ben buradan taksiye binip, bir otelde kalacağım. Zahmet vermeyim."

Cansu'nun kurduğu cümleyle Hüma gözlerini devirip tam cevap verecekken Beyazıt'ın sesini duydu.

Kaşlarını çatmış, taşları çatlatacak kadar sert bir ifadeyle keskin bakışlarını Cansu'ya dikmişti. Bu bakışlarla bile Cansu kendinden şüphe edip "Ay acaba ben adama küfür falan mı ettim de farkında değilim?" diye düşündü.

Beyazıt "Sen, benim karımın misafiri olarak İstanbul'dan geleceksin ve benim şehrimde gidip bir otelde kalacaksın öyle mi?" Bu soru öyle bir ses tonu ve öyle bir ifadeyle sorulmuştu ki, yakınlarda bir su kaynağı varsa buz tutacağı kesindi.

Cansu, eniştesinin sert ifadesinden ürkerken az önce otelden bahseden kendi değilmiş gibi hızlıca konuştu. "Otel mi, otel mi dedim ben? Ayy arkadaşımın, eniştemin evi varken ne oteliymiş canım?" diyerek hepsinden önce hızlı adımlarla geçip arabanın arka koltuğuna yerleşti. Hüma, Cansu'nun bu anlık hareketlerine alışık olduğu için tebessümle başını sağa sola sallayıp arkadaşının yanına geçti.

Aslında yüzündeki tebessümün sebebi her şeyden ziyade, az önce Beyazıt'ın ona 'benim karım' diye hitap etmesiydi. Ya bu adam ne güzel "Karım." diyordu öyle...

Arabanın önünde kalan iki adam ise kadınların bu ani ve çatlak hareketlerine alışık olmadığı için kalakalırken Baran büyük bir kahkaha patlatıp " Ağabey, bu Cansu abla valla psikopat. Ben sana söyleyeyim." dedi.

"Başlatma lan psikopatına bin hadi." Beyazıt'ın sesi ile kahkahasını zar zor durdurup arabaya geçti Baran. Beyazıt da peşinden sürücü koltuğuna binip arabayı çalıştırdı. Yol boyunca dikiz aynasından karısının başı önünde, utangaç bir şekilde parmakları ile oynamasına kaçamak bakışlar atarken, eve ulaştılar.

Beyazıt, hemen karısıyla baş başa kalıp konuşmak istiyordu. Neden öyle bir yalan söylediğini merak ediyordu. Yani karısı yalan söyledim demişti. Başka bir adama âşık değildi.

Hüma'nın söylediklerine inanmak istiyordu. Zira inanmazsa tutunabileceği bir umut dalı kalmazdı. Fakat göz ardı etmeye çalışsa da o sözler hala kulağında çınliyordu. İçindeki o şüpheyi gidermek için kafasını sağa sola sallayıp kendine geldi.

Arabadan inip konağa girdiklerinde avluda oturan tüm ailesinin merakla onları beklediklerini gördü Beyazıt. Gece-
nin bir yarısına kadar uyumamışlardı demek ki. Onlara yak-
laştıklarında, herkesin gözü Hüma'nın boynuna kayarken
Beyazıt'ta tekrar baktı eserine. Kendine olan öfkesinden yum-
ruklarını sıkarken başını konağın taş duvarlarına vurmak is-
tedi. O an için kendini haklı görüyordu ama yaptığı eşekliğin-
de farkındaydı.

"Ne oldu oğlum, neyi varmış gelinimin?" Babası Remzi
Ağa'nın sorusu ile kendine gelirken bir utanç daha kapladı
içini. Karısına zorla kereviz yedirmişti ve az kalsın karısı ko-
maya girip ölecekti!

Cansu pot kırmamak adına birbirini süzen çiftten önce
lafa atılıp konuştu.

"Şey efendim, Hüma'nın bünyesi çok hassastır da, hava
değişikliği falan dokunmuş işte. Önemli bir sorun yok." di-
yerek geçiştirmeye çalıştı. O sırada Beyazıt'ın amcakızı Fü-
sun bir adım öne çıkıp, kollarını göğsünde birleştirdi ve imalı
imalı bir Cansu'ya bir de hasetle Hüma'ya bakarak konuştu.

"Ee o zaman neden ona kereviz mi yedirdiniz diye cırla-
dın konağa girer girmez?"

Cansu koluna giren Hüma'nın duyabileceği şekilde diş-
lerinin arasından fısıldadı. "Bu niye dizide Hürrem görmüş
Mahidevran gibi bakıyor Hüma? Ben bu kızı yolarım valla!"

Hüma arkadaşının sinirlenmeye başladığının ve sinirle-
ninceden kendinden bile beter olan çirkef Cansu'nun ortaya çık-
acağından adı gibi emindi. Bu yüzden kendi yanıtladı.

"Ben kereviz pek sevmem, Cansu'nun o an panikle aklına
gelmiştir. Abartılacak bir şey yok!"

Tüm aile saniyeler içinde gelişen kızların atışmasına şaşkınlıkla bakarken Füsün tekrar ağzını açıp Hüma'ya bir şey söyleyecekti ki Hüma bu defa müsaade etmedi.

"Eğer sorgulaman bittiyse, dinlenmek istiyorum!" Füsün, aldığı cevaba bozulurken kaynanası geliniyle iftihar ediyormuşçasına gülümsedi. "Haydi kızım sen git yat. Ben de sana yiyecek bir şeyler hazırlatayım."

"Teşekkür ederim Sevcan Hanım, aç değilim. Biraz uysam iyi olacak." dedikten sonra Cansu'nun kolundan çıkmandan merdivenlere yöneldi. Kendini çok bitkin hissediyordu. Adım atacak hali yokken bir de o derdinin ne olduğunu bilmediği kızla uğraşmak istemedi.

Beyazıt karısının ağır adımlarla merdivenlere yönelmesini izledi. Her an bayılacak gibi duruyordu. Babasına kısa bir bakış atmıştı ki Remzi Ağa, oğlunun ne yapmak istediğini anladı ve elindeki bastonuyla gidip avludaki sedirlere sırtı onlara dönük bir şekilde oturdu.

Beyazıt babasının bu kadar zeki ve anlayışlı olmasına hayran kalırken hızlı hızlı yürüdü ve tam birinci basamağı çıkmakta olan karısını arkadaşının kolundan, kucağına alıp merdivenleri çıkmaya başladı.

Hüma bu ani hareket ile ağzından küçük bir çığlık çıkmasına engel olamadı. Cansu da ağırdan alarak peşlerinden çıkarken Sevcan Hanım ve kaynanası Güşa Hanım birbirlerine ima ile bakıp tebessüm ettiler. Zira Beyazıt'ın Hüma'ya olan ilgili tavırları, onları mutlu etmişti ama boynundaki izin hesabını sormayı ikisi de aklının bir köşesine yazdı.

Herkes odasına dağılırken Bedirhan sinirle konaktan çıktı. Yengesi olacak o kadından nefret ediyordu. Kardelen'i kçıran adamın kardeşiydi ve onun için geçerli bir sebepti. Bir de peşinden o çirkef arkadaşını getirmişti... Ağabeyine söylene söylene Mardin gecesinde kayboldu...

Hüma'nın söylediği lafa cevapsız kalmak Füsün'u ku-

durtmuşken, bir de Beyazıt'ın onu kucağına alıp çıkarması ile iyice çılgına dönmüştü. Kendi yıllarca Beyazıt'ın bir tebessümüne dahi ömür verecek kadar sevmiştir. Ama o, gidip sümsük kızı bir de kucağında taşıyordu. Sinirle odasına girip yatağına oturdu ve tırnaklarını kemirmeye başladı. Aklında bin bir kurnazlık geçerken gördüğü tablo onu iyice kinleştirmişti. Hüma'nın yerinde kendisi olmalıydı ve asla vazgeçmeyecekti. Bu konağın hanımı da, Beyazıt'ın karısı da ben olacağım diye kendi kendine tekrarlarlarken uyuyakaldı...

Cansu kendi için hazırlanan misafir odasına geçerken, Hüma ve Beyazıt odalarında yalnız kalmışlardı. Hüma, yine Cansu'nun yardımıyla üzerini değiştirdikten sonra arkadaşını odasına göndermişti. Zaten yol yorgunuydu bir de gelir gelmez yıpranmıştı.

Beyazıt, Cansu çıktıktan sonra tekrar odaya girdi. Karısı yorgani bacaklarına örtmüş yatakta oturur pozisyonda yine parmaklarıyla oynarken, kendi de geçip karşıda ki geniş koltuğa oturdu.

Hüma ile konuşmak istediği çok şey vardı. Karısını daha tanımıyordu bile. Şu an yanına uzanıp onu kolları arasına almak, siyah saçları geniş göğsüne serilirken kokusunu içine çeke çeke uyumak istiyordu. Fakat Hüma'nın ne hissettiğini bilmiyordu. Bir de bu hayallere engel, konağa girer girmez beynini saran düşünceler vardı. Gözlerinin önüne Dilçem gelirken bu konakta Hüma'ya yakın olmak, onun ruhunu sızlatacak gibi hissettiriyordu. İçindeki o ihanet hissini hala atamamıştı. Ne Hüma'dan gidebiliyordu, ne de ona bir adım atabiliyordu...

Hüma ise Beyazıt'tan bir söz bekliyordu. Onu öpmüştü. Bu evlilik anlaşmalıydı ve bir sene sonra bitecekti. Ama Beyazıt gitme benden deyip onu karmaşık bir düşünce çuvalına atmıştı. Bir açıklama beklerken Beyazıt derin bir nefes alıp ayağa kalktı.

"Hadi uyu, dinlen. Yorgunsun." diyerek lambaya doğru yürüdü. Kapatmadan önce son kez Hüma'ya baktı. Ondan bir

açıklama bekleyen Hüma sinirlenerek, geleneksel Türk kızı tiribini attı.

"Peki!"

Yatağa uzanıp yorganı üzerine çekti. Beyazıt ise ışığı kapattı, cebinden bir dal sigara aldı ve odanın geniş balkonuna çıkıp geceyi tüketmeye başladı. Bu iş onu iyice çıkmaza sürüklüyordu. Kaçmak için çırpınmaya çalıştığı kadını öpmüştü bugün. Evet karısıydı. Ama amalar sıraya dizilip kuyruk oluşturunuyordu. Gönlüne çöken bir vicdan azabı vardı. Peki, bunlara rağmen neden zerre kadar pişman değildi?

Pehlivan Konağı'nda günler zamanla yarışarak akarken Hüma yeni bir güne gözlerini açtı. Etrafına bakındığında Beyazıt'ı koltuğun üzerinde uyuyakalmış olarak bulmayı beklemiyordu. Sessiz olamaya dikkat ederek dolaptan bir pike çıkarıp üzerine örttü. İlk defa korkusuzca onu izleme fırsatı yakalamıştı. Koltuğun karşısındaki yatağa geçip oturdu ve uzaktan da olsa ilk defa bu kadar özgür kocasını izlemeye başladı.

Odanın camlarından süzülen güneş direk Beyazıt'ın esmer yüzünü aydınlatırken, açık balkon kapısından esen ince rüzgâr erkeksi kokusunu Hüma'nın ciğerlerine doldurmaya yetmişti. Güneş ışığının aydınlatmasından belli olan kirli sakalları Hüma'da yüzüne dokunma isteği uyandırıyor ve sakallarının avuçlarını gıcıklayacak olması, onu dokunmadan heyecanlandırıyordu. Fazla uzun olmayan ama her bir zerresi Hüma'nın kalbine batan kirpikleri, çekik gözlerinin kapanması ile birbirlerine kenetlenmiş ve kaşları her an hali hazırda bekleyen bir asker edasıyla çatılmıştı.

Ne kadar zamandır Beyazıt'ı izlediğini bilmiyordu. Yerinden kalkıp üzerine değiştirdi. Boy aynasında kendine baktığında gözlerinin uykusuzluğun izlerini taşıdığını gördü.

Eline aldığı fondötenle gözlerinin etrafındaki halkaları kapatmaya çalıştı. Biraz başarılı olduğu da söylenebilirdi. Bugün kendiyile ilgilenme isteği içinde peyda olurken daha fazla düşünmemek için odadan çıktı.

Merdivenleri inip Cansu'nun odasına yönelmişti ki Bedirhan ile karşı karşıya geldi. Bedirhan yine yengesine nefretle bakarken kaşlarını çatı. Hüma da inatla sinirli bakışlarını ona dikti. Beyazıt'ın kardeşi olabilirdi ama başına silah dayamasını unutmamıştı hala. Zaten Bedirhan'ın da bu durumdan pişman olduğu söylenemezdi.

O sırada Cansu odasından çıktı. Bir Bedirhan'a bir de Hüma'ya bakarken, Bedirhan'ın bakışları bu defa onu buldu.

"Seni beslediğimiz yetmiyor bir de arkadaşına mı bakacağız?" diye ukalaca konuştu.

"Ne diyorsun ulan sen!" diye kabaca lafa atlayan tabi ki Cansu'ydu. Kibar, zarif, minik görünümlü bedeninin altında hırçın ve çirkef bir erkek çocuğu besliyordu ve bununla karşılaşan ister istemez afallıyordu.

"Sen bana mı lan dedin lan?" diyerek Cansu'ya birkaç adım atmışken Cansu da korkusuzca kollarını göğsünde birleştirip kaşlarını çatı. "Sana dedim, beğenemedin mi?" derken Cansu gayet rahattı fakat Bedirhan sinirden kudurmuştu.

Fakat Bedirhan da "Yoksa sende Baran'a mı kancayı takmayı planlıyorsun?" diyerek Cansu'yu delirtmeyi başarmıştı. Hüma taşın kendine geldiğini anladı ve bıkkınca nefesini verdi. "Ben ağabeyine kancayı falan takmadım Bedirhan! Beni bu evliliğe mecbur bırakan sizsiniz!"

Cansu ise Bedirhan'ın iğrenç ve ukala ithamlarına karşılık iyice ona yaklaştı. "Yok canım ben kancayı sana taktım, seni alacam kendime!" derken o kadar ciddi bir ifadeyle söylemişti ki, sesinden alay nidaları akıyor olmasaydı Hüma bile inanabilirdi. Sırf bu adamı deli etmek için söylemişti ve amacına ulaşmıştı.

"Bana bak kızım, elimde kalırsın yemin ederim, katil etme

beni!" derken Bedirhan'ın iri vücudu, geniş omuzları ve çatık kaşları Cansu'nun küçük bedenini korkutmaya yetmemişti.

"Hayırdır Bedirhan kim kimi katil ediyor?" diyerek kulakları dolduran sinirli ve şuh ses dikkatleri Beyazıt'ın üzerinde topladı. "Bana değil ağabey. Şu karınla arkadaşı olacak kıza söyl..." derken Beyazıt konağı titretecek niteliğe sahip bir kükreme bahşetti. "Senin o ağzının yayını si..." derken son kelimesini tamamlamadan kendisine bakan Cansu ve Hüma'ya dönüp derin bir nefes aldı ve küfrünü yuttu. Hüma, olayın uzamaması için Cansu'nun kolundan tutup kaldığı odaya soktu. Tabi kapıyı arkalarından kapatmadan önce Beyazıt'a kaçamak bir bakış atmayı da ihmal etmemişti...

"Kızım ben bu dangalağın çatık kaşlarını yolar, eline veririm. Dingil herif."

Hüma sinirle yerinde tepinen arkadaşına sen ciddi misin der gibi baktı. "Yok, artık Cansu, lisede kız kavgasında mıyız Allah aşkına. Kimi yoluyorsun sen?" derken tutamadığı bir kahkaha patlattı

"Hüma kuşum, sen arkadaşını çok hafife alıyorsun, ben bu tırnakları ne günler için uzatıyorum?" derken yavru bir kedi gibi ellerini kaldırıp bakımlı tırnaklarını gösterdi. Bu hareketi üzerine ikisi de kahkahaya boğulurken, güne güzel başlamanın sevincini yaşıyordu Hüma. Bedirhan'ın patavatsızlıklarını saymazsa tabi.

O sırada Cansu'nun kahkahası kesildi ve aklına bir şey gelmiş gibi işaret parmağını sallayarak Hüma'ya yaklaştı.

"Unuttum sanma, hastane odasında neler olduğunu geçiştirip duruyorsun. Hemen şimdi dökül bakalım!"

"Hiiiç, canım ne olacak Allah aşkına!" diyerek duvarlara bakan Hüma kaçışının olmadığını biliyordu.

"Hüma, buna inanacağımı mı sanıyorsun? Beyazıt'a olan bakışlarını gördüm. Var sende bir şeyler. Dökül hemen!"

"Offf Cansu, ne bakışı ya?"

"Hümaaaa!" diyerek cırlayan Cansu'nun ardından Hüma pes etti ve bir polise teslim olur gibi iki elini kaldırıp "Tamam, tamam anlatıyorum." dedi.

Cansu odadaki sürahidenden bir bardak su doldurup dudaklarına götürdü. Eee sabah sabah iyi enerji harcamıştı susmak bilmeyen çenesi ile. Tam bir yudum alıp suyu yutuyordu ki Hüma'nun dedikleri ile püskürtmek zorunda kaldı ve kısa bir öksürük krizine girdi.

"Beyazıt beni öptü. Yani o beni öptü ama ben de onu öpmüş oluyorum galiba. Yani bilmiyorum Cansu off!" diyerek nasıl kurduğunu bilemediği cümlesini bitirdi. O sırada arkadaşının öksürük krizine girdiğini yeni fark etti. Tekrar bir bardak su doldurup içirdikten sonra kendine gelen Cansu'nun sorduğu binlerce soruyu yanıtlamaya başladı ve hastane odasında olanları anlattı...

Beyazıt ise o sırada kardeşinin üzerine doğru yürümüş ve tehdit barındıran bir ses tonu ile konuşmuştu.

"Bir daha yengenle bu tonda konuştuğunu duyarsam, konuşacak bir ağzın kalmaz Bedirhan!"

"O kadın için beni mi tehdit ediyorsun ağab..."

"Son kez söylüyorum Bedirhan. Laflarına dikkat et, bir daha uyarmam!" diyerek merdivenlerden indi. O sırada evin yardımcısı önüne geçti.

"Ağam, hanım ağamlar salonda seni bekliyorlar."

Beyazıt konuyu az çok tahmin edebiliyordu. Derin bir nefes alıp salona geçti. Girer girmez yan yana oturan kaynana gelin Beyazıt'ı süzerken ölümcül bakışlar atıyorlardı. Beyazıt geçip annesinin ve babaannesinin karşısına oturdu.

"Evet, hanımlar sizi dinliyorum." derken sesi biraz müziplik barındırıyordu.

Sevcan Hanım, yaşlı olmasından dolayı sözü kaynana-sına bıraktı. "Asıl biz seni dinliyoruz Beyazıt Ağa! Sesimizi çıkarmadık diye unuttuk sanma! Karının boynundaki iz de

neydi öyle? Bizim kitabımız da kadına el kalkar hiç?" diyerek konuşan Güşa Hanım, mavi gözlerini torununa dikmiş, elinde eksik etmediği tespihi, beyaz yemenisi ile torununa yaşlı bir kurt edasıyla bakıyordu.

Duydukları Beyazıt'ın gerilmesine neden olurken sinirden kasılmaya başlamıştı. Ailesinin korumacı tavrı hoşuna gitmişti ama karısıyla olan sorunu sadece kendisini ilgilendirirdi.

"Karım ile aramda olan şey beni ilgilendirir yade! Kimseye hesap verecek değilim."

"Karım dediğin kişiyi bu kadar sahipleniyorsan ona göre davranacaksın oğul. O sana önce Allah'ın ardından ana babasının emanetidir."

Beyazıt haklı olduklarının farkındaydı. Öfkesi kendineydi aslında. Siniri biraz daha artarken istemsizce sesi de yükseldi.

"Yeter yade! Saygısızlık etmek istemem ama bana karışılmasından hoşlanmam, bilirsin!"

"Densize bak hele. İsteddiğime karışırım sana mı soracağım? O geline bir daha el kaldırdığını göreyim vallahi bunca zaman sana atmadığım dayağı konağın ortasında atarım. Ağa falan dinlemem! Hadsiz!"

Yade Güşa son sözlerinin ardından ağır adımlarla yerinden kalktı ve peşinde geliniyle birlikte "Polat Alemdar." edası bırakarak salondan çıktı. Beyazıt babaannesinden bunca zaman duymadığı lafları duyarken afallamıştı. Sinirle gülerken bir an babaannesinin ona dayak attığı gözünde canlandı. Başını sağa sola sallayarak tebessüm etti. Düşüncesi bile komikti. Yerinden kalkıp peşlerinden kahvaltı masasına doğru gitti.

Kalabalık kahvaltı masasında tüm aile yerlerini almışken, kiminin yüzünde huzurlu tebessüm, kiminde sinirli bakışlar vardı. Tabi bu ölümcül bakışları atan Cansu ve Bedirhan'dı. Onların yanı sıra Füsün ve annesi de Hüma'ya haset bakışlar atıyordu. Bu durum artık Güşa Hanım'ın gözünden kaçmazken şimdilik göz ardı etmeye karar verdi.

Birkaç kişi dışında herkesin yüzü gülüyordu ve gerçek bir aile gibi olmuşlardı. Hüma böyle olacağını hiç düşünmüyordu fakat bu insanları en az kendi ailesi kadar sevmiştir. Özellikle de Güşa Hanım ve Sevcan Hanım'ı...

Cansu bile bu ailenin sıcakkanlılığına şaşırırken, Beyazıt'ın Hüma'ya attığı bakışları fark etmişti. Çaktırmadan karısının tabağına kahvaltılık dolduruyor, ardından kendi yemeye devam ediyordu. Eniştesi gözüne girmeye başlamıştı...

Günlerdir Hüma ile birlikte Mardin'in altını üstüne getirmişler, sürekli gezmişlerdi. Baran ve Zelal de onlara eşlik etmişti. Cansu bile bu aileye alışırken, Hüma'nın alışmaması işten bile değildi.

Tüm aile neşe ile kahvaltılarını yaparken konağın heybetli kapısı açıldı. En güvendikleri adamlardan biri olan Rezo ceketinin önünü ilikleyip kahvaltı masasında Beyazıt'ın yanına doğru yaklaştı. Sorarcasına bakışlar Rezo'ya dönmüşken Beyazıt'ın dikkatini elindeki kırmızı kutu çekmişti.

"Ağam, az evvel bir tane adam getirdi bunu. Hüma Hanım'a iletilecekmiş."

Beyazıt'ın kaşları olabildiğince çatılırken gözlerini Hüma'ya dikti. Ama şaşırın karısının yüz ifadesinden onun da bunu beklemediği belliydi. "Ailenden bir şey mi bekliyorsun?" diye sordu ama Hüma başını iki yana sallayarak hayır diye belirtti. Beyazıt sakin kalmaya çalışarak, kutuyu eline aldı. Birkaç saniye bekledikten sonra yine de belki ailesi göndermiştir diyerek kutuyu Hüma'ya uzattı.

Hüma, bir kutuya bir de Beyazıt'a baktıktan sonra eline uzatılan kırmızı kadife kutuyu aldı. Ağır bir şekilde önce kurdelesini açıp masaya bıraktı. Kutuyu açtığında gözleri güneşin altında parlayan, şık bir broşla karşılaştı.

Kuş figürlü, altın olduğu belli olan ve küçük bir servet gibi duran broşla Hüma'nın da kaşları çatılırken yanındaki notu gördü. Eline alıp okuduğunda şaşkınlık ve korku tüm

vücudunu sararken, tek bacağını ritmik bir şekilde sallayan ve ondan bir cevap bekleyen Beyazıt'a döndü. Belli ki ailesinden birinin göndermiş olmasını bekliyordu. Fakat Hüma'nın yüz ifadesini görür görmez notu elinden çekip okudu.

"Geçmiş olsun dileklerimi kabul edin hanım ağam, Beyazıt ağamız size iyi bakamıyor anlaşılan."

BERDAN HARMANLI..."

Notta yazan bunlardı ve Beyazıt'ı alev topuna döndürmeye yetmişti. Okuduğu şeylerle tüm vücudu kasılırken, yerinden kalkıp sandalyesini yere fırlattı. Düşen sandalyeyi tek bir tekme ile parçalara ayırırken sinirle soludu.

"Ulan! Benim karıma, sen kimsin ki benim karıma hediye gönderiyorsun lannnnnnn!" diye kükreyerek bir tekme daha savurdu parçalanan sandalyeye.

Tüm aile ile Hüma'da korkulu gözlerle Beyazıt'ı izliyordu. Ve ister istemez titremekten kendini alı koyamamıştı. Kimdi bu adam ve derdi neydi?

Yerinden kalkan Remzi Ağa "Oğul ne oluyor?" diye sormuştu fakat Beyazıt şu an kimseyi duymuyordu. Koşar adım merdivenleri çıkıp odasına girdi. Çekmecesinden silahını aldı, şarjörünü kontrol ettiği gibi beline takıp, kendini dışarı attı. Yine koşar adım merdivenleri inerken bağırdı. "Rezo, adamlara söyle hazırlansınlar. Berdan itine mezar kazmaya gidiyoruz!"

Bu cümle ile Bedirhan ve Baran da yerlerinden fırlayıp ağabeylerinin peşi sıra konaktan koşarak çıktılar.

Ve Pehlivan erkekleri namuslarına dil uzatan adamın dilini koparmaya gidiyorlardı. Beyazıt tüm Mardin'i kavuracak bir öfkeyle yanıp tutuşurken, Berdan'a yapacaklarını aklında sıralamaya başlamıştı bile...

Mardin'in semasını kucaklayan bulutlar bile olabileceklerini anlamış ve el etek çekmek istemişçesine beyaz, pamuk görüntülerini; siyah, kara bulutlara dönüştürmüştü. Yazın ortasında kavuran sıcak, tahtını kaşlarını çatan bulut parçaları ve kasvetli bir havaya bırakmıştı...

Beyazıt bu kasvetli havayı bile ortasından çatlatacak bir soğuklukla arabasına bindiği gibi gaza bastı. Peşinden, kendi arabalarına atlayan Bedirhan ve Baran da ağabeylerini takip ederken, içi silahlı adam dolu arabalarda, peşlerine takılmıştı.

Aylardır tüm Mardin'in yüreği ağzında beklediği olay gerçekleşiyordu. Pehlivan ve Berdan Harmanlı karşı karşıya geliyordu. Normal şartlarda olsa Beyazıt kardeşlerine bile haber vermeden beline silahını takar giderdi. Lakin Berdan artık sınırı aşmıştı ve namusuna göz dikecek kadar şerefsizleşmişti. Ki söz konusu namus olduğunda Beyazıt racon inceliklerine takılacak değildi. Şerefi olmayan bir adamla, şereflice dövüşülmezdi ki...

Beyazıt, ilk olarak soluğu Berdan'ın evinde almıştı ama sonuç tahmin ettiği gibiydi. Ev boştu. Berdan iti geleceğini adı gibi bildiği için kaçmıştı anlaşılan. Ama Beyazıt daha önce böyle bir olayın patlak vereceğini ve Berdan'ın rahat durmayacağını bildiği için aylar öncesinden hemen hemen tüm mekânlarını, girebileceği delikleri araştırmıştı. Ve şu an tek şansı Berdan'ın elinde ki listede olan mekânlardan birine kaçmış olmasıydı. Elinde silahı ile gittiği iki konak ve bir depoyu yerle bir ettikten sonra yine eli boş dönmüştü.

Son olarak elindeki 4. adrese yaklaştıklarında gözünü dolduran kalabalık ile aracını yavaşlattı ve açık camından sol kolunu çıkararak ardındaki arabalara durmalarını işaret etti. Bütün arabalar durduğunda Beyazıt aracından indi. Tek bir hamlesinden ne yapması gerektiğini bilen sadık adamları da

hemen yerlerinden inip, ağalarının ağzından çıkacak tek emri beklemeye başladılar.

“Berdan iti burada, tüm mekânlar boştu ama burayı kale gibi koruyor şerefsiz.” dedikten sonra etrafı adamlarla dolu depoya göz attı tekrar. Kararmaya başlayan havayı bile aydınlık bırakacak kara gözleri tekrar adamlarını bulduğunda konuştu.

“Rezo sen 10 adamla deponun arkasını sar. Adamların hepsini sağ istiyorum. Bedirhan, sen benimle gel. Baran sen de kalan adamlarla sağ kapıdaki nöbetçileri indir.”

Beyazıt’ın emri ile herkes başını sallarken gecenin tamamen Mardin’i kuşatmasını beklediler. Ve karanlık körebe gibi etraflarını sardığında aynı anda dağıldılar. Hepsi susturucu kullandıkları için hiçbir ateş sesi gelmiyordu ve bu işlerini kolaylaştırıyordu. Rezo, arkadaki on beş tane adamı indirdikten sonra, işaret amaçlı tek el ateş etti. Aynı anda büyük deponun sağ girişini de, yanındaki adamlarla temizleyen Baran, yanlarına geliyordu ki silah sesini duyan, deponun önündeki adamlar nişan almaya başladı.

Beyazıt bir asker edasıyla nişan aldığı tüm adamları indirirken depodan da Berdan’ın adamları çıkmaya başladı. Ama kendisi hala görünürde yoktu. Beyazıt’ın İki adamı yaralanırken Berdan’ın tüm adamları indirilmişti. Silah seslerinin susması ile birlikte ormanlık alan sessizliğe gömülürken Baran ve Rezo yaralı adamların yanına koştu.

Yaralılar ile Baran’ın ilgilendiğini gören Beyazıt, tekrar dikkatini depoya verdi ve tek bir ayak darbesiyle büyük deponun demir kapısını gürültülü bir şekilde açtı. Tüm çıkışların tutulduğunu ve gafil avlandığını bilen Berdan yüzünde belli etmemeye çalıştığı korku ile bekliyordu. Yanında iri yarı iki adamı kalmıştı sadece.

Deponun cızırtılı ışıkları korku filmi sahnesi gibi tepelerinde yanıp sönerken Beyazıt, ağır adımlarla Berdan’a yaklaşmaya başladı.

“Eee Berdan Harmanlı nerede kalmıştık? Dur hatırladım,

ben sana şerefsizliğini ödetmeye gelmiştim." dedikten sonra elinde silahı ile onu nişan alan Berdan'dan bir saniye bile çekmedi gözlerini.

"Bırak gideyim Pehlivan, buradan ikimiz de sağ çıkamayız yoksa!"

Elindeki son kozlarla, pişti yapmaya çalışan bir kumarbaz edasıyla kıvırmaya çalışan Berdan'a acımasızca tebessüm etti Beyazıt. Soğuk depoda duvarların bile buz tutmasını sağlayacak bakışları ölümün fragmanı gibiydi Berdan için.

"Yapma ama Berdan. Bu umurumda mı sanıyorsun?"

Titreyen eliyle silahını daha çok kavrayan Berdan sertçe yutkundu. "Adamlarım seni indirmeden bırak gideyim." Beyazıt, Berdan'ın yanında ellerinde silahlarıyla soğuk terler döken, goril gibi iki adamın üzerinde gözlerini gezdirdi.

"On saniye içinde silahlarınızı bırakırsanız buradan sağ çıkmanıza izin veririm."

Duydukları ile Berdan'ı es geçen iki adam bir birlerine göz atıp, Beyazıt'ın geri sayımda altı dediği an ellerindeki silahları sertçe yere bıraktılar. Yere düşen metalin sesi boş depoda yankılanırken Berdan'ın ağzından sinirle soluduğu küfürler dökülmeye başlamıştı. "Hepinizi mahvedeceğim!"

Berdan'ın havlaması depoda yankı yaparken, iki adam Beyazıt'ın adamlarına doğru yaklaştı ve onlar tarafından deponun dışına çıkarıldılar. Koca depoda önde Beyazıt, hemen arkasında Bedirhan ve artlarında sayısız adam dikilirken Berdan tüm çaresizliği ile hala silahına asılıyordu.

"Bırak silahını Berdan, sağ çıkamazsın buradan!"

"Zaten sağ çıkamayacağım, neden giderken yanımda seni de götürmeyim ki?" derken gözlerindeki kararlılık Beyazıt'ın kılını bile kıpırdatmamıştı.

"Biliyor musun Berdan? Kadının kahpesini gördüm ama erkeğinkine seninle şahit oluyorum!"

Bu cümle depoda iki silah sesi yankılanmadan önce, duyul-

lan son sözler oldu. Gözlerinden ki kararlılığı elleriyle konuşturan iki adam birbirlerine nişan aldıkları silahlarını konuştururken Beyazıt, Berdan'ı sağ bacağından yaralamıştı. Berdan'ın azat ettiği kurşun ise Beyazıt'ın sol kolunu sıyırmıştı.

Beyazıt, siyah gömleğinde hissettiği ıslaklığı ve koluna bir kramp gibi giren acıyı yok sayarak yerde diz çökmüş Berdan'a yaklaştı. Yüzüne attığı tekme ile Berdan tamamen yere kapaklanırken Beyazıt, üzerine çöktü. Sağ yumruğunu defalarca yüzüne indirdiğinde, annesi bile gelse artık Berdan'ı tanıyamazdı.

Her yumruk darbesinde yüzüne tıslayan Beyazıt "Sen, benim karıma nasıl hediye gönderirsin lan! Sen benim karımın adını nasıl ağzına alırsın şerefsiz. Sana ailemden uzak dur dedim. Sen ne yaptın? Sen namusuma göz diktin!" derken yumruk yaptığı eli tamamen kırmızıya boyanmıştı. Dişlerini sıkmaktan artık çenesi ağrırken Berdan'ın depoyu saracak kadar inlemeleri duyuluyordu.

Son olarak ayağa kalktı ve Berdan'ın yakasını tutup konuştu. "Hangi elinle yazdın lan o notu, hangi elinle?"

Berdan'ın yaptığı tek şey ise inlemeleri arasından, kırmızıya boyanmış dişlerini göstererek sırtıtmak oldu.

"Bu elinle mi ha, bu elinle mi yazdın?" derken rugan ayakkabısıyla bir asalak ezer gibi, Berdan'ın sağ elini eziyordu. Ardından diğer eline geçip aynı işlemi uyguladı.

"Cevap ver lan köpek!"

Artık ayağının baskısı dayanılmaz bir hal almış olacak ki, Berdan acı dolu bir inlemeyle sağ elini kaldırdı. Bayılmak üzereydi ve Beyazıt bunu anlamış olacak ki son hamlesini yapmaya karar verdi.

Kaşlarını kaldırarak "Demek bu elin?" dedikten sonra dişlerini sıkarak belinden çıkardığı silahla sağ eline nişan aldı ve Berdan'ın şimdiye kadar attığı en büyük çığlık kulakları doldurdu. Beyazıt'ın adamları bile bu sahneden ürkmüştü. Ağalarının nasıl bir adam olduğunu biliyorlardı, sinirlenince

gözünün hiçbir şey görmeyeceğini de. Ama onun bu kadar çıldırmış haline ilk defa şahit oluyorlardı.

Berdan'ın elinden sıçrayan kan yeri kırmızıya boyamaya yetmişti. Beyazıt yine aynı koluna nişan alıp, sağ kolunun tamamen işlevsiz kalmasını sağlayacak son bir kurşun sıktı.

"Senin canını almayacağım Berdan. Bu kolun yokluğunu her hissettiğinde beni hatırla. Bu sana son uyarım! Ailemden uzak dur. Yoksa bir daha ki sefere silahımdaki kurşunları inci gibi boğazına dizerim!"

Beyazıt, sözlerini bitirdiğinde sol kolunun kandan sırlıklam olduğunu fark etti ama umurunda da değildi. Son bir kez karnına tekme attı ve tam arkasını dönüp gidecekti ki Berdan'ın kan kusan ağzından çıkan sözlerle duraksamak zorunda kaldı.

"O toz kondurmadığın ailen, biricik karınla seni kandırdı ama sen hala onları koruyorsun!"

Berdan'ın öksürükleri arasında zoraki söylediği bu cümle Beyazıt'ın duraksamasına neden olurken tekrar arkasını döndü.

"Ne saçmalıyorsun lan sen?"

"Remzi Ağa seni kandırdı. Aşiret berdel falan istemedi, ölüm de istemedi. Unutma ki aşirette son sözü her zaman baban söyler. Kimse ona karşı gelemmez. Seni bu berdel oyununa nasıl inandırdı merak ettim doğrusu..."

"Yalan söylüyorsun lan pezevenk! Yalan söylüyorsun!" diyerek tekrar Berdan'ın üzerine çullanan Beyazıt, tamamen kendini kaybetmiş gibiydi. Artık Berdan'ın patlamış gözleri tamamen kapanmış ve komaya girmişti. Beyazıt o an bunun bilincinde değildi çünkü duydukları başını döndürmeye yetmişti.

"Ağabey yeter bırak, ölecek bırak!" derken onu üzerinden çekmeye çalışan Bedirhan, zar zor kendine getirmişti. Berdan'ın üzerinden kalktıktan sonra kan kaybından ve duyduklarından bocalayan Beyazıt bir an yıkılacak gibi oldu.

"Ağabey tutun bana, hemen hastaneye gitmemiz lazım."

Beyazıt dişlerini mengene gibi sıkarken Bedirhan'ı ittirdi ve arabasına doğru yürümeye başladı.

"Buraları temizleyin!" dedikten sonra tam arabaya binecekti ki Bedirhan koluna yapıştı.

"Bırak ben kullanayım bari ağabey."

İtiraz beklemeden Beyazıt'ı arka koltuğa oturttu. Dikiz aynasından dişlerini sıkın ve acı çektiği halde bunu umursamadan ayık kalmaya çalışan ağabeyine baktı.

"Hastaneye gidiyoruz!"

"Konağa sür Bedirhan, hemen!"

Ağabeyini ikna edemeyeceğini bildiği için pes etmişçesine bir nefes verdi ve konağa sürmeye başladı. Aynı zamanda cebinden çıkardığı telefonla sağlam adamlarından bir doktoru aradı. Üçüncü çalışta açılan telefonda doktorun uyuduğunu belli eden sesi duyuldu.

"Buyurun ağam?"

"Doktor hemen bizim konağa geliyorsun, hemen!" dedikten sonra cevap beklemeden telefonu kapattı.

"Kedi gibi kullanma lan, bas şu gaza!" diye arkada kükreyen Beyazıt, halsiz olmasına rağmen öfkesinden asla ödün vermiyordu. Yirmi dakikanın ardından konağın önüne geldiklerinde, kardeşi kontağı kapatmadan Beyazıt arabadan indi. Sol kolunu tutarken konağa adım atar atmaz görüntüsünden dolayı annesinin çılgılığı duyuldu. O an gözleri ve kulakları hiçbir şey algılamıyordu. Gözleri dehşet içinde ona bakan Hüma'ya kaydığında onu bile es geçti.

"Herkes odasına geçsin, hemen!"

Herkes şok olmuşçasına yerinden kıpırdamazken Beyazıt tekrar bağırdı.

"Hemen!"

Cansu, şoka girmiş gibi olduğu yerde dikilen ve elleri, üstü, başı kan olmuş kocasına bakakalan Hüma'yı kolundan çekişti-

rerek odasına çıkardı. Sevcan Hanım da kaynanasının koluna girmiş ve yüreği ağzında merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

Herkes koşar adım odasına girdiğinde avluda sadece Beyazıt, babası ve Bedirhan vardı. Olanları duyduğu için ona ses çıkarmayan Beyazıt ilk defa nefret saçan gözlerini babasına dikti.

"Ben bir şey duydum baba ve sen şimdi bu duyduğumun yalan olduğunu, o şerefsizin yalan söylediğini diyeceksin bana!" derken sesi olabildiğince yüksek ve tavizsiz çıkıyordu.

"Önce ses tonunu düzelt ardından de ne diyeceksen Beyazıt!"

Büyük sırrının açığa çıktığından bir haber olan Remzi Ağa, otoritesinden ödün vermez bir ifade ile süzüyordu oğlunu.

"Berdel yalan mıydı baba? Aşiret ne ölüm ne de berdel istemiş, bizi kandırmışsın doğru mu?"

Cevapsız geçen birkaç dakikanın ardından Beyazıt artık sabredemediği için öfkesi ve yükselen sesiyle konağı titretecek kadar bağırdı.

"Söylesene baba! Yalan desene, ben evladımı kandırmam desene!"

Duyduğu ses tonu ile artık tahammül edemeyen Remzi Ağa yaşlı elleriyle tuttuğu bastonunu yere vurdu.

"Yeter oğul. Daha fazla densizlik etme. Karşında baban var, atan var! Söylediklerine gelirsek doğrudur hepsi. Ne duyduysan doğru..."

Bu kabullenişle büyük bir darbe alan Beyazıt'ın omuzları düştü ve yarasının acısından bile daha çok yanmaya başladı canı.

"Nasıl yaparsın baba? Nasıl böyle bir oyuna sürüklersin bizi?" Oğlunun cılızlaşan sesinden git gide halsizleştiğini gören Remzi Ağa, Beyazıt'a doğru bir adım attı.

"Bırak şimdi bunu oğul daha sonra konuşuruz, yaralısın..."

Kendisine yaklaşan babasına eli ile durmasını işaret edip

geri çekildi. Tekrar sendelemek üzereyken koluna giren Bedirhan'a itiraz etmeden babasına son bir bakış attı. Bu öyle bir bakıştı ki babasının yüreğinde feryatlar kopardı. Kızgın, kargın ama en çok da küskün bir bakıştı. Ki baba yüreğini dar-maduman etmeye yetmişti...

Kardeşinin omzundan destek alarak merdivenleri çıktı Beyazıt. Odanın kapısının önüne geldiğinde Bedirhan, bir kere tıklatmıştı ki Hüma yüzündeki dehşet ifadesiyle hemen açtı kapıyı.

Gözleri Hüma'nın harelerine değdiğinde artık bedenini taşıyamaz hale gelmişti Beyazıt. Hüma'nın gözleri ise elinden damlayan kana odaklanmıştı. Gömleğin emmeyi reddettiği ıslaklık artık kolundan yere damlıyordu.

"Kan, kolu kanıyor!" diye bağırdı Hüma. Bedirhan, ağabeyini yatağa doğru götürdü ve onu yavaşça yatırdıktan sonra hala kapının ağzında dikilen yengesine döndü.

"Şaka yapıyorsun, bende şerbet akıyor sanıyordum." diyerek tersledi. O sırada Cansu gelip transa girmiş arkadaşının kolunu hafifçe dürttü. "Hüma, kendine gel! Kolundan yaralanmış."

Fakat o an Hüma'nın idrak edebildiği ve kalbinde tehlike çanları çaldıran ses, sadece 'yaralanma' kelimesine odaklanmıştı. Hemen Beyazıt'ın başucuna koştu.

"Bedirhan neden hastaneye götürmedin? Kanaması çok!" diye cırladığında odanın kapısı tekrar açıldı. İçeri giren doktor hemen Beyazıt'ın yanına koşup durum tespiti yaptı.

Hüma ise tutmak için çaba sarf etmediği gözyaşlarını akı-tıyordu artık. Bedirhan şaşkınca bir yaralı ağabeyine, bir de gözlerinden yağmur gibi yaşlar akıtan yengesine baktı. Bildiği kadarıyla ağabeyini sevmiyordu. Bu evlilik zorla yapılmış-tı, hatta kurulmuş bir oyundu. Peki ya yengesi neden etinden et kopartılıyor gibi ağlıyordu?

Gözlerini tekrar doktora çevirdiğinde Beyazıt'ın gömle-

ğini çantasından çıkardığı makasla kestiğini gördü. Ortadan kalkan kumaş parçası ile birlikte Beyazıt'ın kırmızıya boyanmış kolu gözler önüne serildi. Bu manzara karşısında boğazında bir hıçkırık firar eden Hüma, kan kokan odada korkulu gözlerini Beyazıt' tan ayırmadan yatağa yaklaştı ve belki ilk kez isteyerek elini tuttu.

Beyazıt o sırada yarı baygın bir şekilde yatıyor, bir şeyler söylemek istese de o gücü bulamıyordu. Büyük avucunda hissettiği küçük ellerle sımsıkı kapattığı gözlerini hafifçe araladı ve dudaklarını kıpırdatabildiği kadar tebessüm etti karısına.

Bu kısa tebessüm bile kara dağlarına güneş doğmasına yeterken, doktorun kurşun yarasına yaptığı müdahale ile Beyazıt'ın inlemesi duyuldu. Bedeni yay gibi kasılırken, bağır-mamak için dişlerini kırarak kadar sıkıyordu ve Hüma'nın küçük ellerine de aynı baskıyı uygulamıştı. Yüzünden silinen tebessüm, çehresinin acı bir ifadeye sokarken Hüma'da güneşinin üzerine kara bulutlar çöktüğünü düşündü.

Mikrop kapan yaranın üzerine döktüğü sıvıyla Beyazıt daha çok kendini sıkarken Hüma artık dayanamadı ve ayağa kalktı. Doktor müdahale etmeye çalışırken Hüma'nın hıçkırıkları ile dikkati dağılıyordu. Bedirhan bunu fark etti ve yanında ağlayan yengesine doğru yürüdü. Öyle bir haldeydi ki gören kırk yıllık kocası ölmüş sanırdı. İlk defa yengesine duyduğu öfkeyi bir kenara bıraktı. Zira şuan merhametinin katsayısı artmıştı. Neredeyse yaralanan ağabeyine değil, yengesine daha çok üzülecekti.

Hüma'nın omzuna elini koydu ve onu bir kardeş gibi göğsüne bastırdı.

"Tamam bak, sadece bir sıyrık. Merak etme bununla ölmez." diye merhametli bir tınıda konuştu.

"Ama çok canı acıyor Bedirhan, baksana çok acı çekiyor." Kekeleyerek hıçkırıkları arasından konuşan yengesinin kolunu sıvazladı ve yavaş yavaş odadan çıkardı. Kapıyı da arka-

larından kapattıktan sonra "O daha büyük yaralanmalar gördü. Sadece biraz fazla kan kaybetti. Yarın ayağa kalkar bak görürsün." deyip minik bir tebessüm etti yengesini sakinleştirmeye çalışırken.

"Benim yüzümden oldu, kahretsin Bedirhan benim yüzümden bu halde." derken daha şiddetli ağlamaya başladı Hüma.

"Yenge, senin yüzünden falan değil. Kendini boşuna suçlama." derken sesi itiraz istemiyordu ve Hüma'ya ilk defa yenge dediğini kendi bile fark etmemişti. Aile içinde buzlar yavaş yavaş eriyordu...

O sırada kapının önünde dikilen tüm aile hem korkuyla Beyazıt'ın nasıl olduğunu merak ediyor, hem de yengesine düşman olan Bedirhan'ın değişen tavrına hayret ediyorlardı.

Bedirhan yengesini terastaki sedirlere oturttu ve Baran'a da yengesi ile ilgilenmesini belirten bir işaret gönderdi. Bu defa Baran yengesinin yanına gelirken Bedirhan da ailesine döndü. İki gözü iki çeşme ağlayan Sevcan Hanım ve yade Güşa çoktan harap olmuştu.

"Korkmayın yade sadece kolundan yaralandı. Kurşun sıyırmış. Ama biraz fazla oyalandınca hem çok kan kaybetti, hem de yarası enfeksiyon kapmış. Doktor ilgileniyor, yarına kendine gelir." dedikten sonra tekrar içeri girdi.

Durum tıpkı Bedirhan'ın dediği gibi olmuş, doktor da onunla aynı cümleleri kurmuştu. Yarasını sardıktan sonra Beyazıt uyurken doktor gerekenleri yapmış ve konaktan ayrılmıştı. Bedirhan zoraki tüm aileyi odalarına gitmeleri için ikna ettiğinde saat gece yarısı üçü geçiyordu.

Konak sessizleşince Bedirhan bitkin bir şekilde bıraktığı yerde oturan yengesine baktı. Arkadaşı Cansu da yanındaydı. Karnı açlıktan zil çalarken mutfağa doğru ilerledi ve kendisine bir sandviç hazırladı. Daha sonra yengesinin de gün boyu bir şey yemediğini hatırlayınca ona da bir sandviç hazırladı. Ama

bu sefer de Cansu vardı yanlarında. Bedirhan durup düşündükten sonra 'o cadiya yemek hazırlayacağıma kendimi ko-naktan atarım daha iyi' diye söylene söylene mutfaktan çıktı ve derin bir nefes alıp Hüma ve Cansu'nun yanına yaklaştı.

"Bugün hiçbir şey yememişsin. Ağabeyim duyarsa önce seni, sonra bizi vurur valla." diyerek tepsiyi önlerindeki masaya bıraktı. Hüma, Bedirhan'ın tavırlarının dünyanın kendi ek-seni etrafında dönmesine bile taş çıkaracak kadar, değiştiğini fark etti. Fakat şu an bunu düşünecek hali olmadığı için es geçti.

Yengesinin hala yemediğini gören Bedirhan "Bak bir gün de zayıflamışsın, ağabeyim zayıf hatun sevmez ben söyleyeyim." diye takıldıktan sonra yengesinin tebessüm ettiğini gördü. Tam elini uzatıp ekmeğin birini Hüma'ya verip, birini de kendi alacakken Cansu ondan önce davranıp ekmekleri kavradı ve birini Hüma'ya uzatırken diğerini de kendi ısırmaya başladı.

"Ayy çok acıkmışım valla iyi oldu bu." diyerek ekmeğinden bir ısırık daha alıp zaferle sırttı. Bedirhan ise yine şokla kalakalmıştı. Bu kız manyaktı, evet evet kesinlikle manyaktı. İnsan biraz çekinirdi değil mi?

O içinden söylenirken güzel ekmeğinin son lokmaları kalmıştı sadece. Hüma ekmeği yiyebildiği kadar yedikten sonra yerinden kalktı ve sessizce iyi geceler dileyerek odasına geçti. Cansu ve Bedirhan gergin bir şekilde otururken sessizliği sadece Cansu'nun ekmeğe karşı çıkardığı beğeni mırıltıları bozuyordu.

"Aferin bu işlerden anlıyormuşsun." diyerek Bedirhan'a ilk laf soker Cansu oldu.

"Ne anlaması be saçmalama!"

Cansu o an yüzüne çok ciddi bir ifade kondurdu ve sanki bir devlet meselesi konuşur edasıyla Bedirhan'a baktı. Bedirhan da o an kızıdaki anlık ciddileşmeyi gözünden kaçırmadı.

"Sana bir şey soracağım."

Bedirhan belli etmese de bir an çok heyecanlanmıştı.

Acaba ne soracaktı ki gecenin bir yarısı bu kadar ciddi ciddi derken, kafasından kurmaya başladı. 'Kesin bu kız benden hoşlandı, sevgilim olup olmadığını soracak, belki de telefon numaramı ister.' diye düşünürken "Tabi sor." diye yanıtladı heyecan akıtan sesi ile. Sırtan Cansu derin bir nefes aldı.

"Pilav yapmayı biliyor musun?"

"Ne?"

"Pilav diyorum, güzel pilav yapar mısın?"

Bedirhan duydukları ile bugün çatışmada bile bu kadar gerilmediğini fark edip dişlerinin arasından soludu.

"Ne pilavı lan, manyak mısın?"

Cansu yalandan üzülür gibi bir nefes verip ayağa kalktı ve elindeki peçete ile ağzını silip tepsiye bıraktı.

"Tühh, güzel pilav yapsaydın ben kesin alırdım seni!" diyerek adama gecenin üçünde son golü attı ve ardında sinirden kuduran bir adet Bedirhan bırakarak sırtı sırtı merdivenleri inip odasına geçti.

Hüma, odaya girdiğinde Beyazıt kolu sarılı bir vaziyette uyuyordu. Kapının ağzında biraz bekledikten sonra bir Beyazıt'a bir de yatağın karşısındaki büyük koltuğa bakıp derin bir nefes verdi. Koltuk hiç rahat ve cazip görünmüyordu şu an. Daha doğrusu Beyazıt'ın yanına kıvrılmak için güzel bir bahane de olabilirdi bu.

Sessiz olmaya dikkat ederek gidip, resmi kostümü olan Tom ve Jerry'li pijamalarını giydi. Yavaş yavaş yatağa yaklaştı ve pikeyi kaldırıp usulca narin bedenini Beyazıt'ın yanına bıraktı. Yüzü ona dönük bir şekilde kıvrılırken bugün yaşadığı acıyı bir tek ikizinin ölümünde yaşadığını fark etti. Uyku- lu ve yorgun gözleri Beyazıt'ın çehresinde gezinirken neden böyle hissettiğine dair kendini sorgulamadı bile. Zira sabaha

kadar düşünse o buhranın içinden çıkamayacağını biliyordu. Şu an yanında uyuyan adam bünyesini, aklını, fikrini alt üst ediyordu... Sabah nasıl olsa Beyazıt'tan önce uyanırım diye- rek kocasına biraz daha sokuldu ve huzurla gözlerini kapattı.

Olaylı gecenin ardından Mardin'in semasından dağılan karanlık, kendini aydınlık ve iç ısıtacak bir havaya bırakırken Hüma yüzünde hissettiği tüy gibi dokunuşlarla kıpırdandı. Işık göz kapaklarını zorlarken dokunuşları daha çok hissetme- ye başladı. Kirpiklerini yavaşça birbirinden ayırıp kara gözle- rini meydana çıkardığında Beyazıt'ın yüzünü ona dönmüş ol- duğunu ve sağ elini naifçe yanaklarında gezdirdiğini fark etti.

Tabi kendi bunun doğruluğuna ihtimal vermediği için rüyada olduğunu sanıp hiçbir tepki vermeden gözlerini tek- rar kapattı. Birkaç saniye bekledi ama ne yüzüne vuran nefes ne de yanağındaki el yokluğunu hissettirmişti. İşte o an rüya- da olmadığını anladı ve bu defa gözlerini, yerlerinden fırlayıp Mardin sınırından çıkacakmış gibi açtı.

Bu sefer yüzüne vuran nefes, yanağında naifçe gezinen büyük bir el, bir de karşısında ona tebessüm eden bir adet Beyazıt vardı. Nefesini bile tuttuğunu fark edemezken koca- sının sesini duydu. "Nefes al Hüma, genelde insanlar bunu yaparlar." diyerek alay edip tebessümünü biraz daha geniş- letti adam.

Beyazıt'ın uyku sersemliği ile değişen sesinin, dünyanın sekizinci harikası olduğunu falan sanmıştı o an Hüma. Daha sonra ne söylediğini idrak etti ve nefesini koy verip yerin- den sıçradı.

"Şey ben şey, şey yapmıştım da ondan senin yanına şey yaptım." diyerek cümlelerin tüm öğelerini unutup saçma sa- pan bir söz treni sıraladı. İşte o an Beyazıt sağlam olan kolunu uzatıp tek hamleyle Hüma'yı göğsüne çekti.

Şu an çizgi film karakterli pijamaları, dağınık saçları, uyuklu gözleri, paniklemiş surat ifadesi ve ne dediğini henüz çözeme- diği cümleleriyle ne kadar tatlı görüldüğünden haberi var mıy-

dı bu kadının? Tabi ki yoktu. Zira şu an utançtan başını kuma gömer gibi, Beyazıt'ın çıplak göğsüne gömmekle meşguldü.

Bir dakika çıplak, çıplak mıydı o diyerek içindeki sesin ilk defa hayırlı bir işe yaramasına teşekkür etti. Ardından ateşe değmiş gibi ellerini ve yüzünü hemen geri çekti.

İçinde büyük bir karmaşa yaşayıp sabah sabah bilmem kaçınıcı kez tekrarladığı saçmalıklara son verdi. Ve Beyazıt'ın çıplak göğsünden zoraki gözlerini kaçırdı. Yanakları pembenin her türlü evresini barındırırken yatağın üzerinde oturur pozisyonda kalakaldı.

Beyazıt yüzünden silemediği sırtıma ile karısını izliyordu. Mest olmuşçasına fısıldadı.

"Günaydın Hüma."

"Şey... Günaydın."

"Her sabah bu kadar aksiyonlu mu kalkarsın, yoksa bana özel mi?"

Bunu sorarken gülmemek için dudaklarını ısırmaya başlamıştı Beyazıt.

"Yok, sadece senle yatınca... Yani senle yatmayınca normalim. Yani biz normalde senle yatmadığımız için ben hep normalim. Ya da ben hiç normal değilim Beyazıt!" diye yine saçmalama konusunda bir şampiyonluk kazanmıştı Hüma. Bu zaferden memnun olmamışçasına büyük bir of çekip, dizlerinin üzerinde elleriyle oynamaya başlamıştı bile. Bu adam dengesini yıkmak için kepçe falan mı kullanıyordu acaba?

Beyazıt ise hayatında ilk defa televizyon gören bir çocuk edasındaydı. Yayınlanan siyah beyaz filmi izler gibi nefes almadan Hüma'nın bilinçsiz şirinliklerini izliyordu.

Şirinler filmindeki 'şirine' acaba Hüma olabilir miydi? Bunu düşündükten sonra aklına gelen ayrıntıyla kaşlarını çatarken "Ne işi var lan o kadar erkek şirinin arasında!" diye söylendi. Şu an karısını olmayan çizgi film karakterlerinden mi kıskanıyordu? Yok daha neler! Sadece lafın gelişi idi o...

Yerinden yavaşça doğrulup, sırtını yatağın başlığına dayadı. Elini uzatıp Hüma'yı da dibine kadar çekti. Hüma burnunun dibinde kısık kısık nefes alırken, gözlerine değen gözler ile tek tek ateşe verdi adamın yüreğinin zerrelerini. Hüma'nın kara gözlerine bakınca, ateşin kırmızı değil de, siyah olma ihtimali var mıydı diye düşündü Beyazıt. Zira bu kadın yakıyordu!

Sağ elini ürkütmeden kadının yanağına koydu ve gözlerindeki mühürleşmeyi bozmadan sordu. Fakat aynı anda, aynı şeyleri hisseden Hüma'nın da dilinden aynı kelimeler döküldü...

"Bana ne yapıyorsun kadın?"

"Bana ne yapıyorsun adam?"

Birbirlerinin göz bebeklerine bakıp, kalplerine dokunurken zaman onlardan bir haber dönüyordu. Nefesleri yüzlerinde ferah bir esinti bırakırken, birbirlerini hareleriyle sarıyorlardı.

İki kırık yürek, birbirlerine verecek bir yanıt bulamamışken sadece gözlerine seyri-âlem yaptırmakla yetindi. İkisinin de sorduğu sorular ve karşılığında buldukları sessizlik aynıydı. Bu sessizlik sürerken Beyazıt'ın engel olamadığı dürtüler kalbinde baş göstermişti. Şu an tek yapmak istediği karısının utançtan dişlerinin arasında hırpaladığı dudaklara kapanmaktı. Daha önce hiçbir kadını öpmemiş gibi, bu duyguları yaşamamış gibi atıyordu kalbi. Belki de yaşamamıştı böylesini...

Yüzüne çarpan nefese biraz daha yaklaştı ve daha önce tadına bir kez vardığı dudaklara naifçe tekrar değdirdi dudaklarını. Bu his neydi böyle? Annesinin sütüne hasret bir bebek, çölde susayan bir bedevi gibi açlıkla tattı karısının küçük dudaklarını. Hüma ise yeni yeni tattığı bu duygularla nasıl baş edeceğini bilemeden kapattı yine siyah gözlerini. Düşünme yetisi şu an Mardin sınırlarından çıkmıştı belli ki. Karnında hissettiği kıpırtılarla, o kitaplarda anlatılan kelebeklerin tam da bu olduğunu düşünüyordu. Ta ki evde bir takım bağrışlar duyana kadar...

Duyduğu seslerle ilk kendine gelen ve korkuyla geri çekilen Hüma oldu. İkisi de ne olduğunu bilemezken Hüma yerinden sıçrayıp ayağa kalktı. Kulaklarına Cansu'nun tiz sesi gelirken hemen kapıya yöneldi. Fakat Beyazıt'ın gür sesiyle durmak zorunda kaldı.

"Hüma!"

Az önceki naif hareketlerinin aksine şimdi son derece sert ve otoriter bir sese ev sahipliği yapan kocasına döndü. "Böyle çıkamazsın, üzerini değiştir!"

Hüma duyduklarıyla bakışlarını kendine çevirip pijamalarıyla olduğunu anladı. Hemen giyinme odasına koşup, eline ilk gelen şeyleri üzerine geçirdi. Daha sonra kapıdan çıktığı gibi merdivenleri inmeye başladı. O koşar adım inerken artan sesler konakta yankılanıyordu.

Gördüğü manzara ile yaptığı paniğin yersiz olduğunu anlarken yavaşlattı hareketlerini. Cansu avlunun tam ortasında durmuş, elini beline koymuş ve en çirkef anlarından birine bürünmüştü. Üstelik karşısındaki Bedirhan'a ölümcül bakışlar atıyordu. Bedirhan ise kaşlarını çatmış ve her zaman ki sinirli ifadesiyle karşılık veriyordu ona. Mutfak kapısındaki yardımcılar ve Zelal de gülmemek için ellerini ağızlarına kapatmışlar, kendilerine hâkim olmaya çalışıyorlardı. Bu manzarayı kollarını birleştirerek birinci kattaki avludan izleyen Baran ise alenen sırıtıyordu. Cansu'nun cırlaması ile tekrar ikiliye döndü Hüma.

"Bana bak, vallahi ağa mağa dinlemem elimde kalırsın ya versene tostumu."

"Gel bakalım kim kimin elinde kalıyor bücür!"

"Sen, sen bana mı bücür dedin? O ekmek yerine vallahi seni tosta basarım, görürsün o zaman bücürü. Ukala herif." diye Bedirhan'a çemkirirken bunu yapabilecek kadar psikopat ve gözü dönmüş görünüyordu Cansu. Tabi bu psikopatlık Bedirhan'a sökmezdi o ayrı mesele.

Cansu ve Bedirhan birbirlerinin kanını emecekmiş gibi bakışmaya devam ederken Hüma, Zelal' e yaklaştı.

"Ne oluyor burada, ne bu cümbüş?"

Zelal gülememek için ağzına kapattığı elini çekip yengesine döndü.

"Valla yenge dün Cansu abla ağabeyimin sandviçini mi ne almış. Bedirhan ağabeyim de buna inat Cansu ablanın tostunu çaldı. Ekmek muharebesi anlayacağın." Duydukları ile kısıp kısıp gülen ev halkının aksine derin bir kahkaha atan Hüma bakışları üzerine topladı. Daha sonra kendini bastırıp, ciddileşerek ikiliye döndü.

"Çocuk musunuz Allah aşkına? Cansu git sende bir tane daha yap kendine."

Cansu, annesine oyuncağını çalan arkadaşını şikâyet eder gibi Hüma'ya yakındı.

"Ya Hüma ama ben çok acıkmıştım. Bu adam tostumu çaldı."

Kendine taş geldiğini anlayan Bedirhan, tostunun son lokmasını da ağzına atıp ellerini çırpı ve yengesine döndü. "Valla o da dün benim ekmeğimi aldı, aç aç uyudum bunun yüzünden! Ödeşmiş olduk. Hem beceriksiz bu, hiç güzel olmamış." Bedirhan bunları söylerken tostunu son kırıntısına kadar yemiş olması ayrı bir ironiydi.

Şu an ikisi de komedi filminden fırlamış karakterler gibi duruyordu. Ama bu komedi havası Beyazıt'ın merdivenlerde görünüp, şuh sesini duyurmasıyla son buldu.

"Ne oluyor burada?" Üzerine geçirdiği siyah tişört ve altında yine siyah eşofmanı ile ağır ağır merdivenlerden iniyordu. Kolundaki beyaz sargı bezi hariç yine siyahlara bürünmüştü.

O avluya ulaştığında, Cansu bile kendinden hiç beklenmeyen bir ciddiyete bürünürken, herkes girecek delik aramaya başlamıştı. Zira çünkü korkutucu ve sinirli halleri kimse'nin aklından çıkmamıştı. Beyazıt'ın her zaman çatık kaşlı ve

sinirli olmasına zaten alıştı ev halkı. Yalnız dünkü öfkesi diğerlerini stajyer bırakacak türdendi. Tabi herkes yine durumu aynı sanırken Beyazıt, kendinden beklenmeyen sakin bir ses tonuyla tekrar sordu.

"Eee cevap vermeyecek misiniz?"

"Hiç, önemli bir şey yok."

Onu cevaplayan Hüma oldu. Bu evde Beyazıt'ın gözlerine korkusuzca bakabilen bir Allah kulu varsa o da kesinlikle Hüma'ydı. Tabi bu dik duruş için az önce yaşadığı özel anların aklını kurcalamaması için büyük bir çaba sarf etmişti.

Az önceki sakin ve ürkek ceylanın tekrar vahşi bir dişi aslana dönüştüğünü ve kendisine korkusuzca baktığını gören Beyazıt, gülümsemesini içinde tutmaya çalışarak başını iki yana salladı.

"Eeee kahvaltı hazır değil mi hala?" diyerek konuyu dağıtmaya çalışan Hüma, mutfaktan çıkan Beyazıt'ın yengesi ile gerilmeden edemedi. "Sizin güzellik uykunuzdan uyanmanızı bekledik Hüma Hanım! Saat 11 olmuş. Bu evin bir düzeni var. Bu evde en geç 8 de yapılır kahvaltı!" derken çirkefligi her daim yanında taşıdığı bir silah gibiydi Hanife Hanım'ın.

Hüma duydukları ile inanamıyormuş gibi Hanife Hanım'a bakarken Beyazıt, kaşlarını olabildiğince çatarak yengesine döndü. "Kendi evimde karımla kaç kade yatacağımın hesabını mı vereceğim yenge?"

Beyazıt'ın savunma içgüdüleriyle söylediği sözler yengesinin kırmızıyı kendine renk seçmesine sebep olurken, buna bozulan Füsün'un da rengi annesinin yüzüyle aynı tonu taşımaya başlamıştı.

"Yok ağam estağfurullah, ben acıkmışsınızdır diye söyledim." Hanife Hanım'ın samimiyetsizce kurduğu cümle Beyazıt'ın yüzünü buruşturmasına yeterken cevap vermeye tenezzül etmeden Baran'a döndü.

"Annemler nerede Baran?"

"Yademin taaa bebelik arkadaşı ölmüş. İlla ki cenazesine gideceğim diye tutturdu. Annemlerde yalnız bırakmamak için onunla gitti."

Duydukları ile tamam manasında başını salladı Beyazıt. Sabah ki cümbüşten, anne ve babasının evde olmadığını anlaması zor olmamıştı. Hanımlar hep birlikte mutfağa girip hızlı bir şekilde kahvaltı hazırlarken Beyazıt'ta yanına oturan Baran ve Bedirhan'a döndü.

"Dün ki köpekleri temizlediniz inşallah."

"Merak etme ağabey, hepsi Mardin'e ayak bile basmaz bundan sonra. Berdan iti de hastane de anasından doğduğuna pişman olmuştur." Beyazıt Baran'ı yine başını sallayarak onayladıktan sonra çalan telefonu ile ayağa kalktı. Arkadaşı Ferit arıyordu. Telefonu açarken arka bahçeye doğru yürümeye başlamıştı.

"Efendim Ferit?"

"Ooo ağam, yaralanmışız. Yoksa formumuzdan mı düşünüyoruz?" diyerek takıldı Ferit.

"Formdan düşmediğimi kanıtlamamı istemezsen kapa çenenin Ferit!"

Duydukları ile kahkahası telefonun öbür ucunda duyulan Ferit birkaç saniye sonra ciddileşerek tekrar konuştu. "Şaka bir yana geçmiş olsun bremin. Ama madem o iti temizlemeye gidiyorsun, beni niye çağırılmıyorsun ulan?"

Beyazıt sırtıttı. "Lan çoluklu çocuklu adamsın ne işin var çatışmada. Emekli oldun sen artık." derken takılma sırası kendisindeydi.

"Hadi oradan, ne emeklisi! Maria ile size geleceğiz. Gösteririm o zaman kim emekli."

"Buyurun gelin bremin. Hem Hüma ile Maria da tanışmış olur." İkili bir müddet daha sohbet etikten sonra vedalaşarak telefonu kapattı.

Sakin bir şekilde geçen kahvaltıda herkesin neşesi yerindeydi. Bir tek Hanife Hanım sabah yediği azardan sonra kendine gelememişti. Ama bunun acısını çıkartmaya çoktan hazırды.

“Ağam, bugün Dilçem’in odasını temizleteyim.”

Kahvaltı sofrasının ortasına buz dağı düşmüş gibi kalandı herkes. Hüma, elindeki bardağı titreyen elleriyle zorlukla masaya bırakabildi. Boğazına diken misali batan bir şeyler vardı ama adını koyamıyordu. Hanife Hanım sırtarak sözlerine devam etti.

“Beyazıt Ağam, Dilçem Hanım’ın odasıyla hala ilgilenir de...”

Hüma’nın rengi atmış halini ilk fark eden Cansu oldu. Gözlerini kapatıp açarak sakın olması için onu uyarıyordu. Beyazıt ise elindeki çatalı sertçe masaya fırlatıp yengesine döndü.

“Konuşulacak laf var, konuşulmayacak laf var Hanife Hanım! Haddini aşıyorsun!”

Hanife Hanım, masum bir ifadeye bürünürken “Ben kötü bir şey söylemedim ki.” dedi. Hüma tam masadan kalkmak üzereyken Zelal elinden tutup onu durdurdu. İlk defa büründüğü ciddiyet ile Hüma’ya gitmemesini söylemeye çalışıyordu. Hüma, düşünecek durumda değildi ve görümcesinin onu yönlendirmesine izin verdi. Fakat Beyazıt ile bir daha göz teması kurmadı.

Zelal, masadaki gerginliği bozarak “Cansu abla sen ne zaman dönüyorsun?” diye sorunca bakışlar Cansu da toplandı. Tabi bu listede ilk sırayı Bedirhan’ın bakışları alıyordu. Kendisi işler için bugün İstanbul’a gidecekti ve geldiğinde bu cadı gitmiş olurdu nasıl olsa.

“Bugün dönüyorum canım, birkaç saat sonra bineceğim uçağa.” Duydukları ile son lokmasını yutan Beyazıt, karısının arkadaşına döndü. “Bugün Bedirhan da İstanbul’a gidiyor. Birlikte gidersiniz o zaman.” dediğinde Bedirhan ve Cansu’dan aynı anda ses yükseldi.

"Hayatta olmaz!"

"Hayatta olmaz!"

Beyazıt gözlerini kısıp ikisi üzerinde bakışlarını çevirirken sordu. "O nedenmiş?"

"Ağabey, ben akşam giderim ondan yani." diyerek paçayı sıyırmaya çalışan Bedirhan, Beyazıt'ın öfkesine maruz kalmak istemiyordu.

"Ne fark eder Bedirhan? Birlikte binin uçağa işte hem Cansu da tek kalmamış olur." Sesi itiraz istemeyen bir tondaydı. Bedirhan bunu bildiği için çaresizce kabullenirken, Cansu tam itiraz etmek için ağzını açmıştı ki Beyazıt'ın tehditkâr bakışlarıyla tekrar kapamak zorunda kaldı.

Yapılan kahvaltının ardından Cansu, eşyalarını toplamak için odasına geçerken Hüma da kendi odasına çıkmıştı. Odaya giren Beyazıt ile bakışları donuklaştı ve gözlerini kaçırarak banyoya yöneldi.

"Hüma?" Otoriter ses kulaklarını doldururken duymazlıktan gelip banyoya gireceği sırada Beyazıt kolundan tuttu.

"Biraz konuşalım mı?"

"Konuşulacak bir şey yok Beyazıt." derken sesi kendisinin bile beklemediği kadar soğuk çıkmıştı.

"Hüma, bak daha sabah seninle yaşadıklarımız..." derken Hüma sözünü tamamlamasına izin vermedi ve kolunu Beyazıt'ın büyük elinden kurtardı.

"Yaşadıklarımızı unut Beyazıt. Hiç olmamış say, zira ben öyle yapacağım. Bir anlık hataydı. Ve asla tekrarlanmayacak, biz seninle bir sene sonra boşanacağ..."

Bu defa onun sözünü kesen Beyazıt oldu. Hüma'yı kolundan tuttuğu gibi dibine çekerken aralarında mesafe bırakmamıştı ve sabah huzur veren nefesi bu defa yüzüne vururken Hüma'yı korkutmuştu. Çattığı kaşları tehlike fermanı okurken kısık ama kızgın sesi ile konuştu.

"Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu Hüma? Ne demek bir anlık hataydı."

"Bir anlık hataydı işte, bırak kolumu!"

"Sabah sabah yine formundasın. Beni çıldırtmak için enerji içeceği falan mı alıyorsun sen!" Hüma Beyazıt'ın yüz ifadesinden ürkerken, gururu geri adım atmasını engelledi.

"Bırak kolumu! Bu evlilik bir anlaşma ve bir yıl sonra bitecek. Ne bekliyordun, beni öptün diye evcilik oyunumuzun gerçek olacağını falan mı?"

Beyazıt inanamıyormuş gibi Hüma'ya bakarken duyduklarını hazmetmeye çalıştı. Fakat yenilir yutulur cinsten değildi. Bu kadın, sabah ömrünü feda edebilecek kadar güzel anları yaşadığı kadın olamazdı. Bir insan birden bu kadar değişemezdi. Öfkesi bütün bedenine iğne gibi batarken sakın kalmaya çalıştı. Zira bu adamı öfkelendirmek en afilisinden intihar sebebiydi. Hüma ise intihar şeklini Beyazıt'ın ölüm gibi bakan gözlerinden tadıyordu.

"Sevmediğim bir adamla evli kalacağımı mı sanıyorsun? Uzak dur benden Beyazıt!"

Beyazıt, sinirden dişlerini sıkarken son duydukları patlama noktası oldu artık. Sertçe Hüma'nın kolunu bırakırken kurşun yarası aldığı kolunu kaldırdı ve yumruk yaptığı elini hırsıyla yanlarındaki aynaya geçirdi.

"Allah kahretsin!" diye bağırırken sargılı yarası kırmızı lekeyle ıslanmıştı çoktan. Hüma korkuyla kocasına yaklaşıırken, Beyazıt aniden ona döndü. Öfkeyle harmanlanmış kırılgan bakışlarını bir ok gibi fırlattıktan sonra kapıyı çarpıp odadan çıktı. Merdivenlerden koşar adım inerken beyaz sargı bezini kırmızıya boyayan yarası ve sızlayan eli umurunda bile değildi. Kapıya çıkıp hemen arabasına atladı ve sağlam olan kolu ile çalıştırıp gaza bastı.

Hüma ise yatağın üzerine oturup başını elleri arasına aldı. Bu adam Mardin'in gecesinden bile daha karanlıktı. Sa-

bah ki sözleri söyleyen adam, ona naifçe dokunan ve kırılacak bir cam parçası gibi bakan Beyazıt olamazdı. Bir süre boş boş duvarı izledikten sonra kendine gelmeye çalıştı. Ne kadar başarılı olur bilinmez ama odada fazla kaldığını bildiği için gönülsüzce çıktı. Merdivenlerden indiğinde Cansu'nun elinde küçük valizi ile onu beklediğini gördü. Arkadaşının gitmesini istemiyordu. Hele şu an ona o kadar ihtiyacı vardı ki...

Ama uzatıp onu da kendi derdiyle boğmak istemiyordu. Siyah gözleri biriken yaşlardan dolayı ay parçası gibi ışıldarken arkadaşına yaklaştı. Ve kollarını sımsıkı ona sardığında konuştu.

"Keşke biraz daha kalsaydın. Doyamadım sana."

"Hüma kuşum bende sana doyamadım ama temelli de gelmedim. Artık gitmem lazım."

Hüma, anlayışla başını salladı. Arkadaşının zor şartlar altında yaşadığını biliyordu. Her zaman maddi manevi destekçisiydi arkadaşının ama Cansu maddi kısımları pek kabul etmiyordu. Hüma'nın bir abla gibi onun yanında olması yetiyordu. Annesiz ve babasız olmasını, ablalık yaparak unutturmaya çalışmıştı yıllarca.

"Annemlere çok selam söyle. Onları benim yerime tek tek öp tamam mı?" derken kuyudan çekilen sular bardağı taşır-mış ve Hüma'nın göz pınarlarından su taneleri dökülmeye başlamıştı. Yanlarına gelen Bedirhan'ı gören Cansu yavaşça ayrıldı arkadaşından.

Cenazeden dönen evin büyükleriyle de saygıyla vedalaştıktan sonra Bedirhan ve Cansu konaktan ayrıldılar. Uçakta bir birlerini çıldırtmak için güzel zamanları olacaktı...

Konaktaki herkes bir yere dağılırken Hüma ve Zelal avluda baş başa kalmışlardı. Gelin görünce sessizce otururken Hüma dalgın dalgın karşıya bakan Zelal'e döndü.

"Sence o adama ne yapmışlardır?"

"Bee... Berdan'a mı?" Hüma, görüncesinin kekelemesine

anlam veremezken gözlerine çöken kasvet elle tutulur cinsten olduğunu düşündü.

"Evet, o işte."

"Şey bilmiyorum, yani Beyazıt ağabeyim öldürmekten beter etmiştir eminim." derken dolan gözlerini yengesi görmesin diye kaçırmıştı. Fakat Hüma bir terslik olduğunu anladı. Karşısından kalkıp Zelal'in yanına oturdu. Tam gözlerinin içine bakarken konuştu.

"Canım, sen bu Berdan'ı tanıyor musun?" Zelal duyduklarıyla panik içerisinde dönüp yengesine baktı.

"Yok yok yenge nerden tanıyım?" derken kalkmak için yeltenmişti fakat Hüma onu durdurdu.

"Zelal sen, sen o adama aşık mısın?"

"Sus yenge kurban olayım, şimdi biri duyacak."

İslanmış gözleri bir şeylerin resmini belli etmeye başlamıştı. Ortada harabe bir aşk portresi vardı. Ve bıraktığı enkaz en acı haliyle Hüma'nın karşısında duruyordu. Hüma başını çevirip gelen giden var mı diye etrafa göz attıktan sonra tekrar Zelal'e döndü.

"Canım, sakın ol herkes üst katta. Bana anlatmak ister misin?" derken artık yıllardan beri içinde tuttuğu sırrı daha fazla taşıyamadı Zelal. Ağlaması biraz daha şiddetlenirken teslim olmuş gibi bir iç çekti.

"Ne anlatayım ki yenge? O bizim azılı düşmanımız ben ise onun azılı aşığı..." Bu cümle bütün olanları özetlemeye yetmişti zaten. Zelal devam etti.

"Benim ki imkânsız bir aşk, kötü adama âşık aptal kız anlayacağın."

"Peki, o bunu biliyor mu?"

"Daha önce iki aile arasındaki düşmanlık bu kadar değildi. Ben onun düşmanımız olduğunu bile bilmiyordum. Bir gün okul çıkışı geldi. Nasıl heyecanlandığımı anlatamam. O saniye ne hayaller kurdum, ne umutlar yeşerttim imkânsızlı-

ğımızı bilmeden. Birkaç defa daha geldi beni görmeye. Ama sonradan anladım niyetini. Meğer o benim ağabeyimin düşmanıymış ve tek amacı beni aileme karşı kullanmakmış. Bunu anladıktan sonra görüşmedim bir daha. Uzak durmaya çalıştım. Aptallığıma yandım, kötü adamın aşkıyla kavruldum. Senden başka kimsenin haberi yok. Ben içimde yaşadım. Asla olmayacak bir şeyin hayalini bile kurmuyorum artık. İnan ben bile bu duyguları beslediğim için kendime lanet ettim defalarca ama unutamıyorum yenge, silemiyorum..." derken Hüma ona sarılmıştı ve gözyaşlarını yengesinin göğsünde akıtiyordu artık.

Hüma söyleyecek tek bir söz bulamazken teselli etmek istercesine sırtını okşadı sadece. Konaktan seslerin yükselmeye başlamasıyla hafifçe kendini geri çekti.

"Hadi canım kimse gelmeden git yüzünü yıka. Daha sonra konuşacağız bu konuyu."

Zelal, yengesine bir daha içten sarılıp tebessüm etti. Ağabeyi çok şanslı bir adamdı böyle bir kadına sahip olduğu için. Duygulu ve acılı anlar rafa kaldırılırken Zelal odasına geçti. Hüma da cebindeki telefonu çıkarıp annesini, babasını aradı ve hasret kaldığı yüzlerin, sesleriyle yetinerek acısını unutmaya çalıştı.

Karanlığın bir perde gibi örtülmesiyle, tüm ev halkı hazırlanmaya başlamıştı. Bugün diğer aşiretlerden birinde mevlit vardı. Tüm aile mevlide katılmak için hazırlandıktan sonra Hüma, başının ağrıdığını ve bu yüzden evde kalmak istediğini söylemişti. Beyazıt da ortalıkta görünmediği için itiraz etmeyip gelinlerine müsaade etmişti Güşa Hanım.

Koca konakta tek başına kalan Hüma, Mardin'in semasında beliren kara bulutlar ile odasına çıktı. Şu an en son istediği şey yağmur yağmasıydı. Gök gürültülü, kasvetli havalardan korkuyordu Hüma. Çocukluktan beri fobisiydi ve asla yalnız kalmazdı o zamanlarda. Duyduğu bir şimşek sesi içini titret-

meye yeterken hızlıca odasına girdi. Işığı açıp yatağın üzerine oturdu. Çenesi titremeye başlamıştı bile.

Beyazıt, akşama kadar arabasında oturup Mardin manzarasını izledi. Ailesinin gittiğini öğrendiğinde evde yalnız kalan Hüma ile baş başa kalmamak için biraz daha oyalanmaya karar verdi. Arabasının camlarına şiddeti artan yağmur ağır darbeler indirirken o gözlerini kapatıp yağmurun huzur veren sesini dinlemeye başladı. Ta ki telefonu çalana kadar...

Eline aldığı telefonun ekranında Hüma'nın numarasını görünce şaşırmadan edemedi. Fakat sabah duyduğu sözlerin siniri hala bünyesinde barınıyordu. Bu yüzden telefonu meşgule alıp yanındaki koltuğa bıraktı. Aradan geçen birkaç dakikanın ardından telefon tekrar çaldı. Bu defa dayanamayıp açtı ve kulağına götürdü.

"Be-Beyazıt..."

Beyazıt, Hüma'nın hıçkırığını duyar duymaz arabayı çalıştırdı. Hüma'nın sesi net gelmemiş ve telefon kapanmıştı. Kaygan yollara aldırmadan son sürat konağa sürdü. O sırada Hüma'yı da aramaya devam ediyordu fakat cevap veren yoktu.

Konağın önüne geldiğinde sert bir frenle lastikleri bağırarak arabayı durdurdu ve hemen içeri koştu.

"Hümaa!"

Kapıdan girer girmez bağırdı ama yanıt veren yoktu. Karanlığa ve sessizliğe gömülmüş konağın avlusunu gökyüzünde çakan şimşek aydınlatıyordu sadece. Hızla merdivenlere yönelip basamakları üzer beşer çıkarken ıslanmasını umursamadan "Hüma!" diye seslenerek odaya koştu.

Aydınlık odaya girdiğinde boş olması daha çok paniklemesine neden olurken yatağın üzerinde çalıp duran telefon dikkatini çekti. Ve daha sonrasında Hüma'nın hıçkırıkları telefonun sesini bastırdı. Hızla banyoya yönelip kapalı kapıyı açtı. "Hüma?"

Gördüğü manzara kalbine binlerce kaktüs batmasına ne-

den oldu. İçi paramparça olurken karısının yanında diz çöktü hemen. Hüma, banyodaki kabinin içine girmiş, dizlerini karına doğru çekip oturmuştu. Bir yandan ellerini kulaklarına bastırırken bir yandan da sarsıla sarsıla ağlıyordu. Kendi sesinden Beyazıt'ın geldiğini bile anlamamıştı. Omzuna dokunan ellerle irkilip bir çığlık attığı sırada gelenin Beyazıt olduğunu anladı.

Bir saniye bile beklemeden kollarını Beyazıt'a sarıp daha şiddetli ağlamaya başladı. Bir yere kaçacakmış gibi sımsıkı doladığı kollarını kıpırdatmazken Beyazıt'ın dinginleştirici sesini işitti.

"Tamam güzelim, korkma bak buradayım." Hüma'nın cevabı ise mümkünmüş gibi daha çok sarılmak olmuştu. Bir gök gürültüsü daha kulak zarlarını çınlatırken Hüma sessiz bir çığlık daha attı.

Beyazıt yaralı kolunu umursamadan krize giren karısının naif bedenini kucağına aldı ve yatağa taşıdı. O geri çekilirken Hüma aniden elini tuttu ve yalvarırcasına "Gitme ne olur." diye konuştu. Beyazıt zaten onu bu halde bırakıp hiçbir yere gidemezdi. Hüma'nın hıçkırarak ağlaması devam ederken yatağa geçip sırtını başlığa dayadı ve karısını göğsüne yatırıp, cennetten bahsedilen bir mucize gibi olan saçlarına derin bir öpücük bıraktı.

Ağlamaları artık iç çekmeye dönüşen Hüma adamın yürek yangınına körüklerken içine katmak istercesine biraz daha kendine çekti Beyazıt...

"Özür dilerim..." Başına konan bir öpücük daha Hüma'nın daha fazla sakinleşmesine neden olurken, gök gürültüsü azalmış ve dışarıda sadece yağmur sesleri kalmıştı. Kadın ve adamın kokusu birlerinin üzerlerine sinerken, ikisi de hiç doymayacak gibi çekti kokularını.

Hüma içli bir şekilde burnunu çektiğinde iyice sakinleşmişti. Beyazıt, dayamayarak Hüma'nın çenesinden tutup yüzüne bakmasını sağladı.

“Sen ağladığında yüreğime kar yağıyor be kadın, ayazında üşüyorum. Üstelik neden böyle hissettiğimi bile bilmiyorum...” Duydukları ile Beyazıt’ın gözlerine daha derin bakan Hüma tebessümünü gizleyemedi. Bir an bu adamdan nefret ederken, bir an huzurun kucagında buluyordu kendini.

Düşünceleri aklını sararken yerinden doğruldu. Eline aldığı tokayla uzun saçlarını gelişi güzel toplayıp giyinme odasına geçti. O çıkar çıkmaz Beyazıt üzerinde şöyle bir göz gezdirip tebessüm etti. Hüma buna bozulurken şiş gözleri ile çemkirdi.

“Ne var pijama giyen insan görmedin mi hiç?”

Utangaçlığı yerini hırçınlığına bırakmıştı bile. Beyazıt bu kadının ani duygu değişimlerine hayran kalırken ellerini kumaş pantolonunu ceplerine sokup gülümsemesini genişletti. Hüma ise o an iki dudağına yerleştirdiği tebessüme odaklanmıştı. Allah’ım bu adam ne güzel gülüyordu öyle!

“Yok, pijama giyen gördüm de sen kadar çizgi film karakterli pijama müptelası görmedim açıkçası.”

“He çok pijamalı kadın gördün yani?” diyerek tek kaşını kaldıran Hüma, Beyazıt’ı mest etmişti bile. Pijamalı Hüma tatlıyken, kıskanç pijamalı Hüma daha bir tatlı oluyordu sanki.

Beyazıt elleri cebinde Hüma’ya doğru yürürken Hüma geri adım atma dürtüsünü bastırıp çivilenmiş gibi sabit kaldı. Dibine kadar giren adam kokusunu da beraberinde getirirken Hüma iç çekmemek için bütün iradesini greve çağırmıştı bile.

“Ne o kıskanıyor musun yoksa?”

“Ben mi, seni mi? Ne kıskanacağım seni! Ayrıca ben akrep burcuyum, kıskançlık benim yapımda yok bir kere!” derken gözlerini kaçırıp Beyazıt’ın burçların özellikleri hakkında bilgi sahibi olmamasını diledi. Zira akrep kadını demek, kıskançlık demekti. Ama bunu Beyazıt’ın bilmesine gerek yoktu.

Beyazıt şuh sesiyle fısıltı gibi “Hımmmm...” derken, o an söylediği yalanı falan unuttu ve neredeyse kendini tutamayıp bir daha söyle be adam diyecekti.

Hüma, etraflarını her defasında saran yoğun duygu sarmaşığını bozup yatağa yöneldi. O sırada da Beyazıt kapıya doğru yürümeye başladı. Hüma kocasının çıkacağını anladığında kalbine çöken ağırlığın dilinden taşmasını engelleyemedi.

"O-onun odasında mı yatacaksın?" Beyazıt tam kapı kolunu tutmuşken karısının kekeleyen sesi ile durdu. "O..." derken kimi kastettiğini biliyordu elbet. Ve o ana kadar Dilçem aklına hiç gelmemişti. Suçluluk duygusu yüreğine taarruz ederken, Hüma'nın titreyen sesi de gözünden kaçmadı. O seste hem merak hem de biraz endişe barınıyordu sanki. Usulca arkasını döndü ve hafifçe buğu düşmüş kara gözlere baktı.

"Hayır..." Yeterince açık olan cevabı pek ikna edici değildi. Hüma açmak üzere olduğu yorganı bırakıp konuştu.

"Şey istersen sen yatakta yat. Yani ben koltukta yatarım hiç sorun değil gerçekten." Küçük bir çocuğun onu terk eden annesine "Yeter ki gitme, ben bir daha hiç yaramazlık yapmam." demesi gibi bir yalvarıştı bu. Üstü kapalıydı ama Beyazıt Hüma'nın yüzündeki korkuyu görmüştü. O an ne söyleyeceğini bilemedi. Gelip Hüma'nın saçlarına uzun bir öpücük bıraktı.

"Dışarı çıkıyorum, geç gelirim yat uyu hadi. Yağmur da dindi, korkma artık." diyerek tekrar kapıya yöneldi. Hüma'yı rahatlatmak için peyda etmeye çalıştığı tebessümden fersah fersah acı akıyordu aslında.

Söylediği sözler biraz olsun Hüma'nın içini rahatlatmıştı ama o gelmeden de uyumak istemiyordu. Belki yine birlikte uyurlardı. Bunu bile düşününce yüzü gülümserken "Belki benle uyumak istemez, hem o yüzden gitmiştir kesin" diyerek huzuruna gölge düşürdü. O an çalan telefonda gördüğü isim ona Hızır gibi yetişmişti. Yoksa düşünmekten can verecekti artık.

"Efendim canım?"

"Hüma kuşum, uyandırmadım dimi?"

"Yok canım uyumuyordum. İyi ki aradın."

"Çok merak ettim seni. Defalarca aradım açmadın."

Hüma, olayları kısaca anlatıp topu Cansu'ya pasladı. Onun verdiği tepki ise yine taktire şayandı.

"Aferin öküzçük kocana!"

Cansu'nun Beyazıt'a öküzçük demesi ile derin bir kahkaha attı Hüma. İki kızın gülüşü yavaşça dinerken kendini toplayıp konuştu.

"Cansu?"

"Efendim Hüma?" sesindeki ciddiyet Cansu'yu bile germiştir.

"Ben sana bir şey söyleyeceğim?"

"Bir sorun mu var Hüma kuşum?"

"Cansu şey... Sen hiç âşık oldun mu?"

Aslında konuya giremediği için böyle saçma sapan bir soru sormuştu. Yoksa aklındakiler çok daha faklıydı. Cansu ise bir süre soruyu idrak etti. Ardından inanamıyormuşçasına gözlerini devirdi ve dudaklarını araladı.

"Hüma, kızım sen salak mısın? Biz bu yaşa gelmişiz ve neredeyse seninle kundaktan beri arkadaşız. Âşık olsam haberin olurdu herhalde. Ayrıca benim aşkımın imkânsızlığını bir tek sen biliyorsun!"

Haa annemin karnında fetüsken falan ultrasonu çeken doktora olduysam, onu bilemem hatırlamıyorum tabi. Ayrıca sen hiç âşık oldun mu nedir yani? Bana filmlerdeki bu klişeyi yaşattığın için teşekkürlerimi sunup, tüm makyaj malzemelelerine el koyabilirim."

Cansu uzun uzun kurduğu cümlesini bitirdiğinde derin bir nefes aldı. Dili damağı kurumuştı. Mutfığa gidip bir bardak su doldurdu kendine. Hüma ise derin bir of çekip olduğu gibi döktü içindikileri.

"Cansu, ben galiba âşık oldum..."

Duyduğu sözler Cansu'nun suyu yine boğazına kaçırma-

sına neden olurken bir öksürük krizi daha peşinden gelmişti. Öksürükleri arasında kurabildiği kelimelerle "Kızım sen beni öhhöö boğmak istiyorsan öhhhö söylesene küvette boğayım kendimi öhhhö..." Biraz daha öksürüp kıpkırmızı olan yüzüne eliyle yelpaze yaptı ve tekrar Hüma'ya odaklandı.

"Nasıl, nasıl âşık oldun kızım ya, Beyazıt'a mı?"

"Yok, yadesine Cansu. Herhalde Beyazıt'a."

"Nasıl anladın peki sen bunu? Öpünce Beyazıt, kurbağadan prence falan mı dönüştü?"

"Yok, dönüşmedi de..."

"Ha sen Beyazıt'ı öptün yani?"

Derin bir nefes aldı Hüma. Bu konuşmak git gide zorlaşıyordu sanki. "Evet." diye yanıtladı utana sıkıla.

Tabi akabinde Cansu'nun çığlığı kulaklarını doldurunca telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı.

"Oha inanmıyorum kızım. Anlatsana hadi."

"Ya bilmiyorum belki ben yanılıyorum. Hem biliyorum daha çok kısa bir süre oldu ve ben onu doğru düzgün tanımıyorum bile. Ama belki de tanımadan sevmektir aşk?"

"Edebiyatı bırak da devam et ay meraktan yerlere yatacağım şuralarda Hüma!"

"Of bilmiyorum işte Cansu. Onu görünce böyle kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi oluyor. Nefes alıp vermekten ciğerlerim parçalanacak sanıyorum. Hele bir gülüşü var Cansu, o gülünce sanki dünya iki dudağının arasında zannediyorum. Hep tebessüm etsin istiyorum. Oda onun gibi kokuyor, ben bu yüzden odadan çıkmak bile istemiyorum. Öyle bir bakıyor ki, ben orada durayım o hep bana baksın, saatlerce kıpırdamam, ekmek su istemem diyorum. Gözlerinde kaybolurken uzun uzun bakıyorum usanmadan. Zaman, mekân her şey dursun umurumda değil. Adımla seslenince içim titriyor. Sesi kulaklarıma dolduğunda ben onu kayda alıp tekrar tekrar dinlemek istiyorum. Hele beni öptüğünde..."

İşte o an hissettiklerimi anlatamam bile. Geçmişim geleceğim yok sadece o var gibi geliyor..."

Cansu, Hüma'nın anlattıklarını ağzı beş karış açık dinlemişti. Şaşkınlıktan aralanan dudakları, Hüma'nın susması ile zar zor kapanmıştı. Mest olmuşçasına arkadaşının anlattıklarını dinlerken etkisinden çıkamamıştı. Bu nasıl bir şeydi böyle? Birkaç saniye daha sessiz kaldılar ve daha sonra Cansu konuştu.

"Sen abayı yakmışsın bacım."

"Nereden anladın?"

"Medyumum ya ben Hüma oradan anladım. Tövbe tövbe... Kızım anlattıklarıyla ben bile heyecanlandım. Söylediklerin benim içime saplandı ay nefes alamadım. Bana bile hissettirdin iki cümleyle. Ve ben şu an senin gözlerinin dolduğuna da eminim." O sırada Hüma'nın gözünde biriken bir damla yaş yanaklarına doğru firar etmişti bile. Cevapsız kalmasından haklılığını anlayan Cansu devam etti.

"Kalbinde ki aşk, dilinden, gözünden, sesinden damlıyor Hüma. Ben seni hiç böyle görmemiştim, duymamıştım. Sen gerçekten âşıksın bu adama..." derken tebessümünü belirmişti dudaklarında. Aynı anda Hüma'nın hıçkırığı doldurdu kulaqlarını.

"Hüma kuşum, neden ağlıyorsun? Bak ne güzel kocana âşık olmuşsun..."

Hüma iç çekti. "Evet aylar sonra boşanacağım kocama, hala başka bir kadına âşık olan kocama."

"Saçmalama Hüma, hem nereden biliyorsun ki belki od..." derken Hüma kesti sözünü.

"Biliyorum Cansu. Bazen güneş gibi bakarken bazen bir ölü kadar soğuk bakışları... Bana ne zaman baksa, dokunsa yüreğini çöken pişmanlığı ben bile hissediyorum. Hem bazen onun odasında kalıyor. Unutmamış, nasıl unutsun ki? Ben, ben kendimi ikinci kadın gibi hissediyorum. Bu çok kötü bir

şey Cansu... İçini titreten adam sana bakarken, acaba onu mu hayal ediyor demek inan çok zor."

Hüma bunları söylerken sırtını yatağın başlığına dayamış, tek eliyle telefonu tutarken tek eliyle dizlerini kendine doğru çekmiş ve başını hafif dizlerine dayamış, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

"Bak canım, tabi ki adam ölen karısını unutacak değil, ama bu sana karşı bir şeyler hissetmediği veya hissetmeyeceği anlamına gelmez ki."

"Bilmiyorum Cansu... Tüm dünyayla savaşırım ama ölü bir kadının aşkıyla mücadele edecek gücüm yok benim..."

"Tamam bir tanem bak ağlama, aklım sende kalıyor..."

Hüma biraz daha iç çektikten sonra arkadaşını da yeterince kasvete boğduğunu düşündü ve biraz olsun toparlanmaya çalışarak gözyaşlarını sildi.

"Neyse beni boş ver artık. Yolculuk nasıldı, ne yaptınız Bedirhan'la?" derken sesi biraz olsun neşe dolmuştu. Bedirhan ismini duymasıyla bu defa heyecanlanma sırası Cansu'daydı. Ve sabahtan beri olanları anlatmaya başladı.

"Ayy biz şimdi o öküzçükle uçağa bindik. Bir de yan yana almış biletlerimizi. Düşünsene iki tane atom bombası yan yana. Sonra işte bu uyumaya başladı ben de törpü çıkardım, tırnağım kırılmıştı. Sonra bu döndü bana baktı dik dik. Ben de ne var? dedim. Bana ne dedi biliyor musun? Keşke tırnağın yerine biraz da egonu törpülesen belki seni daha net görürüz, dedi. Düşünebiliyor musun?"

Hüma tebessümle dinlerken "Eeee sen ne dedin peki?" diye sordu zira Cansu'nun altta kalmayacağını biliyordu.

"Beni görmeye o kadar meraklıysan, çerçeveletip resmi duvara asabilirsin dedim. Sonra inene kadar konuşmadık. İndik falan derken de hava karardı. Yalnız gitmeyim diye Burak gelecekti beni almaya. Peş peşe havaalanından çıkınca direk Burak'ı gördüm. Gittim tam ona sarıldım bu öküzçük sen

peşimden gel, bir güzel aramıza gir. Neymiş, ben yengesinin emanetiymişim de eve kadar bırakacakmış. Ne olduğu belli olmayan adamlara emanet edemezmiş."

Hüma, Bedirhan'ın kıskançlık naralarını dinlerken kahkaha atıyordu artık. Burak'tan bile kıskanmıştı demek. Oysa Burak çocukluk arkadaşıydı. Kimsesi olmadığı için Cansu'nun üzerine titrer yeri gelir zorla ağabey dedirtmeye çalışırdı.

"Sonra ne oldu peki?"

"Bunlar kavga edeceklerdi. Zor girdim aralarına, en sonunda Burak'ı ikna ettim. O öküzçükte beni eve bıraktı. Hani şu odun olandan var ya işte o."

Hüma'nın karnına gülmekten ağrı girmişti artık ve şüphelendiği gerçek git gide büyüyordu. Cansu ise lafın en tatlı yerinde anlatmayı bıraktı. Uykum geldi diyerek arkadaşıyla vedalaştı ve telefonu kapattı zira daha fazla Bedirhan muhabbeti edemeyecekti. Fakat bugün birlikte geçirdikleri her an hala gözünün önünden geçiyordu.

Cansu ile hem hüznü, hem de kahkahalı geçen telefon konuşmasının ardından susadığını hissetti Hüma. Yaklaşık yarım saattir konuşuyorlardı ve saat neredeyse on iki olmuştu. Herkes mevlitten dönüp yatmıştır nasıl olsa diyerek üzerine bir şey almadan kapıdan çıktı ve merdivenlerden inmeye başladı. İkinci katın son basamağına gelmişti ki, pencerenin birinden süzülen loş ışık dikkatini çekti. Dönüp baktığında Dilçem'in odası olduğunu gördü.

O odaya Beyazıt'tan başkası girmezdi. Demek ki yalan söylemişti. Onunla kalmak istemiyordu ve gidip Dilçem'in odasında yatıyordu. Gözleri yanmaya başladı. Boğazına oturan yumruyu yutkunarak geçirmeye çalıştı. Işığın süzüldüğü pencereye bakarken, öylece donakalmıştı.

Havada yağmurun bıraktığı hafif bir esinti vücudunu sarmalamıştı fakat gönlüne düşen korlar bu soğuğu bastırıyordu. Acı acı işledi odadan sızan ışık kalbine. Zoraki gözlerini pencereden ayırıp adımlarını mutfığa yönlendirdi. İndiği her basamakta alevi büyürken, o merdivenlerden umutları da birer birer yuvarlanıp ufalandı sanki.

Girdiği mutfaktan koca bir bardak su doldurup titreyen eliyle hepsini içti. İçi öyle bir yanıyordu ki bir bardak su değil, kendini denizlere atsa yine de sönmezdi. Bardağı bırakıp arka bahçeye geçti. Konağın otantik taş yapısının aksine arka bahçenin doğal yeşil bir hali vardı. Ağaçların arasına kurulmuş bir sedir ve hemen ilerisinde bir adet salıncak vardı. Üç kişilik salıncığın ortasına oturup ayaklarını kendine çekti. Yaşadığı karmaşayı, kalbinin ve aklının hengâmesini düşünmekten yorulmaya başlamıştı.

Bu eve zorla evlenip gelmişti. Beyazıt başta olmak üzere herkese kin ve nefret duyuyordu. Fakat tüm aile üyelerini sevmeye başlamışken, Beyazıt'a olan nefreti de ondan bir haber aşka dönüşmüştü. Oysaki bu eve ağabeyi için gelmişti, üstelik bu anlaşmalı bir evlilikti. Bir yıl sonra biteceğini bile bile nefret ettiği bir adama, daha doğrusu hala başka bir kadına âşık olan bir adama âşık olmanın pişmanlığı altında eziliyordu. Fakat bu pişmanlık aşkını ezerken bile, öldüremiyor ve Hüma her geçen saniye bir çare aşkını daha çok hissediyordu.

Küçük bedeni gecenin ayazında, yüreğindeki korla salıncığa kıvrıldı. Düşünceler bir ipe dizilip boynuna dolanırken nefes alamadığını hissetti. Gözleri uykuya yavaş yavaş teslim olurken aklı Dilçem'in odasından süzülen ışıktaydı...

Beyazıt, gece Hüma'nın yanından çıktığında gönlündeki ağırlık nefsinin kesiyordu. Geçer dedikçe o kadına daha çok yaklaşıyor, onu hep yanında istiyordu. Zaten Dilçem'e iha-

net ettiğini düşünürken, bir de babasından öğrendiği gerçek yakıyordu canını ve Hüma'ya karşı vicdan azabı büyüyordu.

Merdivenlerden inerken hemen köşede ki oda doldurdu gözlerini yine. Adımlarını oraya yönlendirip içeri girdi. Bu işin içinden nasıl çıkacaktı? Nefesi ne zaman huzurla dolduracaktı ciğerlerini? Dünya omuzlarından ne zaman kalkacaktı? Dakikalarca odadaki yatağın üzerinde oturup düşündü. İşin içinden çıkamıyordu. 'Onun odasında mı kalacaksın?' derken Hüma'nın titreyen sesi kulaklarında çınlıyordu. Üst katta şimdi ki karısı uyurken ona karşı pişmanlık duyuyordu. Bundan sonra ne olursa olsun bu odada kalmamaya karar verdi.

Usulca kalktı yerinden ve ölen karısının odasına tekrar baktı çıkmadan. Bir daha ne olursa olsun bu odada kalmayacaktı. Dilçem'e ihanet etmeyim derken, Hüma'ya daha fazla ihanette bulunduğunu düşünüyordu artık. Ve ölen karısına kendi bile farkında olmadan usul usul veda etmeye başlamıştı...

Konaktan çıktığında Hüma'nın onu odada gördüğünden ve şu an arka bahçede uyuduğundan habersizdi. Arabasına bindiğinde arkadaşı Ferit'i aradı.

"Alo Beyazıt?"

"Uyandırdım mı?"

"Yok bremin ne uyuması, hayrola?"

"Biraz canım sıkıldı. Lütfü ustanın yerine gidiyorum."

Ferit mesajı almıştı. "Tamam, sen geç bende çıkıyorum hemen."

İki arkadaş, Lütfü usta dedikleri ve bir baba gibi gördükleri yaşlı çınarın dükkânının önünde buluştular. Kapanmak üzere olan mekânda evlatlarını diye sevdiği iki adamın içeri girdiğini gören Lütfü usta tebessümle gidip sarıldı onlara. Beyazıt'ın halinden tavrından durgun olduğunu anlarken, yanındaki on sekiz yaşlarında olan garsona hemen masa kurmasını söyledi.

Ferit sabırla Beyazıt'ın dökülmesini beklerken rakısından

bir yudum aldı. Beyazıt biraz parmaklarını bardakta oyaldıktan sonra uzun ince bardağı tepesine dikti. Boğazının yanmasını umursamadan bardağı yarıladi.

"Anlat bakalım bremin, nedir seni bu kadar efkârlı içiren?"

Beyazıt bardağı tekrar tepesine dikip son yudumuna kadar bitirdi. Eli yanındaki şişeye uzanırken bardağı ağzına kadar doldurdu ve arkadaşına döndü.

"Araftayım Ferit. Aklım, kalbim hepsi karıştı. Boşa koydum dolmuyor, doluya koydum taşıyor! İşin içinden çıkamıyorum. Artık boğulmaya başladım."

"Hüma mı?"

Beyazıt'ın içi titretirken dilinden onaylarcasına döktü o ismi.

"Hüma..."

"Ondan uzak kalamıyorum bremin. Her bakışında içim titriyor. Şu koca adamın taşlaşmış kalbini deli gibi attırıyor o küçük kadın. Akşamı iple çekiyorum onun için. Dosyaları incelerken bile gözleri geliyor, gözlerimin önüne. Utanması, kızması, gülmesi... Her halini seviyorum. Bu anlaşmalı evlilik bitmesin istiyorum. Hep yanımda kalsın. Mümkünse yanımdan ayrılmasın istiyorum Ferit..." cümlesini tamamlayıp tekrar dudaklarını rakının buruk tadıyla buluşturdu.

Ferit karşısındaki adamın omzuna uzanıp iki defa erkekçe vurdu.

"Sen karına âşık olmuşsun bremin..." İşte bu cümle kendine bile itiraf edemediği ama tüm kalbiyle hissettiği gerçektir. Bir bardağın daha dibini görürken aklını en çok karıştıran konuyu sordu.

"Eğer Hüma'ya âşıksam Dilçem'e hissettiğim neydi? İki sine de beslediğim şeylerin farklılığını dillendiremiyorum ama hissediyorum Ferit."

"Bak Beyazıt. Sen Dilçem'i sevdin, o senin karındı. Ailen böyle uygun görmüştü ve saygından ödün vermeyerek kabul ettin. Onun aşkı ikinize de yeterken sen ona olan hislerini

hep aşk zannettin ama dillendiremediğin gerçek neydi biliyor musun? Dilçem'i seviyordun, çünkü o sana o kadar âşıkken karşılık verebileceğin tek duygu sevgiydi, saygıydı. Fakat Hüma'ya âşıksın. Onun sana çoğu zaman hırçın olmasına rağmen, seni istemediğini söylemesine rağmen onu istiyorsun. Hüma'nın adı geçtiği anda gözlerin parlıyor. Ona bakarken sen sanki başka âlemlerdesin. Düğünde de fark etmiştim bunu ama senin ne zaman idrak edeceğini bekliyordum. Sen karına kör kütük âşıksın bremin..."

Duyduğu sözlerle içindeki yangın sönmemiş biraz daha büyümüştü. Hüma'ya çekilmeyi suç bilirken ona âşık olmak... Bu gerçeklikle Dilçem'e karşı duyduğu azap daha da büyürdü.

"Olamam, olmamalıyım Ferit. Dilçem'e bunu yapamam. O ölmüşken ben nasıl başka bir kadına aş..." derken Ferit elindeki bardağı sertçe masaya vurdu. Artık sabrı taşmıştı.

"Yeter lan, yapamam yapamam! Yıllardır aynı şeyleri tekrarlıyorsun. Oğlum sen mi dedin git kendini öldür diye? Artık kendini suçlamayı bırak. Senin elinde olan bir şey değildi. Sebebini bile bilmiyorsun... Yasını anladık, derdini anladık ama artık hayata dönmen lazım. Ölü gibisin yıllardır! Ulan karına âşık olmuşsun karına. Bundan güzel bir şey var mı?"

"Hüma'ya çekildikçe, Dilçem'e ihanet ediyor gibi hissediyorum."

"Etme! Yüreğini korkak alıştırma, sev gitsin be bremin..."

Bu sözlerle iki dost şişenin dibini bulurken, gece geç saatlere kadar dertleşmiş, Lütfü usta ile vedalaşmış ardından arabalarına binip evlerinin yolunu tutmuşlardı.

Beyazıt, eve geldiğinde saat gece 4'ü geçiyordu. Ağır ağır odasına çıktı ve içeri girdiğinde dağılmış yatakta Hüma'yı göremedi. İçini bir korku kaplarken hemen banyoya ve giyinme odasına baktı ama Hüma yoktu. Konakta da kimse kalkmamıştı daha. Hızla merdivenlerden inerek mutfığa gitti ama orada da yoktu. Eliyle burun kemerini sıkarken Hüma'nın

gitmiş olma ihtimali çığ gibi büyüdü aklında. Hemen kapıya gidip adamları sorguladı. O gittikten sonra konaktan çıkan olup olmadığını sordu ama olumsuz yanıt almıştı. Telefonu da odadaydı. Nereye kayboldu bu kadın diye köpürürken avlunun ortasına kadar ilerledi. Daha sonra kulağına hafif mırıltı şeklinde sesler geldi. Bir an yanıldığını düşündü ama o kısık sesi tekrar duyunca adımlarını bahçeye yöneltti.

Arka bahçeye çıkar çıkmaz, gecenin ayazında bir kedi gibi kıvrılmış, salıncakta uyuyan ve sayıklayan karısını gördü. Sesli bir oh çekip rahatladıktan sonra yanına doğru yürüdü. Bu saatte ne işi vardı burada? Elini hafifçe yanağına dokundurduğunda oldukça üşümüş olduğunu anladı. İçi burkulurken birkaç saniye Hüma'yı seyretti. Bu kadın, dünyalara bedeldi...

Uyandırmamaya dikkat ederek karısını kucağına aldı nazikçe. Hüma ağzının içinde hala bir şeyler mırıldanıyordu. Beyazıt uyanmasından korkarken yavaş yavaş avluya yürüdü ve merdivenlerden çıkmaya başladı. Hüma da uykusunda Beyazıt'ın sıcak göğsüne iyice sokulmuştu.

Beyazıt odaya ulaştığında açık olan kapıdan girdi ve ayağıyla yavaşça iterek kapıyı kapattı. Açık olan yatağın içine karısını bırakırken kendisi de gidip üzerindeki çıkardı ve sadece siyah bir eşofman altı giyerek karısının yanına geçti. Bu defa onunla yatmak isteyen Beyazıt'tı ve bunun için bahane falan da aramamıştı. Hüma'yı yavaşça göğsüne çekip saçlarındaki kısırmalı tokaya usulca çıkarıp kenara fırlattı. Müptelası olduğu saçlar göğsüne yayılırken, dağılan kokusu da burnunu okşamaya başladı. Kollarını karısına sarıp, kendini derin bir uykuya bırakmadan önce bir daha Dilçem'in odasında yatmamayı tekrar etti içinden. Ve huzurun adını da, tadını da bulduğu kadınla gözlerini kapattı...

Hüma yerinde kıpırdanıp gözlerini araladı. Güneş ışığı bir kutudan sızıp doğruca gözlerini bulmuş gibiydi. Başının altındaki sert göğüs düzenli bir şekilde nefes alıp verirken gözlerini birkaç defa kırptırıp, başını kaldırdı. Buraya ne

zaman gelmişti, üstelik Beyazıt neden yanında yatıyordu? Oysaki daha dün gidip eski karısının odasında uyumayacak mıydı? Şu an başını kaldırdığı yere gömüp, ellerini Beyazıt'ın hiç kesmediği kirli sakallarında gezdirerek tekrar uyumak istiyordu. Bu hayal bile gönlüne huzur pompalarken, aklının onunla zıtlasmaktan vazgeçeceği yoktu. Bu adam daha dün gece sana yalan söyleyip eski karısının odasına gitti. "Hemen inanacak mısın?" diyordu.

Aklına gelenlerle ateşe değmiş gibi çekti kendini Beyazıt'ın bedeninden. O huzurla uyurken Hüma son kez adamın hayran olduğu, sert çehresine bakıp yataktan kalktı. Dün gece en son odada ki ışığı görüp, arka bahçedeki salıncağa uzandığı vardı aklında.

Konakta günler, Hüma'nın tahmininden daha hızlı ilerliyordu. Kendisi uzak durmaya çalışsa da, Beyazıt'ın tavırlarının ona karşı değişiklik gösterdiğinin farkındaydı Hüma. Zira zalim kabuğunu üstünden atıp, merhametli tarafını ortaya çıkaralı çok oluyordu. Aslında bunun adı merhamet değil aşktı. Fakat Hüma'nın aklına gelmeyen bu ihtimal, merhamet diye aklında geziniyordu.

Kendisi mümkün olduğu kadar mesafeli ve uzak duruyordu. Fakat aynı evin içinde ona karşı kurduğu tabular pek sağlam sayılmazdı. Bir bakışıyla yıkılmasa da, sarsılıyordu. Hüma ise bununla baş edebilmek için gururuna sıkı sıkı tutunuyordu.

Sabah, yatağından kalkıp hızlıca banyoya girdi. Koltukta uyuyan Beyazıt'ı uyandırmamak için kapıyı yavaşça kapattı. Ilık bir duşun ardından bir bulut kadar yumuşak görünen, beyaz bornozuna bedenini sarıp saçlarını taramaya başladı. Beline kadar uzanan, siyah saçlarını tarayıp ördükten sonra giyindi. Tam kapıyı açmıştı ki Beyazıt'ın heybetli bedeni önüne dikildi. Uykulu gözlerle kendisini süzüyordu.

"Günaydın." Ondan bir cevap bekleyen Beyazıt'ın ses tonundaki tokluk Hüma'nın derince yutkunmasını sağladı. Gol bir dakika bir be adam sabah sabah bu ne endam diyerek içinden ettiği iltifatları, kalbinin en derinlerindeki raflardan birine kaldırıp soğuk tutmaya çalıştığı sesi ile "Günaydın." diyerek yanıtladı.

Sesinden önce Beyazıt'ın burnuna kokusu dolarken gözlerini kapatıp birkaç saniye çekti o kokuyu. Allah aşkına bu kadın bin bahçeden toplanan çiçeklerden bile daha güzel kokuyordu sanki! Fakat onu çiçek bahçesinden koparan Hüma'nın buz gibi sesi oldu. Öyle bir günaydın demişti ki koskoca adam heybeti ile buz tutmuştu.

Kendi sıcak davranırken Hüma'nın bir türlü kendine yakınlık göstermediğini anlıyordu Beyazıt. Tek kaşını kaldırıp sorarcasına bakarken Hüma banyo kapısını kapattı ve bir adım attı. Beyazıt'ı es geçmeyi düşünüyordu. Tabi bunu düşünürken karşısında ki adamın Beyazıt Pehlivan olduğunu unutuyordu.

Yanından onu takmayıp geçen karısının kolundan tuttuğu gibi kapalı banyo kapısına onu yaslayan Beyazıt, harelerini Hüma'ya dikti. Gözlerinin içine bakıp yanmaktan korkan Hüma yakın olan bu temastan kurtulmaya çalışırken Beyazıt iki elini de Hüma'nın başının sağına ve soluna dayayarak onu kısıp aldı.

Bedenler birbirine daha çok yaklaşmışken nefesler hızlanmış, kalp atışlarının vurduğu davul sesleri kulaklara oyun oynamaya başlamıştı bile. Hüma, daha çok çırpındıkça Beyazıt daha çok sinirlendi. Gözlerini bir an olsun hapsoldüğü harelardan çekmezken Hüma ona bakmamak için çaba sarf ediyordu.

"Bana bak Hüma!"

"Gözlerime bak Hüma!"

Beyazıt'ın ısrarla yinelediği cümlelere rağmen Hüma gözlerini birleştirmemekte ısrarcıydı zira bir kere baktığında mühürlendiği gözlerden kopmak istemeyeceğini biliyordu.

Beyazıt en sonunda tek elini kaldırıp Hüma'nın çenesinden tuttu kibarca ve ona bakmasını sağladı. İki çift kara göz kilitlendi yine. Adamın parmakları yanağında ufak bir sam yeli gibi gezinirken Hüma o gözlerin ve dokunuşun tesiri altına girmişti çoktan. Ve bu etkinin üzerinde kurulmasından nefret ediyordu. Kendine karşı vicdan azabı duyuyordu. Hala başkasına âşık olan bir adam ona bu kadar yakın olmamalıydı, dokunmamalıydı. Kalbini bir kuş gibi çırpındırmamalıydı. Bu yetmez gibi Beyazıt sertçe yutkunurken Hüma'nın gözleri boynunda belirgince inip kalkan âdemelmesine kaydı. Bu adam her zerresiyle muhteşemdi...

Ama o muhteşem adam hala kalbinde ölen karısını taşıyordu. Gözleri dolmuştu yine ve söyleyecek bir şey bulamadı. Beyazıt'ın elini yüzünden çekmesi için yanağını çevirip zor yakalayabildiği sesi ile konuştu

"Bırak beni..."

Beyazıt "Hüma..." diye adını yalvarırcasına dilinden düşürürken Hüma hiç hissetmediği kadar aciz bir tonda "Beyazıt, ne olur bırak..." diyebilirdi. Ve kadının sesindeki ton, gözlerindeki yakarış adamın kollarının iki yana düşmesine neden oldu. Bir uçuşumun kıyısından kendisini azat eder gibi...

Kurtulduğu kapandan hızla uzaklaşan Hüma, kendini odanın dışına attı. Ve direnen gözlerinden bir damla sessizce aktı yanağına. Hırsıyla dudaklarını ısırırken gidip avlunun kenarındaki parmaklıklara yasladı bedenini. Ve yandığı azap bedenini sararken gözyaşlarını Mardin'i izlerken akıttı. Beyazıt'ın gönlünde hala Dilçem'in olduğuna inanırken ona olan bakışları ağlamasını artırıyordu. Neden öyle bakıyordu ki? Zaten verdiği azap fersah fersah işlerken bedenine, bir de öyle âşık gibi bakıp kalbiyle oyun oynaması insafsızca değil miydi? Kendi kendine biraz gözyaşı, biraz kalp acısı akıttıktan sonra kahvaltı saatinin geldiğini anladı ve yardım etmek için merdivenlerden inmeye başladı.

Beyazıt ise kaçarcasına odadan çıkan karısının kokusuyla

yetinirken olduğu yerde kalakalmıştı. Sabah sabah Hüma'nın gözlerindeki hüznle boğulmuştu. O huzurlu bir sabaha gözlerini açacağını sanırken, hüznün naralarını daha yeni yeni hayatlarına saçtığından bir haberdi.

Dikildiği banyo kapısından içeri girdi. Büyük eliyle lava-bonun musluğunu açıp ellerini semaya tutarcasına birleştirdi ve bir havuz gibi avuçlarına dolan soğuk suyla yüzünün buluşmasına izin verdi. Su bile Beyazıt'ın sert çehresi ile buz tutabilecekken, onun gardını indiren bir tek Hüma vardı ki o da bunun farkında değildi... Kendine gelmek için aynı işlemi defalarca tekrarladıktan sonra musluğu kapattı. Havlu ile sert çehresini kurulayıp odaya geçti. Üzerine siyah takım elbisesini hızla giydikten sonra, rastgele aldığı saatini bileğine sarıp cüzdanı ile telefonun aldı ve odadan çıktı. Aşağıdan gelen seslerden herkesin çoktan kalkmış olduğunu anladı.

Merdivenlerden birer ikişer inerken bir an duraksadı ve gözleri yine Dilçem'in kapısına kaydı. Alışkanlıktan mıdır bilinmez ayakları oraya adımlamak isterken o buna direnir mihlanmış gibi yerinde sabit kaldı ama gözlerini de o kapıdan çekemedi. O sırada kendi odasından çıkan yade Güşa, torununun donuk bir şekilde Dilçem'in kapısına baktığını gördü. Gönlündeki ağırlığın farkındaydı elbet. Usulca yanına yaklaşır onu fark etmeyen torununa seslendi.

"Kalbini bir ölünün ruhuna heba ettiğin yetmez mi? Azat et artık kendini Beyazıt..."

Beyazıt duydukları ile gözlerini yedesine çevirip konuşmaya çalıştı.

"Yade, ben..." dedi ama devamını getiremedi.

"Karına da kendine de eziyet ediyorsun oğul. Bırak kanatlan kalbin uçuşsun Hüma geline. Hayat pişman olmak için fazla kısa..."

Güşa Hanım, buğulanan boncuk gözleri ve olanca merhametiyle torununa diyeceğini demiş, elinde bastonuyla merdivenleri ağır ağır inmeye başlamıştı. Torununun aşkını ilk

anlayandı Güşâ Hanım. Yılların tecrübesi vardı kalbinde. Ve torunun Hüma'da takılı kalan bakışlarını da görmüştü. Bunca zamandır kendilerine yaptığı azap yeterde artardı bile. Biraz el atsa fena olmazdı sonuçta.

Kahvaltı masasına herkesin oturması ile tüm aile kahvaltılarını yapmaya başlamıştı. Ardından evin erkekleri işe gitmek için ayaklanırken konağın heybetli kapısı açıldı. Ellerinde üç tane büyük koliyle içeri giren adamlar avlunun ortasına bıraktı ellerindekileri.

"Ağam bunlar Hüma Hanım'ınmış, İstanbul'dan ailesi göndermiş."

"Tamam, en üst kata çıkarın."

Adamlar aldıkları komutla tekrar kutuları kucaklarken Hüma çoktan yerinden fırlamıştı. Ailesi kitaplarını göndermişti demek ki. Zaten ne zamandır ayırdı onlardan. En çokta ikizinin aldığı kitaplara sürememişti ellerini. Yüzünde güller açarken adamların merdivenlerden çıkardığı kolilere bakıyordu. Tam peşlerinden çıkarken Beyazıt müdahale etti.

"Kahvaltını bitir sonra çık Hüma."

Hüma omuzlarını silkip merdivenleri çıkmaya başladı. Beyazıt, Hüma'nın küçük bir çocuk edasıyla, umursamazca omuz silktiğini görünce oda peşlerinden çıkmaya başladı. Adamlar ellerindeki kolileri yatak odasının kapısının önüne bırakıp başlarını kaldırmadan merdivenlerden geri inmeye başladılar. Hüma ise hemen kutulara yönelmişti.

Beyazıt, merakla karısını izliyordu. Onu bu kadar heyecanlandıran şeyi gerçekten merak etmişti. Açtığı ilk koliden ikizi Aras ile beraber alıp okudukları kitaplar gözlerinin önüne serilirken dolan gözleri ile gülümsemeden edemedi. Elleri kitaplardan birine giderken Beyazıt' a döndü.

"Bunların hepsini Aras almıştı bana. Üstelik bana aldığı her kitabın, bir köşesine not yazardı. Onları okudukça, o satırlara elim her değdiğinde ona dokunmuş gibi hissediyorum."

Beyazıt duydukları ile birkaç adımla karısının yanına

yaklaştı ve tıpkı onun gibi dizlerini kırarak kolilerin yanında dizleri üzerine çöktü.

“Böyle bir şey beklemiyordum.” diye itirafta bulundu genç adam.

Hüma aynı şekilde omzunu silkip bakışlarını tekrar kitaplara çevirdi. Onun bu trip atan çocuk misali halleri Beyazıt’ın biçimli soluk dudaklarının yukarı kıvrılmasına neden oldu. Acaba Hüma gibi bir kızları olsa nasıl olurdu? Böyle onun gibi dağınık uzun saçlı, küçük burunlu, omuzlarını silkip tirip atan... Hüma’yı izlerken gözlerinde canlanan sahnelerle gülümsemesi daha çok genişlerken aralarındaki uçurum bu sahnelerin hepsinin perdeden kalkmasına neden oldu.

Evet, kabul etmişti sonunda... Kendisi Hüma’ya sırlıklam âşıktı. Ama o da tıpkı Hüma gibi aşkının karşılıksız olduğunu sanıyordu. Zaten bir sürü sorunları varken bir de bu evliliğin babasının oyunu olduğunu söyleyecekti. Söyledikten sonra onu yanında nasıl tutacaktı? Ama gitmesine izin veremezdi, bu saatten sonra ciğerlerine onsuz bir nefes dahi dolduramazdı ki... Hani diyorlardı ya aldığım nefes kadar muhtacım sana diye... İşte Beyazıt o cümleyi iliklerine kadar yaşıyordu artık. Bu kadın onun için nefesti...

Fakat aralarında ki yalanı da sürdüremezdi. Bir şekilde söyleyecekti dönen oyunu, ama gitmesine asla izin vermeyecekti... O uzun uzun Hüma’dan gözlerini çekmeden düşünürken, karısının adını zikretmesi ile kendine geldi.

“Beyazıt, şey benim bir kitaplığa ihtiyacım var, ayarlayabilir misin?”

Hüma’nın ilk defa ondan bir şey istemesi, üstelik olanca çirkefliğini kenara bırakıp bunu bir çocuk gibi masumca istemesi Beyazıt’ın içine bayram neşesi doldururken, yanlarındaki kapıyı işaret etti.

“Bizim odanın yanında çalışma odam var. Orada ki ufak kitaplık seni idare eder. Şimdilik oraya yerleştir. Daha sonra hallederiz.”

Hüma, Beyazıt'a dönüp genişçe gülümsedi. Bu gülüş kitaplar için değil 'bizim odamız' diyerek konuştuğu içindi. Sabahki kasvetleri biraz olsun dağılıp, akılları başka düşüncelere sürüklerken Hüma minnetle gülümsedi ve kitaplarla ilgilenmeye devam etti. Beyazıt ise Hüma'ya biraz yaklaşıp o ne olduğunu anlamadan saçlarına bir öpücük bıraktı ve yerinden kalktı. Hüma şaşkınca kocasına dönerken adlandıramadığı hisler kalbine dolmuş ve akılla bir savaşa girişmişti bile.

"Benim işe gitmem gerek, önemli bir şey olursa ararsın." diyerek arkasını dönüp merdivenlere yöneldi. Hüma da o an beklemeden peşinden gitti. Sabah sabah bu ağa bozuntusu pek kibardı sanki. O da onu kapıya kadar geçirse fena olmazdı. Yoksa gerçek bir çift gibi göründüklerinden veya Hüma'nın öyle hissetmek istemesinden değildi yani.

Beyazıt Hüma'nın peşinden indiğini anlayıp şaşırda da sesini çıkartmadı. Birlikte avluya indiklerinde Remzi Ağa ve Baran çoktan çıkmıştı. Beyazıt kapıya yöneldi. Hüma da onun peşinden sözde gönülsüz olarak giderken Beyazıt kapıyı açıp çıktı. Adamlardan biri arabanın kapısını açarken o kıvrılmaya meyilli dudaklarını zor zapt edip karısına döndü. İkisi birkaç saniye bakıştıktan sonra alışık olmadıkları durumlardan dolayı ne diyeceklerini bilmiyorlardı. Beyazıt en sonunda kapının ağzında akşam güneşi bekleyemeyeceklerinin bilincine vardı ve hafifçe boğazını temizledi.

"Şey, ben gidiyim o zaman." Bu kadın koskoca Beyazıt Ağa'ya bile ne diyeceğini şaşırtıyordu. "Şey." neydi Allah aşkına!

"Tamam, git o zaman."

"Tamam, gidiyim o zaman."

Beyazıt gidiyim demesine rağmen ikna edemediği ayakları yüzünden yerinden kıpırdamazken en sonunda Hüma gülmemek için dudaklarını bir birine bastırmaya başladı. Ama kendini daha fazla tutamazken ağzından memnun ve eğlenir gibi bir kıkırtı çıktı.

"E hadi Beyazıt, git artık." derken kalbi diline inat gitmesin diye bir çocuk gibi tepiniyordu. Fakat bunu yansıtmaması şart mıydı? Tabi ki değildi!

"Ha, evet şey ben gidiyorum o zaman." diyerek zoraki açık kapısından arabaya bindi. İyi ki onlar konuşurken kapıdaki adamlar biraz uzağa gitmişlerdi. Zira koskoca ağanın, karısının karşısında liseliler gibi kıvrınması konulu on bölümlük bir komedi dizisi çıkabilirdi. Rezalet ki ne rezalet diye kendiyle alay ederek arabasını çalıştırdı. Hüma ise kollarını bir öğretmen edasıyla birleştirmiş hala onun gitmesini bekliyordu. Karısına başı ile konağı göstererek içeri girmesini söyledi. Hüma aldığı emirle gözlerini devirerek konağa girip kapıyı kapattı. Ortalıkta kimseler görünmüyordu. Kapattığı heybetli kapıya yaslandı ve yüzündeki tebessümü silemedi. Ne güzel olmuştu, böyle gerçekten evli gibilerdi. Aslına bakarsan gerçekten de evlilerdi...

Beyazıt karısının içeri girmesiyle arabasını çalıştırdı. Hüma onu her gün böyle işe uğurlasa günde yirmi-otuz defa eve gelip tekrar işe dönebilirdi herhalde. Çevresindeki insanların alışık olmadığı bir şekilde gülümseyerek işe gitmeye başladı.

Hüma ise yaslandığı kapıdan ayrılıp birkaç adım atmıştı ki mutfaktan çıkan Füsün ile göz göze geldi. Tiksinircesine bakan Füsün'a dik dik bakan Hüma onu görmezden gelmeyi düşünüyordu ki üzerine atılan lafla durmak zorunda kaldı.

"Bakıyorum da akıl edebilmişsin."

"Neyi akıl etmişim?"

"Kocanı uğurlamayı diyorum. Bugün geldi aklına herhalde!" İğneleyici sesi Hüma'yı çileden çıkarırken kollarını birleştirip tam Füsün'un önünde durdu.

"Haklısın daha bugün akıl edebildim! Ama en azından istediğim zaman uğurlayabileceğim bir kocam var. Ya sahi sen evlenmeyi düşünmüyor musun, yaşında gelmiş gibi aslında?" derken sesinde Füsün'a özel alaylı bir tını vardı. E kendi kaşınmıştı ve Hüma bir yere kadar alttan alabilirdi. Duyduğu sözler

Füsün'un pancar gibi kızarmasına neden olurken ters ters bakıp tekrar mutfağa girdi. Hüma ise minik galibiyetinin verdiği gururla odasına çıkmaya başladı. Zira iki kadın arasındaki galibiyet, cihan hükümdarlarının kazandığı savaşlardan bile daha çok gurur okşayıcıydı. Ve Hüma bunun hakkını vermişti!

Sabah ki hüznünün aksine daha sonra olanlar biraz aklının dağılmasına ve hüznün bulutunun şimdilik yağmamaya karar vermesine neden olmuştu. Soluğu neşeyle kitaplarının yanında alırken aşağı seslenip, Zelal'den yardım etmesini istedi. Hüma ilk defa girdiği Beyazıt'ın çalışma odasına Zelal ile birlikte kitaplarını taşıdıktan sonra yalnız kalmıştı. Ve gözleri odayı incelemeye başladı. Buranın Beyazıt'ın çalışma odası olduğunu biliyordu fakat kapısını açıp bakma dürtüsünü hep frenlemişti. Temiz ve gayet düzenli görünen geniş odada büyük bir çalışma masası bulunuyordu ve üzerinde birçok evrak, dosya türü şeyler vardı. Masanın önünde karşılıklı yerleştirilmiş iki tane berjer vardı ve tam karşısındaki duvara büyük bir plazma televizyon yerleştirilmişti. Perdeler ve koltuklarla birlikte kahvenin tonlarını barındıran odanın sol köşesinde kilitli bir dolap ve yanında ise Beyazıt'ın bahsettiği kitaplık vardı.

Hüma ilgisini oraya vererek kitapları incelemeye başladı. Gördüğü manzara dudaklarının şaşkınlıkla aralanmasına neden oldu zira gördüğü kadarıyla Beyazıt'ta okumayı seviyordu. İçlerinden birçoğunu okuduğunu anladı Hüma. Daha sonra fazla oyalandığını düşünerek kitaplarını yerleştirmeye başladı.

Tabi teker teker özenle yerleştirdiği kitapların hemen hepsine defalarca göz gezdirip, birkaç sayfasına göz attığı için bu işlem neredeyse akşama kadar sürmüştü. En son kitabı da rafa yerleştirdiğinde derin bir nefes almıştı sonunda. Ağrıma-ya başlayan belini esneterek çalışma odasından çıkıp, yatak odasına geçti. Tam o sırada çalan telefonuna ise şans eseri yetişmiş oldu. Eline aldığı telefonda ağabeyinin numarasını görünce içini değişik bir his kapladı. Çok özlemişti onu ama

geldiğinden beri sesini duymamıştı. Zira ikisi de cesaret edip birbirlerini arayamamışlardı.

Açıp kulağına götürdüğü telefonda, önce derin bir nefes duydu. Ve daha sonra Deniz'in hasret kaldığı sesini...

"Hüma?"

"Ağabeyciğim?" Hüma'nın bu denli sıcak sesi Deniz'in gerginliğinin gitmesine ve rahatlamasına neden oldu.

"Güzelim, nasılsın?"

"İyiyim, sen nasılsın, Kardelen nasıl ağabey?"

"O da iyi güzelim."

Daha sonra araya sessiz bir boşluk girdi. Birkaç dakika öylece bekledi ağabey kardeş. Deniz en sonunda dayanamarak tekrar sordu.

"Hüma, gerçekten iyi misin? Çünkü ben değilim. Neden olduğum şey senin hayatına mal oldu ve..."

"Ağabey lütfen bu konuyu konuşmuştuk. Ben gerçekten iyiyim, inan alıştım bile buraya. Hem sen söylediklerimi düşündün mü ağabey, Kardelen'e düğün yapacaktın?"

"Düşündüm Hüma. Seni de bunun için aradım. Yakında küçük bir düğün yapmaya karar verdik. Gelirsin değil mi? Yani gelirsiniz Beyazıt'la?" Beyazıt ismini söylerken sertleşen tınısı Hüma'nın gözünden kaçmamıştı. Ama üstünde durmadı.

"Tabi ki. Gelmez olur muyum? Hem çok özledim sizleri."

"Tamam güzelim, biz de seni çok özledik. Görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz ağabey herkese selam söyle."

Dedikten sonra gülümseyerek kapattı telefonu Hüma. Bugün gerçekten çok mu güzel geçmişti ne? Düğün haberinden sonra daha bir güler olmuştu gözlerinin içi. Bu mutlulukla yatağa uzanıp gözlerini kapattı. Biraz uyusa fena olmazdı...

Beyazıt ise kendisini uğurlayan karısının mutluluğuyla önce şantiyeye gitmiş Baran ile birkaç inceleme yapmışlardı.

Onun mutlu ifadesi herkesin gözünden kaçmazken, alışık olmadıkları bu durum karşısında gökdelen tepesinden atlayan fil görmüş kadar şaşkın bakıyorlardı. Çünkü Beyazıt demek, herkesin korkuyla bir adım geri çekilmesi demekti. Ona bir şey söylerken dahi işten kovulma riskini göze almak demekti... Etrafındaki insanların attıkları kaçamak ve şaşkın bakışlara aldırmadan işlerini halledip şirkete geçti Beyazıt.

Akşamın şirketteki odasını karartmasının ardından ceketini alıp şirketten ayrıldı. Bugün akşam olmamıştı ve âşık ağamız karısını çok özlemişti. Hızlı bir şekilde aracını konağa sürdü. Bugün arkadaşı Ferit ve karısı yemeğe gelecekti. Konağa girdiğinde misafirlerin çoktan gelmiş olduğunu gördü.

"Ooo ağam, gözümüz yollarda kaldı."

"Hoş geldiniz bremin. Çok beklettim mi?"

"Yok kardeşim, biz de şimdi girdik sayılır."

Birlikte üst kattaki avluya çıktılar. Akşam yemeği Mardin manzarası eşliğinde yenecekti. Ferit'in oğlu Kaan Beyazıt'ın kucağına zıplayıp her zamanki yerini almıştı. Beyazıt amcasını ayrı bir seviyordu. Daha dört yaşında olmasına rağmen ileri zekâsı da Beyazıt'ın çok hoşuna gidiyordu.

Yerlerine otururken Hüma odasından çıkıp alt kata inmeye başladı. İndiğinde misafirlerin çoktan geldiklerini gördü. Yanlarına yaklaştığında Ferit'e "Hoş geldiniz." derken onun "Hoş bulduk yenge." diyerek hitap etmesi hoşuna gitmişti. Ardından Ferit'in yabancı karısı Maria ayaklandı ve iki kadın samimi bir şekilde sarılarak merhabalaştılar. Maria'yı düğünde gördüğünü hatırladı Hüma.

Samimi ve dobra olması kendini gösteren ilk özelliği idi. Zarif kıvrımları olan, kızıl saçlı, beyaz tenli ve iri gözlü bir kadındı. İnsanın içini ısıtan bir gülümsemesi vardı. Maria'yı

dikkatle incelemeyi bırakıp, hemen yanına sokulan çocuğu fark etti. Kaan'ı kucağına alıp yanaklarını sıkmaya başladı. Bu çocuk Beyazıt'ın söz ettiği kadar zekiydi. Kaan oyun oynamak için Hüma'nın kucağından zıpladı ve alt kattaki avluya koşturdu. Hüma da müsaade isteyerek hazırlıklara bakmak için mutfağa indi. Tabi onun peşinden ayaklanıp, mutfağa girmeden kolundan tutup arka bahçeye çeken Beyazıt ile kısa bir şok yaşamıştı.

Beyazıt arka bahçenin duvarına karısının sırtını yaslayıp kendi de hemen dibinde durdu.

"Ne, ne yapıyorsun Beyazıt?" diyerek kekeleyen karısı ile dudakları kıvrıldı adamın.

"Ne var yani, karımla konuşmak isteyemez miyim?" diyerek tek kaşını kaldıran Beyazıt Hüma'nın çoktan başka diyarlara uçmasına sebep olurken ne kadar özlediğini fark etti.

"Şey tabi özlersin de, şey yani, işte şey Beyazıt!"

"Ney Hüma?"

Hüma kafasını toplayabilse evde misafir var şimdi biri görecekti ama toplayamadı tabi. Bir süre bakışan çift yine mühürlenirken Hüma'nın kalbi ağzında atmaya başlamıştı yine. Bu adamın kokusu ciğerlerini tepindirirken, böyle bakıp içini kıpır kıpır ederken ne diyebilirdi ki?

"Ben şey yapıyım mutfağa bakayım ben, şey ben..."

Derken zaten kuramadığı cümle Beyazıt'ın dudakları ile yarıda kesilmişti. Adam, karısının sevimli hallerine dayanamayıp hasretini giderirken Hüma yine elleri havada kalmıştı. Bu adam gerçekten dengesizdi. İstemedenden de olsa Beyazıt dudaklarını ayırdığında gülümseyerek elleri havada kalakalmış karısına baktı.

"Hani sen şey yapacaktın ya, şimdi yapabilirsin."

Gayet rahat bir şekilde karısının alına küçük bir öpücük kondurdu ve ellerini cebine yerleştirip ılık çalarak avluya geçti. Hüma ise önce ellerini indirdi, daha sonra kırmızıya

dönen renginin normale dönmesini bekledi. Kendileri anormalken yaşadıklarının normal olmaması çok sıra dışı durmuyordu sanki?

En sonunda daha fazla oyalanmamaya karar verip mutfağa geçti. Yemekler hazır olana kadar Kaan'la oynayan Hüma, Beyazıt'ın gözlerini kırpmadan onu izlemesine neden oldu. Hüma çoktan Kaan'ın ilk aşkı olmuştu galiba. Çünkü çocuk Hüma'ya cennetten inen bir huri gibi bakıyordu.

Bedirhan'ın da konağa gelmesiyle tüm aile tamamlanmış ve sofraya geçmişti. Hüma bir yandan kendi yiyor bir yandan da kucağında oturan Kaan'a yediriyordu. Kaan'ın ağzına verdiği son lokmadan sonra eğilip yanağına kocaman bir öpücük bıraktı. Ardından Kaan annesine dönerek "Anne ben de Hüma'yı öpebilir miyim?" diye sordu. Masadaki herkes Hüma ile birlikte kıkırdarken Maria, "Tabi ki oğlum." diyerek yanıtladı. Yanağını uzatan Hüma, Kaan'ın konuşması ile duraksadı.

"Oradan değil Hüma, dudağından." derken herkes şok olmuş bir birine bakıyordu. Beyazıt sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çatıp bakarken, birazda gerçekten kıskanmış olabilirdi. Evet, karısını küçücük çocuktan azıcık kıskanmıştı. Maria ise utançla oğluna bakıp "Oğlum, ne kadar ayıp öyle şeyler denmez." diyerek kızarken Kaan omuzlarını silkip bombanın pimini çekti ve tam masanın ortasına fırlattı...

"Ya bana ne, Beyazıt amcam Hüma'yı dudağından öptü ama bahçede."

Kaan'ın patlattığı bomba herkesin şoka girmesine neden olurken Beyazıt o anda içtiği suyu istemsizce püskürüp kısa bir öksürük krizine girmişti. Ferit, Baran, Bedirhan alenen sırıtırken Hüma utançtan konaktaki taşların arasına girmek istedi. Kaan'ı, Maria'nın kucağına apar topar bırakıp "Ben tatlıları getiriyim." diyerek hızla mutfağa kaçtı. Maria ve Zelal de ne yapacaklarını bilememiş onun peşinden gitmişlerdi. Masada alenen sırıtan erkeklere Beyazıt ölümcül bakışlar atarken Remzi Ağa daha fazla utandırmamak adına masadan kalk-

muş, kahvesini sedirlerde içeceğini söylemişti. Remzi Ağa'nın peşinden Füsün ve annesi Hanife Hanım suratları beş karış kalkarlarken, yade Güşa ve Sevcan Hanım da saklamaya çalıştıkları tebessümle peşlerinden gitmişlerdi.

Onların kalkması ile masada tek kalan erkekler konağı inletecek bir kahkaha kopardı. Beyazıt hepsini değişik işkence metotlarıyla tehdit ederken, Hüma'nın da onu en güzel Çin işkenceleriyle değerlendireceğine emindi.

"Alacağın olsun Beyazıt, oğlumun hayallerini yıktın." derken ağrıyan karnını tutuyordu Ferit. Bir süre üç adam Beyazıt'ın, daha doğrusu Kaan'ın kırdığı potla dalga geçti. Tatlılar yenmiş, çaylar içilmeye başlamıştı. Erkekler toplanan masada sohbetlerine devam ederken Maria, Hüma ve Zelal mutfakta sıkı bir muhabbet tutturmuşlardı. Hüma yıllardır tanıyor gibi sevdiği Maria'nın anılarını dinlerken evin kalan üyeleri de sedirde oturuyorlardı. Patlayan gafa rağmen konu dağılmıştı ve ailenin neşesi yerindeydi. Ta ki alacaklı gibi çalınan konağın kapısına kadar...

Önde Beyazıt, arkada diğer erkekler avluya inerken; kadınlar da mutfakın kapısına çıkmışlardı. Beyazıt'ın emriyle açılan kapıdan içeri giren bir adam nefes nefese kalmış korkulu gözlerle Beyazıt'a bakıyordu.

"Ne oldu Mazlum, nedir bu saatte bu telaş?"

Beyazıt'ın sıkı adamlarından biri olan Mazlum korkuyla yutkunarak cevapladı.

"Ağam kaçmış..."

"Ne diyorsun Mazlum, kim kaçmış?"

"Ağam, Berdan Harmanlı hastaneden kaçmış, daha doğrusu kaçırılmış. Birileri yardım etmiş olmalı."

Beyazıt duydukları ile dişlerini kıracak kadar sıkarken avluda turlamaya başlamıştı.

"Kapısına adam dikmiştik, uyuyor mu hepsi?"

"Ağam, hepsini öldürmüşler..."

Son söylenenler Beyazıt'ı taşma noktasına getirirken o iti öldürmediğine pişman olmuştu. Karşılarna büyük bir bela ile çıkacağından emindi. Ve harekete geçmesi için hızlı olması gerekiyordu. Yumruklarını sıkarken konuştu...

"Hazırların gidiyoruz!"

Beyazıt'ın söyledikleri Hüma'nın kalbini tekleirken korku ile gözleri büyüdü. Ferit, Beyazıt ve Baran Beyazıt'ın söyledikleri ile refleks olarak bellerindeki silahları kontrol ederken, bunu gören Hüma bir iki adım atarak kapıdan çıkmak üzere olan kocasına seslendi.

"Beyazıt!.."

Kalbini tekleten, titrek sesin sahibine yavaşça döndü Beyazıt. Sert bakışları konaktaki taşları bile eritebilecek cinsteyken Hüma'nın dilinden dökülen ismi, gardının düşmesine neden oldu. Heybetli vücudunu ağır bir şekilde döndürürken Hüma birkaç adım daha attı korkuyla. Zira şu an Beyazıt'a yaklaşmanın yanan bir ateşe atlamaktan farkı yoktu. Tüm cesareti, onu kaybetme korkusuyla bedenini sararken aralarında üç dört adımlık mesafe bırakarak durdu. Ve dilinden dökülen tek kelime "Gitme." demek oldu.

Beyazıt, birkaç saniye bekleyip ne söylediğini idrak etti. Tüm gözler onların üzerindeyken gerilmiş ortamda kaşlarını daha çok çatı. Bu kadar insanın içinde gitme demek ne demektir? Hem o adamdan korkacak hali yoktu ya. Cevapsız bırakıp tam arkasını dönecekken, Hüma korkunun mühürlediği dilini bir kez daha çözdü ve tekrar "Lütfen gitme Beyazıt." dedi yalvarırcasına.

Bu defa Beyazıt öfkesini bir köşeye bırakıp odaklandı karısına ve o gözlerdeki korku yetti darmaduman olmasına. Bir iki adım atıp Hüma'ya yaklaşırken, karısı da aynı şekilde ona adımladı ve yine tam önünde durdu. Daha önceki olayı hatırlatmak istercesine gözlerini koluna çevirdi Hüma. Daha önce yaralandığı yere...

Beyazıt o gözlerde korkuyu gördü, endişeyi gördü ve bu

hengâmenin içinde bile onu düşünen karısı çırpındırmaya başladı kalbini. Ona bir şey olmasından korkuyordu, tekrar yaralanmasından hatta Beyazıt'ı kaybetmekten korkuyordu Hüma. Tam olarak onu bulamamışken ellerinin arasından bir kum tanesi gibi gitmesinden korkuyordu. Ağlamamak için birbirine bastırıldığı dudaklarını araladı, gözlerini kolundan çekip tekrar sert çehresine sabitledi ve üçüncü kez "Gitme." dedi korkuyla.

Beyazıt kimseye umursamadan karısının gözlerine baktı, baktı, baktı... Ve o gözlerden kendini çekmeden konakta sesi duyuldu.

"Mazlum! Adamlara söyle tüm çıkışları tutsunlar. Ayrıca gidebileceği yerlere de baksınlar." Cümlesini tamamladıktan sonra ondan emir bekleyen arkadaşı ve kardeşlerine döndü.

"Sizde geçin içeri. Bu gece bir yere gitmiyoruz."

Beyazıt'ın dilinden düşen kelimeler avluda onları izleyen herkeste şok etkisi yaratırken birkaç saniye boyunca film izler gibi onları izledi herkes. Bu gördükleri hani şu Mardin'i titreten Beyazıt mıydı?

Durumu sonunda idrak eden Ferit dağılan havayı hiç bozmadan "Ohoooo bu ağa kılıbık olmuş." demeye başladı. O sırada Mazlum diğer adamı da alıp kapının dışına çıktı. Beyazıt duyduğu alay nidalarıyla gözlerini karısından çekip en yakın arkadaşına ve iki erkek kardeşine çevirdi. Üçü de birkaç dakika önce bir kaplanı parçalayacak potansiyeldeyken şimdi alenen sırıtıyorlardı. Beyazıt'ın sizi süründüreceğim ama öldürmeyeceğim bakışları ile üçü de sesine keserken, yüzlerindeki sırıtmayı gizleyemiyorlardı. Onlarla daha sonra ayrıntılı olarak ilgilenmeye karar veren Beyazıt tekrar karısına döndü. Az önceki panik duygusu, yerini rahatlamaya bırakmış ve gözlerinden bunu taşırmıştı. Hüma teşekkür edercesine ufak tebessüm edip arkasını döndü ve mutfağa yürüdü. Beyazıt ise ellerini ceketini kenara sıyrarak beline koydu ve ağır ağır kapı ağzındaki erkeklere döndü.

O sırada panikle onları izleyen Remzi Ağa, Sevcan Hanım, yade Güşa, Hanife Hanım ve kızı da derin bir oh çekip kalktıkları sedirlere tekrar oturdular. Ama az önceki sahne kimsenin gözünden kaçmadı ve Remzi Ağa ile karısı belli etmeseler de oğullarının Hüma'ya karşı böyle bir tepki vermesine içlerinden sevinmeye başlamışlardı. Birbirleri ile göz göze gelerek aynı kanıda olduklarını emin olduktan sonra gecelerine huzurla devam ettiler. Tabi onların kurdukları berdel oyununu Hüma'nın yakın zamanda öğreneceğini hesaba katmadılar...

Hüma kapıda aynı endişeyi taşıyan Maria ve Zelal'i geçerek mutfığa girdi. Peşinden kıkırdayarak giren ve Zelal'in kolunu dürtükleyen Maria ile rahat bırakılmayacağını anlamıştı. Maria daha fazla susarsa çatlayacağını düşündüğü için, bir yandan kapıyı kontrol ederek konuştu.

"Hüma, kızım sen daha önceki hayatında aslan terbiyeciliği falan mı yapıyordun? Allah aşkına o adamı nasıl ehli-leştirdin?" Hüma az önce korkuyla çırpınan kalp atışlarının daha yeni dengeye girdiğini düşünürken, Maria'nın söyledikleri ile içten bir kahkaha attı.

"İlahi Maria, ne alakası var canım. Hayvan mı bunlar Allah aşkına?" dedi tebessümüyle.

Maria bir ajan edasıyla gözlerini kıstı ve "Soru mu şimdi bu! Benim ki şahsen öküz kategorisine giriyor canım. Adam bildiğin ot yemeyen öküz. Ha senin ki böyle genelde kükrediği için falan o aslan kategorisine giriyor ve sen de onun terbiyecisi oluyorsun."

Maria beylere birer birer saydırıp kategorilerini adlandırırken kapıda onları dinleyen kocalarından bir haberdi. O Beyazıt ve Ferit'e saydırırken Hüma onu kahkahalarıyla dinliyordu ve karşılarında onlara kaş göz yapan Zelal'i de gözleri görmüyordu. En sonunda daha fazla dayanamayan Baran ve Bedirhan sinir küpüne dönen Beyazıt ve Ferit'in aksine tutukları kahkahalarını bırakırken Hüma ve Maria aynı anda yerlerinden sıçradı. Hüma'nın daha yeni düzene giren kalbi

tekrar can çekişmeye başlarken iki kadın da arkalarını dönmeye cesaret edemedi.

Başları henüz bağlı olmayan ve durumun keyfini çıkaran Zelal, Baran ve Bedirhan gülerken Hüma çoktan hatim indir-meye başlamıştı. Ve arkalarından yaklaşan ayak sesleri ile du-alarını daha hızlı okumaya başladı.

İki adamda ağır adımlarla gelip karılarının tam önlerinde durdular. Hüma önce tek gözünü açıp sonra diğerini açtı ve ellerini masaya koymuş, ona doğru hafif eğilmiş kocasına o mi-nik kedi bakışlarını atmaya başladı. Maria ise az önce konuşan kendi değilmiş gibi mutfaktaki dolapları incelemeye başladı.

“Ya mutfak dolapları ne kadar hoş. Biz de mi yaptırsak Ferit?”

Ortam gerilirken sessizlikten faydalanan Zelal, Baran ve Bedirhan kahkahalarına üst katta devam etmeye karar verip hızla mutfaktan çıkmışlardı. Ferit’te tıpkı Beyazıt gibi büyük ellerini sertçe masaya koyup karısına doğru eğildi. Ahşap masaya vuran eli ile mutfakta yankılanan ses, iki kadının da titremesini artırdı.

“Eeee bremin, sence bu dedikoducu hanımlara ne yapmalı?”

“Hatırlıyor musun Ferit? Senle izlemiştik hani bir tane as-lan, terbiyecisini boğarak öldürüyordu...”

Beyazıt’ın, Hüma’nın gözlerine bakarak gayet ciddi söy-lediği cümle yerine ulaşırken, Hüma olmayan açıklamasını yapmak için ağzını araladı ama Beyazıt’ın elini sus anlamında kaldırması ile sözü başlamadan buharlaşıp uçtu.

“İbret-i âlem olsun diye Mardin kapısından mı assak bun-ları? Ya da hani şu içi köpek dolu bahçe var ya oraya kilitleyip kaçalım.” Ferit’in önerdiği cezalar iki kadının da gözbebekle-rinin büyümesine neden olurken Beyazıt lafa girdi.

“Bence yademe söyleyelim. Kocalarının arkasından böy-le böyle atıp tutuyorlar diyelim. Babaannem ikisinde etlerini yolar.”

"Ashında güzel çözümmüş ama direk ölüme götürür bremin."

Hüma ve Maria iki adamın ciddi bir tavırla söylediklerini korkuyla dinlerken Ferit tekrar konuştu.

"Ya da bunları ahıra kapatalım, sabaha kadar orayı temizlesinler."

Son söylediğini duyan Maria cırlayarak lafa atladı.

"Saçmalama Ferit, tırnaklarım mahvolur. Ojelerimi daha yeni sürdüm!"

Maria'nın söyledikleri ile Ferit kafasına davulla vurulmuş bir ifadeyle Maria'ya baktı. Bu kadın gerçek miydi? Aynı tepki Hüma'yı da ele geçirirken suç ortağına döndü.

"Allah aşkına Maria, adamlar bizi kesecek sen tırnak diyorsun!"

"Valla şekerim isterlerse assınlar, en azından bakımlı ölürüm yani. Değil mi kocacım?"

Hüma olumsuzca başını sallarken Ferit daha fazla dayanamadı ve karısının kolundan tutarak dışarı çıkardı. "Yürü gidelim yoksa katil olacağım, en azından kendi evimiz suç mahalli olsun." derken bir yandan sabır çekiyordu.

Gece yavaş yavaş sonlanırken Ferit ve Maria ev halkıyla vedalaştı ve yade Güşa'nın kucağında uyuyakalan çocuklarını da alıp evlerine doğru yola çıktılar.

Onların çıkması ile Beyazıt'a görünmeden yukarı çıkan Hüma, henüz uykusu olmadığı için kendini büyük bir teras gibi olan çatıda buldu. Tabi bu Beyazıt'ın gözünden kaçmadı. Önce Bedirhan'a, Berdan Harmanlı'nın bulunmasıyla alakalı birkaç talimat verdi ve korumaların arttırılmasını istedi. Ardından çatıya karısının yanına çıktı.

Hüma, çatıdaki sedirlere kurulmuş, dizlerini kendine çekmiş ve gecenin serinliği ile ürperen tenini kollarıyla sarmıştı. Beyazıt yavaş yavaş gelip karısının yanına oturdu. Birden yanına çöken gölgeye hiçbir tepki vermedi Hüma. Zira

Beyazıt'tan önce kokusu doldurmuştu ciğerlerini. Hiçbir şey demeden öylece Mardin'in ihtişamlı ışıklarını izlemeye devam ettiler. En sonunda Hüma dayanamayarak konuştu.

"Bana çok kızdın mı?"

Beyazıt yüzü ona dönük olmasa da göreceğini bildiği için olumsuz anlamda başını salladı. Hüma'ya gerçekten kızmamıştı. Sonuçta onun ağzından bir şey duymamıştı. Sadece kahkahaları ile Maria'ya eşlik ediyordu ki Ferit'in karısının söylediklerine gülmemek için o bile kendini zor tutmuştu.

Hüma ise az önce olanları unutmuştu. Karanlığın ve sessizliğin heybetli konağa çökmesi ile içi de kararmıştı. Başını yavaşça kocasına çevirdi. Gözleri kirli sakallarında gezinirken acıyla yutkundu.

Hala eski karısı için kalbi atan adam... Aynı zamanda yüreğini parçalayan ama parçalanan her bir zerrenin tekrar adını haykırdığı adam... Gözlerinde tutmaya çalıştığı yaşlar kalbine çöken acıyı müjdelerken huzursuzca kıpırdandı ve kalkmaya yeltendi. Ta ki Beyazıt onu kolundan tutup tekrar dibine oturtana kadar.

"Ne oluyor Hüma? Neden böylesin?"

"Nasılım?"

"Sabah... Bir tuhaftın üstüne gelmek istemedim. Şimdi yine öylesin, biz baş başa kalınca gözlerine düşen gölgenin sebebi ne?"

"Belki senin karanlığının gölgesidir Beyazıt." derken sesi hem acılı hem imalı çıkmıştı Hüma'nın. Beyazıt ise beklemediği bu cevap karşısında yutkundu. Ama kaşlarını çatmaktan geri duramadı.

"Ne demek istiyorsun? Benimle açık konuş."

Hüma gözlerini tekrar Mardin manzarasına çevirdi. Oyalanmak istercesine bir müddet bakındı. Oyalanmak istercesine, unutmak istercesine... Fakat yanındaki adam gerek sinirli ve sabırsız aldığı nefeslerle, gerek kokusuyla hiçbir şeyi

unutmasına müsaade etmiyordu. Derin bir soluk alıp tekrar Beyazıt'a döndü.

"Bazen onun odasında kalıyorsun..."

Beyazıt hiç beklemeden yanıtladı. "Dilçem'in odasında kalmıyorum Hüma!"

Hüma alayla bir kahkaha bıraktı. Beyazıt ise sinirle ayağa kalktı. Çatıda bir ileri bir geri giderken başparmağı ve işaret parmağı ile burun kemerini sıktı.

"Sana orada kalmıyorum dedim!"

Ses tonu konaktaki taşları titretirken Hüma da olduğu yerde sıçramıştı. Fakat söylediklerini akıl süzgecinden geçirince o da sinirle ayağa kalktı.

"Yeter Beyazıt, yeter! Kendimi senin kuman gibi hissediyorum. Beni öpüyorsun, benimle uyuyorsun ama ertesi gün çektiğin vicdan azabını ben görebiliyorum. Ona hala âşıkken, sevmediğin bir kadına dokunma. Kendi duyduğun vicdan azabıyla beni de yakma. Sen onun odasına her gittiğinde ben kendimi yiyip bitiriyorum... Yuvanı yıkan metresin gibi hissediyorum..."

Duydukları Beyazıt'ın şoka uğramasına ve aynı zamanda sinirlerinin hat safhaya çıkmasına neden olurken konuşmak için ağzını açtı ama Hüma buna müsaade etmeden gelip tam önünde durdu ve başparmağını göğsüne dayayıp tekrar konuştu.

"Canımı acıtiyorsun adam! Beni bin parçaya bölüyorsun. O kapının önünden geçerken attığın her bakışla ölüyorum anlıyor musun? Benim senden bir beklentim yok. Bu evcilik oyununda kendini de beni de daha fazla kandırma. Onun odasında sabahlayıp ardından gelip benim odama girme."

Hüma, içini dökerken her kelimeyle karşısında put gibi duran adamın göğsüne daha çok bastırdı parmağını. Gözyaşları bir bir akarken, gözlerine çektiği sürme o yaşlarla yol çizerek süzüldü yanaklarından. Hıçkırıkları da şiddetini arttırırken nefes nefese kalmıştı. Karşısında ki adam ise buz kesmişti adeta.

Duydukları ile kanı çekilirken yumruklarını sıktı. Hüma tekrar derin bir nefes aldı, kızaran burnunu çekti ve konuştu.

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Beni sevmeni istemiyorum, bana sahte kocalık rolleri kesmene de gerek yok. Uzak dur. Senin karın değilim, hiçbir şeyin değilim. Soyadını taşıyan geçici bir misafirim sadece ben. Birkaç ay sonra gidecek bir misafir. O yüzden benden uzak dur Beyazıt Ağa..."

Hüma son sözlerini söyleyip elini göğsünden çekti ve gözyaşlarını silme gereği bile duymadan hızla odasına gitti. Beyazıt ise donmuş bir vaziyette kalakaldı oracıktı. Hiç beklemediği bir konuşma dinlemiş, hiç beklemediği cümleler duymuştu. Bu kadar canını acıtmıştı, canına yandığı kadının. O vicdan azabında sadece kendini yaktığını sanırken, küllerinde tutuşturduğu biri daha vardı.

Nefesi bile keder dolarken, âdem elmasını belli edercesine yutkundtu. Duyduğu sözleri, dinlediği acıyı akıttı genzinden. Dakikalarca olduğu yerde mih gibi bekledi.

Peşinden gidemedi canını yaktığı kadının. Karın değilim diyen karısınır... İçini dağlayan, gözlerine ömrünü feda edebileceği kadın acısını kusarken o kendi payına düşenleri de omuzlayıp taşımaya başladı. Evet, vicdan azabı çekiyorum çünkü sana köpek gibi aşığım diyemedi. Gönlümde yatan sadece sensin artık, aldığım nefes, duyduğum ses, içime işleyen göz bir tek sensin diyemedi. Kilitlediği kelimeler içine akmakla yetindi.

Duyduğu sözlerle başta kendine öfkelenirken, şimdilik yaşadığı acı bu öfkeyi bile buruşturup kenara fırlatmasına neden oldu. Dakikalarca bekledi orada. En sonunda yavaş yavaş kendine gelip çatının ucuna kadar gitti. Cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal alıp iki dudağının arasına kıstırdı. Sonra çelik zipposunu ateşleyerek sigarasını yaktı. Metalin çatıda yaydığı ses kısaca yankılanırken uzun bir nefes doldurdu ciğerlerine. Ardından bakışlarını konakta gezdirip Hüma'nın odasında kilitlendi. Kaşları çatılıp, ağır bir şekilde yutkunurken sigarasını ağızından çekmeden izlemeye devam etti.

Hüma, Biraz olsun içini dökmüştü, acısını akıtmıştı. Ama adamı nasıl bir ıstırap ile bıraktığından habersizdi...

Oysa ne çok şey vardı içinde, gönlünün raflarında zapt ettiği. Birçok kelime kendini attı uçurumdan dile gelmediği için. İtiraf edilemeyen ve her saniye içinde büyüyen acı bir aşkı varken, dışarıya tek yansıtabildiği bu aşkın gözyaşları oldu...

Sev demek vardı bağıra bağıra. İlk defa bu duygular sararken bedenimi sende onlara kucak aç demek vardı. Bakışlarıyla gönlümü talan ettiğinden haberin yok. Yangın yeriyim adam, çek çıkar bu harabeden beni. Düştüğüm dipsiz kuyudaki azaptan kurtar demek vardı...

Beyazıt'ın harelerini, kendi hareleriyle zapt edip haykırmak istediği gibi bu cümleler. Katran karası acısının görünen yüzüydü sadece. O bunları düşündü, döktü kendi içini kendine...

O gece ikisi de sabahladı. Güneş ışığı Mardin'i aydınlatana dek uyku girmede gözlerine. En sonunda Hüma uykusuz gecenin izlerini taşıyan gözlerini ovalayarak kalktı yataktan. Elini yüzünü yıkayıp üzerini giyindi. Usulca açtığı kapıdan çıkmıştı ki, Beyazıt'ta aynı anda çalışma odasından çıktı. İkisi de burun buruna gelirken kısa bir an bakiştılar. Fakat Hüma, daha fazla beklemeden başını çevirdi ve yürümeye başladı. Beyazıt'a dönüp bir daha bakmazken, uykusuz ve dağılmış görüntüsü gitmedi gözünün önünden...

Hızla merdivenleri inerken çalan telefonu ile duraksadı. Arayan numara Kardelen'e aitti.

"Efendim?"

"Alo Hüma, nasılsın?"

Kardelen'in sesi biraz tedirgindi. Hüma'nın hala onlara öfkeli olmasından korkuyordu anlaşılan. Fakat Hüma artık sadece kendi derdine yanıyordu! Kardelen'i rahatlatmak istercesine içten bir şekilde konuştu.

"İyiyim canım sen nasılsın? Çok özledim sizi."

Kardelen derin bir oh çekti ve rahatlayarak konuştu. "Ben de iyiyim. Bizde seni özledik."

"Ağabeyimle konuştum, yakında düğün varmış."

"Aynen öyle canım." Sesi hüzünlü gelirken Hüma hiç bozuntuya vermedi. "Şey, Hüma annemler, babamlar nasıl? Ağabeyimler nasıl? Hasret kaldım hepsine. Beni hala affetmediler biliyorum."

Hüma, ağlamaklı sesi ile konuşan Kardelen'i dinlerken mutfağa giren kayınvalidesini gördü.

"Bir dakika canım."

Kardelen'i bekletirken hızla mutfağa inmeye başladı. Kayınvalidesi tek başınaydı ve bir şeylerle uğraşıyordu. Hüma gelen giden var mı diye kontrol ettikten sonra ne yaptığını anlamayan kayınvalidesine uzattı telefonu. Sevcan Hanım eline tutuşturulan telefona birkaç saniye baktıktan sonra kulağına götürdü.

"Alo?"

"Annemmm..." Kardelen annesinin sesini duyar duymaz feryat eder gibi konuşurken, Sevcan Hanım kızının sesini duyunca yanındaki sandalyeye çöktü ve hazırmış gibi gözlerindeki yaşlar akmaya başladı.

"Yavrum, Kardelen'im."

"Annem, nasılsın? Çok özledim seni, babamlar duyar diye arayamıyorum."

"Ben de özledim yavrum, burnumda tütüyorsun. İyisin değil mi?"

"İyiyim annem, sesini duydum ya benden iyisi yok."

Ana kız hasret giderirken Hüma mutfak kapısında gelen giden var mı diye bakıyordu. Tam o sırada konaktaki yardımcılarının odalarından çıktıklarını gördü. Hemen kaynanasının yanına gelirken Sevcan Hanım da birilerinin geldiğini anladı ve kısaca kızıyla vedalaşarak telefonu gelinine uzattı. Hüma

telefonunu cebine sokuştururken, Sevcan Hanım da gözlerindeki yaşları sildi. Hüma, gelenlere gülümseyerek günaydın dedi ve kaynanası ile mutfaktan çıktı. Sevcan Hanım avluya geçtiklerinde gelininin elinden tutup alnına şefkatle bir öpücük bıraktı.

“Allah senden razı olsun kızım.”

“Ne demek efendim. Ne zaman konuşmak isterseniz söyleyin kimseler yokken ararız.”

Sevcan Hanım böyle bir geline sahip olduğu için Allah’a şükür ederken eltisi Hanife Hanım ve kızı Füsun merdivenlerden iniyordu. Hüma’nın evdeki herkesin gönlüne girmesi Füsun’u daha çok sinir ederken tırnaklarını etine batıra batıra indi merdivenleri.

“Hayırdır yenge güzel bir haber falan mı aldınız?”

“Yok kızım her zaman ki halimiz.”

“Ne biliyim bende sizi böyle mutlu görünce Hüma hamile falan sandım.”

Duydukları ile dişlerini sıkarak Füsun’a baktı Hüma. Bu kızın onunla derdi neydi? Laf çarpıttığı açık açık ortadaydı.

“İnşallah o günleri de görürüz kızım. Hüma aşiretimizin koskoca hanım ağası. Allah’ın izniyle bunu bir evlatla da taçlandıracaktır.”

Hüma kısmen kendini savunan kaynanasına tebessüm edip, mutfığa yöneldi. Yardımcılarda avluya kahvaltı masasını kurmakla meşguldü o sıra. Füsun ise hemen Hüma’nın peşinden girdi. Hüma ona aldırmadan tezgâhın üzerinde ki şeylerle oyalanmaya başladı.

“Zavallı yengem, kendini avutuyor...”

Yine bir taşın geldiğini anlayan Hüma sinirle ellerindeki-leri bırakıp Füsun’a döndü.

“Ne diyorsun sen yine?”

“Yengem diyorum, torun sevdasında ama ona bunu verebilecek bir gelin yok ortalıkta.”

"Ne demek istiyorsun açık konuşsana!"

"Gayet açık değil mi? Bu evliliğin sahteliğini herkes biliyor!"

"Sen, sen... Nasıl böyle bir şey söylersin? Kendi kendine uydurma!"

Hüma son söylediklerinden sonra tam mutfaktan çıkarken Füsün kolunu tuttu. "Beni kandırabileceğini sanıyorsan yanıliyorsun Hüma Hanım! Beyazıt sana asla dokunmaz..."

Füsün'un çıldırmuşçasına söylediği sözler Hüma'nın jetonunun yavaş yavaş düşmesine neden oldu. Önce kolunu kurtardı Füsün'un ellerinden. Ardından gözlerini kısıp bir adım yaklaştı.

"Senin derdin ne?"

"Ne derdim olacak seninle?" Füsün konuşurken Hüma onun zehrini akıtmaya çalışan bir yılan gibi görüldüğünü düşündü. Sürekli laf sokması, onu aşağılaması, iki lafından birinin Beyazıt olması ve şimdi o gözlerde gördüğü bakışlarla raylar yerine oturdu.

"Sen... Sen ona âşıksın..."

Füsün'un gözlerindeki nefret yerini telaşa bırakırken "Saçmalama." diyerek mutfaktan çıkmaya yeltendi. Fakat bu defa da Hüma onu kolundan kavrayıp durdurdu. Hıncını almak istercesine kolunu sıkarken Füsün yüzünü buruşturdu acıyla ve tam Hüma hesap soracakken, evin yardımcılarından olan Gülhan Hanım mutfığa girdi. Kadın birbirine ölümcül bakışlar atan Hüma ve Füsün'a şaşkınlıkla bakarken Hüma Füsün'u iterek kolunu bıraktı. Arkasındaki masaya çarpanken kolunu ovuşturan Füsün'a işaret parmağını sallayarak "Bu burada bitmedi!" dedi ve mutfaktan çıktı.

Sabah sabah sinirleri Mardin sıcağı gibi yükselirken sabır çekmekle yetindi Hüma. Demek başından beri o kızın derdi buydu! Kendi kendine söylenirken sabah sabah susmayan telefonunu tekrar cebinden çıkardı. Gördüğü numaranın son rakamlarından arayanın eski sözlüsü Mithat olduğunu gö-

rünce öfkesi bu defa kotasını zorlamaya başladı. Meşgule at-
tığı halde tekrar çalan telefonu tam açıp özene bezene seçtiği
küfürleri Mithat'a saydıracakken merdivenlerden inen Beya-
zıt ile panikledi ve telefonu elinden düşürdü. Yere düşünce
susan telefon, Hüma'nın yaptığı panikle Beyazıt'ın dikkatini
çekerken Hüma'ya doğru yürümeye başladı. Hüma ise pa-
nikle olmayacak yerde şoka girmiş öylece kalmıştı.

Beyazıt dibine kadar geldi ve eğilip yere düşen telefonu
aldı. Hüma Mithat tekrar arayacak korkusu ile gözlerini ka-
patırken Beyazıt'ın sesini duydu.

"Kapanmış."

"Hı"

"Telefonun diyorum kapanmış, düştü ya."

Hüma duydukları ile derin bir oh çekip telefonu geri aldı.
Fakat tedirgin halleri Beyazıt'ın gözünden kaçmadı. Tek ka-
şını kaldırıp sorgulayıcı bir şekilde baktı ama Hüma kendi-
ni çabuk toparladı. Bakışları ile dün gece söylediklerinin ar-
kasında olduğunu hatırlatan bir ima yaptı. Zaten bir kadın
sözlerinden çok, gözlerini konuşturma kabiliyetine sahipti ve
Hüma da bunu ustaca kullanıyordu. Gözleriyle söyleyeceğini
söyledi ve Beyazıt ne olduğunu anlamadan oradan uzaklaştı.

ALTINCI BÖLÜM

Aradan geçen günler içinde ne Hüma ne de Beyazıt bir adım attı. Adam kadını daha fazla kırmamak için uzak durmaya çalışırken, kadın gururunu bertaraf edemedi ve ikinci kadınmış gibi hissetmekten kendini alamadı. Bilmediği şey ise Beyazıt'ın gözlerinin gördüğü tek kadın olduğuydu. İkisi de kafayı yeme aşamasına gelirken kendi dikenlerini aşıp birbirlerine ulaşamadılar günlerce...

Beyazıt kendini işe verip gece gündüz çalışarak kafasını dağıtmaya çalışıyordu. Eve gittiği geç saatlerde de çalışma odasına girip oradaki koltuklardan birine kıvrılıyordu. Sabah da Hüma odadan çıkınca üzerini değiştirip işe gidiyordu. Bu durum evdekilerinde gözünden kaçmazken zaman acı acı akıyordu.

Hüma ise derin aşk acısını aynı evde yaşayan en ağır kazazedeydi. Sessizliğe gömülürken ailesine olan hasreti, Beyazıt ile sürüklendiği bilinmezlikle harmanlanıyor ve omuzlarına daha çok biniyordu. Yemeden içmeden kesilmişti ve sürekli düşünmekten şiddetti baş ağrısı çekmeye başlamıştı artık. Aynı ağrının kafasına hücum ettiği bir anda yavaş yavaş araladı gözlerini ve direk elini başına götürdü. Saat on bir olmuştu ve bu saate kadar uyumuştı! Kendisine hayret ederken başından elini çekmeden yataktan kalktı. Zoraki banyoya gidip elini yüzünü yıkadı. Gözlerinde kendini belli eden mor

halkalar oluşmuştu ve hayattan koparılmış gibi yorgun bakışları vardı. Saçlarını gelişi güzel topladı ve üzerini değiştirip ağrı kesici almak için aşağı indi.

Mutfakta ilaç içip tekrar çıktı. Avluda annesi ve babası ile oturan Bedirhan'ı görünce aklına gelen fikirle onlara yaklaştı. Dışarı çıkmak istediğini söyleyecekti, fakat söze nasıl gireceğini bilemedi. Ve bu durum konakta bir tutsak gibi olduğu hissini artırıyordu.

"Bir şey mi oldu kızım?"

"Şey, efendim ben biraz dışarı çıkmak istiyorum da."

Sevcan Hanım gelinine gülümserken uzanıp elini tuttu. "Tabi kızım, çarşıya in dolaş biraz. Bedirhan bırakır seni."

Duydukları ile tebessüm ederken bakışlarını Bedirhan'a çevirdi Hüma. Bedirhan ise yerinden kalkarak "Ben arabadayım yenge, yalnız kurban olayım çabuk hazırlan da ağaç etme beni." dedi.

Bedirhan'a tebessüm eden Hüma hızla odasına çıkıp hazırlandı. Günlerdir arayan Mithat'ın cevapsız çağrılarından bıktığı için telefonu sessize alıp çekmecesine attı. Ve çantasını alarak çıktı. Arabaya bindiğinde Bedirhan kısaca bir ıslık çaldı.

"Vay canına tam yedi dakika. Sanırım türünün tek örneğisin yenge."

Hüma Bedirhan'a tebessüm ederken emniyet kemerini bağladı.

"Ee nereye gitmek istiyorsun yenge?"

"Valla böyle kitap falan bakabileceğim bir yer olursa çok sevinirim."

"Cansu kitapları çok sevdiğini söylemişti haklıymış." Bedirhan'ın Cansu derken parlayan gözleri Hüma'nın gözünden kaçmazken ne ara bu kadar sohbet ettiklerini sordu ima ile.

"Yok canım, ne sohbet etmesi. Geçen öyle bir laf geçmişti ben onun evindeki kitaplığı görünce..."

"Bir dakika, bir dakika sen Cansu'nun evine mi gittin?"

"Hayır, yani evet, aslında öyle şey gibi değil." Hüma biraz da hafifleyen baş ağrısı ile rahatlamıştı. Bedirhan gibi katı bir adamın bu kadar paniklemeyle kahkaha attı.

"Aman yenge vallahi sende ahiret sorusu gibi soru soruyorsun!"

"Olabilir, ama cevabımı almadım?"

"Ben bunu İstanbul'dayken evine bıraktım o da nezaketen içeri davet etti. İşte o zaman konuştuk biraz. Sonra ben ondan bir tane kitap ödünç aldım. Sonra da onu verdiğimde görüştü..."

"Hop, hop, hop... Bir saniye. Cansu sana ödünç kitap mı verdi, ben mi yanlış duydum?"

Bedirhan birkaç saniyeliğine gözünü yoldan ayırdı ve yengesine baktı. "Evet, ne var ki bunda?"

"Ne demek ne var? Cansu kitaplarını kimseyle paylaşmaz. Yelloz bana bile ödünç vermez! Demek sana verdi."

Hüma'nın Cansu'ya yelloz demesi ile Bedirhan şaşkınca bir yengesine bir yola bakarken çarşıya ulaştılar. Konunun kapanmadığını belirtirken arabadan indi Hüma. Bedirhan da yengesine eşlik ederken birkaç saat gezindiler. Hüma gördüğü her kitapçıya girip bir sürü kitap satın alırken, başka şeylerle ilgilenmeyen yengesini hayretle izledi Bedirhan. O daha çok ayakkabı çanta alışverişi falan bekliyordu. En sonunda ayaklarına kara sular inerken Hüma bir dükkânın önünde durdu.

"Dilim damağım kurudu, ne kadar sıcak burası?"

"Sen burada bekle, ben karşıdaki lokantadan su alıp geliyorum yenge." Hüma Bedirhan'a başıyla tamam dedikten sonra beklemeye başladı. Bedirhan girdiği lokantanın sahibini tanıdığı için nezaketen selamlaşırken Hüma koluna dokunan eller ile bir an sıçradı ve arkasını döndüğünde yaşadığı şoktan dizleri titremeye başladı.

"Mit-hat... Sen..."

"Evet aşkım, ben."

“Ne aşkımı çek ellerini üzerimden.” derken Hüma bir adım geriledi. Çattığı kaşları ile “Ne işin var senin burada, defol hemen.” diyerek devam etti.

Mithat uzanıp elini tuttu. Hüma’yı aldatmanın pişmanlığını yaşarken evlendiğini duyunca yıkılmıştı. Uzun uğraşlar sonucu Mardin’de olduğunu ve Pehlivan Aşireti’nin Ağası Beyazıt Pehlivan ile evlendiğini öğrenmişti. İki gündür de konağı gözetlerken bir yandan Hüma’yı arıyordu fakat cevap alamamıştı. Bugün de onu yalnız yakalamak ekmeğine yağ sürmüştü.

Çarşının işlek olmayan bir köşesinde olduklarına şükreden Hüma, hızla ellerini çekti ve yükselen sesi ile bağırdı. “Defol diyorum sana, anlamıyor musun? Evlendim ben evlen-dim...”

“Çok pişmanım Hüma. Seni unutamıyorum, affet beni. Boşanırsın o adamdan, hemen şimdi gidelim buradan.”

Hüma birkaç adım daha gerilerken Mithat’ın kafayı yemiş olacağını düşündü. Birden kolundan tutup onu sürüklemeye çalışan Mithat bunu ispatlamış oldu. Hüma’yı zorla götürmeye çalışırken Hüma, dolan gözleri ile avazı çıktığı kadar bağırdı.

Bedirhan restorana girdiğinde kendisini ayaküstü tutan adamdan kurtulamamışken, yengesinin çığlık çığlığa adını söylediğini duydu. Elindeki iki su şişesini yere fırlatıp hızla kendini dışarı attı. Gördüğü manzara karşısında bir saniye bile beklemeden yolun karşısına geçti. Ve Hüma’yı götürmeye çalışan adamı yakasından tutup kafasını gömmesi sadece saniyeler aldı. Mithat aldığı darbe ile afallarken Hüma bileğini kurtarıp Bedirhan’ın arkasına geçti. Bedirhan Mithat’ın üzerine çullanıp yumruklarını defalarca yüzüyle buruştururken yengesinin ağladığını fark etti. Mithat’a son bir yumruk atıp ayağa kalktı ve arkasını dönüp yengesine sarıldı.

“Tamam yenge, tamam sakin ol!” diyerek ona teselli verirken Mithat bu boşluktan faydalandı ve hemen dibindeki arabasına koşarak kaçmaya çalıştı. Bir yandan da ağzından burnundan boşalan kanları silmeye çalışıyordu. Onun kaçtı-

ğını anlayan Bedirhan tam peşinden gidecekken Hüma kolumdan tuttu. "Bırak Bedirhan, defolup gitsin ne olur."

Yengesinin halinin kötü olduğunu gören Bedirhan, tamam anlamında başını salladı. Yere düşen poşetleri aldı ve yengesini de yönlendirerek meraklı bakışlara aldırmadan arabaya geçti. Hüma ona her şeyi olduğu gibi anlatırken daha önce nişanlanmak üzere olduklarından bahsetti. Korkusu daha yeni yeni geçerken Bedirhan duydukları ile bir dizi küfür savurdu.

Arabayı küçük bir kafenin önünde durdurarak yengesine inmesini söyledi. Çok kötü görünüyordu ve evdekiler bir şey olduğunu anlayabilirdi. Bu yüzden kafeye girip birer çay söylediler. Bedirhan değişik konulardan sohbet açarak yengesinin kafasını dağıtmaya çalıştı. Tabi buna Cansu hakkında merak ettikleri de dâhildi. En sonunda istemese de asıl konuya gelmek zorunda kaldı.

"Yenge, ağabeyimin bunu bilmesi gerek. Farkındayım bu aralar aranız biraz bozuk ama istersen ben konuşurum."

Hüma derin bir nefes alıp "Ne zaman iyi oldu ki?" diye söylendi. Ardından "Haklısın sanırım ama benden duysun. Telefonunu verir misin ben konakta bıraktım. Şimdi arayıp söyleyeyim yoksa cesaret edemem bir daha." dedi.

Bedirhan'ın uzattığı telefon ile Hüma iki defa Beyazıt'ı aradı. Bu sırada telefon açılmadıkça stresten terleyen elini sık sık pantolonunun dizlerine sildi. Telefonun açılmayacağını anladığında kapatarak Bedirhan'a uzattı. İki saat kadar kafe de oturduktan sonra abla kardeş havasına bürünen Bedirhan ve Hüma ayaklandı. Hava neredeyse kararmıştı ve artık dönmeleri gerekiyordu.

Yirmi dakika sonra konağa ulaştıklarında önce Hüma indi arabadan. "Sen gir yenge, ben arabayı park edip geliyorum." diyerek arka tarafa dolandı Bedirhan.

Hüma ise biraz sakinleşmiş olmanın verdiği rahatlıkla

konağın kapısına döndü. O kapının arkasındaki felaketi, kendini tutuşturacak olan ateşi bilmeden ilerledi...

Her şeyden bir haber olarak kapıdan girdi ve tüm ev halkının endişeyle avluda olduklarını gördü. Beyazıt ise elleri belinde bir sağa bir sola gidip geliyordu. Öfkesinin yarattığı gerginlik Hüma'ya kadar ulaşırken elinde poşetlerle birkaç adım attı. Herkes ona dönerken yüzlerindeki ifade ürpermesine neden oldu. Hepsi endişeyle ve merakla bakıyordu. Çünkü Beyazıt beş dakika kadar önce gelmiş, çıldırmış gibi Hüma'yı sorup odalarda aramıştı. Annesi dışarı çıktığını söylerken, Bedirhan'ın yanında olduğu o anlık sinirle kulağına girmemişti. Herkes neye sinirlendiğini merak ederken Beyazıt deliye dönmüş bir boğa gibi bakıyordu.

Alev topuna dönen ve bir volkan yatağı gibi duran gözlerini Hüma'ya dikti. Elinde poşetlerle kapıda dikilen karısına doğru hızlıca yürüdü ve tek kelime etmeden elini kaldırıp yanağına indirdi. Tokat sesi konakta yankılanırken Hüma'nın başı tokadın etkisiyle sağ omzunun üzerine düştü. Ve son duyduğu yine Beyazıt'ın sesi oldu...

"Sen... Sen bunu nasıl yaparsın?"

Hüma'dan...

Omzuma düşen başımla, gözlerim konağın taşlarına değmişti. Refleks olarak başımı kaldırmadan elimi sızlayan yanağıma götürdüm. Gözümü sabitlediğim taşlardan çekmezken henüz ne olduğunu, nasıl bir darbe aldığımı anlayamamıştım. Yüzüme savrulan saçlarım görüş alanımı kapatırken, elimi yanağımdan çekmeden başımı kaldırdım ve gözlerine baktım. Ben onun zifiri karanlığa bürünen ve cehennemimi andıran gözlerinden gözlerimi çekmezken, o ateşe dönmüş öfkesini gözleriyle gözlerime fırlatmıştı çoktan. Dişlerini kıracak kadar sıkıp, ne yaptığının farkında olmayan bakışları üze-

rimde gezinirken, ben ne olduğunu daha yeni anlamıştım. Yediğim tokat yanağımı sızlatırken elim acıdan karıncalanan yüzümde, dudaklarım hafif aralık kalakalmıştım. Beynimdeki jeton düşmek için çabalarken, ben olana inanmak istemediğim için onunla kısa bir süre savaşıyordum. Fakat boşunaydı. Herkesin gözünün önünde yediğim tokat, yanağımın sızlaması ile çoktan kalbime inmişti.

Ağzımı açmadan nedenini bilmediğim kin kusan bakışlarına boş gözlerle karşılık verdim bir süre. Tüm bunlar saniyeler içinde yaşanıp hayatımın en ücra köşelerinde yerini kazırken Bedirhan'ın sesini duydu uğuldayan kulaklarım.

"Ağabey, ne yapıyorsun sen?"

Bedirhan'ın yargılayan, sert sesi yaklaştı. Ardından bedeni tam önümüzde durdu. Beyazıt ise tekrar üzerime yürüdü cehennem adımlarıyla. Ceketinin cebinden çıkardığı fotoğrafları yine herkesin önünde savururcasına yüzüme atarken yere düşen fotoğraflardan birini çevirdim gözlerimi. Çünkü henüz ona ağzımı açıp tek bir kelime edecek dermanı bulamamıştım kendimde. Onun öptüğü dudaklarım, yeminli gibi kıpırdayamamışlardı.

Yere savrulan fotoğraflardan birine aklımı toplamaya çalışıp baktığımda, dudaklarım kendini azat ederek acı bir şekilde kıvrıldı ve jeton beynimde yankılanarak büyük bir ses çıkardı. Bilinçsizce hala elimde tuttuğum poşetler, kendiliğinden aralanan avucumdan kayarak düştü. O poşetler gibi yere yığılmamak için zoraki tutarken kendimi, başımı kaldırıp tekrar baktım zehir akıtan yabancı gözlerine. Çünkü bu adam yabancıydı. Ne ilk gördüğüm an ki adamdı, ne de saçlarımı koklayan adam... Hala yanağımda tuttuğum elim dermansızlığımdan yana düşerken, acı akan tebessümüm ona doğru bir adım attığımda silindi ve sadece acının demi kaldı her bir zerremde.

Zehir saçıp, karanlığa mahkûm bakan gözlerindeki kin, buram buram artarken kasılan çenesinden dişlerinin kırılmak üzere olduğunu anladım. Tam önünde durdum ve ayrı bir parçam gibi dermansız kolumu zoraki kaldırdım. Parmaklarımı ritmik hareketle başıma vururken, ona sabitlediğim gözlerimi ayırmadan başımı dikleştirerek konuştum.

"Buraya silah dayadığında bile, bu kadar canım acımamıştı Beyazıt Ağa..."

Duyduğu sözlerle gözlerinden adlandıramadığım ifadeler geçerken o da benim gibi gözlerini gözlerimden ayırmadı. Olanları bilen ve araya girmeye kalkan Bedirhan'ı tek elimle durdurdum ve minik bir adım daha atarak, kalbine giremediğim adamın dibine kadar girdim. Başımдан çektiğim iki parmağımı bu defa kalbine dayadım. Ve dolan gözlerime direnirken, titremeye başlayan dudaklarım tekrar araladı...

"Sen... Sen, yüreğime giden bahçeleri eze eze uçurumumdan düştün be adam!"

Dilimden dökülen kelimeler milyonlarca sözcükle açıklanacak tüm hislerimin fragmanı gibi akarken, yanağımda hissettiğim bir damla yaşı hemen sildim. Almayı unuttuğum nefes bile bir hançer gibi parçalarırken ciğerlerimi bir adım geriledim. Ne zaman yere düştüğünü anlamadığım çantamı alıp başımı bir milim bile eğmeden merdivenlere yöneldim. Konaktaki herkes kendine gelememişken, kadınlar şoktan ağızlarına kapattıklarını ellerini bile çekmeyi unutmuşlardı.

Onlarla da her hangi bir göz teması kurmadan güçlü tutmaya çalıştığım adımlarımla, kırılan her bir parçalarımı geride bırakarak merdivenleri çıkmaya başladım. Beyazıt, beni parçalayıp can kırıklarımı ayaklarının dibine saçmıştı. Gerçeği dakikalar sonra anladığında o can kırıkları ayaklarına batacaaktı ve kanaya kanaya bana gelirken, ben çoktan uçurumumdan düşen adamın üzerine toprak atmış olacaktım...

Merdivenleri çıktığımda düğüm çözülmeye başlamış ve Bedirhan daha fazla dayanamayarak konuşmuştu. Beyazıt'ın yaktığı ve en çok beni kavuran kıyameti ardımda bırakırken, onun pişman olmuş yüzünü bile görmeye tahammülüm yoktu...

Beyazıt'tan...

Elim yanağına temas ettiği an pişmanlık bedenimi ateşe verirken artık çok geç olduğunu anlamıştım. Kahrolası elim tenine değdiği anda çıkan ses, bir adamın uçurumdan düşüp yere çakıldığında çıkardığı ölüm sesiydi kulaklarımda. Ben atladığıma pişman olmuştum, vazgeçmek istemiştım ama ayağım bir kere kaymıştı ve kendi intiharımı imzalayıp, gözlerinde öldüğümü görmüştüm...

Gördüğüm ölümüm bile nefsim'e yenilirken, gözümün önüne gelen fotoğraflar bunun sebebiydi. Boğazıma oturan acı, kalbime çökmüş ihanet hissi ve benden gittiğini zannetmem parmak uçlarına kadar kendimi idam etme isteğimi bağıırken, o gözlerinde ölümü hak eden bana sözleriyle mezar taşı dikmiş, gitmişti...

Kokusu benden uzaklaşırken, sözlerinin her bir harfi beynimi talan ediyordu. Elim kolum yana düşmüş hem acımla, hem hala dindiremediğim ihanet hissiyle parçalanıp, her zerremle kıpırdayamazken Bedirhan'ın beni hızla itekleyip üzerime yürümesiyle kendime geldim...

"Ne yaptığını sanıyorsun lan sen! Derdin ne senin?"

Duyduğum sözler her bir anı saniyeler içinde tekrar tekrar yaşatırken bana, yakama yapışan ellerini itekleyerek fotoğrafları gösterdim. Beni yakan, beni ateşe veren, üzerime yeniden ölü toprağı serpen fotoğrafları işaret ederken, bilinçsiz yüksek çıkan sesimle bağırdım.

"Derdim bu! Derdim bana ihanet eden karım, arkamdan iş çeviren karım! Huzurum dediğim kadın lan, namusum dediğim kadın!"

Boğazımı yırtarcasına bağıırken araya girmeye çalışan annemi es geçerek tekrar üzerime yürüdü. Bedirhan'ın neden bu kadar tepki verdiğini anlamazken, ilk defa bana karşı bu tavırla yaklaştığına şahit oluyordum. Tekrar elleri yakama yapıştı ve beni hemen arkamdaki duvara yapıştırırken kızgın gözleri ile cehennemimi ateşe verdi...

"Kafayı mı yedin lan sen, ne ihaneti, ne iş çevirmesi? Yengem benim yanımdaydı, akşama kadar ben vardım yanında!"

Beynim söylediklerini anlamazken kaşlarım daha çok çatıldı ve yakama yapışan ellerini tekrar iterken konuştum.

"Ne saçmalıyorsun Bedirhan! Fotoğraflar bugün çekilmiş, eski sözlüsü olan o şerefsizle buluşş..." derken sözümü kesti ve beni karanlığa boğarken, üzerime atılan toprağın son habercisi oldu...

"Akşama kadar benim yanımdaydı. Çarşıya inmiştik beraber. Sonra su almak için bir dükkâna girmiştik ki yengemin çığlık çığlığa bağırıldığını duydum. Yanına koşarken o herif yengemi kaçırmaya çalışıyordu. O kadar korkmuştu ki onu yalnız bırakıp, o itin peşinden gidemedim bile! Ama yengem korkusunu bile boş verip seni aradı, sana anlatacaktı sen o telefonunu açsaydın!"

Bedirhan açıklamasını yaparken yavaş yavaş çekti ellerini yakamdan. Duyduklarım ve onun ellerinin beni serbest bırakması ile duvarın dibine yavaşça çöktü bedenim. Kulaklarım uğuldarken başımı ellerimin arasına aldım. Ve gözlerim Hüma'nın elinden düşen poşetten çıkan kitaplara kaydı. Benden kaçmıyordu, benden gitmiyordu...

Ben ne yapmıştım? Ben... Koskoca Beyazıt Ağa kendi kefenimi hazırlamış, mezarımı kazmış, mezar taşımı ellerimle yazmıştım. Ve attığım o tokatla ipi boynumdan geçirip, ayağımın altındaki tabureyi iterek ölümüme ferman vermiştim...

Beyazıt, anlık sinirine yenilip pişmanlık kuyusunda boğulmaya başlarken, herkes ne yapacağını bilemediği için sessiz kaldı bir süre. Tabi bu sessiz kalan kısımda edepsizliği ile kendini ayıran ve beyniyle arasında büyük bir meteor olduğu için dengesiz hareket eden Füsün yoktu. Zira aradığı fırsatı yakalamış ve leş yemeye düşkün bir sırtlan gibi cırlayarak avlunun ortasına gelmişti. Ortalığa saçılan fotoğraflardan birkaç tanesini eline alıp bilmiş bilmiş konuştu.

"Vah vah, belliydi zaten bu kızın yollu olduğu!"

Füsün olmayan aklı ile milleti doldurmaya çalışırken Beyazıt'ın birden yerinden sıçramasıyla annesinin arkasına saklandı.

"Bana bak Füsün. Bu konu hakkında tek bir laf edersen, öldürürüm seni anladın mı?"

Beyazıt alev topuna dönüşüp, cayır cayır yanarken yade Güşa araya girdi. Çok bile susmuştu ama o da diğerleri gibi gözlerine inanamayıp şoka girmişti. Elinden bastonunu bırakmadan Beyazıt'ın önüne dikildi.

"Sen Beyazıt Ağa! Az önce herkesin önünde karını aşağılarken aklın neredeydi de hele? Hüma geline attığın tokat, Füsün'un sözlerinden daha mı az acıtır sanırsın?" Yaşlı bir kurt edasıyla dövmeli çenesini dikleştirerek konuşan Güşa Hanım taviz vermez bakışlarını torununun acıdan inleyen gözlerine dikti ve devam etti.

"Sen ilk torunumdun, ilk göz ağrımdın. Elimde büyüdün. Ben sana evlat olmayı, ağa olmayı öğretmişim lakin adam olmayı belletememişim oğul! Kadın her şeyden önce erkeğe Allah'ın emanetidir. Adamlıkta emanete, ihanet olmaz oğul! Senin karına kaldırdığın o el başta bana anana, bacına ve tüm kadınlara inmiştir! Şimdi yıkıl karşımdan!"

Beyazıt duyduklarını sindirirken gözlerinde hiçbir değişme olmadı zira şu an acının zirvesini yaşıyor, pişmanlığın doruğunu tadıyordu. Çektiği acı tırnak uçlarına kadar yayılırken sadece arkasını döndü ve kendisini konaktan dışarı attı. İlk defa böyle bir şey yaşıyordu. O ki Beyazıt Ağa, yaptığı her şeyin arkasında durur zerre kadar pişmanlık duymazdı fakat şimdiye kadar tatmadığı bu duygu her zerresini istila ediyordu. Arabasına bindi ve gaza bastığı gibi yollara vurdu kendini.

Yade Güşa, Beyazıt'ın konaktan çıkması ile ağır ağır Füsün'a döndü. İçinde kabaran feminist duyguları kenara bırakıp torununun karşısına dikildi. Gözlerinde onu savunduğunu sanıp belirttiği pırıltıları bir bir süpürecekti şimdi. Füsün

babaannesinin bakışlarıyla gözlerindeki ışıltıyı söndürüp usulca annesinin arkasına sindiği yerden çıktı.

"Senin haddine midir hanım ağana laf söylemek? Zehir akıtan o dilini Beyazıt'a kalmadan ben kopartırım Füsün! Bir daha Hüma gelin hakkında tek bir laf ettiğini duyarsam, saçlarından sürükleye sürükleye seni çiftlik evine gönderirim. Bir daha da oradan burnunu bile çıkaramazsın. Anladın beni değil?"

Füsün korkulu gözlerle başını aşağı yukarı salladı. Yade Güşa yardımcılara dönüp buyurdu. "Şu fotoğrafları toplayıp yakın. Ağzından tek bir laf çıkartanı, çıktığı yere sokarım bilirsiniz!"

Yardımcılar elleri titreye titreye fotoğrafları toplamaya koyulurken usulca çıktı merdivenleri yaşlı kurt. Baran ve Bedirhan dâhil herkes bir köşeye sinerken, Hüma'nın odasının önüne gelip durdu. Yaşlı ve kudretli olmasına rağmen eksik olmayan adabından dolayı kapıyı iki defa çaldı. İçeriden gelen seslerle daha fazla dayanamayıp girdi.

Hüma dişlerini sıkarak akmasın diye zincirlediği gözyaşlarını tutmaya çalışırken bir yandan da bavuluna eşyalarını tıkmakla meşguldü. Kimin geldiğine bakmadı, işine devam etti. Yade yavaş yavaş gelinine yaklaştı ve derin bir soluk koy verdi. Hüma bu soluğu duyar duymaz arkasını döndü ve yorgun ama bir o kadar güçlü mavilerle karşılaştı.

"Güşa Hanım, kusura bakmayın ben..."

"Mühim değil kızım otur hele."

"Güşa Hanım vazgeçirmeye geldiyseniz lütfen, size saygısızlık yapmak istem..."

"Otur dedim kızım."

Hüma geniş koltuğa kurulan yadenin yanına oturdu. Güşa Hanım önce yanağındaki kızarıklığa baktı. İçinden torununa bir güzel saydırmaya devam ederken konuştu.

"Gideceksin öyle mi?"

Hüma derin bir nefes aldı. Bu nefesle gözlerindeki doluluk arttı.

"Ben, gitmek istiyorum. En azından bir süre, lütfen!" Gelininin yalvaran ve hala saygılı sesindeki tınıyla uzanıp elini tuttu yaşlı çınar. "Bak güzel gelinim. Şimdi sana hatırım için gitme, etme, eyleme desem olmaz. Üç beş ayda ne hatırın var diyeceksin haklısın."

"Estağfurullah efendim."

"Öyle, öyle... Gitmek istiyorsan seni durduramam. Kimsenin durdurmasına da izin vermem. Lakin sen şimdi gider sen gerek içimizdeki, gerek dışarıdaki düşmanlara koz vermiş olursun." Hüma, içimizdeki düşmanlar derken Füsun ve annesini kast ettiğini anlamıştı.

"Senin de, ağabeyinin de, Kardelen'in de hayatını tehlikeye atarsın. Sana demiyorum ki sineye çek otur. Buna evvela ben izin vermem. Fakat birkaç gün bekle, sabret. Ortalık sakinleşsin ben seni göndereceğim zamanı bilirim. Hem neymiş o kaçır gibi gitmek! Sana yakışmaz. Kadına yakışmaz! Evvela o eşeğe dersini vereceksin. Seni ilk gördüğümde alev alevdi gözlerin. Karşımda bir an gençliğim duruyor sandım."

Hüma, Güşa Hanım ile karşılaştıkları o gün, ona uzun uzun baktığını hatırladı. Güşa Hanım elini daha çok sıkı.

"Gözlerindeki alevlere yakışır bir şekilde tutuşturmadan, gitmek yok keçka mın (kızım)!"

Hüma, duydukları ile güç bulurcasına sıkı yadenin elini. Güşa Hanım bunun evet olduğunu biliyordu. Uzanıp gelinin alnına merhametli bir öpücük bıraktı. Ardından koltuğa dayadığı bastonunu alıp ağır ağır odadan çıktı. Hüma bir süre oturup düşündü. Şimdi giderse başta Füsun cadısı olmak üzere herkes berdel bozuldu diye ayaklanırdı. Az çok öğrenmişti içine battığı batağın çamurlarını.

Aynanın karşısına geçip sızlaması geçen, kırmızılığı yerini hafif bir pembeye bırakan yanağına baktı. "Çok merak

ediyorum acaba Dilçem'e de el kaldırdın mı ağa bozuntusu?" Karşısında Beyazıt var gibi konuşuyordu. İstifini bozmadan devam etti... "Pişman olduğunu zaten biliyorum ama yetmez! Bunun hesabını vereceksin Beyazıt Ağa!"

Hüma bu defa ağlamayacaktı. Bu defa o Beyazıt'ı görünce çırpınan kalbini de umursamayacaktı. Akıyla anlamıştı ve bir süre kalbini devre dışı bırakarak onunla hareket edecekti. Zira kalbiyle işbirliği yapmak daha çok yakıyordu canını. Gözlerindeki yaşların yanağına inmemesi için kendini sıkarken derin bir nefes aldı. İtiraf edemediği aşkı gün be gün büyürken bu acı tuz gibi gelmişti kalp yarasına. Zaten kaldıramadığı şey o kadar çokken, âşık olduğu adam bunu nasıl yapmıştı? Gözlerini kapatıp yine karşısında Beyazıt var gibi fısıldadı.

"Zaten yanıyordum adam, odun atmana ne gerek vardı ki?"

Ardından düşündü. Her kadın gibi bunu karşılıksız bırakmak istemiyordu. Herkesin içinde yediği o tokadın bir bedeli olacaktı elbet. O bir Aslanlı'ydı, hatta işin içine Pehlivan olmakta giriyordu artık. Neticede bir deli yeterken, iki deli dünyaya bedeldi. Hüma bu iki güçlü soy isimden aldığı kudretle çığlık çığlığa bağırarak aşkını sessize aldı ve kadınlık gururunu getirip sahnenin en ön koltuğuna oturttu.

Beyazıt, avare misali gezerken, tutuştuğu acı asla sönmüyor, pişmanlık küllerine bile kalmadan közleriyle yüreğini dağlıyordu. Pişmanlık güzel şeydi elbet lakin son pişmanlık fayda etmez diye de boşa tarihe geçmemişti Müslüm Babamız.

Beyazıt közleriyle kendi kendini kavururken bir yol kenarında durdurdu arabasını. Başını ellerinin arasına alıp gözlerini kapattı. Düşünmekten kafayı yemeye başlayacaktı artık. Kafasını koltuğun başlığına ritmik bir şekilde vururken tele-

fonu çaldı. Yan koltukta, orası kendisine tahsis edilmiş gibi duran telefonuna baktığında gizli numara ile kaşlarını çattı. Ardından açıp kulağına götürdü.

"Evet!" Efendim niyetine kullandığı sözcük, ses tonuyla telefona bile buz tuttururken karşıdan duyduğu kahkaha ile kaşlarını çattı ve sesi tanır tanımaz yumruklarını sıktı.

"Ooooo Beyazıt Ağam, kendinizi yollara mı vurdunuz?"

"Ulan şerefsiz sen... Sen?"

"Evet, o fotoğrafları gönderen ben. Hep gazetecilik okumak istemişimdir ama kader işte."

"Ulan şerefsiz, adam gibi çıksana karşıma, çık da alının ortasına kurşundan kolye dizeyim."

"Ama böyle şerefsiz falan olmuyor. Duyduğuma göre hanım ağamıza tokat atmışsın. Cık, cık, cık. Kötü ağa... Oysa benim Hüma gibi bir karım olsa o tene vurmak yerine..."

"Karımın adını ağzına alma lan! Sana ailemden uzak dur dedim. Adamsan çık karşıma or!..."

"Ağam senin ağzın pek bozulmuş, ama merak etme senden çok uzak kalmaya niyetim yok."

Beyazıt bir düzüne daha küfür saydırırken telefonda gelen kapatma sesi ile iyice çılgına döndü. O fotoğrafları gönderip hayatındaki en büyük hatasına neden olan Berdan itiydi demek. Parçalayacak gibi tuttuğu telefonunu bırakmadan sinirle Rezo'yu aradı.

"Ağam, emret."

"Rezo her taşın altına bakın, her deliğe girin. Bana o Berdan itini bulacaksınız!" Konağın en güvenilir adamının, ağasında duydukları ile dizleri titrerken elinde telefon kalakaldı.

"Emrin olur ağam."

Beyazıt saatlerce arabanın içinde sigara dumanıyla kendini zehirlerken gecenin kaçı olduğunun farkında değildi. Ama artık eve gitmeliydi. Hüma'nın yüzüne nasıl bakacağını, ne

diyeceğini bilmiyordu. Hiçbir açıklama duygularını telaffuz edemez, yaptığı eşekliğin telafisini yapamazdı. Ama onun yüzünü biraz daha görmezse kafasını arabanın camlarına vura vura parçalayacaktı. Kontağı çevirdiği gibi ıssız yoldan çıktı ve konağa sürdü.

Kapıdan girer girmez avludan oturan babasını gördü ve günlerdir olduğu gibi yine yüzüne bakmadan merdivenlere yöneldi.

“Oğlum!”

Beyazıt sessiz kalarak babasına döndü. “Biraz konuşalım seninle?”

“Benim seninle konuşacak bir şeyim yok Remzi Ağa!” Sözlerini bitirir bitirmez merdivenlere yöneldi tekrar.

Odanın önüne geldiğinde içeriden süzülen loş ışık Hüma’nın uyumadığını gösteriyordu. Saat kaçtı? İki, üç, dört?

Derin bir nefes aldı ve titreyen elleri ile kapı kulpunu çevirdi. Kapının kilitli olduğunu görünce Hüma’dan ilk tokatını yedi. Ne olursa olsun kapıyı kilitlememişti bugüne kadar. Ama işler değişiyor, düğüm git gide sarpa sarıyordu. Pişmanlıkla kafasını kapıya dayadı, içinden kendine lanetler yağdırmaya başladı ki kilit sesini duydu. Hüma, kapıyı açmıştı. Tekrar kendine geldi ve derin bir nefes alarak ahşap kapının kulpunu çevirdi.

İçeri girer girmez yatağın üzerinde oturan ve gözleri, açık balkon kapısından Mardin ışıklarını seyreden Hüma’yla karşılaştı. Çok mu sakın görünüyordu sanki? Bir kadının sakinliği, bu dünyanın küçük kıyameti değil miydi?

Derin bir nefes alıp koltuğa oturdu. Ne diyecekti şimdi? Çok pişmanım, beni aldattın sandım. Fotoğrafları görünce gidiyorsun, beni bırakıyorsun sandım. Kıskançlığım Everest’in zirvesini zorlarken aklımı kaybettim... Peki, bunların hangi biri o tokadı unutturabilirdi ki? Hiçbiri... Boğazına takılan yumruları yok sayarak derin bir nefes aldı ve biçimli dudaklarını araladı.

"Hüma?"

O an hiç beklemediği bir şekilde Hüma ona döndü ve gayet sakin bir ses tonu ile cevapladı. "Efendim?"

Bu Beyazıt'ın afallamasına neden olurken birkaç kez gözlerini kırptırdı. Şu an karşısındaki Hüma olamazdı. Zira çoktan üstüne atlayıp tırnaklarını yüzüne gözüne geçirmeliydi.

"Hüma, ben çok..."

"Biliyorum üzgünsün..." Beyazıt'ın yükü omuzlarına binerken tekrar şok dalgası yayıldı yüzüne ve başını salladı.

"Bak, sana söyleyeceklerim umurunda değil biliyorum ama ben o fotoğrafları gördüm ve çığırımından çıktım. Çünkü..."

İşte bu cümlelerin sonu kaderlerini değiştirecekti. Zira pişmanlık ve eşeklik sertifikasını birinci derece ile alan ağamız, kafasına yeni dank eden aşkını itiraf edecekti ama sözü yarım kaldı. Ve dünya durmayı yavaş yavaş bıraktı.

"Biliyorum Beyazıt, çok pişmansın. Böyle bir şey yapacak adam değilsin ama o fotoğrafları kim görse aynı şeyi yapardı. Çünkü soyadın söz konusu ve herkes bu evliliği gerçek sanıyor sende haklısın."

Duydukları Beyazıt'ı hafifletiyor muydu? Hayır, tam tersi ağırlığı ton ton artıyordu. Siması Hüma olan ama dili kesinlikle Hüma olmayan bu kadın, yabancı gibi gelirken Beyazıt'a, ağzı şaşkınlıktan aralanmıştı artık.

"Hem... Hem, bende Mithat'ın böyle fotoğraflarını görsem çılgına dönerdim. Belki daha fazlasını yapardım." Aslında orada oyuncu değişikliği yaptı Hüma. Zira Mithat hayvanının adını dahi anmak istemezken, o kıskançlığı sadece Beyazıt'a duyarken, karşısındaki öküz bunu neden bilsindi ki?

Beyazıt'ın kaşları çatıldı, kaslar sırasıyla gerildi, sonra yutkunmasıyla âdemelması ben buradayım dercesine kendini öne attı. Ama Hüma'nın kılı kıpırdamadı...

"Sen... Ne söylediğinin farkında..."

"Sözümü kesme Beyazıt! Ve beni iyi dinle. Sen ve ben,

yani biz bu evliliğe mecbur bırakıldık. Sen ölen karını unutamıyorsun, ben de eski sevgilimi. Bir kadın ve erkek olarak birbirimize çekilmemiz normal ama yanlış. Attığın tokada inan kızmadım, canım acımadı. Çünkü benim canımı sadece değer verdiklerim acıtabilir. Düşündüm, Mithat olsaydı asla böyle bir şey yapmazdı ama sen Mithat değilsin sonuçta. Bu yanlış anlaşılma sayesinde gözüm açıldı aslında...”

Hüma kalbine gem vurup, gururunu koluna takıp yalanlarını sıralarken elleri yatak örtüsünü sıkı sıkı avuçluyordu. Yoksa devam edemeyecekti. Buraya kadar iyi dayanmıştı ama kalbi çığlık çığlığa haykırıyordu. Derin bir nefes aldı ve ayağa kalkmış, bayılacak gibi kolları yana düşmüş adama tekrar odaklandı.

“Yakında boşanacağız. Sen yoluna, ben yoluma... Ben düşündüm ki senle boşandıktan sonra Mithat’a dönmek için bir sebebim yok, hele de o beni hala severken...”

Hüma, son sözlerini bitirmiş, Beyazıt’ın attığı tek bir tokadı binlerce tokatla kalbine indirmişti. Gözlerini bile kırpmadan ona bakan adamın boynuna atlamamak için iki eliyle yatak örtüsünü sıkarken ve gururuna ikizi gibi yapışırken, başını dikleştirdi. İntikam dediğin soğuk değil, gayet de sıcak sıcak yenirdi efendim. Ha biraz dili yakıyordu, orası ayrı...

Beyazıt, sıkıldığı kasları ile damarlarını koparacak raddeye gelmişti ve acıyla harmanlanıp dolan gözlerini engelleyemedi. Hüma şu an yanlış görüyordu, yani öyle görmek istiyordu. Zira şu an gözleri dolu dolu olan tanıdığı Beyazıt olamazdı. Hoş ona tokat atan da aynı kişi sayılmazdı! Yine de kalbine ılık ılık akan burkulmaya gem vuramadı.

“Hüma, sen... Sen yalan söylüyorsun.”

Beyazıt’ın çaresiz sesi ile umursamazca omzunu silkti Hüma. Aslında o omuzları silken gururuydu. Biraz sonra dayanamayıp gırtlaklayacağı ama bir yandan da haklı olan gururu...

“Öyle düşünmek istiyorsan sen bilirsin. Ama yalan değil.”

Beyazıt Hüma'nın gözlerine baktı, baktı, baktı... Ama kadın yine umursamazca bakışlarını balkona çevirdi. Balkondan esen hafif meltem ile odanın serinlemesi gerekirken, tutuşması normal miydi? Onların hayatında normal olan neydi ki?

Beyazıt daha fazla dayanamadı ve kendini odadan attığı gibi kapıyı çarptı. Hüma, bir tokadın karşılığını, binlerce hayalet tokatla vermişti. Ama az bileydi. En azından herkesin ortasında atılmamıştı o tokatlar!

Beyazıt kendini hemen çalışma odasına attı. Kanı çekiyor, gözleri kararıyor, patlayacak gibi olup patlamıyordu! Çalışma odasına girer girmez gözüne ilk kestirdiği ve küçüklüğünden beri orayı sahiplenen vazoyu alıp pencereye fırlattı. Cam kırıklarının sesi konağı inletirken, duyulmayan kalp kırıkları daha beterdi.

Hüma'nın sözleri kulaklarında çınlarken, o cam seslerini falan işitmiyordu. Geniş masaya yaklaşıp üstünde ne varsa bağırarak yere serdi.

"Ağhhhhhh!"

Elini defalarca masaya vururken Hüma, Beyazıt'ın çıldırdığını duymuş, odadan çıkar çıkmaz koy verdiği gözyaşları akarken, gelen seslerle artan hıçkırıkları duyulmasın diye elini ağzına kapatmıştı.

Konaktaki herkes duydukları gürültü ile odalarından fırlamış, fakat gelen sesler en üst kattan olunca kimse yerinden kıpırdayamamıştı. Güşa Hanım ise bu seslerin Beyazıt tarafından ortalığı ayağa kaldırdığını bildiği için kılını kıpırdatmamış, gayet keyifle torunun kudurmasını dinlemeye başlamıştı. Hüma'nın ne yaptığını bilmiyordu fakat yeni gelin ilk operasyonu layıkıyla yerine getirip, bronz madalyayı kazanmıştı.

Beyazıt sindiremediği siniri ile oradan oraya savrulurken, üzeri çıplak kalan büyük masayı da iki eliyle kaldırıp ters çevirdi. Seslerin azalmak yerine artması ile Bédirhan dayamadı. Ağabeyinden yiyeceği üç beş yumruk ve tekmeyle göze alarak

merdivenlere yöneldi. Ama önce avluda sinirle tıslayan babası ve telaşlı annesine bakarak "Siz yatın baba, ben bakarım." dedi.

Ardında kıyamet kopan kapının önüne geldiğinde "Ya Allah bismillah!" dedi ve içeri girdi. Oda savaş alanına dönmüş dese deve de kulak kalırdı. Zira kırılmayan tek bir parça büyük cam vitrin kalmıştı ki Beyazıt son sürat oraya ilerliyordu.

"Ağabey sakın!" demesine kalmadan, Beyazıt Hüma'ya tokat attığı elini yumruk yaptığı gibi kalın cama daldırdı. Odadaki son sağlam parça büyük bir sesle parçalanırken, Beyazıt eline batan camları umursamadı. O eliyle vurmuştu ya Hüma'ya... Kızgın demirlerle dağlamadığı bile hataydı! Kanlar elinden ve bileğinden fışkırırken, eliyle o cam parçaları tek tek ezen Beyazıt'ın üstüne zor attı kendini Bedirhan. Onu savuran ağabeyine umursamadan tekrar omuzlarına yapıştı.

"Çekil lan, çekil!" Bir iteklemeyle daha sırtı duvara değerken son kez ağabeyinin önüne atladı ve bu defa zoraki onu zapt edebildi.

"Lan bir sakinleş. Millet korkudan yukarı çıkamadı." Beyazıt duyduklarını umursamazken, herkesin korkmuş olması aklına Hüma'nın da korktuğunu getirdi. Ve bu durmasına yetti. Deli divane gibi oraya buraya saldırdığı için düzensizleşen nefesleri odada yankılandı birkaç saniye. Elinden kanlar damlarken Bedirhan'ı kendinden uzaklaştırdı ve odadan çıkıp Hüma'nın kapısına dayandı. Fakat kapı yine kilitlenmişti.

"Hümaaaaaaaa, aç kapıyı."

Hüma hıçkırmamak için ısırdığı elini ağzından çekti ve güçlü tutmaya çalıştığı, korkak sesi ile bağırdı.

"Defol Beyazıt, defol."

"Hüma özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim... Lütfen aç şu kapıyı." derken defalarca ahşap kapıyı kıracak gibi yumruklarıyla dövdü. Vidalarından tuhaf sesler gelmeye başlayan kapıda artık bağırmaya başlarken, Beyazıt'ın gücü tükendi, sesi kısıldı. Ve tekrar zoraki kaldırdığı eliyle kapıya en zayıf yumruğunu vururken, kısılan aciz sesi ile yalvardı.

"Özür dilerim dilemin (yüreğim) özür dilerim."

Alnını dayadığı kapıdan çekmeden yere çöktü. Hüma da aynı şekilde dayandığı kapıda, elini dudaklarından çekmeden yere süzüldü. Ayıcıklı pijamaları bile hallerine ağlayacak gibi bakarken Hüma, kalbinde ki çığlıkları bastırmaya, Beyazıt yangın yeri gibi kavrulmaya devam etti.

Bedirhan birkaç dakika ağabeyinin sakinleşmesini beledikten sonra gidip korka korka omuzuna dokundu. "Gel hadi ağabey. Gel biz çatıya çıkalım." Beyazıt bir umut der gibi başını kaldırıp tekrar kapıya baktı. Ama o kapı bugün açılmayacaktı, ortalıkta Sinan Çetin ve müthiş gerilim müziği falan da yoktu zaten...

Bedirhan ağabeyinin omuzlarından tutup kalkmasına yardımcı oldu. Onu, Dilçem'in ölüm haberinde bile böyle görmemişti. Bitmiş, tükenmiş, can damarları sökercesine koparılmış bir adam gibiydi.

Ağabey kardeş birlikte çatıya çıktılar. Beyazıt'ın elinden damlayan kanlar, yumrukladığı kapıya bulaşmış, kapının önüne damlamış ardından da çatıya kadar taş zemine bulaşp onları takip etmişti

"Ağabey, elin çok kötü..."

"Kalbim daha kötü."

"Bir doktora gitseydik." Bedirhan bunu derken sesi gitmeyeceğini kabullenmişti ama yine de denemek istedi. Zira karşısındaki adam kurşun yarasını takmıyordu, cam kırıklarını mı takacaktı!

Bedirhan cebinden çıkardığı sigaradan bir dal yakarken, bir tane de ağabeyine uzattı. Beyazıt hiç beklemeden aldığı sigarayı Bedirhan'ın uzattığı çakmakla ateşledi. Ve öyle bir nefes çekti ki Bedirhan ağabeyinin sigarayı tek nefeste bitirip dünya rekoruna adını yazdıracağını falan düşündü. Ağabey kardeş yarım saat sessizce sayamadıkları kadar çok izmarit biriktirdikten sonra Bedirhan sonunda dayanamadı ve konuştu.

"Merak ediyorum da..."

Beyazıt kasvetli, karanlık bir kuyu gibi olan gözlerini so-
rarcasına kardeşine dikti. Ve Bedirhan devam etti.

"Acaba küçükken senin mamana annemler psikopatlık
falan mı karıştırdı?"

Beyazıt dişlerini sıkıp, tutuşan kara harelerini kardeşine
dikmişti ki Bedirhan pes eder gibi ellerini kaldırdı.

Bir dakika daha sessizlik hüküm sürdükten sonra Bedir-
han konuştu. "Ne olacak şimdi? Nereye kadar böyle devam
edeceksiniz ağabey? İkinizde tükeniyorsunuz..." Beyazıt'ın
bu sorulara cevabı bir nefes daha sigara çekmek oldu. Bedir-
han kafasını olumsuz anlamda sallarken tekrar konuştu.

"Ağabey biliyorum çok zor..."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun! İlk defa aşkı bir kadının göz-
lerinde görmüşken, ona yaklaşıp görmek nedir biliyor musun?
İçini titreten, sesiyle, gülüşüyle kalbini hızlandıran kadına
dokunamamak nedir biliyor musun? Ya da ona her dokun-
maya kalktığı anda ölen karının gelip vicdanına oturması... Sen
hiçbir bok bilmiyorsun!"

Beyazıt kısıp bir nefes aldı ve tekrar konuştu.

"En acısı da köpek gibi sevdiğin kadının, başka bir adamı
sevdiğini söylemesi..." Ağabeyini, ağzı beş karış açılmış, kalbi
acıya acıya dinlemiş olan Bedirhan şaşkınlıkla konuştu.

"Ağabey sen... Sen Hüma'ya âşıksın..."

Beyazıt bunu ilk defa başkasının yanında kabullenirken,
ağzında izmaritiyle gözlerini Mardin'den ayırmadan, ağır
ağır başını salladı.

Bu adam âşıktı, pişmandı, yanıyordu ama aynı zamanda
yakıyordu. Tutuşan iki yürek, acıyla harlanırken sabah ezanı
okunmuş, ardından güneş yavaş yavaş doğmaya başlamıştı.
İki adam o sözlerden sonra bir daha ağızlarını açmamış ve
sadece acıyla demlenmişlerdi...

Uykusuzluktan ve yorgunluktan kapanan gözleri Bedir-

han'a uyku sinyalleri verirken yerinden kalktı. Beyazıt'tan uzaklaşmadan önce güç verircesine omzuna dokundu ve "Merak etme be ağabey. Yengem beni bile affettiyse, seni de affeder." dedi. Beyazıt her zaman ki gibi tepkisiz dururken Bedirhan kalktı ve biraz uyumak için odasına çekildi.

Kahvaltı için konak hareketlenirken Beyazıt ceketini koluna taktı ve kimseye görünmeden konaktan ayrıldı. Hüma ise göz kapaklarını irdeleyen ışıkla açtı gözlerini. Narin bedenini sabaha karşı yatağa bırakmış ve üstünü dahi örtmeden kıvrılıp uyuyakalmıştı. Yerinden kalkıp gözlerini ovuşturdu. İğne batıyor gibi sızlayan göz kapaklarına sanki bir gökdelen devrilmişti. Aynanın karşısına geçtiğinde harabe gibi göründüğünü fark etti. Hoş farklı da sayılmazdı. Bir harabeden ne farkı kalmıştı ki? Bu evlilik hiç beklemediği kadar yıkıp dökmüştü onu.

Banyoya girip soğuk suyla kendine gelmeye çalıştı. Su bile yanan göz pınarlarının acısını almak yerine daha çok yakıyordu. Kalbindeki ağırlık ise tapulu malı gibi yerini koruyordu! Giyinme odasına girip ayıcıklı pijamalarını çıkardı. Beyazıt'ın dalga geçtiği pijamaları... Bir gecelik takımıyla bile akla geliveriyordu bu adam. Üzerine günlük kıyafetler giyip saçlarını topladı. Eline aldığı kırmızı bandanayı da saçına takip dağınık tellerin yüzüne gelmesini engelledi.

Tam odadan çıkacakken Beyazıt geldi aklına. Acaba hala konakta mıydı? Ya da Dilçem'in odasında mı geçirmişti geceyi? Kalbi yine göğüs kafesini katlederken derin bir nefes alıp çıktı dışarı. Avluda ki korkuluktan baktığında ortalıkta kimselerin görünmediğini fark etti. Sadece mutfaktan sesler geliyordu ki muhtemelen yardımcılar kahvaltı için iş başına geçmişlerdi.

Arkasını döndüğünde çalışma odasının aralık kapısı gözüne çarptı. Ve az önce fark etmediği ayrıntı yüreğini sıkıştırdı. Damla damla kanlar çalışma odasının önünden kendi yatak odasına doğru iz sürüyordu. Ve aynı leke kapının üzerinde de vardı. Hızla çalışma odasına yöneldi. O kanın

Beyazıt'a ait olduğunu biliyordu. Dün adamı birazcık, azıcık kudurtmuştu. Veya daha fazla da olabilir. Peki, bu içini rahatlatıp onu mutlu etmiş miydi? Beyazıt'ın canını yakmak yüreğindeki yangına su serpmiş miydi? Cevabı zaten açıktı. Adam bir yanarken, kadın o sözlerle yine kül olmuştu...

Aralık ahşap kapıyı yavaşça itekledi. Ardından içeri girdi. Gördüğü manzara karşısında dudaklarından ufak bir çığlık firar ederken, yavaşça ilerledi. Odada her şey kırılmış, dökülmüş, paramparça edilmişti. Tıpkı kalbi gibi... Dökülen parçalara basmamaya dikkat ederek yavaşça ilerledi. Onun kitaplarının olduğu kitaplık dışında parçalanmayan bir şey kalmamıştı. Arka bahçeye bakan pencere dâhil yer yer harabeydi. Masa ters dönmüş, tek bacağı kırılmıştı. Dosyalar, sözleşmeler, kitaplar, ekranı kırılmış bir adet dizüstü bilgisayar bir paçavra gibi yerlere saçılmıştı. Kan lekesi taşıyan cam parçaları da buna dâhildi. Gözleri korkuyla büyürken ne kadar ileri gittiğinin farkındaydı. Beyazıt'ın haline üzüldürken, kendi canı ondan daha çok yanarken, yine de içindeki gurur şırfıntısı saçını çekip pişman olmaması için tepiniyordu. İçi ürperirken odadan hemen çıktı.

"Günaydın yenge, bende sana bakmaya geliyordum."

Zelal'e gülümsemeye çalışırken konuştu. "Günaydın canım, yeni kalktım."

Zelal tebessüm edip yengesine yaklaştı ve uzanıp elini tuttu. "İyisin değil mi yenge? Dün çok korktum ama ağabeyim bir şey der diye çıkamadım."

Hüma yine acı akıtan tebessümü ile gözlerini kapatıp açtı. "İyiyim canım. Merak etme."

Oda Zelal gibi elini tuttu. Bu eve herkese düşmanlık besleyerek gelirken şimdi hepsi ailesi gibi olmuştu. Bir kız kardeş, büyük bir aile, hatta en afilisinden bir de babaanne...

Gelin görünce merdivenlerden inerken Zelal'in de tıpkı kendi gibi bitkin olduğunu fark etti. O Berdan itinin yaptığı olaylar en çok Zelal'i sarsmıştı. Uygun bir zamanda onunla

da konuşup dertleşmeyi aklına not etti. Birlikte mutfağa inip, Gülhan Hanım ve kızı Feraye'ye yardım etmeye başladılar. Fakat herkes Hüma'ya kaçamak bakışlar atıyor geri işine dönüyordu. Dün yaşanan olaylar onları da sarsmıştı ve muhtemelen nasıl bu kadar güçlü durabildiğini merak ediyorlardı.

Tüm aile kahvaltı sofrasında toplanırken bir tek Beyazıt eksikti. Hüma içindeki merak duygusunu bastırdı ve umursamamaya çalıştı. Çatalıyla önündeki salatalıklara Çin işkencesi uygularken Füsun'un cıvıldaayan, gıcık sesi ile başını kaldırdı.

"Beyazıt Ağam erken çıktı herhalde?"

Bunu tam Hüma'nın gözlerine bakarak, ima ile söylemişti. Hüma sinir olma mesaisine sabah sabah başladığını düşündü. Bu kızın kafasını tutup masaya vura vura kıvılcım çıkarsa, mesaisinin hakkını vermez miydi acaba?

"Evet, erken çıktı." dedi buz gibi bir ses tonuyla.

"Sen gördün mü ki Beyazıt'ı? Oysa gece kapıyı aç diye konağı yıktı. Kocanın kapı dışarı edildiğini de ilk defa senden öğreniyoruz."

Remzi Ağa yeğeninin asabi davranışlarına anlam veremezken, uyarmak amaçlı öksürerek boğazını temizledi. Fakat gelinin altta kalmayacağını bildiği için sesini çıkarmadı.

"İlahi Füsun! Sen evli olmadığın için bu tarz atışmaları bilmezsin. Bir gün kocan olursa, ben sana seve seve yardımcı olurum."

Hüma, Füsun'un kırmızı renge terfi etmesine vesile olduktan sonra çatalını salatalığına batırdı. Tabaktan gelen sesi umursamazken, o salatalığın Füsun olduğunu hayal ediyordu. Gergin geçen kahvaltı sofrasından sonra herkes ayaklandı. Remzi Ağa sabah kahvesini içmek için köşeye çekilirken Baran ve Bedirhan işe gitmek için konaktan çıktı. Güşa Hanım, gelinini takdir eden bakışlarla süzdükten sonra odasına geçti. Herkes bir köşeye çekilirken Hüma mutfağa girip Gülhan Hanım'a seslendi.

"Gülhan abla?"

"Buyur hanımım?"

"Çalışma odası temizlenecek, kimse görmeden orayla ilgilenebilir misin?"

"Tabi, ben hemen temizlerim."

"Yalnız atılacak büyük eşyalar var. Yanına adamlardan birini de al. Arka bahçeye inen merdivenleri kullanın Gülhan abla."

"Tamam hanım ağam. Siz merak etmeyin."

Hüma, bu hanım ağam lafına alışmamıştı bir türlü. Yine de sesini çıkarmadı. Tebessüm edip odasına çıktı. Biraz kafasını dağıtması gerekiyordu. Eline telefonunu alıp annesini aradı. Biraz anne ve babasıyla hasret giderip telefonu kapattı. Ne çok özlemişti onları. Kolay değildi baba ocağından uzakta olmak.

Tek başına otururken olanları düşünüyordu. Evet, belki yanlıştı, belki hata yapıyordu fakat o adamı buram buram öz-lüyordu. Sert gözlerini, yanağında elini gezdirmesini, odasının o gibi kokmasını seviyordu. Gurur aşkın halinden anlar mıydı? Anlamazdı... Bu yüzden kendiyle girdiği savaştan da hep mağlup çıkıyordu. Bir insanı hatalarına rağmen sevmek demek, o insanı gerçekten sevmek demektir. Hüma da o adamı gerçekten seviyordu. Attığı tokada kayıtsız kalmamıştı evet ama ona duyduğu öfke, aşkını zapt etmeye yetmiyordu. Gönül her zaman ki gibi ferman dinlemiyordu.

Konakta el etek çekilirken odada daha fazla duramayacağını anladı. Herkes yatmış, konak karanlığı gömülmüştü ama Beyazıt hala yoktu. Annesi onun hakkında endişelenirken işlerim var deyip geçiştirmişti. Peki Hüma, onun endişesini nasıl giderecekti? Gönüldeki yangınına su serpmiyordu ki onun yokluğu...

Üzerine ince bir şal alıp arka bahçeye indi. Kimse yoktu ve acısıyla efkârlanmaya açık havada devam edebilirdi. Sessizce bahçeye geçip salıncağa kuruldu. Fakat çok geçmeden yanında bir hareketlilik hissetti. Başını çevirdiğinde yade Güşa olduğunu gördü.

Hüma yadenin yüzüne bakarken Güşa Hanım kuşağın-

dan bir paket çıkarıp içinden bir dal sigara aldı ve çakmağı ile sigarasını ateşledi. Hüma ağzı o şeklini almış, yaşlı kadının elinde tüten sigarasına bakakalmıştı. Şu an Beyazıt'ın babaannesini yanında püfür püfür sigara içiyordu.

"Ne bakıyorsun öyle, ekmek yiyen Canan Karatay görmüş gibi!"

"Güşa Hanım ben şey, yani siz..." Hüma ne diyeceğini bilemezken hala ağzı beş karış açıktı. Canan Karatay'ın ekmek yediğini görse bu kadar şaşırılmazdı herhalde.

"Ne var gelin hanım? Ben de ara sıra efkârlanıp içiyorum. Fakat bu aramızda kalacak." derken şaşkın gelinine gözdağı da vermişti yaşlı kurt. Hüma omzundan kayan şalını tekrar çekip sarıldı. Hala şaşkın şaşkın yadeye bakıyordu.

Güşa Hanım ise onu hiç umursamadan sigarasını içiyordu. En sonunda yaşlı boğazından bir öksürük firar etti. Sigarasını küllükte söndürüp gelinine döndü.

"Gelmedi senin hırtapoz."

Hüma sadece başını sallayarak onayladı. Bu kadın gerçekten ilginçti! Aslında şu an geliniyle uzun bir sohbet havasındaydı ama yanlarına yaklaşan Bedirhan bu havayı bozdu. Güşa Hanım bazen gizli gizli içtiği sigarasını belindeki kuşağın iç tarafını tikiştirdi. Fakat hemen peşinden gelen öksürük krizi onu ele vermişti. Bedirhan yanlarına yaklaştı ve kaşlarını çatıp babaannesine döndü.

"Yade Allah aşkına sen yine sigara içtin?"

Güşa Hanım savunma mekanizmasına geçerken kaşlarını çatı. "Sana ne? Size hesap mı vereceğim?"

"Yade doktor yasakladı. Bir de bize kızılıyorsun! Gel seni yatırayım."

Güşa Hanım bir çocuk gibi umursamaz bakışlar atarken gelinine iyi geceler dileyip torununun koluna girdi. Ve odasına çıktı. Hüma ise Beyazıt gibi uykusuz bir geceye daha kollarını açmıştı.

Sabaha karşı odasına gidip yattı. Beyazıt ise güneş doğduktan sonra konağa geldi. Avare misali ortalıkta gezip kahırını demliyordu. Odaya girdiğinde hiç beklemeden, uyuyan karısının başucuna yaklaştı. Uyurken bile ne kadar bitkin ve yorgun duruyordu. Onun hırçın, asi kadını... Ve kalbindeki ölü toprağını kaldırıp, taş duvarlarından bir ışık gibi içine sızan kadını...

Bir gün bir ömür gibi gelmişti adama. Burnunda tutmek denirdi ya... O adamın burnunun direği sızlıyordu hala. Ne kendi yaptığı hatayı, ne de Hüma'nın söylediklerini hazmedebiliyordu. Bu kadın, gönlünde taht kuran, soyadını taşıyan kadın, o adama mı âşıktı şimdi? Aklına gelenlerle gözlerini kapatıp açtı bir kez. Sakinleşmek istiyordu ama o Beyazıt'tan çok uzak bir terimdi. Hızla doğrulup banyoya girdi. Kısa bir duş aldıktan sonra çıkıp üzerini değiştirdi. Hüma'ya görünmeden çıkmak istiyordu. Çünkü karşılaşarlarsa ikisinin de kalbi bin parçaya bölünecekti, biliyordu...

Uyuyan karısının saçlarına küçük bir öpücük bıraktı hasretle. Ardından pişmanlığını da hasretini de kalbine sıkıştırıp ayrıldı konaktan.

Hüma ise yorgunlukla gözlerini açtı. Saate baktığında epey geç olduğunu fark etti. Yataktan kalkarken burnuna gelen koku ile duraksadı. Oda... Beyazıt gibi kokuyordu. Kalbi bir kuş misali çırpınmaya başlarken hemen kalkıp saçlarını topladı. Gelmiş miydi? Acaba banyoda mıydı? Peki şu an onunla karşılaşmaya hazır mıydı? Derin bir nefes alıp banyonun kapısına gitti. Hiç ses gelmiyordu. Birkaç defa tıklattı ama yine ses yoktu. Ardından yavaşça araladı kapıyı. Kimse yoktu.

Tam çırpınan kalbi hayal kırıklığı ile kendini belli ederken, kirli sepetinin üzerine atılan siyah gömleği gördü. Ve emin oldu geldiğine. Ama o uyanmadan gitmişti. Uzarıp sepetin üstündeki gömleği aldı ve odaya geçip yatağın ucuna oturdu. Ve

hiç beklemeden burnuna götürdü. Bu koku... Bu kadını mest ediyordu. Bir nevi uyuşturucu gibi bağımlılık yaratıyordu ciğerlerinde. Gözlerini kapattı ve derin derin soludu huzuru. Bir adam bu kadar güzel kokabilir miydi? Bir avuç huzurla göz kırparken, bir kalbi katledebilir miydi peki? Hissettirmeden kokusunu bırakıp katliamını mühürleyebilir miydi?

Beyazıt, odaya girdiğinde hava kararmaya başlamıştı ve ışık yanmıyordu. Banyo kapısından gelen ışıkla Hüma'nın orada olduğunu düşündü. Sabah çıkardığı gömlek de yatağın üzerinde duruyordu. Oysa onu banyoya attığına emindi... Geriye tek bir seçenek kalmıştı. O seçenek bile adamın nefesinin huzlanmasına yol açıyordu. İki gündür Hüma'nın eski sözlüsü hakkında yalan söylediğine inanıyor ve buna tutunarak ayakta kalıyordu. Yatağın üzerine bırakılan gömlekle o düşünceleri daha da kuvvetlendi.

Şu an dakikalardır Hüma'yı bekliyordu ama onun çıkmaya niyeti yok gibiydi. Odada olduğunu biliyordu ve bilerek çıkmıyordu. Beyazıt bunun bilinciyle gidip banyo kapısını tıklattı. Fakat ses yoktu. Tam içeri girecekken kapı açıldı ve gönlüne güneş gibi doğan kadının yüzüyle huzur buldu.

Fakat onun bakışları ölüm kadar soğuktu. O kapıdan çıkmaya çalışırken, Beyazıt'ın bedeni buna müsaade etmedi. Hiç beklemeden hemen dibindeki kadına doğru adımladı.

Hüma da aynı şekilde gözlerini kaçırarak geri geri gitmeye başladı. Aradaki mesafeyi koruyordu.

Hüma ilk defa gözlerine bakarken içinden 'Yapma be adam, bakma böyle. Kalbe zararsın.' dedi. O duygularını içinde yaşarken Beyazıt'ın umudu biraz daha soldu ve o mühürleşme her zaman ki gibi yerini buldu. Gözleri kenetlenirken Beyazıt elini kaldırıp Hüma'nın yüzüne dokundu.

"Özür dilerim, Hüma. Kendimi asla affetmeyeceğim."

Yüzünde hiç beklemediği kadar acı bir ifade vardı. Hüma o an Beyazıt'ın elindeki sargıyı fark etti. Çalışma odasındaki

kanlar bu yüzdendi demek ki... Kadın içindeki acıyı saklamak için gözlerini kapattı. Bu tablo karşısında adam sitemle mırıldandı.

“İzlediğim en güzel sahneyi kapatan perde kirpiklerin...”

Hüma duydukları ile derin bir nefes alırken yavaşça gözlerini araladı. Beyazıt bir tablo izler gibi bakıyordu ona. Âşık gibi bakıyordu... Diline gelen soruyu sormak istiyordu şu an ama içindeki cesaret kırıntıları pılını pırtını toplayıp gitmişti

“Hüma? O gün söylediklerin. Yani o adam hakkında... Doğru muydu hepsi?”

Hüma cevap vermezken başını hafif yana çevirdi. Sonra derin bir nefes alıp Beyazıt’a baktı.

“Peki sen Beyazıt... Benim kalbime hesap sormadan önce kendi kalbinin hesabını ver. Eski karına âşıkken...” derken susup yine gözlerini kapattı. Derin bir nefes verdi ve hiç beklemeden Beyazıt’ı itekleyip odadan çıktı. Başka kadını kalbinde taşıyanı, kendi kalbinde taşımak çok ağırmış dedi içinden. Çok ağırdı... Bilinmeyen gerçekler içinde bocalamak, her defasında yanıtsız kalmak ve yanıt vermemek çok zordu. Beyazıt’ın arkasından geldiğini hissetti ve odayı terk etmeden önce son kez konuştu.

“Araf’tayım... Cennetini sunarken, cehennem ateşinde yakmayı nasıl beceriyorsun?”

Beyazıt ise yatağın üstüne oturup başını elleri arasına aldı. Bu kadar acı, yetmez miydi? Gönlüne vurduğu kilidin kırılması gerekmiyor muydu artık? İçinde taşan aşkı Hüma’nın da bilmesi gerekiyordu. Evet, önce ona âşık olduğunu söyleyecekti. Dilçem’e âşık olmadığını ve vicdan azabı çektiği için böyle davrandığını, ondan uzaklaşmaya çalıştığını söyleyecekti. Daha sonra da bu evliliğin bitmeyeceğini uygun bir

dille anlatacaktı. Aralarında hiç yalan kalmayacaktı... Bunları düşünüp katı kararlar verirken konakta yankılanan bağrışmalar ile kaşlarını çatı. Ses Hüma'ya aitti...

Hüma odadan çıkıp nemlenen gözlerini sildi ve boğazındaki kuruluğu gidermek için su içmeye mutfığa indi. Tam suyu içip çıkacakken Füsün geldi ve koluna yapıştı.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Sen de hiç utanma yok mu? Adam seni istemiyor daha neden uğraşıyorsun?" Aslında Hüma'nın Beyazıt için gösterdiği bir uğraş falan yoktu ama bu kızın gözü hiçbir şey görmüyordu.

"Kafayı yemişsin sen çekil önümden."

"O seni sevmiyor Hüma, asla da sevmeyecek! Bu evliliğin devam edeceğini mi sanıyorsun?"

Hüma daha fazla alttan alamadı ve patladı. Kolunu onun ellerinden kurtardı ve sinirle gözlerine baktı.

"Beyazıt benim kocam, bana âşık. Ve hep öyle kalacak. Sende dışarıdan bizi izlemekle yetineceksin. O boş beyninde kurduğun saçma hayallerini unut bence!"

"Üzerine kurulan oyunu öğrendiğinde de böyle düşünecek misin acaba?"

Hüma tam arkasını dönmüştü ki Füsün'un söyledikleri ile durmak zorunda kaldı. "Ne saçmalıyorsun?"

Füsün, amcası ve yengesi konuşurken öğrendiği sırrı zevkle gün yüzüne çıkartırken tüm gemileri yakmıştı. Zira sebep olacağı faciayı adı gibi biliyordu.

"Berdel falan yoktu Hüma Hanım. Yengem ve amcam Beyazıt acısını unutsun, tekrar hayata dönsün diye seni kurban seçti! Yıllardır topraklarımızda, aşiretimizde berdel olmuyor. Üstelik bunu sağlayan da Beyazıt..."

Hüma her duyduğu kelimeyi parçalara bölüp yutmak zorunda kaldı. Çünkü yükü çok büyüktü. Elini boğazına götürüp nefes almaya çalıştı. Bunlar doğru olamazdı.

Hayatı bu kadar büyük bir yalanla yön değiştiremezdi.

"Yalan... Yalan söylüyorsun. Canımı acıtmak için böyle yapıyorsun!"

"İstersen Beyazıt'a sor. Onun da haberi var zaten."

Son duydukları, yarasını tuza batıran son hamleydi. Hızla mutfaktan çıkıp avluya geçti. Onların sesini duyan herkes çoktan gelmişti. Beyazıt da koşar adım merdivenlerden iniyordu. Hüma hızla adama yaklaştı. Gözlerinin içindeki cam parçalarını, kalbine batırmak istercesine baktı. Ardından lal olan dili konuştu.

"Doğru mu?"

Beyazıt bu cümleyle korkunun titrek perdesini indirdi gözlerine.

"Ne duydun?"

"Bana, berdel diye tutturduğunuz şey yalan mıydı? Her şey oyun muydu?"

Bunları söylerken gözlerini Sevcan Hanım'a da kaydırmıştı. Her zaman güçlü kadın imajı çizen kaynanası başını mahcupça önüne eğdi. Ardından Beyazıt'ın fısıltı gibi sesini duydu. Ve duyması yanması için yeterli bir sebepti...

"Ben de bilmiyordum..."

Duyduklarının şokunu atlatmadan gözlerini Pehlivan üyelerinde gezdirdi Hüma.

"Siz... Benim ailemdiniz... Hiçbirinize saygısızlık etmedim! Buradaki mahkûmiyetimi göz ardı ettim ve alışmaya çalıştım." Kimse gözlerinin içine bakamazken gözlerindeki yaşları silip devam etti.

"Ama siz... Siz bile beni kurban seçtiniz. Ailemi, beni kandırdınız! Bile isteye kanatlarımı kırıp uçmamı engellediniz. Hayatımızı mahvettiniz!"

Ardından birkaç adım atıp kocasının gözlerine baktı.

"Bu kadarı çok fazla Beyazıt Ağa! Bu kadarı çok fazla!"

Hüma Beyazıt'ın bir şey demesine müsaade etmeden merdivenlere yöneldi. Gözlerindeki yaşların kurummasını bile beklemeden odasına girip eşyalarını toplamaya başladı. Titreyen ellerine, ıslanan yanaklarına aldırmadan valizini toplayıp odadan çıktı. Henüz birkaç adım atmıştı ki yine yade Güşa dikildi karşısına. Buğulu gözlerdeki acıyı umursamadan konuştu.

"Gitmek istiyorum..."

Yaşlı kurt sessizce gelinini süzerken Hüma devam etti.

"Daha fazla kalamam burada. Nefes alamıyorum artık. Hem birkaç gün sonra ağabeyimle Kardelen'in düğünü olacak... O yüzden bana gitme demeyin."

Hüma, bahanelerini sıralayıp yadeden cevap beklemeye başladı. Yade derince kaşları çatı ve ardından derin bir nefes koy verip konuştu.

"Tamam keçkamın (kızım). Git bakalım... Lakin şimdi değil, gece gece göndermem seni. Yarın sabah gidersin."

Yade sözünü bitirip tam arkasını dönmüştü ki, Beyazıt heybetli bedeniyle yanlarında belirdi. "Ne gitmesi yade? Nereye gidiyormuş Hüma?"

Beyazıt kaşlarını çatıp tıslarcasına konuşurken Yade de taviz vermez bir ses tonuyla çenesini dikleştirerek konuştu. "Gelin İstanbul'a gidecek kuremin! Sen de engel olmayacaksın!"

"Ne İstanbul'u Hüma!" Beyazıt bunu söylerken alev alev yanan aynı zamanda hayal kırıklığı parçaları taşıyan gözlerini Hüma'ya ve elindeki valize çevirdi. Hüma ise ısrarla gözlerinin birleşmesine izin vermedi.

"Hiçbir yere gidemez!"

"Yeter Beyazıt! Ben gidecek diyorsam gidecek! Sen de engel olmayacaksın!"

Beyazıt itiraz etmek için ağzını açmıştı ki Yade Güşa elindeki bastonu sertçe yere vurdu. Aralarındaki gerilim alevlenerek körüklenmişti. Beyazıt siyah gözlerinin en koyu tonunu Hüma'ya çevirdi. Ardından bir şeyler söylemek için yanına

doğru ilerledi. Hüma ağzını açıp bir şeyler söylemesini hazırlanırken, o arkasını dönerek oradan uzaklaştı. Bağırıp çağırıp engel olmasını beklerken o tek bir kelime dahi etmedi...

Öylece giden adama bakarken şaşkınlığı aralanıp, rolünü yine acıya bıraktı. Payımıza hep mi acının naraları düşüyor diye düşündü genç kadın. Nefes almak haram değildi de, hep yakıyordu sanki ciğerlerini. Kalpleri ise defalarca kül savuruyordu dört bir yana...

Elindeki valizi bırakmadan odasına girdi. Bu evdeki herkesi ailesi gibi görürken büyük bir yalanın ortasında olduğunu yeni anlıyordu. Titreyen ellerini umursamadan içini doldurduğu valizi kapının kenarına bıraktı. Bir an önce gidip bu hengameden kurtulmak istiyordu. Fakat bu gidişin dönüşü olur mu kendisi bile bilmiyordu. Şu an tek isteği uzaklaşmaktı! İçindeki öfke herkese karşı çığ gibi büyürken yatağa ilerledi. Yanan kalbinin aksine onun kokusu olmadan buz dağı gibi görünüyordu büyük yatak. Kaldırdığı yorgan bile bir buz kütlesi gibi gelirken gözüne, usulca kıvrıldı. Onsuz soğuktu... Yalanları yakarken, eksikliği üşütüyordu. Bedeni ayazında titrerken kalbi ona inat tutuşuyordu.

Uzaklaşıp, yalanların üzerinde beslenen kalbini soğutmak istiyordu. Fakat attığı her adımda onunla sürüklenen aşkın alevi, küllerini de peşine takıp gidiyordu...

YEDİNCİ BÖLÜM

Beyazıt'tan...

Gözlerindeki duygu belirtilerinden bir anlam çıkaramadan attım kendimi dışarı. Yadenin kesin emrine karşı gelmek istemiştim ama beni asıl durduran onun gitmek istemesiydi! Benden gitmek istiyordu. Canımın canı canımı koparıp, benden uzaklaşmak istiyordu. Kalbimi de o valize tıkıp gideceğinden haberi yoktu. Ne diyebilirdim ki... Nasıl diyebilirdim gitme diye. Canı benim yüzümden bu kadar yanarken, o hakka sahip değildim ki...

Sarp öfkem onun bakışları altında gardını düşürürken değiştiğimi fark ediyordum. Benim tek bir lafımla ne bu evden ne de Mardin'den çıkabilirdi. Eski Beyazıt olsa o emri beklemeden verirdi. Ama kapılarımı zorlayan aşkı gönlüme sızarken nasıl gidemezsin deyip tutabilirdim ki? Temelli gitmediğini biliyordum. Ya da kendimi böyle avutuyordum.

Gönlümün en karanlık köşelerinde ışık yakan kadının bir dakika bile benden uzaklaşması, kızgın bir denize atlamak gibi harap gelirken bünyeme, o Mithat denen pisliğin tekrar karşısına çıkabilme ihtimali öfkeden kudurmama neden oluyordu! Geçen gece söylediği sözler aklıma üşüşürken kafamı sallayıp toprak altına attım onları. Canı yanıyordu ve canımı acıtmak için söylemişti biliyorum. Yoksa onun adını ağzına alırken bile gözlerinde parlayan nefreti görebiliyordum.

Öfkemdeki ateş cılızlaşmadan anlayamamıştım bunu. Ve ken-

dimle birlikte tüm Mardin'i ateşe vermeyi düşündürmüştü öfkem. Gözlerimdeki sis perdesi kalkıp, aklım yeni yeni otururken anlamıştım canımı yakmak için söylediğini. Ama o bilmiyordu ki benim 'CAN'ım' zaten oydu... Yine de o herifin ismini dahi dilinde taşıması kavurmuştu yüreğimi. Değil başka bir adamın adını ağzına alması, baş harfini bile düşünmesi yeterdi katliam çıkarmama...

"Gidişini kalbimin ceplerine saklayıp öfkemle avluya indim.

"O kızı öldüreceğim!" Yemin ederim elimde kalacak. (") Etrafa ateş püskürürken babam önüme geçti.

Yeter, olan oldu oğlum.

Ne yeter baba? Yaptığınızı beğendiniz mi, oldu mu gönlünüz?

Bu defa annem ağlayarak söze karıştı. Oğlum ~~Öz~~ senin mutluluğun için...

Söylediğiniz yalanın ipi boğazıma takıldı anne. Ne mutluluktan bahsediyorsun!

Beni cevapsız bırakan anne ve babamı es geçip Füsun'u kolundan tuttum ve konağın dışına kadar çıkardım.

Gülhan Hanım.

Buyur ağam.

Hemen topla bunların eşyalarını. Def olup gidiyorlar bu konaktan!"

Füsun'u ve annesini kovmakta geç bile kalmıştım. Ve bu geç kalış kalbimde büyük bir belaya sebep olmuştu. Canım... Gidiyordu.

Yadeden de yüz bulamayan Füsun ve Hanife Hanım giderken kendi kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Nefes alamadığımı hissettiğimde çatıya çıkmaya karar verdim yine. Küçükken de kaçmağım olurdu orası. Baran ve Bedirhan ile ne zaman bir haltlar yesek çatıya saklanırdık. Çocuk aklı ya, bizi orada bulamazlar sanırdık... Fakat şu an kaçmak istediğim kişi bir başkası değil kendimdim. Daha fazla düşünürsem dönüp gidemezsin diyecektim ve ona karşı daha fazla zorbalık yapmak istemiyordum.

Çatıya çıkıp manzaranın karşısına kuruldum. İhtişamlı ışıklar

birer birer karanlığa bırakırken yerini, kalan tek tük ışık ayrı bir hava katıyordu yine Mezopotamya'nın cennetine... Gözlerimi kapatıp bir an olsun her şeyi unutmayı diledim. Üzerimizde oynanan oyunu, Dilçem'in gönlümdeki azabını... Ama gözlerimi açtığımda, hiçbir şeyin unutulmadığını ve unutulmayacağını biliyordum. Birkaç saat öylece oturduktan sonra, sabit kalan bedenime giren ağrıyla kıpırdandım. Ne kadar süredir hareketsiz kaldığımı farkına bile varamamıştım. Oturduğum yerden kalkıp, odaya indim. Elim kapı koluna gittiğinde acaba yine kilitlimi diye yüreğim hopladı bir an. İlk defa elim titrerken koskoca ağanın korkularının da olduğuna şahit oldum. En büyük korkum onsuz kalmak olmuş meğer...

Yavaşça büktüğüm kol, ahşap kapının aralanmasını sağlarken rahat bir nefes verdim. Ardından sabahın yavaş yavaş kendini gösterdiği ve odayı aydınlattığı soğuk ışıkla içeri girdim. Gözüüm direk kapının kenarına bırakılan valize kayarken, boğazıma bir yumru oturdu. Biliyordun gideceğini işte, şimdi ne dertleniyorsun diye kızsam da kendime, o valizi alıp avlunun ortasında yakmamak için zor tuttum kendimi.

Kenara kıvrılmış çanta bozuntusunu es geçip huzurumun yanına yaklaştım. Yine saçları yüzünün yarısını kapatmış, yatağın kenarına kıvrılmış yatıyordu. Ona yaklaştıkça burnuma dolan kokusu artarken, dizlerimi kırıp başucunda eğildim. Elimi kaldırıp yüzündeki birkaç saç telini yüzünden çektim. Beyaz teninin siyah örtüsü olan uzun saçları dahi elime değince, kalbim tepiniyordu.

Sensizlik katliam olur bu gönle be kadın... Çok mu uzak huzur bize? Fazla mı haram kılınmış aşkın bana? Onu izlerken kendi kendime sıraladığım sorularım uzayıp giderken doğruldum. Siyah ceketimi çıkarıp odanın bir köşesine attım ve hemen yatağın karşısındaki koltuğa uzandım. Onu izlerken daldığım uyku, en güzeliydi huzurun. Aynı yastığa baş koyamasak da, bana varlığı yeterdi bu gök kubbenin altında...

Hüma'dan...

Gözlerimi açtığımda karşımda yatan adamla şaşırmadım. Mutluluğumun ve acımın en derin tonunu taşıırken varlığı, her zaman ki sert ve dik ifadesiyle kapamıştı gözlerini. Üzerine yine bir şeyler almadan yatması ve çıkarmadığı kıyafetlerinin onu rahatsız etmesi kalbime ince bir sızımın dolmasını sağlarken yerimden kalkıp, üzerine örttüm. Hiç bir kıpırdaması olmazken birkaç dakika kokusunu soluyarak izledim onu. Hafif çıkan kirli sakalları bile heyecanlandırırken beni biraz daha kalırsam, gidemeyeceğimi düşündüm.

Acı bir tebessüm yer ederken dudaklarımda, hızlı ve sessiz olmaya çalışarak üzerimi değiştirdim. Niyetim o uyanmadan gitmekti. Üzerime rahat bir şeyler giyip hazırlandığımda tekrar başucu-na gittim. Elim benden komut almadan kalkıp elmacık kemiklerine doğru uzanırken ben yine vazgeçtim. Dokunmadım, dokunamadım, kaçtım... Her kaçışta ona daha çok battım. Ama ben yine kaçtım. Elime valizi alıp kapıya yönelmek oldu tek yapabildiğim.

Tam kapıyı açmış çıkacaktım ki, onun uykulu tok sesi, adımı söylemesiyle genzinden kopup yüreğime oturdu.

"Hüma?"

Elim kapı kulpunda kalırken titrediğimi fark ederek küçük valizi yere bıraktım ve yavaşça arkamı döndüm.

Buluşmuştu gözlerim huzurun kalıplaştığı adamda. Duygusuz yüzünde bir tek gözlerinden damlayan acı vardı fark ettiğim. 'Gideceğim için mi?' diye düşünürken gözlerim bunun umuduyla bile dolmaya başlamıştı. Bana doğru bir adım atıp önce yere bıraktığım valize, sonra tekrar bana çevirdi, tutuşturan bakışlarını...

Öylece birbirimize bakarken bir adım daha atıp durdu önümde. Ben gözlerimi ona sabitlemişken, o gözlerime değil, daha derinlere bakıyordu sanki siyah harelerimde.

"Gidiyorsun..."

Duyduğum söz, en ağır kelam gibi tirmalarken kulaklarımı,

sertçe yutkundum. Cevap vermeye gücüm olmadığı için sadece başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim.

"Böyle olması gerekiyor."

O da tıpkı benim gibi sertçe yutkundu. Gözüüm bir elmas gibi kabaran adem elmasına kayarken tekrar tok sesi yankılandı odada.

"Bizden kaçıyorsun..."

"Biz... Biz diye bir şey yok ki Beyazıt."

"Belki de biz olma ihtimalini sevmiyorsun Hüma."

Söylediği sözle acı bir kahkaha atasım gelmişti. Onunla biz olmak için nelerimi vermezdim... Ama dilimden dökülenler, ikinci kadın gibi olma diyen gururumun zincirleri ve kurban edildiğim yalanın intikamıydı...

"Ben ihtimallerle yürüyecek kadın değilim Beyazıt!"

Bunu duyar duymaz minik bir adım daha atıp aramızda mesafe bırakmaksızın sokuldu bana. Nefesi nefesimi kavururken yine kalbim dört nala aktı ona... Elini kaldırıp yanağıma dokunurken, kulağıma kadar eğildi ve beni benden alan bir tonda fısıldadı.

"İhtimali dahi olan aşkın, zerresi bile güzeldir kadın..."

Söylediklerini idrak etmeyi reddeden hücrelerim istifasını verirken anlamaya çalışıyordum. Aşk mı demişti o? Bir adamın ağzına bu kadar mı yakışırdı 3 harf? Sihirli bir sözcük gibi doldurmuştu kulağımı. Yalnız anlayamadığım hangi aşkın ihtimaliydi. Gönlünde eski karısı varken bana âşık olmaya mı çalışıyordu? Yoksa benim ona olan aşkı mı anlamıştı? Düşüncelerimle boğulurken gururum ikimizi de itip aramıza girdi yine.

"Yalanı olan aşkın ihtimali olmaz Beyazıt!"

Son noktayı koyup, karmaşık cümlelerimizi sonlandırdım. Ardından gözlerimizdeki mührü kırdım ve arkamı dönüp odadan çıktım.

Yüreğim, nefesim, aşkım o odada kalırken; sadece ruhumu yapışan kirli yalandı gitmeme vesile olan. Onun dışında her şeyim o odadaydı. Aklım gibi, kalbim gibi...

Merdivenleri indiğimde Remzi Ağa dahil herkes avluda top-

lanmıştı. Her basamakla birlikte gözümden biriken yaşlar artarken, avluya indim. Beyazıt'ın annesinin gözleri çoktan dolmuştu. Bunu umursamayarak yadeye yaklaştım. Ona ulaşmamı beklemeden ayağa kalktı ve elini öpmeme izin verdi. Bu evde saygı duyduğum tek insandı. Sevcan Hanım ve Remzi Bey'in kurduğu yalanın, sırtıma bıraktığı kamburu unutmuyacaktım. Bu yüzden onlara dönmeden kapıya yöneldim.

Bedirhan elimdeki valizimi alırken sorarcasına ona baktım. Yade hüzünlü bir ses ile konuştu.

"Kızım seni Bedirhan götürecek İstanbul'a."

İtiraz etmenin gereksiz olduğunu bildiğim için ağzımı açmadım. Zira beni yalnız göndermeyeceği belliydi. Kapıya doğru yürürken arkamı dönüp, odamızın olduğu kata baktım. Öylece trabzanların arkasından beni izliyordu. Çatık kaşları ve yumruk yaptığı elleri sinirli olduğunu gösterirken gözlerindeki kırık parçalar üzüldüğünü hissetmemi sağlıyordu.

Bu gidişle kalbim burkulurken, Beyazıt'ın gözlerinde gördüğüm ifade umut tomurcukları beslememe neden oluyordu. Ne hissedeceğimi bilemezken ikimiz içinde uzaklaşmak en iyisi diye geçirdim içimden. Ve konağın heybetli kapısından kendimi dışarı attım.

Beyazıt'tan...

Ailemin söylediği yalan, yılan olup zehrini aşkıma akıtmıştı. Ve bir ip gibi ayaklarıma dolanıp, kadının gözlerindeki uçuruma düşmemi sağladı. O avluda ailemle vedalaşırken ben sessizce gidişini izledim.

Dilimde mühürlenene kelimelerim vardı ona dökemediğim. Haykıramadığım gitmelerimi kalbimin ceplerine sıkıştırmıştım. Yanımdan ayrılmasını dahi istemezken uzağımda olması şimdiden azaplı varlığıma.

İçim içime sığmazken, gözlerimle dökemediğim yaşlar kalbim-

den ağıt olarak koptu. Yine de ağzımı açıp tek kelime edemedim.. Son defa dönüp bakarken bana, ilk defa birine muhtaç gibi hissettim kendimi. Gözlerinin varlığı bile nefes almama sebepken usulca çıkıp gitti benden. Ah be kadın... Bu nasıl gitmek? Ne zaman kuruldun gönlümdeki soğuk odalara?

Hüma'dan...

İstanbul'a iniş yaptığımda evime gelmiş gibi değil de, yuvamdan uçmuş gibi hissediyordum. Ne zaman bu kadar benimsemiştim o toprakları? Onun toprağını, onun havasını...

Havaalanından gönülsüz adımlarla çıkarken Cansu'da kalmaya karar verdim. Şimdi eve gidersem annemler gelmemin sebebini kuralayabilirlerdi. Üstelik Beyazıt da yanımda yoktu ve fazlasıyla şüphe çekip onları üzme istemiyordum. Bu yüzden ağabeyimin düşüncesine kadar onda kalacaktım. Arabaya binip ilerlerken Bedirhan'a döndüm.

"Bedirhan beni Cansu'ya götürür müsün? Annemler erken geldiğim için şüphelenmesinler."

Beklediğimiz kırmızı ışık, yeşil olmasına rağmen korna sesleri yükselene kadar bekledik. Cansu bizim küçük öküzü de etki-tepki bırakıyordu anlaşılan. "Bedirhan?" dedim uyarırcasına. Ardından kendine geldi ve ilerlemeye başladı.

Eski, yıkık dökük evlerin önünden geçip, onun yaşadığı apartmanın önünde durduk. Bedirhan da benimle birlikte arabadan indi. Arkadaki küçük valizimi alıp ilerledik. Karşımdaki buz dağının ellerinin terlediğini fark ettim. Bedirhan gerçekten Cansu'ya karşı bir şeyler hissediyor gibiydi. Kendi kendime düşünürken bir alt kata indik. Zile bastıktan sonra açılan kapıyla birlikte Cansu'nun cırlaması bir oldu. Üzerime atlarken kollarımı açıp ona sarıldım. Cırlaması benim bile kulaklarımı tirmalarken yüzümü buruşturdum.

"Kızım sessiz olsana. Bak apartmandan atılacaksın." Cansu sesini kesmeyip değişik sevinç kıkırtıları çıkarırken Bedirhan'ı yeni

fark etmesi birden sesini kesmesine neden oldu. Ben yüzümdeki tebessümü silmeden ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim.

Bedirhan elindeki valizi bana uzatırken ikisi de konuşmuyordu ama birbirlerine kaçamak bakışlar atıyorlardı. İçeri davet ettiğim Bedirhan işlerim var diyerek kibarca reddetti ve müsaade isteyerek merdivenleri çıkmaya başladı. O çıkarken Cansu gözlerini devirip içeri girmişti bile.

"Yavru öküz! İnsan bir selam verir." Söylenirken ona kıkırdayıp tekrar sarıldım. Mütevazı salonuna girdiğimde koltuklara kurulduk. Gözlerindeki sevinç kendini belli ederken konuştu. "Hüma kuşum, düğüne gelirsin sanıyordum. Odun kocan seni nasıl gönderdi?"

"İşler biraz karışık Cansu."

"Ayy ne oldu yine?" derken koluma bir çimdik atmayı da ihmal etmemişti. Hiç vakit kaybetmeden konuşmaya başladık. Ona Beyazıt ile aramızda olanları makas atarak anlatmaya başladım. En son üzerimde oynanan berdel yalanını duyunca değişik işkence planlarından bahsedip sinirden kudurdu. Bunu söylerken ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordum.

"Düşünebiliyor musun Cansu? Hem kendi kızlarını bu oyuna alet etmişler hem de beni kurban!"

"Ne desen haklısın Hüma kuşum. Kurdukları oyunu dizide Hürrem Mahidevran'a kurmamıştır vallahi."

Onun değişik benzetmesine kaşlarımı çatıp bakarken, ne var dercesine kaşlarını kaldırdı.

"Peki, Beyazıt'a neden suç buluyorsun?"

"Çünkü haberi varmış ve benden saklamış."

Olanlar üzerinde çenemiz ağrıyana kadar konuştuk. Ağlamaktan gözlerimin şiştiğini fark ettiğimde Cansu hala beni yatıştırmaya çalışıyordu. Kısa sürede başaramayacağını anladığında patronunu arayıp çok hasta olduğunu ve işe gelemeyeceğini söyledi. Klasik işçi yalanını uydururken, gayet başarılı görünüyorlardı. Tekrar gelip yanıma oturduğunda başımı dizlerine koyarak gözlerimi kapattım.

Beyazıt'tan...

Karanlığın çökmesi ile saatlerdir girmediğim odaya girdim. O yoktu ama bana buram buram kokusunu bırakmıştı. İlerleyip yatağa oturdum. Elim direk saçlarını dağıttığı yastığa giderken, özlemle burnuma götürdüm. Bir nefese hasret gibi çektim onu içime. Ah be kadın! Bıraktığın enkazdan haberin yok senin diye söylenirken, bir çocuk gibi yatağa uzanıp yastığa sarıldım.

Onsuz geçen günler ıstırap olurken bana, sesine, bakışına, nadir anlarda yakaladığım gülüşüne, utangaç hallerine hasret kalmıştım. Günler sonra yine uykusuz bir geceye göğüs gererken kokusu yetmez olmuştu artık. Yemeyip içmeyip avare gibi gezerken, evde herkes gözünün içine bakıyordu. Ama ben kimseyle iletişim kurmuyordum.

Odada daha fazla kalamayıp kendimi dışarı attım. Aöluda oturup biraz da öyle demledim acılarımı. Defalarca elim telefona gitti ama cesaret edemedim aramaya. En son elimdeki telefonu cebime koyup yukarı çıktım. Yademim odasına gidip kapıyı çaldım. Gece geç olmasına rağmen uyumadığını biliyordum. İçeri girdiğimde aynı koltukta, elindeki tespihi çekmekle meşguldü. Beni görünce tespihi koltuğun kenarına bırakıp tekrar önüne döndü. Bana hala kızgın olduğunu biliyordum. Yine de usulca oturduğu koltuğa yaklaşıp yere oturdum. Başımı dizlerine dayayıp gözlerimi kapattım.

"Kuyuya düşmüş Yusuf gibiyim yade..."

Bunu söylememle birlikte özlediğim yaşlı elleri saçlarımı bulurken, şefkatle okşamaya başladı. Gözlerim dolmasın diye dişlerimi sıkmam bile kar etmiyordu artık. Sessizliğini sürdürürken, ben tekrar konuştum.

"Onsuz olmuyor yade. Eksiğim... Huzurum eksik, kalbim eksik, nefesim eksik... O olmadan nefes alamıyorum." Yıllar sonra ilk defa bir damla yaş yanağıma fırar ederken gözlerimi daha sıkı yumdum. Yadenin de ağladığını hissederken yumruklarımı sıkıyordum.

"Onu özledim, karımı özledim yade..." derken arkadan elini

uzatıp gözümdeki tek damla yaşı sildi. Ardından derin bir nefes alıp konuştu.

"Kalk küremin (oğlum)! Karının yanına git..." söylediğini birkaç saniye anlamazken kızaran gözlerimi ona çevirdim. Omzuma iki defa vurdu.

"Hayde oğlum! Bu aşkın vakti gelmiş de geçiyor bile..."

Yerimden doğrulup kelimelerini tarttım. Ardından hiç beklemeden odadan çıkıp merdivenlerden inmeye başladım. O benden gitmişti ama bende ona gidiyordum. Yadem haklıydı. Bu aşkın vakti gelmişti. Artık onsuz kalacak ne günüm, ne de tahammülüm vardı!

Hüma'dan...

Düğünün olacağı gün Cansu'yla birlikte annemlere gitmiştik. Beni akşam bekledikleri için şaşırmışlardı. Ama hemen sarılmıştık günlerdir biriken hasretimizle. Annem de benimle birlikte ağlarken dakikalarca kilitlenmişti kollarımız. Annemden sonra dolu gözlerle bana kucak açan babamda bulmuştum kendimi. Defalarca koklayıp saçlarımı öperken ondan da kopamamıştım annem gibi... Diğerleriyle de sarıldıktan sonra biraz oturup hasret gidermeye devam etmiştik.

Hava kararmaya başladığında Kardelen'in heyecanı artmıştı. Aylardır geciktirdikleri düğün törenleri nihayet gerçekleşiyordu. Herkes hazırlandıktan sonra ben de eski odama çıkıp açık pembe tonlarındaki elbisemi giydim. Hafif bir makyaj yapıp, maşaladığım saçlarımı dağınık bir şekilde ensemden topladım. Gönülsüzce hazırlanırken içimdeki burukluğu atamadım. Cansu'nun imalı bakışlarına aldırmadan bahçeye indim.

Bahçe düğün için güzel bir şekilde organize edilmişti. Masalar, süsler, mumlar derken düğün mekânlarından daha hoş olmuştu.

Saatler geçerken, kalbimdeki sızıyı yok sayıp, alkışlarla gelen ağabeyime ve Kardelen'e baktım. Harika görünüyorlardı ve nihayet uğruna ölümü göze aldıkları evlilikleri mühürleniyordu. Tebessüm-

le düğün danslarını etmelerini bekledim. Mardin'de ki düğünlerin aksine daha sadeydi. Sonuçta her kültürün farklı bir yapısı vardı.

İnsanlar eğlenmeye devam ederken, Kardelen'in buruk tebessümünün ailesinin onu yalnız bırakmasından kaynaklandığını düşündüm. Yine aklıma gönlümün belası gelirken masalardan birine oturup başımı önüme eğdim. Kendi hüznüm çalan hareketli müzikleri bile bastırıırken, arkamda birini hissettim. Umursamazca pembe elbisemin eteği ile oynarken burnuma dolan koku ile gözlerimi kapattım. Beyazıt'ın kokusu ciğerlerimde tepinirken ihtimal dahi vermediğim için aklımın oyun oynadığını düşündüm. Ama Cansu'nun "Hüma..." diye şaşkınca seslenmesiyle yerimden kalktım ve arkamı döndüm.

Gelmişti... Kalbim gelmişti... Huzurum, nefesim gelmiş, gözlerimi doldurmuş, duran zamanımı yeniden akıtmaya başlamıştı. Öylece kalakalırken usulca yaklaştı yanıma. Masada benimle oturan Cansu başka taraflara giderken ikimiz kalmıştık sadece.

Kirli sakalları daha çok uzamış, gözlerinin altı çökmüştü. Perişan görünüyordu ama bu yakışıklılığından ödün vermiyordu. Önümde durup özlediğim nefesi yüzüme vururken gözlerimi kapattım. Kalbim tüm sesleri bastırıp ikimiz için melodi uydurmaya başlamıştı bile.

"Gerçek misin?"

Bana cevap vermeyip elini yanağıma koydu. Ben cevabımı almıştım. Gerçektir... Gelmişti...

İki eliyle suratımı kavrayıp kulağımın şenliği olan sesini duyurdu. "Gözlerini aç Hüma..." Hemen ona itaat eder gibi gözlerimi açıp gözlerine baktım. Alnıma dudaklarını değdirip ufak bir öpücük bıraktı ve tekrar gözlerime baktı.

"Ben afili lafların adamı değilim Hüma. Bunları daha önce sana söyleyememem benim cesaretsizliğimdi. Ama artık benim aşkım, boyum aştı... Ben kalbime üfleyen gözlerinde kaybolmak istiyorum. Senin toprağını koklamak, senin yağmurunda ıslanmak istiyorum. Her anım sensin, sende hayat bulmama izin ver istiyorum. İçimi senin güneşin ısıtsın istiyorum. Gökyüzüm sen ol ama hiçbir yıldızım

kaymasın istiyorum... Ben, ben seni seviyorum Hüma. Şu avare gön-
lümde bir tek sesin ismin, gözlerimde bir tek sesin yüzün var. İlk defa
tattığım duygu aşk. Sen benim kalbimin ilkisin, sonum ol istiyorum...
Bizi mühürleyen o yalanı unut, tek gerçeğim ol istiyorum."

O tek nefeste söylediği cümleleriyle kalbimi hoplatırken, çoktan
dünyaları önüme sermişti. Ben ilk defa benliğimi bulmuştum. Göz-
lerimden yaşlar durmaksızın akarken hiç beklemeden kollarımı ona
sardım. Anında elleri belimi bulurken, atan kalbimin bile hiç bu ka-
dar can bulmadığını düşündüm. İnsanlar kendi hallerinde eğlenir-
ken, asıl düğün benim kalbimde kurulmuştu. Ona sımsıkı sarılıp bu
defa mutluluktan akıttım yaşlarımı. Bedenini bedenime zincirleyip,
kalbimin kavuşmasına izin verdim.

Şimdi sıra benim aşkımın dil bulmasındaydı. İlk defa bu kadar
haykırmak istiyordum. Aşkım benden taşarken ona tıpkı onun gibi
âşık olduğumu söyleyecektim. İçimde kalmayacaktı tek bir zerre aş-
kım, hepsini sevdiğim adamın kalbine akıtacaktım.

Tam kollarımı gevşetip ondan ayrılıp, mühürlenene dilimi çö-
zecektim ki duyduğum silah sesi ile donup kaldım. Aynı anda in-
sanların çılgılığı yükselirken, Beyazıt'ın bedeni sardığım kollarımda
ufakça sendeleyerek inledi. Ne olduğunu anlamazken, Beyazıt'ın
dizleri kırıldı ve heybetli bedeni kollarıma yığılırken ikimizde yere
çöktük. Duyduğum çılgılık sesleri kulağımı sağır ederken, sırtındaki
elimi çekip, beyaz tenime bulaşan kana baktım...

Gözleri yarı baygın bir şekilde bakarken, avucumdaki kandan zar
zor ayırıp gözlerine sabitledim gözlerimi. Sırtı yere değmesin diye
sımsıkı sararken bedenini bir elim yanağına gitti. Dudaklarım aralan-
mış bir şekilde şoktayken, hala idrak edememiştim yediğimiz kurşunu.

Onu vurmuşlardı, canımı, kalbimi, vurmuşlardı. Müzik sesi
kesilip insanlar başımıza toplanırken, yeni yeni idrak etmeye baş-
lıyordu aklım... Kanlı avucumu terleyen alnına götürüp, dağılan
saçlarını çektim.

"Beyazıt sakın, sakın yalvarırım! Bana bunu yapamazsın, duy-
dun mu beni bırakamazsın! Olmaz Beyazıt! Olmaz!"

Baygın gözlerine kilitlenmişken, avazım çıktığı kadar bağıryordum. Çığlıklarım arasından insanların ambulansı arayıp adres verdiklerini duydum.

Ağzından ince bir çizgi şeklinde kan akarken, gözleri her zamankinden daha fazla donuklaşmıştı. Alnındaki elimi dudağına götürüp, akan kanı yanağına bulaştırarak sildim. Gözleri gözlerimin önünde karanlığa kayarken güçlükle kanlı dudaklarını araladı.

"Hüü-hüm-ma..." fısıltı gibi sesi yakarken kulaklarımı alnımı alnına dayadım. Kan kokusu, onun kokusunu bastırıp ciğerlerimi dolduruyordu. Gözyaşlarım gözlerime perde düşürürken, alnım alnında fısıldadım.

"Yalvarırım yapma. Gitme Beyazıt. Gitme dayanamam. Ölürüm Beyazıt yapma yalvarırım." Ben ona yalvarışlarımı sıralarken gözlerime bakıp karanlığı kucakladı.

Onun gözlerini kapatması ile boğazımdaki tüm çığlıklar inletti İstanbul'u..."Beyazıttttttttt..."

Yıkıldı evim, söndü ocağım... Soldu ömrüm gözlerinde. Bir nefesim vardı, o da katlimi verdi ciğerlerimde. Yoktu varlığım, benliğim... Hissetmediğim kalbim dahi can verdi göğüs kafesimde. Viran oldu gönlümün tüm dağları. Ömrümün ömrü, kollarımın arasında hareketsiz yatarken, dünyam yıkıldı kalbimin her odasında. Söndü şehrimin ışıkları. Ondan önce benim ömrüm gitti oracıkta...

Kısılan sesimi son bir defa duyurmaya çabalayıp bağırdım kollarımda onu sıkı sıkı sararken.

"Nerde kaldı, ambulans nerde kaldı?"

Nereden çıktığını anlamadığım Bedirhan nefes nefese yanıma gelirken dizlerinin üzerine çöktü biz gibi...

Çaresiz bakışlarını üzerimizde hissederken, birkaç sokak ötedeki hastaneden gelen, ambulansın sesi cennetten bir ses gibi geldi kulağıma. Dakikalar içinde gelen ambulans ile Allah'a şükrederken, onun sırtından akan kan, dizlerimi bile ıslatmış, yeşil çimenlerin üzerinde yayılmıştı. Bir nefes uzağına gitmek istemezken, gelen sağlık görevlileri müdahale etti feryatlarım arasında. Kollarımdan çekilen canım giderken, göz damlalarımın bilmem kaçıncısı ıslatıyordu yanağımı.

Hiç zaman kaybetmeden onu ambulansa taşırlarken, kolumdan tutup destek veren Cansu'yu bir kenara itekleyip peşlerinden koştum. Kardelen'in feryatları yükselirken bahçede, ambulansa binme izin vermeyen sağlık görevlileriyle itişmekle vakit kaybetmeden Bedirhan'ın peşinden gittim. Aynı anda arabaya binerken, nefes dahi almadan takip ettik ambulansı.

Dilimden dualarım düşmezken, kaybın en deriniyle sınanıyordum. Ambulansın sesi kulaklarımı tırmalarken hıçkırıkları onu bile bastırıyordu. Dakikalar sonra durduğumuz acilin önünde inip sedyeyle indirilen huzurumun peşinden koştum. Beni duyacak gibi söylediğim yalvarışlarım bitmemişti henüz.

"Yalvarırım Beyazıt, bırakma beni yalvarırım."

Doktorlar beni ittirerek onu bir odaya soktuklarında Kardelen üzerindeki gelinliğiyle koşarak yanımıza geliyordu. Annem, babam, ağabeyim, Cansu ve birçok kişi yanımıza geldiğinde kimsenin ağzından fırar eden tek bir sözcük yoktu. Bense gözlerimi kapıdan ayırmadan dualarıma devam ediyordum. Yaradan'a sığınmaktan başka çarem yoktu benim...

Açılan kapıdan doktorlar koşarak çıkarken yanlarında sedyede öylece yatan Beyazıt'ı da sürüklüyorlardı. Hepsi koridorun sonundaki "AMELİYATHANE." yazan yere ilerlerken ben hıçkırıkları arasında, solan yüzüne bir feryat daha kopardım.

"Beni bırakma... Gitme adam, beni bırakma..."

Suratıma kapanan ameliyathane kapısının tam önünde dizlerim üzerine yığıldım. Kanlı elbisemin ölüm kokusu ciğerlerimi yakarken, Bedirhan kollarımdan tutup kaldırmaya çalıştı beni. Zoraki dermansız ayaklarım üzerinde dururken, başımı göğsüne yasladı. (Dakikalarca ona sığınağı gözyaşı döktüm. Saatler sonra bir doktor çıkıp ağzındaki maskeni sıyırdı ve Beyazıt'ın güçlü bir bünyesi olduğunu ve ölüm tehlikesini atlattığını sözyledi.) Bir nefeste konuşan doktorun ağzından çıkanlar yüreğimi biraz olsun rahatlatırken, doktor anlayamadığım birçok şey daha söylemişti. Ama benim süzgecimden sadece iyi olduğu geçmişti. Gözyaşlarım tekrar akmaya başlarken yüzümde ufak bir tebessüm belirdi bu defa.

Gitmemiştii, beni bırakmamıştı... Ölüp ölüp dirilmek denen deyimi yaşarken varlığım, yanımda duran ağabeyim beni göğsüne yasladı. Ona sarılıp gözyaşlarımı akıtırken, hemen arkamızdaki hastane sandalyelerine oturduk.

Şükürlerim arasından akıp giden gözyaşlarım sürerken annem de yanıma oturup ellerimi tuttu. Ağabeyimden ayrılıp anneme sıkıca sarıldım. Benimle birlikte gözyaşı akıtırken, kalbimin tekrar atmaya başladığını hissediyordum.

Biraz sakinleşince ellerimle gözlerimdeki yaşları sildim. Ağabeyimin bana uzattığı suyu içip hemen karşımda oturan Kardelen ve Bedirhan'a baktım. Bedirhan Kardelen'e sıkıca sarılmıştı. Üzerindeki gelinliği bile çıkarmayan Kardelen, ağabeyinin göğsünde ağlıyordu.

Aylar önce sözde onu öldürmek için yanıp tutuşurken, şimdi gözünden akan her yaşı siliyor ve onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Acımın arasında bu hallerine tebessüm ettim. Onlarda kardeşti ve et tırnaktan ayrılmıyordu neticede...

Aradan geçen iki gün bir asır gibi gelirken, yüreğim ağzımda bekliyordum hala. Doktor iyi olduğunu söylemişti ama iki gündür hala uyanmamış olması nefes almamı güçleştiriyordu. Ben artık kara gözlerine bakmak, sesini duymak istiyordum. Ama o hala uyuyordu...

Bedirhan yanına girmem için doktoru ikna etmeye gitmişti. Yoksa kafayı yemek üzereydim. Merdivenlerden çıkıp, hızla bana doğru geldiğini gördüm. Bende hemen ona doğru yaklaştım.

"Gel yenge, hemşireler seni hazırlayacak. Ama sadece beş dakika dedi." Sevinçle başımı sallarken hemen peşinden gittim...

Girdiğim odadaki soğuk duvarlar, ürpermeme neden olurken, bu dört duvar arasında yatan canım, soluğumu kesmeme neden oluyordu. Giydiğim hastane önlüğü yürüdükçe tuhaf sesler çıkarırken, ona doğru yaklaştım. Gözlerimde hazır ol emri bekler gibi dikilen

yaşlar akmaya başlarken uzanıp elini tuttum. Buz gibi eli yakarken ciğerimi, kuru dudaklarım ile öptüm tenini.

Başucundaki cihazdan gelen ritmik sesler odada yankılanıyordu. Üzerinde bir sürü kablolar vardı ve ağzında maske gibi bir şey takılıydı. Nefesim boğazımda takılı kalırken gözlerimi yüzüne sabitledim.

"Sana söylemek istediğim çok şey var Beyazıt. Ama şimdi olmaz. Bunları gözlerine bakarak söylemek istiyorum. İçimdeki her şeyi gözlerine, kalbine akıtmak istiyorum. O yüzden çabuk uyan. Çünkü sensiz yarımım, sensiz nefesim eksik... Güneşim battı doğmuyor Beyazıt. Uyanda içimi ısıt artık dayanamıyorum... Sen yokken her gün biraz daha ölüyorum. Uyan yalvarırım..."

Bir yandan ağlarken, bir yandan da yakınıyordum ona. Gözlerimden akan yaşlar eline damlarken, büyük odanın otomatik kapısı açıldı ve gelen hemşireden artık çıkmam gerektiğini anladım. Sıkı sıkı tuttuğum eline birkaç tane daha öpücüük bıraktım ve doğruldum.

"Gözlerini özledim adam, uyan da kalbim atsın artık..."

Son sözlerimi de gözyaşlarım eşliğinde döküp, dışarı attım kendimi. Kapıdan çıkar çıkmaz ağzımdaki maskeyi çekip, yaslandığım duvar dibine yavaşça çöktü bedenim. Bedirhan korkulu bakışlarla yanıma gelip önümde diz çöktü benim gibi.

"Yenge ne oldu, kötü bir şey mi var?"

Başımı sağa sola sallayıp, gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Ağzıma kapattığım elimi çekip zoraki buldum sesimi. "Durumu aynı ama ben dayanamıyorum artık. Ölü gibi yatıyor. Teni solmuş, elleri buz gibi. Onu öyle görmeye dayanamıyorum. Ölmeden, ölü mü tadıyorum sanki Bedirhan..." Hıçkırarak söylediklerimden sonra Bedirhan kollarının arasına aldı beni.

"Yenge yapma kurban olayım. Hem doktor iyi diyor. O piç bizi süründürüyor bak gör sen." Ondan ayrılıp yalandan kızar gibi yaptım.

"Uyanınca ağabeyine küfür ettiğini söyleyeceğim."

Bedirhan korkmuş gibi gözlerini büyütürken çarpıkça gülüm-

sedi. "Söyle de o kalkınca ben yatıyım o yatağa. Ya da direk mezara gönderir. Ağa gönlü bilir."

Bedirhan bir süre kafamı dağıtmaya çalıştıktan sonra beni kaldırıp sandalyeye oturttu. Kafeteryadan gelen annem, babam, ağabeyim ve Kardelen de yanımıza otururken, merdivenlerden Baran'ın çıktığını gördüm.

Bedirhan bu sabah arayıp haber vermişti ve kimseye söylememesini tembihlemişti. Yanımıza gelip durumunu sordu ve dolu gözlerini hiç kaçırmadan bana teselli vermeye çalıştı. Sanırım aralarındaki en duygusal olanı Baran'dı.

Bir süre sessizliği koruyarak öylece bekledik. Beyazıt'ın odasına on dakika önce bir hemşire girmişti. Şimdi de iki doktorun daha koşturarak odaya yöneldiğini gördüm. Benimle birlikte herkes panikle sıçrarken elim kalbime gitmişti. Ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. Hani iyiydi durumu, hani iyileşiyordu? Yarım saattir kapının ağzında dört dönerken doktorlar sonunda dışarı çıktı.

"Ne oldu, bir şey mi oldu ona?" diye neredeyse doktorun üzerine atlayacaktım ki, adamın yüzünde tebessüm belirince elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim.

"Gözüünüz aydın, Beyazıt Bey uyandı. Birazdan normal odaya alacağız kendisini."

Kalbim göğüs kafesimi tekmelerken, Kardelen ile sarıldık bu defa. İkimiz de mutluluk gözyaşı akıttıyorduk. O ağabeyine, ben gönlümün efendisine ağlıyordum. Yüzüme silemediğim tebessüm yerleşirken, ilk defa gerçek anlamda nefes aldığımı hissettim. Allah'a şükrederken, doktor biraz daha dinlenmesi gerektiğini, daha sonra ziyaret edebileceğimizi söyledi.

Aradan geçen bir saatin ardından okula yeni başlayacak çocuklar gibi heyecanlıydım. İçim içime sığmazken, odaya girip onu hemen görmemek için kendimi zor tutmuştum. Kapının önünde bir ileri bir geri giderken, içeriden kızıl saçlı genç bir hemşire çıktı.

"Hüma Hanım kim Allah aşkına? İçerideki koca oğlanı tutamıyoruz. Mızızlanıp duruyor." Kızıl saçlı hemşire canından bezmiş

bir şekilde söylenirken, tebessüm eden suratlar bana çevrildi. Yanımdaki babam omzuma dokunarak içeri girmemi işaret etti.

Herkes koridorun sonundaki sandalyelere ilerlerken ben odanın kapısının önünde durdum. Derin bir nefes aldım ve elim kapı kul-punda bekledim. En son bana aşkını itiraf etmişti ve ben başımıza gelenlerden düşünememiştim bile. Şimdi de sırası değil derken kapı-yı açıp içeri girdim.

Ben odaya girer girmez Beyazıt çatılmış kaşlarını bana dön-dürdü. Yine hemşire veya doktor geldi sanmıştı. Sanırım ağzından okkalı bir küfür çıkacaktı ama beni görür görmez çatılı kaşları dü-zeldi. Yüzüne adlandıramadığım bir memnuniyet yayılırken, nadir anlarda gördüğüm tebessümünü sundu.

Yatağın başlığı hafif kaldırılmıştı ve sırtı dikleştirilmişti. Yoğun bakımdaki o tuhaf kablolar da üzerinde yoktu. Ben öyle kapı ağzında kalakalıp ona bakarken, kalbimin sesinin odada yankılanmasından korkuyordum. Özlediğim gözleri koyu koyu bana bakıyordu ve ben bu huzurlu tabloyla yutkunmak zorunda kaldım. Öylece dalıp gi-derken Beyazıt boğazını temizler gibi yaparak konuştu.

“Güzelim orayı tapulamadıysan yanıma gelir misin?”

Kulaklarım birkaç saniye sonra ne söylediğini idrak ettiğinde utançtan dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. Başımı yere eğip ayaklarımı sürüye sürüye yanına yaklaştım. Yatağın kenarına otur-mam için eliyle işaret ettiğinde itiraz etmedim. Az önce bana güze-lim demesi nöronlarımın süzgecinden yeni geçerken, yanaklarıma biraz daha odun atmıştım sanki.

“Çok kötü görünüyorsun...”

Sinirli çıkan sesi ile başımı kaldırıp gözlerine baktım. Kaşlarını çatmıştı yine. Ahmak adam! Vurulan kendisiydi ve bana kötü görü-nüyorsun diyordu.

Bu ortama rağmen beni sinirlendirmeyi başarırken, utangaç halim birden çirkef halime terfi etti.

“Valla vurulan sizsiniz ama ben aynı şeyi sizin hakkınızda söy-leyemeyeceğim Beyazıt Bey!”

İmalı sesim dudaklarının kıvrılmasına vesile olurken kaşlarımı bu defa ben çattım. Adam iki gündür yoğun bakımdaydı, vurulmuştu! Ama ne alakaysa yani gayet çivi gibi duruyor, sert simasından ödün vermiyordu!

Elini kaldırıp yanağıma dokunduğunda tüm düşüncelerim paspas altına kaçarken, her zaman yaptığım gibi huzurla yumdum gözlerimi. Elleri yanağımda tüy kadar hafif gezinirken iç çekip konuştu.

"Zayıflamışsın ve çok solgun görünüyorsun Hüma." Bu durumda bile beni düşünmesi içimi kıpır kıpır ederken, gözlerimi açtım. Elim uzayan sakallarına giderken, tam gözlerine bakıp konuştum.

"Ölümden döndük Beyazıt..."

Döndük kelimesine vurgu yaptıktan sonra elini enseme götürüp beni kendine çekti. Başım boynuna gelirken, canının acımamasına dikkat ederek, burnumu boynuna gömdüm. Özlediğim erkeksi kokusu sinerken üstüme, kıpırdamadım. Onun kokusu genzimi yakıp içime işliyordu sanki ve ben bundan ayrı bir haz aldığımı inkâr edemezdim.

O benim tek gerçeğimdi... Bunu geçen her saniyede daha iyi kavırıyordum. Kokusunu solumaya devam ederken, artık zamanının geldiğini düşündüm. İstemeden de olsa başımı kaldırıp ondan biraz uzaklaştım. Ben konuşmaya başlamadan o dudaklarını araladı.

"Hüma... Sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Duyduklarım ile kavrulduğum gözlerine bakıp gülümsedim. Meraklı bakışlarla benden bir cevap bekliyordu. İşaret parmağını dudaklarına götürüp susmasını söyledim. Ardından ben de sustum. Sadece kalbim konuştu...

"Sen söyleyeceklerini bitirdiğinde, benim de sana söylemek istediğim şeyler vardı Beyazıt. Daha doğrusu kalbimin akıtmak istediği nameler vardı gözlerine. Nefretle geldiğim o konaktan aşkla çıktım ben. Her zerrem adını haykırırken, sadece içimden sevmesine izin verdim kalbimin. Çünkü ben sanıyordum ki senin gönlünde hala Dilçem var." Sertçe yutkundum ve devam ettim.

"Bana âşık olma ihtimalin bile gözlerimin dolmasına yetiyordu. Hem sana çok yakın hem de metrelerce uzaktım. Dolu sandığım kalbinin kapılarını zorlamadım hiç. Anahtarını aramadım. Başkasına

âşık bir adamın kapısını aşındırmak istemedim. Üstüne bir de bu evliliğin yalan üzerine kurulduğunu öğrendim ve yıkıldım. Ama sen o gün gelip, yıkılan dünyamı yeniden kurdun Beyazıt..."

Nefes dahi almadan gözlerime bakarken, hiç beklemeden sözlerimi sürdürdüm.

"İçimde közlenen acıya su serpmekti gelişin. Huzura kavuşturdun benliğimi. Her şeyim tamamı da bir sen eksiktin, meğer her şeyim senmişsin. Dilinden dökülen her kelime kalbimi demlerken, gözlerinde gördüm benliğimi... O gece kollarım arasında hareketsiz yatarken, ben acının en yakanını tattım. Daha fazla yanmak istemiyorum. Dört bir yana savrulan küllerim bile seni haykırırken; bu kalp, kalbine karışmak istiyor adam..."

"Hüma sen..."

"Ben seni seviyorum Beyazıt..."

Yüziüne tarif edemeyeceğim bir ifade yayılırken, gözlerinden akan aşkın her bir zerresi damladı yüreğime. O gözlerde kendimi görürken beni kendine çekip alnıma derin bir öpücükle bıraktı. Ben az önce kalbine sunduğum itiraftan dolayı biraz utanırken, zerre kadar pişman değildim. Dudaklarını bir süre alnımdan çekmezken kalbimi ferahlattığım için huzurluydum. Ne ondan uzak kalmaya gücüm, ne de aşkıma içimde taşımaya niyetim vardı artık. Bana olan duygularımı da bildikten sonra, ölüme bile giderdim onu onda yaşamak için...

Dudaklarını alnımdan çekip iki elini de yanaklarıma getirdi. Gözlerime gözlerini mühürlerken "Seni seviyorum kadın... Seni çok seviyorum." dedi. Ve bu sözler kalbimin üzerindeki tüm kamburu çekip aldı...

Bir süre öyle bekledikten sonra istemedim de olsa çektim kendimi. Kaşları anında çatılırken gülümsedim. "Dışarıda seni görmek isteyen birçok kişi var. Bencillik etmeyelim." dedim. Yataktan kalmak üzereyken elimi tutup gözlerini kıstı. "Bence edelim, ben çok güzel bencillik edebilirim."

Yaramaz bir çocuk gibi tebessüm etmesi gülmeme neden olurken yataktan kalkıp biraz uzanmasını sağladım. "Ben Kardelen'i çağırıyorum oda perişan oldu."

İtiraz etmek için ağzını açacaktı ki tekrar konuştum. "Lütfen Beyazıt. Ömür boyu küs kalamazsın. Bak ölümden döndün. İnan o da benim kadar perişan oldu. Artık affetmen lazım..."

Yakınırcasına söylediğim sözleri istemeden de olsa başıyla onaylarken sinsî bir şekilde suratıma baktı.

"Ha sen de perişan oldun yani bana bir şey olacak diye." İmalı sesiyle bana takılırken elimi belime koyup çemkirdim.

"Sen manyak mısın be adam! Sen vuruldun, ben öldüm..."

Hala suratına bakarken dışarıdan gelen sesler ile hızla kapıya ilerledim. Kapıyı açınca önümde ellerine beline koymuş, Bedirhan'a çemkiren bir adet Cansu ve civcive bakan bir fil edası takınmış Bedirhan vardı. Tamam, Bedirhan bir fil olmayabilirdi ama şu an gerçekten Cansu'nun küçük bedeni, onun yanında civciv gibi kalıyordu. Fakat bizim civcivin bunu umursadığı yoktu.

Kollarımı birleştirip "Ne oluyor yine?" diye sorduğumda ikisi de "Bu var ya bu manyak!" diyerek söze başlamışken hangisine bakacağımı şaşırdım. Bedirhan sinirle bana döndü ve "Yenge senin bu manyak arkadaşın abuk sabuk giyinmiş! Tipe bak eteğinin kumaşını evde unutup çıkmış. Gelen geçen bize bakıyor."

Cansu bana fırsat vermeden lafa atladı. "Ulan sana ne be adam sana ne! Sana mı karışmış? İstediyimi giyerim. Sen ne hakla üstüme meyve suyu dökersin?"

Cansu'nun cırlamasıyla koridordan geçenler bize kınayan bakışlar atarken dudaklarımı birbirine bastırıp Cansu'ya döndüm. Üzerinde giydiği günlük kot elbisesi biraz kısaydı gerçekten ama üzerindeki meyve suyu artık daha çok göze batıyordu.

Cansu çemkirmeye devam ederken Bedirhan'ın yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı. "Hadi şimdi de gez böyle göreyim!"

"Sana ne ya, sana ne!"

Bedirhan sinirli bir nefes verip konuştu. "İyi be ne bok yersen ye lan!"

"Yok canım almayım! Buradan pek cazip görünmüyorsunuz!"

"Sen bana ne dedin?"

İçimden Cansu vurdu gol oldu diye bağıtırken, bu sefer ki taşın biraz ağır geldiğini düşündüm. Bizim kız ağzını bozmadan Bedirhan'a küfür etmişti ve şu an inanılmaz komik görünüyordu. Bedirhan alev almış gözlerini Cansu'ya dikip ona doğru ilerlerken araya girme gereği duydum.

"Cansu annem bana birkaç kıyafet getirmişti. Onlardan değiştir üstünü. Bedirhan siz de ağabeyinizin yanına girin hadi."

Cansu üzerine dökülen meyve suyuna baktı sonra kafasını kaldırıp Bedirhan'a top 10 listesinden ölümcül bir bakış sundu. Ve birkaç hakaret daha mırıldanarak yanımızdan ayrıldı. Bedirhan da söylenerek Beyazıt'ın yanına girdi. Köşede ki sandalyelerden kalkıp yanıma gelen Baran tek elini pantolonunun cebine sokup tekelinesi de omzuma attı.

"Ne dersin yengem, İstanbullu gelinleri ikiliyor gibiyiz."

Bana göz kırparken söylediği şeylerle yalandan tebessüm etmeye çalıştım. Ama işin ciddi boyutuyla kanım çekildi. Bu ihtimal, ihtimal olamayacak kadar tehlikeliydi.

İlerleyen saatlerde herkes Beyazıt'a geçmiş olsun dedikten sonra odadan çıkmıştı. Ağabeyim Deniz de, Beyazıt'a samimi bir şekilde geçmiş olsun dileklerini iletirken bizim oduncuk sandığım gibi tepki vermemiş ve teşekkür etmişti. Kardelen ile aralarındaki buzların erimesi mutlu olmamı sağlarken en son Bedirhan, Baran ve ben kalmıştık odada. Bedirhan'ın telefon sesi odada yankılanırken arayan kişiyi görünce ateşe değmiş gibi telefona korkulu bir bakış attı.

"Valla yadem arıyor. Kesin duydu hepimizi terastan atacak!"

Karşımda birbirinden heybetli üç tane Pehlivan erkeği vardı. Attıkları adımla bile yeri göğü inletirken yade Güşa'dan bu kadar korkmaları kıkırdamama neden oldu. Aynı anda üçü de bakışlarını bana çevirirken teslim olur gibi ellerimi kaldırıp dudaklarımı birbirine bastırdım. En sonunda Bedirhan "Korkunun ecele faydası yok." diyerek telefonu açtı. Yadenin sert sesi telefonda taşarken Bedirhan onu yatıştırmaya başlamıştı.

"Yav tamam yadem. Ya kurban olayım bir sakın ol iyi ağabeyim. Telaşlanmayın diye söylemedik. Domuz gibi maşallah!"

Son söylediği cümle ile Beyazıt hemen yanındaki yatak kumandasını Bedirhan'ın kafasına fırlattı. Bedirhan da intikam adına yadeye Beyazıt'ın onu istediğini söyledi. Bu defa telefon Beyazıt'ın elindeydi.

"Yadem iyiyim. Hayır kimin yaptığını bilmiyoruz. Yav bana neden kıızıyorsun? Ben mi gelin vurun beni dedim! Tamam annemlere söyle merak etmesinler. Birkaç güne geliyoruz." Sonlanan telefon görüşmesiyle konu benim de merak ettiğim noktaya gelmişti. Ve merakla Beyazıt'ın suratına bakmaya başladım...

Beyazıt telefonu kapatıp Bedirhan'a bakarken "Buldunuz mu?" diye sordu. Kendisini vuranı kastettiği açıktı. Bu konuları Hüma'nın yanında konuşmak istemiyordu aslında ama onun yanından gitmesini de istemiyordu! Beyazıt, bu hainliği yapanın Berdan olduğunu adı gibi biliyordu çünkü buna cesaret edebilecek en azılı düşmanı oydu.

Bedirhan olumsuz anlamda kafasını salladıktan sonra dönüp yengesine baktı kısa bir an. Ardından ağabeyine dönüp konuştu.

"Ağabey bahçenin dışından ateş edilmiş. Bizde etraftaki kameraları inceledik. Ama adamı bulamadık. Berdan iti iyi saklamış olmalı."

Beyazıt sinirle yumruklarını sıkarken yerinden yavaşça doğruldu.

"Bu iş fazla uzadı!"

Hastanede Beyazıt'ın inatçılığı ile bir hafta daha geçmişti. Beyazıt saat başı taburcu olmak istiyordu ve onu ikna edene kadar Hüma'nın canı çıkıyordu. Bir de şu zırt pırt muayene

bahanesiyle odaya girip çıkan hemşireler vardı. Ve Hüma'nın inanılmaz canını sıkıyorlardı. Hele sarı saçlı bir hemşire resmen hasta adama asılmış ve Hüma kıskanç hallerini Beyazıt'a pek göstermek istemediği için sessiz kalmıştı.

En sonunda Beyazıt taburcu oluyordu. Günlerdir Mardin'den arıyorlardı ve saat başı buraya gelmemeleri için onları ikna etmeye çalışıyorlardı. Beyazıt yatakta oturur pozisyondayken Hüma da hazırlanmıştı. Hastaneden çıkınca Hüma'nın ailesi orada kalmaları için çok ısrar etmişlerdi ama Beyazıt ailesinin çok merak ettiğini söyleyerek kibarca reddetmişti. Murat Bey damadına hala soğuk tavırlarını sürdürürken Neriman Hanım'a daha fazla ısrar etmemesini söylemişti. Kardelen ve Deniz de bugün balayına çıkacaklardı. Düğünleri yarım kalmıştı ama ağabeyi iyiydi ve bugün taburcu oluyordu. Onları Mardin'e uğurladıktan sonra akşam da kendileri tatile çıkacaklardı.

Cansu da işten çıkıp direkt hastaneye gelmişti. Odaya girince öküz Bedirhan'ı yok sayıp direkt Hüma'nın yanına geçti. Bir süre sonra kırtarak odaya giren hemşire Beyazıt'a gülümseyerek yanına yaklaştı.

"Son defa pansuman yapmamız lazım Beyazıt Bey."

Beyazıt kendisine kur yapan kadına bakmazken gözleri karısında idi. Şu an hemşireye börtü böcek ezecek gibi bakıyordu! Hüma yerinden kalkarak Beyazıt'ın tişörtünü çıkarmasına yardımcı oldu. Beyazıt'ın geniş omuzları açıkta kalırken hemşire arkasına geçip pansuman yapmaya başladı. Tabi adamın tenini arsızca süzmekten de geri kalmıyordu. Hüma bu kadarı fazla diyerek artık patladı ve hemşireye tam manasıyla cırladı.

"Kocamın sırtında seksen günde devri âlem yapmayı planlamıyorsanız, şu pansumanı artık bitirseniz diyorum!"

Hemşire sinirden kızarak işini tamamladı ve utanarak odadan çıktı. Onun çıkmasıyla Cansu, Bedirhan ve Baran bü-

yük bir kahkaha atarken Hüma ne yaptığının farkına yeni vardı. Utançtan beyaz teni pembeleşirken, sinirle Beyazıt'a döndü.

"Sen de ne diye gidip sırtından vuruluyorsun? Vurulacak başka yer mi kalmadı? Kadın iki saattir sırtını izliyor! Hayır, sırtındaki dikişlerle çeyizine dantel takımı örse daha çabuk biterdi yani. Yelloz hemşire!"

Hüma'nın ciddi bir tavırla söylenmesi herkesin karnı-nu tutarak kahkaha atmasına neden olurken Beyazıt kimse-yi umursamadan kıskanç karısını kendine çekti. Saçlarından öpüp göğsüne yasladı.

"Kıskançken daha mı güzel oluyorsun hatun sen?"

Beyazıt ve Hüma, romantik ve bir o kadar kıskanç hallerini arkalarında bırakırken hastaneden ayrıldılar. Hüma tüm ailesi ile vedalaştıktan sonra ilk defa kendi evine gideceğini düşünüyordu. Beyazıt'ın olduğu her yer onun eviydi artık.

Uçak yolculuğundan sonra nihayet Mardin semasından süzülerek yere ayak bastılar. Kapıda onları bekleyen arabaya doğru ilerlerken Hüma, Beyazıt'ın her hareketine dikkat etmesini, yarasını zorlamamasını söyleyip duruyordu. Onun bu önemser halleri Beyazıt'ı mutluluğun uç noktalarına taşıırken hiç üşenmeden, her seferinde karısının saçlarına aşkla bir öpücük konduruyordu.

Nihayet konağın önüne geldiklerinde Beyazıt önden Hüma da onun peşinden indi. Bedirhan ve Baran da onları takip ederken Pehlivan erkekleri derin bir nefes aldı. Zira az sonra yade Güşa'nın karşısına geçeceklerdi ve hepsi bunun yerine bir aslana yem olmayı tercih ederdi.

Beyazıt yanında duran karısının elini tuttu. İlk defa iki âşık bir avuçta buluşurken Hüma da parmaklarını Beyazıt'ın parmaklarına zincirledi. Açılan büyük kapıdan içeri girerlerken herkes onları avluda bekliyordu. Kapıdan girer girmez şükür duaları dillerden düşmezken herkesin gözü Beyazıt ve Hüma'nın ellerine kaydı. Gözlerindeki gülümseme her-

kese her şeyi unuttururken annesi Sevcan Hanım Beyazıt'a yaklaştı. İki yanağından da oğlunu öperken gözünden yaşlar akıyordu. Beyazıt istemeden de olsa karısının küçük avucunu bırakıp annesinin gözyaşlarını sildi. Onlara kızgındı ama şu an bunu uzatmanın sırası değildi.

"Anne, ağlama bak yok bir şeyim."

Sevcan Hanım başındaki tülbendinin ucuyla gözyaşlarını silerken Güşa Hanım oturduğu yerden kalktı. Oldukça öfkeli görünüyordu fakat içindeki merhamet ve hüznü bunu gölgeleyebiliyordu. Özellikle ikisini el ele görünce derin bir nefes aldı ve yanlarına yaklaşarak önce Hüma'nın alınına bir öpücük bıraktı.

"Hoş geldin güzel gelinim."

Hüma eğilip Güşa Hanım'ın elini öptükten sonra Beyazıt yalandan söylendi.

"Oooo Güşa sultan! Pabucunuz dama diyorsun..." Onun bu hali konaktakileri gülümsetirken yade kaşlarını çatıp elindeki bastonu Beyazıt'ın dizine vurdu. "Hadi oradan deyyus!" Sonra dayanamayarak torununa sarıldı. Remzi Ağa da yerinden kalkıp oğlunu bekledi. Bir baba olarak en çok korkanlardandı o da... Beyazıt saygı gereği gidip babasının elini öptü fakat ne bir söz söyledi, ne de göz teması kurdu. Ardından kendilerine şakıyan kardeşi Zelal'i alından öptü ve karısına döndü.

Parmaklarını yine sımsıkı kenetlerken karısını peşinden sürükleyerek merdivenlere yöneldi. Hüma alışkın olmadıkları bu halleri karşısında utanırken saçlarıyla yüzünü gizlemeye çalışıyordu. İkisi merdivenleri çıkarken tüm aile artlarından şükür duası ediyordu.

Hüma merdivenleri çıkarken Dilçem'in odasının kapısına ister istemez gözü kaydı. Fakat gözlerini saniyelik bir dilimde kapatıp açtı ve aklına gelen görüntüleri silmeye çalışarak kocasına ayak uydurdu. Onlar odalarına girerken Güşa Hanım kapıdaki adamlarına seslendi.

"Rezo!"

Birkaç saniye içinde kapıdan giren Rezo ellerini önünde birleştirerek başını eğdi ve "Buyur hanımım." dedi.

"Rezo torunum için kurban kesilsin, fakir fukaraya dağıtılsın!"

"Hemen ilgileniyorum hanımım." dedikten sonra kapıdan çıkan Rezo ile Güşa Hanım gidip sedirlere oturdu. O kurbanlar Beyazıt'ın iyileştiği için mi yoksa Hüma ile aşka teslim oldukları için mi kimse anlayamadı. Sormaya da cesaret edemedi...

Beyazıt odaya girdiğinde karısının elini azat etti ve bugün hiç bıkmadığı o öpücüklerden bir tane daha karısının alnuna bıraktı. Fakat bu Hüma'nın çirkeflik çanlarının çalmasını etkilemedi.

"Ya Beyazıt ne yapıyorsun herkesin içinde?"

"Ne yapıyormuşum herkesin içinde?" diyerek cevaplayan Beyazıt sızlayan yarasına aldırmadan karısının dibine girip gözlerini gözlerine hapsetti. Hüma onun saydırmak için güzel bir liste hazırlamıştı fakat şu an kalbi o listeyi alıp bir yerlere saklamıştı ve karnındaki kelebeklerinde greve başlaması gecikmemişti.

"Şey... şeyyy yaptın ya." Hüma bu sözlerle anlamlı bir açıklama yaptığını sanırken Beyazıt sinsice gülümsedi.

"Güzelim acaba "ŞEYCE." diye bir dil var da ben mi bilmiyorum?"

"Hı?"

Hüma önce güzelim lafına takıldı, ardından tadını çıkardı. Ah bu adam ne güzel diyordu öyle! Sanki dünyanın en güzel kadını gibi hissediyordu.

O böyle kıpır kıpır hissedip gülümserken Beyazıt'ın kurduğu cümlelerin son kelimeleri trafiğe takılarak süzgecinden henüz geçti ve akabinde gözlerinde şimşekler çakmaya başladı.

"Sen bana laf mı sokuyorsun?"

"Bilmem galiba öyle yapıyorum." derken Beyazıt karısının tatlı hallerinin tadını çıkarıyordu. Bu halleri adamın başını döndürürken bir müddet bakiştılar. Ardından Beyazıt karısına çarpıkça gülümsemeye devam ederken üzerindeki tişörtü çıkarmaya çalıştı. Tabi buna uğraşırken hafif bir inilti kaçırmayı da ihmal etmedi.

Hüma hemen müdahale ederek onu durdurdu. "Bekle yardım edeyim." diyerek Beyazıt'ın tişörtünü başından çıkardı. Tabi bu kısımda titreyen ellerine yok saymaya çalıştı. Zira bu işlemi hastanede de defalarca yapmasına rağmen adamın geniş omuzları, esmer teni gözler önüne serilince sertçe yutkunmadan edemiyordu.

Gözlerini kaçırırken giyinme odasına girip temiz kıyafetler getirdi. O yatağa bırakırken Beyazıt banyoya yöneldi.

"Ben bir duş alayım."

"Saçmalama!"

"Ne demek saçmalama Hüma. İnsanlar genelde yıkanır ve ben hastane kokuyorum resmen!"

Beyazıt'ın çoktandır duymadığı sert sesi ister istemez göz kırparken, bıkkınlıkla konuştu. "Beyazıt, yaran daha iyileşmedi! Nasıl yıkanacaksın?"

Aslında adam görünüşte ondan bile sağlam duruyordu ama belli etmese de kurşun yarasına sahipti. Hüma, derin bir nefes aldı ve kendini cesaretlendirdi. Sonuçta onun kocasıydı ve artık kendini sevdiğini biliyordu. Yani gidip ona yardımcı olsa ne olurdu ki? En fazla beyaz teni utançtan azıcık pembeleşirdi!

Beyazıt "Hallederim ben." derken banyoya yönelmişti.

Hüma ardından bakakalırken derin bir nefes aldı ve Beyazıt kapıyı kapatır kapatmaz tekrar açtı ve içeri girdi. Beyazıt şaşkın gözlerle ona bakarken Hüma banyo dolaplarına yöneldi.

"Ne arıyorsun?"

Beyazıt'a cevap vermeyi es geçip dolapları kurcalamaya

devam etti. Daha önce buralarda bir yerlerde peştamal gördüğünü hatırlıyordu. Son açtığı dolaptaki peştamalı alarak Beyazıt'a döndü. Eline tutuşturup kapıya yöneldi.

"Sen hazırlan hemen geliyorum. Seni ben yıkayacağım!"

Diyerek ardında banyodan önce kısa bir şoka giren Beyazıt bırakıp çıktı ve giyinme odasına girip üzerine kısa bir şort ile ipli bir badi giydi.

Karşısında bir adet Beyazıt vardı. O bir adet Beyazıt, beline bağladığı peştamalla bile bu kadar çekici durmak zorunda mıydı peki? Bu adamın genlerinde bir sorun vardı kesin. Yoksa Hüma onunla göz göze gelir gelmez bir akli olduğunu unutmamalıydı...

Beyazıt ise Hüma girer girmez hamam tarzı banyoda ayarladığı suyu bırakıp karısına döndü. Mor kısa bir şort, üzerine ise dar, ipli bir bluz giymişti. Âdem elması yutkunmasıyla aşağı yukarı hareket ederken boğuk çıkan sesini ayarlayamadan konuştu.

"Amacın bana kalp krizi geçirtmekse sanırım çok az kaldı!"

Onun böyle sert çıkışması ile Hüma ne demek istediğini anlayamadı. Malum Beyazıt'ın karşısında jetonu biraz üçgen boyutuna geçiyordu ve geç düşüyordu.

Adam karısından gözlerini çekmezken Hüma raflardan şampuan ve lif alıp geniş mermerin üzerine bıraktı. Ardından altın renkli çeşmeden, kurnaya dolan suyun sıcaklığını kontrol etti. İyi olduğunu düşünerek elindeki taşı daldırdı ve suyu doldurarak Beyazıt'ın başından dökmeye başladı. Su damla damla Beyazıt'ın vücudundan süzülürken Hüma üzerinde sıçrayan suları önemsemedi ve sırtına çok su dökmemeye çalışarak kocasını yıkamaya devam etti. Hüma, kocasının yüzündeki hayranlık ifadesine bakarak hafifçe tebessüm etti. Şu an sıırıslıkam olmuştı ama umurunda değildi.

Elindeki bakır taşı kurnanın içine bırakırken banyo işleminin bittiğini düşündü ve "Ben kıyafetlerini getiriyim." di-

yerek mermer kaplı alandan çıkmak için adımladı ki Beyazıt onu kolundan tutup durdurdu. Hafif eğilip karısının yüzünü elleri arasına aldı ve tam gözlerinin içine bakarken konuştu.

"Hüma. Sen benim başıma gelen en güzel şeysin..." Onun şuh sesi Hüma'yı başka diyarlara götürürken gülümsemekle yetindi.

Beyazıt, Hüma'nın saçlarındaki tokaya uzanıp çıkardı. Siyah, uzun saçları dağılırken Beyazıt bir an bayılacağını bile düşündü. Hüma'nın dalgalanan uzun saçlarına uzanıp hasretli bir öpücük bıraktı. Saçlarını sağ omzu üzerinde toplayıp elini tuttu.

Hüma hala gözlerine bakmazken dudaklarını boynuna bastırıp kokusunu içene çekerek öptü. Uzağındayken çok özlemişti onu ve bir daha kadından uzaklaşmaya asla niyeti yoktu. Bir daha özlemi tatmak istemiyor, kalbine işleyen kadını dolu dolu yaşamak istiyordu. Karısının çenesinden nazikçe tuttu ve gözlerine bakmasını sağladı.

"Kirpiğinin her tanesinden, kokunun her zerresine kadar seviyorum seni kadın..."

Hüma duydukları ile Beyazıt'ın gözlerine baktı. Bu adamı sevmek güzeldi de, sevilme ilmek ilmek işliyordu içine. Kıpır kıpır ediyordu bir bakışı ruhunu. Şu an ölse gam yemezdi bu gözler karşısında. Utangaçlığı da, tedirginliği de bir kenara bıraktı ve kocasının ıslak sakallarına götürdü parmaklarını. Avucunun içi sakallarıyla gıdıklanırken ilk defa çekinmeden gezdirdi elini yüzünde.

"Korkuyorum Beyazıt... Sanki anlatılan bir masalın içindeyim ve bu masalın bozulmasından korkuyorum..."

"Korkma..." Beyazıt kendinden emin bir şekilde fısıldarken karısının eli hala yüzünde geziniyordu. Dokunduğu her yerde aşkı işliyordu.

"Bu aşkın bizi yakmasından korkuyorum adam..."

"Yakan sen olduktan sonra, ben yangınına eyvallah çekip kavrulmasını da bilirim kadın..."

Beyazıt'ın son söyledikleri Hüma'nın aklındaki tedirginlikleri silip atarken bir suyun şeffaflığı kadar net olan aşkını kucakladı kalbi. Gözlerinden tane tane mutluluk damlası süzülürken bu defa o buluşturdu dudaklarını aşkla...

Kararmaya yüz tutan kalbinin her odasını dolduran bir ışık vardı. Adam o ışık için ömrünü harcamaya hazırdı artık. Kokusu burnuna dolarken dudaklarını dudaklarından çekip alına minik öpücükler kondurdu. Hüma'nın beyaz teni dudaklarıyla birlikte alev alırken, Beyazıt yaktığı ateşte kendi de kavrulurken kül olmaya hazırdı. Şu an tek istediği oydu. Karısının her zerresinde kaybolmak, sadece onun teninde nefes almak istiyordu.

En son burnunun ucuna bir öpücük kondurup hala gözleri kapalı olan karısının alına, alnını dayadı. İkisi de nefes nefese kalmıştı. Beyazıt'ın sıcak nefesi Hüma'nın dudaklarına değerken o da gözlerini kapatıp fısıldadı...

"Bir yudum aşksın kadın ve ben kana kana içmek istiyorum seni..."

Beyazıt'ın söyledikleri Hüma'nın kalbini mümkünmüş gibi daha çok çırpındırırken bedeninin elleri altında titrediğini hissedebiliyordu. Biraz hızlı mı gitmişti? Aslında geç bile kalmıştı karısına kavuşmak için. Isınan yanaklarını avucunun arasına aldı.

"Hüma'mmm..."

Hüma saklamaya çalıştığı endişe ve heyecanla kocasına dikti gözlerini. Adamın hayran bakışları aklındaki her şeyi silip süpürürken bedeninden önce kalbi kucaklıyordu ruhunu. Ne bir söz ne bir ses çıkarabilirdi tebessümlü dudakları.

Dakikalar sonra Hüma banyodan temiz bir gazlı bez ve gerekli malzemeleri alarak yatağın kenarında oturan kocasına yaklaştı.

Ellerinin titremesi hala geçmemişken sesi de buna eşlik ediyordu.

“Şey yarana pansuman yapalım. Mikrop kapmasın.”

Beyazıt tamam anlamında başını salladıktan sonra Hüma yatağın üzerinde dizleri üzerinde sürünerek arkasına geçti. Yaranın üzerindeki ıslanmış gazlı bezi çıkaran Hüma canını yakmadan pansuman yapıp temiz bir bez yapıştırdı. Ardından tekrar yatakta sürünerek ayağa kalktı. O sırada Hüma’nın dağınık saçlarından yayılan koku Beyazıt’ın gözlerini kapatıp derince içine çekmesine neden oldu. Huzur mu diyorlardı? İşte tam anlamıyla buydu... Beş harfli o kelimeyi bir kadının saçlarından yayılan koku iliklerine kadar tanımlayabiliyordu. Sözcüklere ne gerek vardı ki? Beden dili yeterdi her şeyi anlatmaya. Tıpkı şu an Beyazıt’ın Hüma’nın elini kavrayıp bileklerinin içine bıraktığı öpücükler gibi...

Tatlı ve romantik bir atmosfer ikisini de içine çekerken bin yıl bu şekilde göz göze kalabileceklerini düşünüyordu ikisi de. Evliliğin en güzel haliydi aşk kokan kadın ve adam. Ve ikisi bu kokuyla aşk sarhoşu olmuştu çoktan. Artık birbirlerine ait kalplerin atışları odada yankılanırken çalınan kapı Hüma’nın her zaman ki gibi sıçramasına neden oldu. Koşarak giyinme odasına girip Beyazıt’a bir tişört getirdikten sonra yüzüne fırlatan Hüma, anlamsız paniği ile kapıya yöneldi.

Beyazıt kollarından gereksiz gördüğü tişörtü geçirirken Hüma kapıyı açtı. Kapı eşiğinden içeri giren Zelal “Yemek hazırırır.” diye şakıdı.

“Tamam canım geliyoruz.” Hüma görümcesini gönderdikten sonra kocasına döndü. O ağzını açmadan Beyazıt konuşmuştu.

“Aç değilim Hüma. Biraz dinleneyim, uyanınca yerim.” Beyazıt’ın inatçılığına kafa tutamayacağını bilen Hüma pikeyi kaldırarak Beyazıt’ın yatağa yerleşmesine yardımcı oldu. Ardından pikeyi beline kadar çekerken “Sen dinlen, uyanınca ben sana hazırlarım.” dedikten sonra gülümseyerek odadan çıktı.

Şu an içinde çocuklar gibi bir heyecan vardı. Yüzündeki aptal gülümsemeyi ise ne yapsa silemiyordu. Hava kararmış-

tı ve konağın ışıkları bile hiç olmadığı kadar renkli geliyordu gözüne. Yüzünde aynı ifade ile merdivenlerden inerken masadaki tüm yüzler ona çevrilmişti. Yavaşça yanlarına yaklaşıp yadenin yanındaki boş sandalyeye oturdu.

"Beyazıt nasıl kızım?" Sert ifadesine rağmen sevecen sesi ile konuşan Remzi Ağa'ya bakan Hüma "İyi efendim, biraz dinlenecek" dedikten sonra önüne döndü. Ama mesafeyi sert bir şekilde çizmişti. Şu an cevap vermesinin tek nedeni de saygıydı. Önüne konulan çorbadan bir kaşık olup ağzına götürdü. Günlerdir neredeyse hiçbir şey yememişti. Yemeğin sonlarında aklına yeni gelen detayla kafasını kaldırdı. Füsün ve annesi ortalıkta yoktu. Beyazıt'ın onları gönderdiğini düşündü ve yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı.

Günlerdir ilk defa keyifle yenen yemeğin ardından sofra toplanırken Hüma elindeki tabakları tezgâha bırakıp arkasını döndü. Zelal de elindekileri bırakıp yengesine yaklaştı. Bir şeyler sormak istediği ve yüzüne taktığı mutlu maskesinin altında yatan endişeyi anlamıştı Hüma.

"Bir sorun mu var canım?"

"Yok, yok da. Şey, yenge ağabeyimi vuran Berdan mıydı?"

Hüma başını sallarken Zelal'in suratı yine acıyla şekillendi. Mutfağa yardımcılarının girmesi ile daha fazla konuşamayan gelin görümce susarken Zelal doldurduğu çaylar ile avluya çıktı. Hüma da küçük bir tepsiye yiyecek bir şeyler hazırlayıp Beyazıt'a götürmek için mutfaktan ayrıldı.

Saat gece yarısını geçerken Hüma elindeki kitabı bırakıp odasına ilerledi. Sessiz olmaya dikkat ederken üzerini değiştirdi. Ardından dolaptan bir pike çıkarıp koltuğun üzerine bıraktı.

"O koltukta yatmayı düşünmüyorsun herhalde!"

Hüma onunla uyumak için can atıyordu fakat rahat yatamaz diye tedirgindi. Hoş Beyazıt'ın tedirgin olunacak hali kalmamıştı adam bıraksan depar atardı ama yine de huzursuzdu.

"Ben şey, rahat yatamazsın diy-"

"Konağın ortasında o koltuğu yakmamı istemiyorsan ışığı kapat ve yanıma gel güzelim."

Hüma kulağının alıştığı güzelim kelimesine tebessüm ederken Beyazıt'ın tehdidi karşısında kıkırdadı. Bu adam gerçekten deliydi ve konağın ortasında koltuk yakmak da deliliğin şanından olurdu. Işığı kapatıp yavaşça yatağa girdi. Onun bu ağır hallerine göz deviren Beyazıt hiç beklemeden karısını kendine çekip göğsüne dağıttı saçlarını. Hem koklayıp hem öperken sıkı sıkı sarıldı.

"Şu kalbimden geçenleri tarif edebilmem imkânsız Hüma. Öyle bir şeysin ki bende, bunca zaman nasıl uzak durdum senden bilmiyorum. Ben hayatımda hiç böyle hissetmedim... Nutkum tutuluyor bakışınla."

Ay ışığının aydınlattığı odada ikisinin de gözleri parlar-ken Hüma başını hafif kaldırıp Beyazıt'a baktı. Bir bakış bin ah çekişti adamda... Elini tutup kalbinin üzerine koydu.

"Burası senin ve son nefesimi verip, bedenimle toprağı kucaklayana kadar senin olacak... Şimdi uyu bakalım."

"Ooo ağam, ben de ne zaman emredeceksiniz diyordum!" Hüma kıkırdarken Beyazıt sertçe yutkundu. Öyle bir ağam diyordu ki kadın, adam ağzından dökülen harflerin hepsini yakalayıp tek tek öpmek istedi. Fakat kollarında esneyen ve yavaş yavaş uyku mırıltıları çıkaran karısı ile oda gözlerini kapattı.

Hüma'dan...

Öğle saatlerinde uyandığımda Beyazıt'ın yanımda olmadığını fark ettim. Tam yataktan kalkarken o banyodan çıkıyordu. "Uykucu karım uyanmış." dediğinde utanmasam bir daha söyleyecektim. "Beyazıt!" diye yalandan söylenmemle gülümseyerek giyinme oda-

sına girdi. Çıktığında üzerinde her zaman ki gibi siyah takım elbise-sinin olduğunu fark ettim.

"Bir yere mi gidiyorsun?" dediğimde kaşlarım çoktan çatılmıştı. "Gidiyoruz." diyerek beni düzelttikten sonra elimden tutup kaldırdı.

"Hadi hazırlan. Dışarı çıkıp bir şeyler yiyelim. Hem seninle Mardin'i hiç gezmedik." dediğinde burukça gülümsedim. Biz hiçbir şey yapmamıştık ki birlikte, Mardin'i gezmek şöyle dursun! Yine de ona bir şey demeden odaya girip hazırlandım. Beyaz, dizlerimde biten bir elbiseyi elime alarak üzerime geçirdim. Fazla kısa değildi. Bakışları beni süzdüğünde adım adım yaklaştı.

"Beğenmedin mi?" diyerek duygu sömürüsü yapmaya karar ver-diğimde ellerini belime koyarak beni kendine çekti. "Acaba seni hiç sokağa çıkarmasam mı? Hatta belki bu odadan bile çıkmamalısın." dediğinde sesinde kıskançlıkla birlikte hayranlıkta yer alıyordu.

"Yok artık!" diyerek kollarından çıktım ve saçlarımı açıp taramaya başladım. O da bu sırada telefonuyla oyalanmaya başlamıştı. Ne yapıyor diye göz attığımda anlamadığım birkaç rapor okuduğunu fark ettim.

Açık bıraktığım saçlarıma en sevdiğim kırmızı bandajımı takıp yine kırmızı rujumu hafifçe sürdüm. Yerimden kalkıp hazır olduğumu belli etmek istercesine boğazımı temizledim. Başını kaldırdığında kaşları çatılırken yerinden kalktı ve telefonunu cebine koyarak bana yaklaştı.

Önce uzanıp başımdaki kırmızı bandajımı çıkardı. Ben "Ne yapıyorsun?" diye söylenirken başparmağı ile dudaklarımdaki ruju silmeye başladı. "Ya Beyazıt!" diye söylenirken beni susturdu.

"Daha önce söylemeyi unutmuşum. Kırmızı giymeni, takmanı, sürmeni İS-TE-Mİ-YO-RUM!" diyerek sertçe belirtirken ellerim yine belimi bulmuştu. "Ya ama ben çok seviyorum!" diyerek itiraz ettim. Yatağın üstündeki çantamı alıp elime tutuşturdu. Ardından kapıya yönelip açtı. Ben ardından hala kıpırdamadan bakıyordum ve o tam kapıdan çıkarken konuştu.

"Çünkü çok yakışıyor!"

Yüzümdeki aptal gülümsemeyle peşinden çıktım. Bu adam iltifat ederken bile bu kadar sert olmak zorunda mıydı?

Beyazıt ile konaktan ayrıldıktan sonra saatlerce gezdik. Biraz arabayla biraz yürüyerek bana tarihi yerleri gösterirken hiç susmamıştı. Gittiğimiz her yerde büyük bir saygınlıkla karşılanıyordu. Herkes eline uzanırken, o samimi bir şekilde tokalaşıyordu ve en az onlar kadar saygı gösteriyordu. Sonra da bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını soruyordu. Gün boyu kocama bir kez daha aşık olurken onun bilmediğim yönlerini de görmeye başlamıştım. Bu Beyazıt çok farklıydı.

Gezmemiz bittiğinde kitapçıya uğrayıp onlarca kitap almıştık. Hepsini memnuniyetle arabaya taşırken uzun zamandır yeni kitaplar almadığımı düşünüyordum. En sonunda ayaklarıma kara sular indiğinde bedenimin un çuvalı gibi yığılacağını anladım. Beyazıt mızızlanmama gülümseyerek beni güzel bir restorana götürdü.

Muhteşem bir manzaraya bakan ve onca kalabalığa rağmen etrafı boş olan masaya elini belime koyarak ilerlememizi sağladı. Etrafımızda garsonlar dönerken ben bunun planlı bir şey olduğunu anlamıştım. Beyazıt'ın beni takmadan verdiği siparişlerle masa dolarken ne kadar acıktığımı fark ettim.

Ben iştahla yemeğimi yemeye başladım. Tabağımı yarılarken başımı kaldırdığımda Beyazıt'ın gözünü kırpmadan beni izlediğini fark ettim. Utançla çatalımı tabağımın kenarına bıraktım. Anlaşılan bugün romantik taraf o, odun olan da bendim. Hayır, insan iki dakika kocasına bakar dimi nasıl bu kadar daldım diye kendimi azarlarken yanaklarım ısınmıştı. Utançla gözlerimi etrafta gezdirdiğimde kimsenin olmadığını fark ettim. Yakınımızda kimse yoktu ama restoranın iç kısmı biz girerken doluydu. Bir Allah'ın kulu kal mazken garsonlar da ortadan kaybolmuştu. Ben endişeyle Beyazıt'a bakarken tebessüm edip yerinden kalktı.

Ceketini ilikleyerek bana doğru geliyordu. İlk defa ceketinin önünü iliklediği görürken önümde durmasıyla kucağımdaki peçeteyi bırakıp yerimden kalktım.

"Neler oluyor?" dediğimde uzunca bir süre bana bakmayı sürdürdü.

Ardından derin bir nefes alıp elimi tuttu ve konuştu.

"Sen benim hiç doğmayan güneşim oldun Hüma. Karanlığın içinde boğulurken, kalbimdeki ölü toprağını kalbinle kazıdın. Sana direndim ama ilk gördüğüm andan itibaren içime işlediğini bilemedim. Şiir gibi bakışların her gün birağ daha kazıdı adını kalbime. Satır satır senle dolu içim."

Ben şaşkınlıkla dudaklarından dökülen şiir gibi kelimeleri dinlerken, boşta kalan elini cebine atarak bir kutu çıkardı. Avucunun içindeki kutuyu açarken bakışlarımı ne ondan ayırmıştım ne de tek bir kelime söyleyebilmişim. Parmağında hissettiğim ağırlıkla bakışlarımı avucunun içindeki elime kaydardım. Ustaca parmağıma taktığı yüzüğe bakarken bu defa gözlerim mutlulukla ıslanmıştı. Gözlerine baktığımda oda bana aşkla karşılık veriyordu.

"Sana olan hislerimin minik bir kıpırtısı bile değil ama bu yüzüğü parmağında taşımanı istiyorum. Kalbin beni taşırken, bu yüzük bir ömür boyu eşlik etsin sana. Seni seviyorum..."

Söyledikleri karşısında nutkum tutulurken ne diyeceğimi bilemedim. Gözümden yine damla damla yaş akıyordu. Onu o kadar seviyordum ki bu defa ki yaşlar içimden taşan mutluluğu akıtıyordu. Başparmağı ile gözümdeki yaşı silerken dudakları avucunun içine değdirip öptüm. Bu adam benim her şeyimdi ve ben yeni yeni bir şeylere sahip olduğumu, hayatımın anlam bulduğunu düşünüyordum. Ona cevap verecek kadar bile toparlanamamışken birden yükselen sesler ile sıçrayarak başımı çevirdim.

Fakat gördüğüm manzara yine tebessüm etmeme neden oldu. Güzel balkon manzarasında tam karşımızda havai fişekler patlıyordu ve geceyi aydınlatıyordu. Bunun bana özel olduğunu anlamam saniyeler sürdü. Gözlerimi ayırmadan muhteşem manzaraya bakarken ellerini belimden sararak arkamdan başını omzuma yasladı. Muhteşem şölenin bitmesiyle omzuma derin bir öpücük bıraktı. Öyle güzel öpüyordu ki bir yandan kokumu içine çektiğini anlayabiliyordum. Yavaşça gevşettiği kollarında dönerek ona baktım. Nefeslerimiz birbirine çarparken kalbim delicesine atıyordu. Kollarımı boynuna sararak ona sarıldım. Bütünleşen bedenimiz bir yapbozun parçaları gibi uyum sağlarken geri çekildim.

"Seni seviyorum, seni çok seviyorum Beyazıt..."

O geceden sonra Beyazıt ile biraz daha tamamlandık. Yaralarımıza el uzatıp birlikte sarıyor ve bedenlerimizden önce kalplerimizle kucaklıyorduk birbirimizi. Her yanıma huzur sararken sabah onun kollarında uyanmak, gözümü her gün onun saçlarımda gezinen elleriyle açmak anlatılmaz bir duyguydu. Bir bakışıyla bile dengem alt üst olurken, bana dokunması, koklaması dünyalara değer bir şeydi tarif edemediğim. Sözcüklere sığdıramadığım birçok his barındırıyordu avuç kadar kalbim. O avuç kadar kalbime dünyaları sığdırmıştı. Artık benim dünyam Beyazıt'tı...

Füsun ve ailesinin konakta olmaması herkesi mutlu ederken Beyazıt'ın ailesiyle arasında ki buzlar çözülüyordu. Anne ve babasına karşı oldukça mesafeliydi ve mümkün olmadıkça konuşmuyordu. Bu durumdan memnun olduğum söylenemezdi. Zira Sevcan Hanım'ın günlerdir eridiğini görebiliyordum. Bir de Dilçem konusu vardı tabi. Dilçem'in odası... İçimdeki his kıskançlık değildi fakat onun odasının önünden geçerken fazla rahat olduğum da söylene-
mezdi. Elimde olmadan huzursuzluk duyuyordum. Sanırım kim olsa aynı şeyleri hissedirdi...

Ben derin düşüncelerle yanımda uyuyan kocamı izlerken o hafifçe kıpırdandı. Günlerdir uyandığımda o beni izliyordu fakat bugün erken uyanan ve kalbimi tekleten çehresinin keyfini süren ben olmuştum. Gözlerini açar açmaz tek kaşını kaldırdığında neden erken uyandığımı sorgular gibi bir hali vardı. Ben onun sabah mahmurluğunda bile ne kadar yakışıklı olduğunu düşünürken derince bir iç çektiğimi fark etmemiştim. O fark etmiş olacak ki belimdeki ellerini daha çok sıkılaştırarak beni kendine çekti.

"Gece ayrı güzelsin sabah ayrı... Kalbime zulmetmeye ne hakkın var senin hatun?"

Gözlerime değen gözleri, nefesimi yakan nefesimde heyecanlanırken sertçe söylediği sözler karşısında kıkırdadım. Satır satır döküyordu sanki içini göz bebeklerime... Aklıma gelen şeyle kıkırdarken bana bakıp yine o kaşını kaldırdı. Yapma şöyle adam, kalbim dayanmıyor!

"Komik olan nedir Hüma Hanım?" Sert ama muzip bir şekilde sorduğu soru ile biraz daha kıkırdadım.

"Seni ilk gördüğüm zaman, böyle... Yani ne biliyim bu kadar romantik bir adam olacağın aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Demek öyle..." derken yalandan kızar gibi bir hali vardı.

"Beyazıt Ağanın bu halleri çok değişik"

"O değişik halleri birine anlatırsan dudaklarını koparırım Hüma Hanım."

Yerimden kalkıp yatağımı toplamaya başladığımda bir yandan gülümsüyordum. Aptal âşık tavırlarıma mola verip giyinme odasına girdim. Üzerime açık mavi tonlarında, kalçalarımı örten bir gömlek ve siyah pantolon giyip saçlarımı tepeden atkuyruğu yaptım. Ardından onun çıkmasını beklemeden odadan çıktım.

Aşağı indiğimde kahvaltı sofrası hazırlanmaya başlamıştı. Birkaç eksiklere yardım ederken Baran ve Bedirhan birbirlerine takılarak aşağı indiler.

"Günaydın yenge."

"Günaydın."

"O meymenetsiz, suratsız kocan nerede?"

Bedirhan'ın sorusu ile gözlerimi devirdim. Ama gülmemek içinde dudaklarımı ısıırıyordum. Onun az önceki hallerini görseler inanmazlardı herhalde.

"Birazdan iner söylediklerinizi duymasın." diyerek ikisine de yalandan gözdağı verip mutfağa ilerledim. Tüm aile yavaş yavaş toplanırken Beyazıt'ın sesini duymamla aşağı indiğini anladım. Eli-me aldığım çaydanlıkla birlikte ilerlerken Baran konuşuyordu.

"Oooo Beyazıt ağam sizde mi sevgili kombini akımına kapıldınız?"

Baran'ın söylediğine anlam veremezken mutfak kapısında çıkmamla olduğum yerde kaldım. Beyazıt... İlk defa başka bir renk giymişti. Üzerinde ilk defa siyahtan başka bir parça taşıyordu. Dilçem öldüğünden beri hep siyah giydiğini biliyordum. Öyle ki eşofmanları bile siyahtı.

Elimde çaydanlıkla ağzım açık bir şekilde bakarken Beyazıt Baran'a kaşlarını çatarak konuştu. "Ne diyorsun lan sen?"

O sırada Bedirhan beni göstererek "Uyumlu giyinmişsiniz ya ağabey ona diyor." dediğinde arkasını döndü ve bakışları beni buldu. Tıpkı benim gibi siyah pantolon ve mavi bir gömlek giymişti. İlk defa siyahtan vazgeçtiğine mi yoksa tesadüfen bu kadar uyumlu giyindiğimize mi şaşırsam bilemedim.

Zoraki kendimi toplayıp ilerledim ve elimdeki çaydanlığı masanın üstüne bıraktım. Avluda ki herkes aynı şaşkınlıkla Beyazıt'a bakıyordu. Onun neden siyah giydiğini biliyorlardı. Bu Baran'ın gözünden kaçmıştı sanırım ama onun dışında kimsenin gözünden kaçmamıştı. Bir de uyumlu giyinmemiz bakışların ikimiz arasında gezinmesine neden olmuştu.

En sonunda yade Güş'a "Haydi akşama kadar dikilecek miyiz?" diye söylenip havayı dağıttı. Ama ben bakışlarımı toplayamamıştım. Şimdiye kadar parçalanıp yere saçılan can kırıklarım bir bir ayağımın altından toplanıyordu sanki. Evet, belki kırılan bir şey eskisi gibi olmazdı. Ama yeni bir can bulmuştum ben de çoktan. Tıpkı onun gibi...

Herkes neşeli bir şekilde kahvaltısını ederken ben gözlerimi ondan çekemediğim için doğru düzgün yiyememiştim. Onun da benden farkı yoktu. Kahvaltısına devam ederken Bedirhan ağabeyine bakarak gözlerini benden çekmesini sağladı.

"Ağabey, ben bu gece İstanbul'a gidiyorum." Beyazıt'ın da aklına aynı şey gelmiş olmalı ki kaşlarını sorarcasına kaldırıp, imayla baktı.

"Hayırdır?"

Bedirhan ondan beklemediğim bir şekilde huzursuzca kıpırdandı. "İstanbul'daki otelin inşaatına bakacağım nasıl gidiyor diye. Boş bırakmamak gerekiyor."

"Boş bırakmamak gerekiyor demek?" Beyazıt alayla konuşurken ben dudaklarımı bir birine bastırdım. Sanırım boş bırakmamak istediği asıl şey Cansu'ydu. Onların imalı konuşmaları sürerken yine Cansu'yu ne kadar çok özlediğimi fark ettim. En son birkaç

gün önce konuşmuştuk. Herkesin masadan kalkmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Baran ve Bedirhan babaları ile birlikte çıkarken Beyazıt kalmıştı. Zelal ve yardımcılar da mutfağa girerken Yade ile Sevcan Hanım salona geçmişlerdi. Bu fırsattan istifade Beyazıt beni kendine çekerek alnımı öptü. Bense daha fazla içimde tutamadığım şeyi fısıldadım.

"İlk defa renkli giyindiğini görüyorum." Bu bir soruydu aslında ama o sadece gülümsedi ve bir kez daha alnımı öperek çıktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir adam dakikalarca bıkmadan bakıyorsa gözlerine, bir bakışıyla kalbini sarıyorsa o adam seviyordur.

Kadınım derken titreyen sesi huzur veriyorsa, o adam seviyordur.

Bedenini değil, ruhunu kucaklıyorsa bakışları, aldığı her nefeste seni dolduruyorsa ciğerlerine, parfümünü değil de saçlarının kokusunu çekiyorsa içine o adam seviyordur.

Bakışlarındaki huzur içine işliyorsa derin derin, her nefesinde aldığın havanın aşk olduğunu hissettiriyorsa sana, işte o adam seviyordur.

Seni bileklerinden öpen adam sevmenin en güzelini biliyordur.

Ve adam sıfatına yakışan, en güzel insandır seven adam...

Hüma içine ilmek ilmek işlenen bu duyguların en tazesini kocasının kollarında yaşarken yavaş yavaş araladı gözlerini. Gördüğü çehre kıvrılan dudaklarının en güzel bahanesiydi.

Aşk bu değil miydi? Doymamak, doymak istememek... Ama hep derinlerine kadar yaşamak... Doyumsuzluğun en güzeliydi aşk. Arsız duyguların beden bulmuş en masum haliydi gönlü saran. İnsanın içini titreten, kalbine doğan güneşin perdesini aralayan...

Uzun bir bakışmadan sonra nihayet sessizliği bozan Beyazıt oldu. "Günaydın günümün aydınlığı..."

"Ne kadar da romantik bir Beyazıt Ağa." derken dudaklarını birbirine bastırıp muzip kıkırtısına engel olmaya çalışıyordu kadın.

"Bakıyorum da espri anlayışınız çok geniş Hüma Hanım." derken sesindeki yalancı kızgınlıkla, Hüma dudaklarını ısırıldı. Ardından kendisine çatılı kaşlarla bakan kocasına omuzlarını silkip uzanıp yanağından öptü. Sonra da kollarından sıyrılıp kalktı. Amacı şu an aç karnını doyuracak bir kahvaltı hazırlamaktı ama biraz da üşeniyordu. Bunun farkında olan Beyazıt jilet gibi giyinmiş bir şekilde arkasında belirdi. Üzerine giydiği lacivert gömlek ve lacivert takım elbise ile Hüma bir an dudaklarının uçuklayacağını zannetti. Bu adam resmen kalbine üflüyordu ve şu an gördüğü manzara karşısında ellerinin titrememesine şükretti.

"Dışarıda kahvaltı yapalım bugün. Hazırlan hadi."

Otoriter ses kulaklarını doldurduğunda Hüma itiraz hakkı olmadığını anladı. Hızlıca üzerindeki günlük kıyafetleri çıkardı. Başına da her zaman ki bandanalarından birini bağlayıp çıktı.

El ele girdikleri güzel ve otantik mekânda gözler hemen üzerlerinde dolaşmaya başlamıştı. Güne huzurla başlayan Hüma ve Beyazıt güzel bir kahvaltının ardından yine Mardin sokaklarında gezmeye başladılar. Tarihin kokusunu bıraktığı her yere baktıkça Hüma'nın hayranlığı artıyordu. Saatler sonra karısının yorulduğunu anlayan Beyazıt en sonunda onu konağa geri götürdü. Arabadan indiklerinde Hüma'nın alnını kısa ama derin bir şekilde öptü. Ardından şantiyenin yolunu tuttu.

Beyazıt Hüma'yı eve bıraktıktan sonra önce şantiyeye kardeşi Baran'ın yanına uğradı. Birkaç kontrolden sonra şirkete geçti. Cebinden çıkardığı telefonla Rezo'yu aradı.

"Buyur ağam."

"Rezo neredesin?"

"Remzi Ağam ile tarlalara gelmiştik, şimdi dönüyoruz ağam."

"Babamı bıraktıktan sonra şirkete gel." dedikten sonra telefonu kapattı. Rezo ağasının onu neden çağırdığını biliyordu. Fakat elinde hiçbir şey olmaması ağasının karşısına nasıl çıkacağını düşündürürken, Remzi Ağa'yı konağa bırakıp şirkete geçti.

Aradan geçen bir saatin ardından tıklatılan kapısı ile incelediği evraklardan başını kaldıran Beyazıt sert ve tok sesi ile "Gir." diye yanıtladı. İçeri giren Rezo ellerini önünde birleştirerek Beyazıt'ın masasının önünde durdu.

"Evet Rezo!" derken dirseklerini masaya dayayan Beyazıt geciken açıklamasını bekliyordu.

"Ağam, günlerdir aratıyorum. Mardin'e, çevredeki illere hatta İstanbul'a bile adam gönderdim. Fakat Berdan Harmanlı karda yürüyor izini belli etmiyor."

Beyazıt elinde çevirdiği kalemi sertçe masanın üstüne fırlatırken sinirle ayağa kalktı.

"Bana bahanelerle gelme Rezo! O karın suyunda boğarım hepinizi! Nasıl oluyor da hiçbir yerde bulamıyorsunuz o şerefsizi?" derken ayağıyla deri koltuğuna tekme attı.

"Ağam ben-"

"Kaybol gözümün önünden!"

Yüksek sesle bağırırken, Rezo mahcup bir şekilde ağasının yanından ayrıldı. Beyazıt ellerini saçlarından geçirirken sakinleşmeye çalışıyordu. Bu güçle o şerefsizi bulamamak ağırına gidiyordu. Sinirini yatıştırmaya çalışırken kalktığı sandalyeye geri oturdu.

Gecenin karanlığı bir asker gibi Mardin semasını kuşatırken Hüma akşama kadar onu aramayan kocasını bekliyordu. Utanmasa kapıya çıkacaktı ama bu konakta pek mümkün değildi. Biraz daha vakit geçirmek için Cansu'yu aradı.

"Hüma kuşum!"

"Canım nasılsın?"

"İyiyim Hüma kuşum seni sormalı, Mardin'e gidince unutuyorsun bizi. Kıskanıyorum vallahi kocanı." İçten bir kahkaha atan Hüma neşeyle konuştu. "Olur mu öyle şey, hep aklımdasın. Sen ne yapıyorsun?"

"Ankara'daydım. İstanbul'a dönüyorum."

"Bir sorun mu var?"

"Melek... Biraz hastaydı. Duramadım gidip gördüm. Dönüyorum şimdi de."

Cansu'nun sesindeki tını çatallaşırken Hüma acıyla iç çekti. "Anladım canım. İyi mi şimdi?"

"İyi çok şükür. Neyse kuşum, şimdi otobüse binmem gerekiyor ben ararım seni."

Hüma telefonu kapattıktan sonra dolan gözlerini eliyle sildi. O da Melek'i çok özlemişti. Tam o sırada kapıdan giren kocasını dalgın olduğu için fark etmedi.

"Güzelim?"

"Hih! Aklımı çıkardın Beyazıt!"

"Yollarımı gözlerken bu kadar kaptırmasaydın kendini dilemin (yüreğim)"

"Ya ne demezsin!" diyerek ona çıkışan Hüma kendisine sarılan kocası ile yumuşadı. Beyazıt bütün gerginliğini atarken geri çekilip Hüma'nın beline elini koydu. Ardından ailesinin yanına ilerledi.

Herkesin neşesi az çok yerindeyken Bedirhan bu kısma

dâhil değildi. Zira suratı tüm Mardin sokaklarını süpürüyordu. Bunun sebebini Hüma az çok tahmin etse de, ihtimal vermemeye çalıştı.

Ertesi gün, yade Güşa ve Sevcan Hanım akraba ziyaretine gitmişlerdi ve koca konakta bir başlarına kalan Hüma ile Zelal sıkıntıdan patlamak üzereydi.

"Yenge vallahi çatlayacağım. Kalk biraz gezelim. Otur otur yapıştık artık konağa."

Hüma, mızızızlanan Zelal'e bakarken kıkırdadı. "Bilmem ki..."

"Hadi yenge hem ağabeyime de uğrarız. Ona da sürpriz olur. Bak kapıdaki adamlar da yemeğe gittiler. Fırsat bu fırsat. Yoksa ağabeyime haber uçururlar hemen."

Zelal'in gazıyla kalkan gelin görümce hızlıca hazırlanıp, konağın arka tarafına ilerlediler. Bahçe kapısından çıkıp yola düşerken Hüma tedirgindi. Zira Beyazıt'a haber vermedikleri için kızacağına emindi fakat Zelal'i ikna edememişti. Birlikte biraz yürüyüş yaptıktan sonra taksiye binip şirkete gideceklerdi. Fakat hiçbir şey planladıkları gibi gitmedi.

Tam birkaç sokak geçmişlerdi ki birden önlerini ve arkalarını saran üç araba ile kıpırdayamadılar. İki de korkulu bakışlarını birbirine atarken ne olduğunu çözemediler.

Daha önce o kadar sessiz ve ıssız olduğunu fark etmedikleri sokak, üç arabadan inen adamlarla bir anda korku çemberine dönmüştü. Onlar daha ne olduğunu idrak edemeden önlerindeki arabadan Berdan indi. Alaycı bakışlarını bir Zelal'e bir Hüma'ya attıktan sonra sırtarak konuştu.

"Bakın burada iki tane minik kuş varmış! Hem de yuvalarından çıkmışlar."

Hüma korkusunu bertaraf edip kaşlarını çatarak Berdan'a bakarken iki tane adam Zelal'in koluna yapışmıştı. Hüma onları durdurmak için çırpınırken adamlardan biri de onu kollarından sıkıca tutmuştu. Diğer adamların kollarından kurtulmaya çalışan Zelal ise sürüklenerek Berdan'ın indiği arabaya bindirilmişti.

"Beyazıt Ağa'ya selamlarımı ilet! Onun için harika sürp-rizlerim var."

İndiği arabaya tekrar binen Berdan'ın ardından tüm adamları arabalarına yerleşti. Son olarak Hüma'nın ağzını kapalı tutan adamda onu bir kenara fırlatarak hareket etmek üzere olan siyah arabaya bindi.

Hüma titreyen bacakları ile ayağa kalkıp boşuna olduğunu bile bile peşlerinden koşmaya başladı. Ama arabalar saniyeler içinde gözden kayboldu. Hüma yolun ortasına dizlerinin üzerine çökerek ağlamasını sürdürdü. Korku ve endişeden ne yapacağını şaşırmıştı. En sonunda geri dönüp kolundan düşen çantasını aldı. İçinden çıkardığı telefonda titreyen elleri ile Beyazıt'ın numarasını bulmaya çalıştı. Ama o kadar paniklemişti ki bu işlem kısa sürmedi. Beyazıt'ın ismini bulup aradığında başı dönüyor, bayılacak gibi hissediyor ve hala ağlıyordu.

"Dilemin." diyerek açılan telefona bir hıçkırık bıraktı Hüma. Onu duyar duymaz şirketteki masasından fırlayan Beyazıt "Hüma, ne oldu?" diye sordu.

"Be-beyazıt..."

"Ne oldu dedim!"

"Beyazıt Zelal... Berdan Zelal'i..."

Hüma daha fazlasını getiremedi. Zira Beyazıt'ın da sonrasını duymaya gücü yoktu. O sırada çoktan şirketten dışarı atmıştı kendini.

"Neredesin?"

"Ben bilmiyorum."

"Etrafına bak, bir şey söyle bana."

"Konağa biraz uzağım. Ben, ben... Bilmiyorum Çağlayan Sokak yazıyor."

Net bir bilgi alması ile arabasına atlayan Beyazıt "Sakin telefonu kapatma ve kıpırdama hemen geliyorum!" dedikten sonra şirket telefonunu çıkarıp Rezo'yu aradı.

"Rezo Çağlayan Sokak, hemen oraya gidiyorsun. Hüma'nın yanından ayrılma."

Rezo'nun cevap vermesine kalmadan "Hemen!" diyerek telefonu kapatan Beyazıt, bir kulağıyla Hüma'nın hıçkırıklarını dinliyordu. Sadece nefes alıp vermesi bile ona yeterken yollardan ne kadar hızlı geçtiği ve şu an avını parçalamak isteyen bir aslandan daha korkutucu olduğunu bilmiyordu.

Çağlayan Sokağa girdiğinde Rezo Hüma'ya su uzatıyordu. Ama Hüma ona uzatılan suyu bile alacak durumda değildi. Arabasını tüm sokağı inletecek bir frenle durdurduktan sonra indi. Direk Hüma'nın önünde diz çöktü. Teni bembeyaz olmuş, elleri titriyordu. Başının kenarından ince bir çizgi halinde kan aktığının ve acısının dahi farkında değildi. Ama Beyazıt onu görür görmez beyninden vurulmuşa dönmüştü. Sinirden kasılan elleriyle cebinden bir mendil çıkarıp Hüma'nın başını sildi.

"Hüma neler oldu güzelim?"

Hüma onun geldiğini daha yeni idrak ediyordu. Titreyen kollarını Beyazıt'a sararken Beyazıt kendini sabırlı olmaya ve karısının şok halinin geçmesini beklemeye zorladı. Ona sarılırken dahi sakın kalmakta zorlanıyordu. Sonunda geri çekilerek Hüma'nın gözlerine baktı.

"Hadi güzelim bak zaman geçtikçe onu bulmam zorlaşır, bana neler olduğunu anlat."

Beyazıt'ın istemsiz sert çıkan sesi ile yutkunan Hüma başını salladı. "Biz senin yanına geliyorduk. Sonra buradan geçerken üç araba önümüzü kesti.

Zelal'i sürükleyerek arabaya bindirdiler. Ben koştum ama yetişemedim."

Onun cümlesini bitirmesi ile Beyazıt ayağa kalkarak etrafına baktı. Sokakta ki birçok daire boştu, bir kaç da yıkık dökük tekinsiz görünüyordu.

"Adamlar niye yoktu lan yanınızda? Bu sokakta ne işiniz var sizin?"

Daha çok kendi kendine söylenir gibiydi ama sokakta yankılanan sesi Hüma'nın daha çok sinmesine ve ağlamasına sebep oldu.

"Rezo, Hüma'yı konağa götür. Kimse evden çıkmayacak!"

Hüma zoraki ayaklarının üzerinde durup Rezo'nun arabasına bindi. Onlar uzaklaşırken Beyazıt arabasının tekerleğine bir tekme savurup sinirli bir hırıltı çıkardı. Şu an Berdan eline geçse onu elleri ile boğup parçalara ayırabilirdi. Arabasının kapısını açıp yan koltuğa fırlattığı telefonu alıp birkaç adamı aradı. Havaalanından, terminallere kadar bütün çıkışların tutulmasını söyledi. Mardin'den çıkması artık imkânsız olacaktı. Ve Beyazıt il sınırlarında onu illaki bulacaktı. Arabasına bindiğinde öfkeden aldığı nefesler kendi kulaklarında yankılanıyor, çenesini sıkmaktan artık bir bir döküleceğinin sinyalini veren dişleri sızlıyordu. Birkaç tane daha adamı arayıp devreye soktu. Bu defa işin boyutu daha büyüktü. O sırada telefonu çaldı ve arayanın Ferit olduğunu gördü.

"Ağam ne kadar meşgul adamsınız siz-"

"Berdan Zelal'i kaçırdı."

Ferit'in eğlenceli sesi bir anda donuklaşıp sertleşirken "Ne demek kaçırdı?" diye sordu. Beyazıt durumu kısaca özet geçerken yine sinirden kudurmaya başlamıştı. Ferit'te adamlarını alıp aramaya başlayacağını söylediğinde Beyazıt itiraz etmedi. Ne kadar çok adam olursa o kadar hızlı bulunurdu. Ayrıca bu Berdan itinin her defasında sıyrılması ile arkasında güvendiği ve daha güçlü birinin olduğunu düşünüyordu.

Arabayı kullanmaya devam ederken Baran'ı arayıp haber verdi. Ağzındaki küfürleri sıralayarak adamların ilk haber verdiği depoyu basmaya gitti. Ama kendi de biliyordu ki o iti bulmak bu kadar kolay olmayacaktı...

Bedirhan, o sabah uyanır uyanmaz soluğu İstanbul'da almıştı. Kimseye haber vermeden gitmişti. Yaptıklarına kendi bile şaşıırıyordu ama artık hesap verecek yaşı da geçmişti.

Arabasını Cansu'nun-evinin önünde durdurup bir süre bekledi. Açık salon penceresinden evde olduğunu düşünüyordu. En sonunda daha fazla beklemenin anlamı yok diyerek indi ve apartmana girdi. İkişer ikişer indiği merdivenlerin sonunda kapının önündeydi ama şimdi ne diyecekti? "Seni görmek istedim geldim sana ne?" dese çok mu kaba olurdu? İyi de zaten Bedirhan da kibar bir adam değildi.

Bünyesinde daha önce barındırmadığı heyecan bedenini ele geçirirken zili çaldı. Biraz bekledikten sonra açılan kapı ile ikisinin de ağzından tek kelime düşmedi. Cansu karşısında Bedirhan'ı görmenin şaşkınlığını yaşarken Bedirhan karşısında ki kadının kalp atışlarını ne zaman bu kadar zorladığını düşünüyordu. Ama şu an Cansu'nun üzerindeki paçavra olarak adlandırdığı kıyafetlerle kapıyı açmasını, konu olarak öne çekmişti. Ve romantik ağanın ilk cümlesi bu olmuştu.

"Lan sen kapıyı böyle mi açıyorsun her gelene!"

"Ne?" diye kısa bir afallamadan sonra şaşkınlığını üzerinden atamayan Cansu şöyle bir kendine bakmıştı. Adamı neredeyse haftalardır görmüyordu. Tabi bu aklından çıktığı anlamına gelmiyordu ama görür görmez de kurduğu ilk cümle Bedirhan'ın damdan düşme rekorunu almasını sağlayabilirdi.

O sırada yan dairenin kapı sesi gelince Cansu Bedirhan'ı yakasından tutarak kendinden beklenmeyecek bir hızla içeri

atmış ve kapıyı çarpmıştı. Hala bir eli Bedirhan'ın yakasında duruyordu. Bedirhan bir Cansu'nun yakasındaki eline bir de yüzüne bakarak afalladı. Durumun farkına varan Cansu elini çekti ama yaptığı hareket etkisini pek yitirmemişti.

"Ne işin var senin burada?" Damdan düşme rekorunun ikincisi de Cansu'ya giderken Bedirhan kaşlarını çatı.

"Sana ne, İstanbul'a gelirken senden izin mi alacağım?"

"İstanbul'a değil, benim evime gelirken! Farkındaysan benim evimdesin şu an."

"Hadi canım! Ben burayı Adriana Lima'nın evi sanıyordum!"

Bedirhan'ın anlamsız gafi üzerine kaşlarını çatan Cansu "Öyle miiiiiiii, yanlış gelmişsin canım o zaman!" diyerek tam kapı kulpuna uzanmıştı ki Bedirhan onu durdurdu.

"Çok mu huysuz bir şeysin sen ya?"

"Sana ne, sen çok mu farklısın sanki?"

Bedirhan yüzünde anlık yaşadığı tebessümle Cansu'ya bakarken, Cansu bir an olsun kalbinin durduğunu sandı. O adam gülümsüyor muydu öyle? Ölüm sebebi gibi...

Bedirhan çarpık bakışına devam ederken gözü arkalarındaki kapısı açık salona kaydı. Ve Cansu'nun boş kitaplığına... Kaşları anında çatılırken Cansu da onun baktığı yere baktı. Ve anında rahatsız olarak ilerleyip salon kapısını kapatacağı ki Bedirhan buna izin vermeden içeri girdi. Daha önce tıklım tıklım dolu olan kitaplığın raflarında tek bir kitap bile kalmamıştı.

"Kitapların nerede?"

Kollarını birleştirerek dik durmaya çalışan Cansu üzüntüsünü ve rahatsızlığını gizleyen bir maske takmaya çalıştı.

"Sana ne!"

"Kitapların nerede dedim!"

"Bende sana, sana ne dedim!" derken Bedirhan Cansu'nun kolunu sıkıca kavrayıp kendine çevirdi.

Şu an çok yakınlardı ve sinirli Bedirhan yakinken daha korkutucuydu.

Cansu kolunu Bedirhan'ın elinde kurtarıp sinirle bağırdı
"Sattım! Oldu mu?"

Kaşları daha çok çatılan Bedirhan'ın sinirden nasıl kasıldığı belliydi. Geri çekilerek derin bir nefes aldı.

"Nereye sattın? Hangi kitapçı?"

"Ne önemi var hem-"

"Beni tekrar ettirme Cansu! Hangi kitapçı dedim!"

Onun gözünden çıkan ateşler Cansu'yu ilk defa gerçek anlamda ürkütürken tereddütle kitapçının ismini verdi. Aynı anda Bedirhan evden fırlayıp gitti. Arkasında şaşkın bir Cansu bırakarak...

İki saat sonra tekrar çalan kapı ile Cansu Bedirhan'ın geldiğini düşündü. Bastırmaya çalıştığı heyecanı ile kapıyı açtığı anda şaşırmadı. Gelen Bedirhan'dı... Şaşırmadı kelimesini şimdilik bir kenara atalım çünkü Bedirhan'ın yanına dizilmiş bir sürü kutu vardı ve o kutuları görünce Cansu bu defa şaşırdı. Hiçbir şey söylemeden üst üste dizilmiş kolileri içeri taşıyan Bedirhan hepsini bir köşeye sıraladı. Ve son koliyi de koyduktan sonra evin kapısını kapattı.

Onun kollarını kıvrırmış bir şekilde kolileri taşımasını izleyen Cansu ne hissedeceğini şaşırmıştı. Bedirhan ona inkâr edemeyeceği bir göz zevki sunarken o kolilerde kitaplarının olma düşüncesi bile içini kıpır kıpır etmişti.

En sonunda yüzüne bakan Bedirhan başı ile kolilere bakmasını işaret ettiğinde Cansu küçük adımlarla kolilerden birinin önünde durdu. Açtığı ilk koliden yıllar önce Hüma'nın ona aldığı bir kitap çıkmıştı. Anında gözleri dolan Cansu kitabın kapağını açtığı anda Hüma'nın ona yazdığı notu gördü

ve gülümsedi. Elindeki kitabı bir kenara bırakıp Bedirhan'a döndü. Birkaç dakika bakiştıktan sonra gidip kollarını Bedirhan'a sardı. Onun bu hareketiyle afallayan Bedirhan da ellerini beline yerleştirerek Cansu'ya sarıldı.

"Teşekkür ederim Bedirhan, çok teşekkür ederim..." derken sesindeki minnet Bedirhan'ı rahatsız etmişti. Bedirhan, Cansu'nun ilk defa nazik olduğı bu anın tadını çıkaramadan telefonu çaldı. Baran arıyordu. Gönülsüz de olsa bu atmosferi bozarak geri çekildi ve telefonu açtı.

"Ne var Baran?"

"Bedirhan neredesin?"

"Hesap mı vereceğim lan ben san-"

"Zelal kaçırıldı!"

"Ne demek Zelal kaçırıldı lan?"

"Berdan kaçırmış ağabey. Her yerde arıyoruz..."

"Tamam kapat İstanbul'dayım dönüyorum."

Bedirhan koltuğun üzerindeki ceketini alıp kapıya yöneldi. Fakat Cansu önüne geçerek onu durdurmuştu.

"Dur, ne oldu?"

O an Cansu'yu hatırlayan Bedirhan dişlerini sıkarken Cansu'ya döndü. "Kız kardeşimi kaçırmışlar. Ben Mardin'e dönüyorum." dedikten sonra tekrar kapıya yönelen Bedirhan'ın arkasından bağırdı Cansu.

"Bekle bende geliyorum!"

"Saçmalama!"

"Bekle dedim." Cansu koşarak odasından çantasını alıp içine önemli eşyalarını koydu ve birkaç dakika sonra Bedirhan'ın peşinden çıktı. İkiisi soluğu havaalanında alırken ilk Mardin uçağına bindiler...

Akşam saatlerinde Cansu ve Bedirhan konağına ulaşırlarken Cansu konağın önünde ki koruma ordusuyla şaşkına döndü. Bedirhan ile konağı girerken insanların sorgulaması

şu an en son isteyeceği şeydi. Gözü direk avluda oturan Hüma'yı buldu. Hüma'nın ki de onu... Koşarak sarılan ikili zor zamanda yine kavuşurken Remzi Ağa sinirle ortalarda geziyor, yade Güşa ve Sevcan Hanım gözyaşı döküyordu. Arkadaşının ne kadar kötü görüldüğünün farkında olan Cansu ona iyi misin diye sormadı ve sadece sıkı sıkı sarıldı.

"Bir haber var mı?"

"Hayır yok."

Başını sallayan Cansu'nun şu an neden burada olduğunu ya da nasıl geldiğini sorgulamadı Hüma. Önemli olan yanında olmasıydı. Saat gece yarısına yaklaşırken Baran, Bedirhan ve Beyazıt konağa geldi. Berdan'ı hiçbir yerde bulunmamaları daha çok kudurmalarına sebep olurken Mardin'e sığmayan Beyazıt kardeşi tarafından zorla eve getirilmişti.

Onlar konağa girdikten hemen sonra büyük ahşap kapı tekrar açıldı. Beyazıt Ağa'nın tanıdığı tüm simalar avluya doluşurken kaşları daha çok çatıldı. Remzi Ağa, Bedirhan, Baran, Ferit ve Beyazıt bir savaşın askerleri gibi toparlanırken içlerinden en yaşlı olanı Remzi Ağa'ya yaklaştı.

"Hayırdır ağalar..." Remzi Ağa gelen adamları sorgularken yaklaşık on tane adam karşısına dikilmişti.

"Bir şeyler duyduk Remzi Ağa."

Adamın yaşlı kalbi, bir kuş gibi korkuyla çırpmaya başlarken bunu belli etmemeye çalıştı.

"Kızın Zelal... Berdan Harmanlı ile kaçmıştır doğru mu?"

Remzi Ağa, duydukları ile tüm aşiret üyelerinde gözlerini gezdirirken Beyazıt adamın önüne dikildi.

"Ne kaçması Şirvan Ağa! Kardeşim kaçırıldı. Siz ne hakla benim konağıma gelip hesap sorarsınız?"

Yaşlı adam Beyazıt'ı baştan sona süzdükten sonra bir adım geri çekildi ve elini arkasındaki adama uzattı.

"Ver fotoğrafları."

Arkasındaki adam ceketinin cebinden çıkardığı fotoğraf-

ları Şirvan Ağa'ya uzattı. Aynı anda kağıt parçaları Beyazıt'ın eline geçti.

"Bu fotoğraflarda açıkça görülüyor Beyazıt Ağa. Bacın kaçırılmamış kaçmıştır! Aynı hatayı diğer bacında yapmıştır. Belli ki sizde adet haline geldi!"

Beyazıt gördüğü fotoğrafla gözlerinden alevler çıkarırken herkes dikkat kesilmişti. Şehmuz Ağa, Remzi Ağa'yı da alayla süzerek devam etti.

"İlkinde bizi karıştırmadınız sesimizi çıkarmadık. Lakin bu işe bir dur demek lazım. Bu olay bütün ağaların itibarını zedeler artık."

Beyazıt, fotoğrafları elinde buruştururken Hüma'ya döndü. Zelal kaçtı demişti fakat fotoğraflar bunun aksini iddia ediyordu. Fotoğrafların birinde Zelal, baş düşmanlarına tebessüm ediyordu.

Konakta bir cehennem yangını başlarken, ölüm sessizliği devam etti. Aşiret ağaları mesajı gayet net vermişler, ardından birer birer gitmişlerdi. Bedirhan ve Baran ateş püskürürken Beyazıt karısına yaklaştı. Elinde salladığı fotoğrafı Hüma'nın gözüne sokarken dişlerini sıkarak konuştu.

"Zelal kaçırıldı dedin! Adamlar onu zorla götürdü dedin!"

Beyazıt, karısına hesap sorarken Hüma, fotoğrafı çekip elinden aldı. Birkaç saniye baktıktan sonra yere fırlatıp konuştu.

"Aynen öyle oldu Beyazıt. Zelal kaçmadı. Bu fotoğraf eski, baksana Zelal ne kadar küçük duruyor."

Beyazıt olanlara anlam veremezken Hüma açıklamaya devam etti. "Zelal, Berdan'a âşıktı Beyazıt. Fakat ihanet edecek kadar kara değildi gönlü. Berdan birkaç sene önce Zelal'i kandırması, kızda sizin düşman olduğunu bilmeden görüşmüş. Ama öğrendiğinde bir daha iletişim kurmamış."

Beyazıt olanları dinlerken sindirmeye çalışıyor gibi gözlerini kapattı. Berdan'ın planını şimdi anlıyordu. Herkes Zelal'i kaçtı sanırken bedeli ölüm olacaktı.

Sinirle soluyarak karısının söylediklerini tartarken kurşun sesleri çıgıllara karıştı. Eline silahını alan Beyazıt, konağın büyük ahşap kapısını açmıştı ki ayaklarının dibine Zelal'in yığılması bir oldu. Konağın önüne yaklaşan siyah bir arabanın kapısı açılıp genç kız fırlatılmıştı. Aynı hızla uzaklaşmaya başlayan arabanın peşinden korumalar ateş açıp takip etmeye çalışsa da araba tozu dumana katarak kayboldu.

Başta Hüma olmak üzere ne olduğunu idrak edemeyen herkes kapıya adımlarken gördükleri manzara herkesi dehşete düşürmüştü. Zelal, yüzünde darp izleri olduğunu belli eden morluklarla yatıyor, burnundan kaşından aynı oranda kan akıyordu.

Beyazıt kardeşinin bir adım uzağında elinden düşen silahının yanına dizleri üzerine düşerken, kimsenin unutamayacağı sona şahitlik etti gözleri. Her şey şimdi anlaşılıyordu. Berdan planı ustaca kurmuştu. Eski fotoğrafları kullanarak tüm Mardin'in, Zelal'in kendi rızasıyla kaçtığını sanmasını sağlamıştı. Ardından getirip kapının önüne bırakmıştı. Pehlivanları en büyük azap kuyusuna atmaktı bu. Çünkü tüm aşiret üstlerine gelecekti. Ya evlilik ya ölüm isteyecekti. Pehlivanlarda ezeli düşmanlarına elleriyle kız vermemek için kendi canlarının, canını alacaktı...

DOKUZUNCU BÖLÜM

Şoku ilk atlatan Hüma koşarak Zelal'in kanlar içindeki bedeninin yanına gitti. Ondan başka kimse kıpırdayamıyor, bir ses çıkaramıyordu. Koca konak başlarına yıkılmıştı ve o taş yığınının kalplerine bıraktığı enkaz, katlanılır gibi değildi...

Remzi ağa kalbini tutarak arkasındaki sedirlere bedenini bırakırken Sevcan Hanım da hemen ayaklarının dibine düşmüştü. Onun koy verdiği çığlık, herkesin gözündeki damlaları yere çekmeye yetmişti. Bir annenin boğazından kopan fer-yat evlat içindi. İnsanoğlunun en büyük imtihanı, en değerlisi için. Haber gönderen ölüm içindi...

Hüma, Beyazıt'a baktığında onun yardım edebilecek durumda olmadığını gördü. Şoka girmiş gibi Zelal'in kanlı yüzüne kilitlenmişti. Bedirhan ise kapının kenarında, ayakta kaskatı kesilmiş ve gözünden süzülen bir damla yaş konağın ışığında parlarken, Beyazıt gibi kıpırdamadan Zelal'in yüzüne kilitlenmişti.

O sırada Hüma başucunda Baran'ın varlığını hissetti. Bir ağabeyin gözlerinden akan yaşlar kor gibi süzülürken, Zelal'in solmuş yüzüne damladı. Eğilip titreyen elleri ile Hüma'nın kollarında yatan kardeşini kucakladı. Dişlerini sıktığı çenesinden belli olurken birkaç saniye gözlerini kapatıp açtı güç almak istercesine. Zordu bir erkeğin ağlaması! Bir erkeğin gözünden akan yaşın, ölümü beklenen kardeş için olması...

Baran dermanını zor bulduğu bacakları ile ilerleyip merdivenleri çıkmaya başladı. Kolları arasındaki zayıf beden baygın olmasına rağmen tir tir titrerken bir iç daha çekip kardeşini göğsüne daha çok yaslayarak çıktı merdivenleri.

Hüma da peşlerinden çıkarken zoraki kendine gelen Cansu tırnaklarını etine batırarak takip etti onları. Hüma odanın kapısını açıp ışığını yakarken Baran kardeşini yatağına yatırıp arkasına bakmadan çıktı odadan. Cansu kapıda dikilmeye devam ederken içeri girmeye cesaret edemedi. Hüma da ilerleyip kapıyı kapattı ve Zelal'in yanına yaklaştı.

Ağrılar içinde inlemeye başlayan genç kız için koşarak banyodan pamuk alıp ıslattı. Zelal şişmiş gözlerini yavaş yavaş kapatıp açarken hazır bekleyen damlalar anında akmaya başladı. Baygın gözleri ile Hüma'ya bakarken "Ben kaçmadım." diyebildi fısıltı gibi.

Hüma kız kardeşi gibi gördüğü Zelal'e uzanıp sarıldı.

"Biliyorum canım. Biliyorum..."

"Öl- öldürecekler be-ni" Zelal, titreyerek sarsılırken, Hüma daha sıkı sarıldı zayıf bedenine.

"Asla! Asla öyle bir şey olmayacak..." diyerek görümcesinin kollarından tutup doğrulmasına yardımcı oldu. Ardından elindeki pamukla yavaşça yaralarını temizlemeye başladı. Zelal ise gözlerini yere odaklamış, başını yerden kaldırmadan "Ben kaçmadım, öldürecekler beni." diye tekrar ediyordu. Hüma, önce yüzündeki kanları temizledi. Kaşındaki derin yaraya rağmen hiçbir tepki vermeyen Zelal'in morarmış gözlerinden akan yaşları eliyle sildi. Ardından tekrar uzanmasını sağlayarak üzerini örttü. O sırada kapı açıldı.

Sevcan Hanım başındaki yemenisinin ucuyla ağzını kapatmış, ağlamasını bastırmaya çalışırken her an bayılacak gibi yaklaşıyordu. Hüma'nın birkaç adım atması ile başındaki yemeniyi çıkarıp eline aldı. Ak düşen saç telleri alnına düşerken sırtını duvara yaslayıp yavaşça yere çöktü.

Baran'ın Zelal'i kucaklayıp yukarı çıkarmasının ardından dakikalar geçmiş Beyazıt ve Bedirhan yerlerinden kıpırdayamamıştı. İkisi de anladıkları oyunun şokundan çıkamıyordu. Zira çıktıklarında onları bekleyen kıyametin ateşi şimdiden yüreklerini dağlıyordu. İkisinden biri ölüme bekçi tayin edilecekti!

Yade Güşa ağlamamak için sıkıdığı dövmeli çenesinin titremesini aldırmadan torunlarında gezdirdi gözlerini. Bu konak, bu ölümü kaldırmaz yığılır kalırdı.

Bedirhan kendine geldiğinde öfke yeni harmanlanmış bir alev gibi bedenini sarmaya başladı. Daha sonra hiç beklemeden dizlerinin üzerinde çökmüş bir vaziyette duran Beyazıt'ın yakasına yapıştı.

"Kalk! Kalk ağabey kalk."

Hiçbir tepki vermeyen Beyazıt birkaç dakika daha öylece durdu. Hayat durmuş gibi, zaman kalbine bir hançer bırakmış ve ilelebet orada paslanmaya yemin etmiş gibi hissederken sadece durdu. Sonra birden yerinden kalktı ve yerde ona eşlik eden silahını alıp konaktan dışarı attı kendini.

Hüma odadan dışarı çıkınca kapıda Cansu karşıladı onu. Sevcan Hanım da kızının haline daha fazla dayanamayarak peşinden çıktı. Saatler içinde birkaç sene yaşlanmış, çökmüş gibi görünüyordu.

"Böyle bir hatayı nasıl yapar? O adamla nasıl kaçar?"

Şiveli kalın sesi ile ağlayarak cümleleri kurmaya çalışan Sevcan Hanım'a bakıp öfkeyle konuştu Hüma.

"Zelal kaçmadı Sevcan Hanım! Hem kaçsa neden kendi ayaklarıyla geri gelsin? Hepsi Berdan denen o adamın oyunu."

Sevcan Hanım matemle gelinine yaklaşıırken gözlerinden hala yaşlar akıyordu.

"O adam, oyunu iyi oynamış Hüma. Yolun sonunda kızma mezar var! Remzi Ağa'yı rahat bırakmazlar bundan böyle. Kızının kanını akıtana kadar inmez akbabalar tepesinden."

Sevcan Hanım yanlarından ayrılırken Hüma hemen arkasındaki sedire oturup başını elleri arasına aldı. Düğüm açılmayacak kadar sıkı bağlanmıştı. Zamanında ailenin tüm erkekleri Kardelen kaçtığı için peşine düşmüşlerdi. Öyle ki ölüme de çok yaklaşımıştı. Bu gerçekler yüzüne çarparken nefes alamayacak gibi hissediyordu.

Saatler geçerken Sevcan Hanım kan ağlayarak odada çırpıyor, ellerini dizlerine vuruyor ve Hüma'nın aklının almaya-acağı bir sürü şey söylüyordu. Hüma daha fazlasını kaldıramayacağını düşündü ve kendini dışarı attı. Koca konak ona dar geliyor nefes alamıyordu. Acaba şimdi Beyazıt ne halde diye düşündü. Bu çok büyük bir oyundu. Ve kocasını biraz tanıdıysa o adamın canını almadan gözünü kırpmayacağını biliyordu.

Sabaha karşı koltukların birinde uyuyakalan Hüma ağrıyan gözlerini açtığında ne ara uykuya daldığını düşündü. Salondan çıkıp direkt Zelal'in odasına gitti. Kapıyı tıklattığında ses gelmeyince içeri girdi.

Zelal yatağının üzerinde dizlerini kendine çekmiş karşıdaki duvarı izliyordu. Sevcan Hanım ise kızının başını göğsüne çekmiş sessiz sessiz ağlamaya devam ediyordu. Şişmiş ve ağlamaktan kızarmış gözleri ıstırabın ve uykusuzluğun habercisi olan halkalarla süslenmişti. Çaresiz bakışları Hüma'yı bulduğunda geri çekilip ayağa kalktı. Belki Hüma ile bir iletişim kurar umuduyla kızına bakıp umutsuzca odadan çıktı. Hüma kaynanasının onları yalnız bırakması ile gidip Zelal'in yanına oturdu.

Cevap alamayacağını bilse de bir umut seslendi.

"Zelal?"

Tahmin ettiği gibi olurken birkaç saniye bekleyip Zelal'e tekrar seslendi. Ama hala ses yoktu. Görümcesi sanki sessizliğe gömülmüş ve burada değil başka bir âlemde gibiydi.

"Canım konuşmak ister misin?"

Hüma ölüm sessizliğini bozmayan Zelal'e başka bir şey söylemedi. Fazla üstüne gitmek istemiyordu. Bu yüzden sadece yanında oturdu.

Beyazıt Ağa sabaha kadar bıkmadan, usanmadan, nefes dahi almadan Berdan'ı aradı. Gün doğana kadar, her dakika bedenini buz gibi sararken girdiği yerlere, daha önce baktığı depolara bıkmadan defalarca girdi. Her taşın altını kaldırdı. Ama o lanet olası adam yoktu. Tüm Mardin'i ayağa kaldırmış, aldığı nefesi bile bir alev gibi geri vermiş, etrafındaki insanları kavurmuştu. Beyazıt'ın aylar önceki haline dönmesi tüm adamlarının korku ile titremesine neden olurken, onu daha önce hiç ama hiç böyle görmemişlerdi.

Evet, Beyazıt Ağa attığı adımda yeri titretir, arkasında fırtınadan kalan yıkıntılar bırakır, bakışıyla herkesi yakardı. Ama bu defa ki şey o kadar farklıydı ki gözlerinde sadece ve sadece ölüm vardı. Bir ağabeyin vicdanıyla yaptığı muhasebeyi, içinde kopan fırtınaları ve sessiz çılgınlıklarının sadece öfke kısmını görüyordu onlar.

Hâlbuki Beyazıt öfkenin dışında çok şey taşıyordu artık. Kanlar içindeki kardeşinin görüntüsü bir enkaz gibi kazınmıştı kalbine. Üzerine güneş de doğsa, bir ömür o enkazın altında ezilmeye mahkûm olmaktan korkuyordu. Tıpkı Berdirhan ve Baran gibi...

O adamı bulsa son nefesini elleri ile kesecekti. Ama onun

Azrail'i olmak bile yetmeyebilirdi artık içini kemiren azabına. Mezara kadar yaveri olabilirdi yaşanacaklar...

Sabaha karşı son depodan üçüncü defa çıkarken aldığı nefes ciğerlerinde kaktüs varmış hissi yaratıyordu. İçinde ona iğne misali batan şey bir türlü nefes almasına izin vermiyordu. Berdan'ı bulamamanın öfkesi ise her an misliyle öfkeye dönüşüp bedenini sarıyordu. Depodan çıkıp elindeki silahı beline yerleştirdi. Arabasına doğru yürürken bir tane sigara çıkarıp yaktı. Sabahın ışıkları gözünü kışmasına neden olurken cebinden telefonunu çıkarıp Bedirhan'ı aradı. Baran yanındaydı, Bedirhan ise diğer adamlarla bağ evlerinin altından girip üstünden çıkıyordu.

Karşı taraftan aldığı olumsuz yanıtla okkalı bir küfür savurup yere attığı sigarasını ayağının ucuyla ezdi. Bir tane daha sigara çıkarıp ciğerlerini katletmeye devam ederken telefonu çaldı.

"Söyle!" diyerek yanıtladığı telefonda gelen haber ile kıpırdamadan sigarasından uzun bir nefes çekti.

"Nerede?"

"Ağam, Urfa sınırında yakaladık. Oradan da Suriye'ye kaçacakmış. Kılık değiştirmiş. Kadın çarşafına girmiş ağam. Emrin nedir?"

"Mardin'e getirin. Bizim şantiyeye yakın bir depo var, orada tutun. Gelince de haber verin."

Telefonu kapatıp cebine attı. Ardından arabasına bindi. Şu an istediği tek şey gidip kardeşini görmektir. Ama yanına nasıl gireceğini ona ne diyeceğini bilmiyordu. Konakta duramayıp şirkete giden ve orada sabahlayan babasını arayıp haber verdi. Ardından arabayı çalıştırdı. Kendine geldiğinde, çoktan konağın önünde olduğunu anladı. Önce dakikalarca arabadan inemedi. Ayakları hem gitmek istiyor hem de tutmuyordu sanki. Bir de yakasına yapışıp boğazını sıkan bir şey vardı ve bir türlü geçmek bilmiyordu. En sonunda arabadan inip konağa girdi.

Kalabalık konak bomboştu. Gözleri kardeşinin kapısına giderken kendini hareket etmeye zorlayıp odasına geçti. Odaya girmesiyle ellerini başının arasına almış öylece oturan Hüma'yı görmesi bir oldu. Ve göz göze geldiklerinde... Acı bir şekilde yutkundü. Kapıyı kapatıp heybetli bedenini odanın içine sürükledi. Hüma oturduğu yerden kalkarken gözleri Beyazıt'ın ellerine ve gömleğine kaydı.

Beyazıt sabaha kadar sayamadığı kadar çok adamı öldürüseye dövmüştü. Sonuçsuz kalması onu daha çok hırçınlaştırırken acımasızlığı da artmıştı. Ama o üzerinin kanlar içinde olduğunu bile yeni idrak ediyordu. Hüma'nın korkulu bakışları ile...

Hüma korkuyla yutkunup kocasına yaklaştı. Şu an karşısında bir buz dağı gibi duruyordu. Tıpkı onu ilk gördüğü zamanlardaki gibi... Ağır ağır ilerleyip önünde durdu. Gözlerindeki korku ölümün inkârını haykırıyordu.

Karısının gözlerine uzun uzun baktıktan sonra arkasını dönüp banyoya girdi. Buz gibi bedenini soğuk suyla sarıp biraz olsun kendine gelmeye çalıştı adam. Buz tutan kalbi Hüma'nın ışıyla biraz olsun erimişti. Ama zalim dünya, onu gaddarlığa çağırmaktan vazgeçmiyordu. Soğuk suyun altında kalıp bedenine sinen kan kokusunu gidermeye çalıştı. Ama asıl kan kokusu Berdan geldikten sonra saracaktı Mardin'i... Mardin topraklarını onun kanı ile ıslatmadan nefes almayacaktı. Buna engel olacak tek bir insanoğlu yoktu...

Banyodan çıkıp beline havluyu sardı ve Hüma ile göz teması kurmadan giyinme odasına geçti. Üzerine giydiği siyah takımıyla yine bir ölüm meleşini andırıyordu. Banyoya tekrar girip lavabonun üzerine bıraktığı silahı aldı ve beline yerleştirdi. Hüma ise gözleriyle onu takip ediyordu. Peşinden sessizliği sürüklerken arkasını dönüp odadan çıktı. Ağır adımlarla Zelal'in kapısına geldiğinde girmek için eli kapı koluna uzandı. Tam o sırada içeriden Sevcan Hanım çıktı.

Burun buruna gelen ana oğul kederle bakışırken Sevcan

Hanım'ın yüreğine bir taş daha oturdu. Olabileceklerin korkusu ana yüreğini sararken müsaade etmek istemediğini belli edercesine kapıda durdu dimdik. O bir anneydi ve acının en afilisi onun kalbine yerleşmişti.

Beyazıt annesinin niyetini anlamıştı. Konuşmayan ama gözleri belindeki silaha kayan Sevcan Hanım'ın gözyaşları evlatları için yanaklarını ıslatırken başını hayır anlamında salladı.

"Çekil anne."

"Olmaz." derken gözleri hala akıyordu Sevcan Hanım'ın. Beyazıt ellerini kaldırıp annesinin gözlerindeki yaşları sildi. Sonra onun dermansız bedenini, kollarından tutup kenara çekti. Hüma kocasının peşinden zor bulduğu cesareti ile yeni inerken gördüğü manzara ile koşarak yanlarına yaklaştı. Ama Beyazıt odaya girmiş, kapıyı kilitlemiş, Sevcan Hanım ise duvar dibine çökmüştü.

"Ne oluyor Sevcan Anne?" diyen Hüma'ya başını bilmiyorum anlamında sallayan Sevcan Hanım gözlerini kapattı. Tek istediği Beyazıt'ın Zelal'e bir zarar vermemesiydi. Bir ölüm emri çıksa bile bunun evde yapılmayacağını biliyordu ama kızının saçının teline dahi zarar gelmesine katlanamazdı artık. Üstelik Beyazıt'ın ne düşündüğünü, ne tepki vereceğini bilmezken...

Hüma ise kalkıp kapıyı yumruklamaya başladı. "Beyazıt aç kapıyı!"

İçeriden hiçbir ses gelmiyordu. Hüma kapıya vurmaya devam etti. "Beyazıt sakın pişman olacağın bir şey yapma. Beyazıt aç kapıyı!"

Hüma ağlayarak kapıya vurmaya devam ederken Beyazıt yorgun yüzüyle uyuyan kardeşine yaklaştı. Onun kıymetlisi, küçük kardeşi... Düştüğünde kanayan dizlerini üflediği, ayakkabı bağlamayı öğrettiği, onu sinir etmek için uzun saçlarını çektiği kardeşi. Canı, kanı, değerlisi... Bir ağabeyin en acı çığlıkları tek tek damladı gözünden. Silmediği gözyaşları

kavurdu konağa sığmayan kalbini. Közlendi acıları bir kez daha. Ve külleri savruldu dört bir yana...

Solup giden bedeni, paramparça olan ruhu vardı bir genç kızın. Kapalı gözlerinin ardında beklediği ölüm çığlıklar atarken, soldurduğu günlerin hesabı sorulur muydu? Peki ya sorulsa gelir miydi yitip giden bedeni? Beterin beteri var dedikleri cümle hayatında bir dikiş tuttururken, acının en büyüğüdü değil miydi beklediği son?

ONUNCU BÖLÜM

Zelal'den...

*E*trafı lavlarla sarılı büyük bir bahçedeydim. Arkamda beni boğmayı amaçlayan duman yığını adım adım yaklaşıırken nefesim el verdiğince koşuyordum boş arazide. Etrafımdaki ateş çemberi büyürken dumanlarının genzimi yaktığını hissediyordum.

En sonunda iki tane yol çıkıyordu karşıma. İki yolun sonunda da silüetini seçemediğim insanlar vardı. Etrafımdaki ateşin sıcaklığı bedenime vururken elimi boğazıma götürüp karanlık yolun birine ilerlemeye başladım. Ben kurtuluş için oraya yaklaştıkça etrafımdaki alevler daha çok büyüyor sonra bir el gibi beni boğazlamaya çalışıyordu. Korkarak adımladığım yolun sonundaki yüzü görmemle ayaklarımın yere çakılması bir oldu. Berdan yolun sonundaydı. Onun olduğu yerde ateş yoktu. Belki kurtuluş gibi görünen yere dikkatle baktığımda arkasının uçurum olduğunu gördüm. Beni uçurumdan atmak için bekliyordu.

Korku bütün bedenimi ele geçirirken geri geri gitmeye başladım. O ise uçurumdan atmak için zevkle beni çağırıyordu. Etrafımı saran alevlerden kaçmaya çalışarak öbür yola girdiğimde nefes alamaz olmuştum. Hızlıca yolda ilerlerken buranın daha güvenli olduğunu düşündüm. En azından alev topları benden uzaklaşmıştı.

Rahat bir nefes aldım derken karşımdaki adamların babam ve ağabeyimler olduğunu anladım. Babam elindeki bastonuyla önde

durup gözlerimin tam içine bakarken, ağabeylerim ellerindeki silahlarla beni bekliyorlardı.

Bu defa korkudan değil acıdan yutkunamadım. Boğazımda takılı kalan parçalar, ellerim arasından kayıp giden hayallerimdi belki. Dönmek için geriye baktığımda hemen arkamda alevlerin yükseldiğini gördüm. Öyle ki yüzüümü bile yakıyordu sıcaklığı ve benim ilerlemekten başka çarem yoktu.

Derman kalmayan bacaklarımla düşe kalka ilerlerken babamdaydı gözlerim. Öksürsem yanuma koşan insanlar şimdi büyük bir nefretle bana bakıyor ve düşüp dizlerimi kanatmamı umursamıyorlardı. Olacakların korkusuyla sürünerek yanlarına yaklaşırken babamın ayakları dibinde durdum. Bir adım gerimde beni kavurmaya hazır olan alevin varlığını hissediyordum. Başımı kaldırıp babama baktım.

O ise beni öldürecek gibi bakıyordu. Ağzımı açıp ona tek bir kelime edemedim. Ben babamla göz temasını bozmazken Beyazıt ağabeyim öne çıkarak elindeki silahı bana doğrulttu. Şu an en korktuğum şey başımdaydı. Korkum ölüm değil, ağabeyimin bana bakıştıydı. Babamın gözlerindeki nefretti. O kurşun beni yaralamazdı. Zira onlar bakışlarıyla beni çoktan öldürmüşlerdi. Ruhum bile bedenimi kınarken ağzımı açıp tek bir şey söylemeden ayağa kalktım. Sırtımı daha çok yakan aleve doğru bir adım geri gittim. Onların elindeki silahlarla bu dünyadan geçmektense, kendi ruhumu kendi bedenimden ayırmayı tercih ederdim. Bu yüzden hemen arkamdaki ateş denizine bıraktım bedenimi...

Nefes nefese gözlerimi açtığımda görüş alanıma Hüma yengem girdi. Beni ayıltmaya çalışıyor ve iyi olup olmadığını soruyordu. Benim gözlerimse, kapıdan çıkmış olan ağabeyimde takılı kalmıştı. Bir tek sırtını görmüştüm ama onun Beyazıt ağabeyim olduğuna emindim. Hüma yengemin bir yandan ağlaması bir yandan tir tir titrerken iyi olup olmadığını sorması zaten bunun kanıtıydı. Sessizliğin düğümünü attım dilime ve sadece bakmakla yetindim. Yanıma gelen annem yatağın diğer tarafından dolanıp beni kollarına çekti. Bense yine hiç tepki vermemiştim. Karşımdaki duvarı gözlerime mesken edinip öylece fermanımı bekledim.

Bir yığıntı gibi hissettiğim ruhum acıyordu. Yüzümün taşıdığı morluklar sadece bana ve aileme hatırlatmaydı. Aynaya bile bakmaya korkuyordum. Eğer suratımı görürsem, gözlerimde öldürdüğüm o adamın bana vurduğu ellerini tekrar boğazımda hissediyordum. Ona nasıl bir pislik olduğunu defalarca söylediğimde suratımı kan torbasına çevirmişti. Bunu yaparken de gönderdiği fotoğrafları ve hain planını anlatmıştı.

Ben artık benlikten çıkmıştım ve bedenimin nereye sürükleneceği umurumda bile değildi. Akıbetim hakkında olabilecekleri az çok biliyordum. Bu topraklarda büyümüştüm. Kan akmasın diye yıllarca mücadele eden babamın, ağabeylerimin gözlerinde katlimi görecektim belki de...

Bu yaralarımın sadece biriydi aslında. Benim en büyük kurşun yaram Berdan'dı. Her gece gözlerimi kapatmadan önce hayalini kurduğum adam sallandırmıştı beni darağacında. Acıyor canım. Bir denizin kıyısında her dalganın çarpıp kaçtığı küçük bir taş gibiyim. Her bir darbe aşındırıyor kalbimi...

Bir intikam uğruna hayatım küle çevrilmişken, bedenime yakılan bir kibrit tanesi koyar mı bundan sonra? En dipteki kuyulara atılmışım. En zifiri zindanlar meskenim artık. Dilime vurduğum kilidi keşke kalbime vursaydım da yıllar önce, âşık olduğum adam diri diri mezara koymasaydı beni.

Gözlerindeki acımasızlığı işledi gözlerime. Çığlık çığlığa bağırırken ben, bundan zevk alırcasına anlattığı plan paslandırdı kulaklarımı. Yüziüme aldığım her darbeye, kanayan yaralarım yemin etti çaresizliğe.

Ey aşk dedim! Hani sen en masum olanı değil miydin duygularım? Beni niye yaktın bu kadar? Aşkın en vefasız mı, yoksa kaderin en karası mıydım hayatımda? Onu bunu bilmem de, yüz karamsın bundan sonra...

Ateşler üzerinde yürüdüm, korlar içinde yandım. Vicdanı buz tutmuş bir adamın merhametinde söndüm. Sonuçta ben de bittim. Yüreğim tutuştu! Sonra küle çevirdi kan kusan bedenimi...

Ne etrafımdaki ağlaşmaların, ne saçlarımı okşayan annemin, ne

de başka birinin gücü vardı oynanan oyunu bozmaya. Ölüm ölüm dedikleri canın bedenden kopması değil, kalbin bedenindeyken buz tutmuş meğer. İçimde kalkan cenazelerim var. Her bir parçamı kendim verdim toprağa. Okunmayan selalarım, kılınmayan cenaze namazlarım var. Ey aşk! Ben bugün öldüm. Bugün kendimi gömdüm.

Bir Azrail'e selam borcum kaldı. Gelip söksün diye bedenimi...

"Zelal... Yavrum bir şey söyle. Şu anacığına sesini kurban etme. Bir ana de duyayım kuzum."

Sevcan Hanım akıttığı gözyaşlarının arasına kelimeleri sıkıştırıp bir umut kızının sesini duymayı istedi. Ama o tek bir kelime söylemedi. Ağzını bile açmadan karşısındaki duvara gözlerini sabitledi. Sevcan Hanım kızını bağrına bastırıp öylece yatağın üzerinde oturmaya devam etti. Yapacak başka hiçbir şeyi yoktu.

Beyazıt ise kardeşinin başında dakikalarca dikilmişti. Gözünü kırpmadan bal suratım diye sevdiği kardeşine baktı. Alamadığı nefesler takıldı kaldı boğazında. Olacakların korkusu, yapılacakların ağırlığı aklını bir bir istilaya uğrattırken yanına yaklaşıp saçlarına hafif bir öpücük bıraktı.

Hüma'nın bıkmadan yumrukladığı kapının kilidini açıp çıktı dışarı. Kapının önünde ona korkulu gözlerle bakan kimseyi umursamadan ilerledi. O korkuyu barındırmayan bir tek yade Güşa vardı. Merdivenlerin önünde dikildi karşısına. Beyazıt tam babaannesinin önünde durdu.

Yine bakışlarıyla konuşuyordu Güşa Hatun ve Beyazıt bunlardan alması gerekeni anlıyordu.

"Buldun?" dedi yade Güşa. Aslında bu bir soruydu ve Beyazıt başını sallayarak yanıtladı. Ardından bir adım kayarak merdivenlerden inmeye başladı. Beklediği an gelmişti ve

aylardır aradığı o it sonunda elindeydi. Arabasına atlayıp ardına bile bakmadan Berdan'ın tutulduğu depoya sürdü.

Üzerine giydiği siyah takım elbisesi ile deponun kapısından girdiğinde kendi adamları bile bir adım geri çekilmişti. Öyle ki bakışları bile ölüm bekçisi gibiydi. Deponun ortasında elleri zincirlerle tepeden bağlanmış Berdan duruyordu. Baran ve Bedirhan ise çoktan yüzünde harita çizmeye başlamışlardı.

Beyazıt depodaki adamların üzerinde tek tek gözlerini gezdirdikten sonra "Çıkın!" diyerek emir verdi. Boş depoda yankılanan sesi ile adamlar anında kapının önüne çıkarken bir tek Baran, Bedirhan, Beyazıt ve arkadaşı Ferit vardı. Berdan ise dört aslanın yanında kalan küçük bir sıçandan farksızdı.

Beyazıt'ın baş işareti ile Ferit, Berdan'ın ağzındaki bezi çıkardı. Ardından gözlerindeki bandı da çözdü. Berdan gözlerini birkaç defa kırptırdıktan sonra direk Beyazıt'a odaklandı.

Gözlerinden nefret, korku gibi anlık duygular geçerken bunu bertaraf edip sırtıtmaya başladı. Ağzında biriken kanı yere tükürürken depoda yankılanan bir kahkaha attı.

"Ovvvvvv Beyazıt Ağamız teşrif etmişler. Ben de Mardin'in en güçlü ağası ne zaman burada olacak diye bekliyordum."

Beyazıt gözlerini kısarak adım adım Berdan'a yaklaştı. Berdan bu yaklaşımdan it gibi tırssa da dik durmaya çalıştı. Ama ellerindeki zincir buna izin vermiyordu.

"Sana yapacağım işkencelere hazır mısın Harmanlı? Önce hangisinden başlamamı istersin?"

Beyazıt etrafında bir tur dönerken devam etti. "Hadi ama seni sadece öldürüp köşeye atacağımı sanmıyordun herhalde! Birkaç ay sonra belki..."

Beyazıt'ın söyledikleri ile ecel terleri dökmeye başlayan Berdan, Beyazıt'ı yine en hassas noktasından vurarak kallesliğini gösterdi.

"Kız kardeşini kendi ellerinle öldürmeye hazır mısın Pehlivan? Aşiretten haber çıkmış olmalı. Ya paşa paşa kardeşini

gelinim yapacaksın ya da ellerinle gömeceksin..." Onun sırtarak kurduğu cümle ile kendini tutamayan Beyazıt kafasını Berdan'a geçirmişti. O sırada Ferit'te Bedirhan'ı zapt etmeye çalışıyordu.

"Ulan şerefsiz ölmek için yalvaracaksın lan!" diyerek yumruklarını yüzüne indirmeye devam eden Beyazıt kanda kalan elini gömleğine silerken geri çekildi. İki büküm olan ve ellerinden tavana bağlı zincirler olmasa yere çoktan yığılacak olan Berdan öksürürken Beyazıt derin derin soluklar alıyordu. Bu adama ne yaparsa yapsın içi soğumayacaktı.

Baran'a dönerek "Fotoğraflarını çektiniz mi?" diye sordu.

"Evet ağabey. Kadın kılığında bir sürü fotoğraflarını çektik."

"Güzel. Gidip konağının, şirketinin kapılarına asın. Herkes Berdan Harmanlı'nın gerçek yüzünü görsün!"

Berdan bunu duyar duymaz elindeki zincirleri çekiştirmeye başlarken ağız dolusu küfür ediyordu. Onun bu hali Beyazıt'ı tetiklerken yanına gidip zincirler arasında asılı duran eline uzandı. Sağ elinin beş parmağını da kırdı. Berdan acıdan kıvrılırken bu manzaraya karşı Ferit bile bakmamış dikkatini çekecek başka şeylere odaklanmaya çalışmıştı. Berdan'ın acı çığlıkları ile kapıdaki adamlar bile zor nefes alırken Beyazıt bu defa sol eline geçmişti. Berdan şimdiden yalvarmaya af dilemeye başlarken o güçlü sesi kısılmış geriye bir kadın gibi tiz çığlığı kalmıştı. Son parmağını da kıran Beyazıt geriye doğru çekilip eserine bakarken Berdan kıvranıyordu.

"Ohooooo. Ama böyle anlaşımadık Harmanlı. Daha bu fragman. Sen şimdiden af dilersen sonraki yaptıklarımızda ne diyeceksin?"

Berdan korkuyla başını kaldırdığında o an gerçekten ölmeyi diledi. Şu an Beyazıt'ın bakışlarından ne yapacağını çıkaramıyordu ve neredeyse altına kaçıracaktı. Beyazıt Berdan'a yaklaşip saçlarını ensesinden kavradı ve tam gözlerine bakmasını sağladı.

"Bak Harmanlı, iyi bak! Beni görmektense, Azrail'i görmeyi tercih edeceksin. Önce biraz daha dayak yiyeceksin. Korkma ama sadece bayılana kadar. Ardından kanayan her yerine bıkmadan usanmadan tuz basacağım. Sonra senin çığlıklarını bir melodi gibi dinleyeceğim."

Berdan'ın yalvarmalarından sıkılan Beyazıt kan donduran bir sakinlikle Berdan'ın ağzını bağlarken depoya giren adamla gözleri oraya kaydı.

"Ağam, fotoğraflar tamam."

"Eeee bize artık müsaade. Şimdi seni meşgul etmeyelim Berdan Efendi! Gece yine uğrarım yanına."

Son sözlerini söyleyen Beyazıt ile birlikte herkes dışarı kendini atarken hava çoktan kararmıştı. Baran depoda kalırken, Bedirhan ve Beyazıt konağın yolunu tutmuşlardı. İkisi de konuşmaktan korkuyor, kulaklarının işiteceği bir ses onlara azap gibi geliyordu. Onlar konağa yaklaşıırken Beyazıt'ın telefonu çaldı.

Ekranda gördüğü isimle kaskatı kesilen Beyazıt, sıkıntılı bir nefes alıp telefonu yanıtladı.

"Efendim baba."

"....."

"Tamam, konağa gelmek üzereyiz."

Ağabey kardeş konağa geldiklerinde etraftaki ölüm sessizliği onları bile ürpertmişti. Her zaman içeri girdiklerinde Zelal'in şakıyan sesi kulaklarını çınlatır, yüzlerinde tebessüm bırakırdı. Fakat Zelal bu koca konakla birlikte sessizliğe gömülmüştü. Beyazıt kafasını kaldırdığında balkondan babasının onları izlediğini gördü. Akşam saatlerinde konağa gelen Remzi Ağa kimseyle konuşmadan odasına çekilmişti. Beyazıt onunla konuşmak istediğini anlıyordu ama böyle bir konuşmaya hazır değildi.

Babasının ağzından kardeşinin ölüm fermanını duymaya hazır değildi. Evet, Remzi Ağa merhametli bir adamdı ama

tepesine çöken akbabaların onu sıkıştırdığından da emindi. Bu yüzden başını yere indirip merdivenleri çıkmaya başladı. Derin bir nefes alıp babasının odasına doğru ilerledi. Ve kapıyı tıkladmadan önce ilk defa korktuğunu düşündü. Beyazıt Pehlivan Allah'tan başka kimseden korkmazdı. Fakat şimdi kardeşi için buz tutan kalbi tir tir titriyordu. Birkaç nefes daha alıp odanın kapısını çaldı...

İlk defa gerilmekten kaskatı kesilen bedeni, duyduğu "Gel!" sesi ile nefesini keserken huzla içeri girdi. Tüm konak avluda toplanmış onların ne konuşacağını merak ediyordu. Bu merak Beyazıt Ağa'nın bünyesini de zorlarken odanın içine girip babasının karşısındaki tekli koltuğa oturdu.

Beyazıt odaya girdiğinden beri babasının gözlerine bakamıyordu. Kendi kalbi zaten kırgındı babasına ve uzun zamandır belki böyle baş başa kalıp hiç konuşmamışlardı. Kafasındaki küskünlüğü def edip babasına odaklandı. Zira şimdi daha önemli bir konuları vardı. Konuları ölümdü!

Hani şu Beyazıt Ağanın kafa tuttuğu ölüm! Korkusuzca yürüyüp öpmekten çekinmediği ölüm! Sınırına kadar yürüyüp araftan döndüğü ölüm... Onu şimdiye kadar bir an bile korkutmayan, şimdiden sonra kapıda kardeşi için saat sayan ölüm!

İki ağa da karşılıklı sessizce otururken bu sükûneti bozan Remzi Ağa oldu.

"Bugün ağalar yine geldi kapıma."

Duydukları ile kaşlarını çatıp anında babasına dönen Beyazıt sinirle yumruklarını sıktı.

"İsmi belli kişiler. Kan kokusunu seven akbabalar. Bilirsin zaten kim olduklarını."

Beyazıt alev topuna can çekiştiren bakışları ile babasını dinlerken ellerini birbirine kenetleyip diz kapaklarının üzerinde köprü gibi birleştirmiş ve hafif eğilmişti. Dişiyle alt dudaklarını sıkıyorsa ağzına yayılan hafif metalimsi tadın farkında dahi değildi.

"Ne diyorlar?"

"Kan istiyorlar Beyazıt. Onlara her şeyin bir oyun olduğunu anlattım. Zelal'in kaçmadığını, kaçırıldığını söyledim. Lakin fotoğrafları bahane edip ya evlilik ya ölüm istiyorlar."

Son sözlerinden sonra Beyazıt ıstırapla baktı babasına.

"Baba..."

Çok şey barındırıyordu bu dört harf çatısında. Dilden düşen azdı ama Beyazıt'ın kalbinden atlayan çok şey vardı. Remzi Ağada anladı bunu. O kadar içli bir baba deyişti ki bir nevi yapma diyordu Beyazıt...

Bu yakarışa sessiz kaldı Remzi Ağa. Daha sonra elindeki tespihi sıkıp, boncuklarını tane tane yere düşürene kadar bekledi. Ardından gözlerini Beyazıt'tan kaçırıp başka şeylere odaklanmaya çalıştı.

"İki gün sonra... Aşiret toplanmak istiyor."

Duyduğu sözlerle kaynar sular başından döküldü Beyazıt'ın. Bu toplanış, ölümün belgelenişi demekti. Son duyduklarından sonra hiçbir şey demedi. Sıkmaktan ağrıyan ellerini serbest bırakıp kalktı yerinden. Ve tek bir söz söylemeden odadan dışarı attı kendini. Ev halkının çoğu avluda toplanmıştı. Beyazıt'ta meraklı gözlerin ondan bir açıklama beklediğinin farkındaydı. Ağır ağır indi merdivenleri ve tam konağın kapısından çıkacakken Bedirhan'ın sesini duydu.

"Ağabey?"

Ne var dercesine arkasını döndüğünde Bedirhan elini saçlarından geçirip birkaç saniye bekledi ve herkesin merak ettiği soruyu sordu.

"Ne dedi?"

Beyazıt uzun uzun baktı kardeşinin gözlerine. Onun gibi meraklı herkes diken üstünde cevabı duymak istiyordu.

"İki gün sonra aşiret toplanacakmış!" dedi Beyazıt. Bunu duyan herkes hükmü tahmin edercesine oturdu acısının üstüne. En çok yüreği yanan Sevcan Hanım'dı. Gözünde parlayan

yaşlar düşerken konağın taş duvarlarına başını kaldırıp kızının odasına baktı. Gördüğü manzarayla bir kez daha hırçın kayalıklara bıraktı kendini ana yüreği.

Beyazıt annesinin bakışlarını takip edip başını kaldırdı. Ve Zelal'i gördü. Günlerdir odasından çıkmayan ve tek kelime etmeyen kardeşi odasından çıkmış parmaklıklara yaslanmış onları izliyordu.

Ve genç kızın küçük yüreği bir kez daha korkuyla kanat çırttı cehennem diyarına. "Aşiret toplanacakmış!" demek onun için ölüm demektir. Zira oradan çıkan karar ya ölümü olacaktı ya da Berdan ile evlenmesi... Ki ikinci seçeneğe asla izin verilmeyecekti. İzin verseler bile Zelal böyle bir şeye kesinlikle müsaade etmez gerekirse kendi şah damarını kendi keserdi. Zaten can damarları kopmuştu. Ne yüreği ne bedeni kaldırmazdı. İki yolda ölümdü yani. Gördüğü rüyada ki gibi iki yolu da ölümle taçlanıyordu.

Zelal tüm gözlerin kendine dönmesiyle donuk bakışlarını ayakuçlarına sabitledi ve duyduklarını da sırtına yükleyip odasına girdi.

Karanlık, kendinden daha zifiri kalplerin gecesini kuşattırken herkes bir köşeye dağılmıştı. Evdeki hanımlar sık sık Zelal'in kapısına giderken onun ağzından tek kelime düşmüyor, donuk bakışlarıyla ölümün gelip boğazına dolanmasını bekliyordu. Aradan geçen iki gün herkese ıstırap gibi gelirken Zelal her saniyesinde zaten ölmüştü. Berdan'ın ağabeyinin elinde olduğu biliyordu. Hatta ona akıl almaz eziyetlerde bulunacağını da tahmin ediyordu. Ama bu saatten sonra ölüm köprüünün ucunda gülümseyerek kucak acıyordu. Ona da sadece beklemek düşüyordu!

Bedirhan konağa girdiğinde yine sessizliğin dört döndüğünü gördü. Evdeki herkes ıssız adam moduna girmişti. Karışan saç, sakalı, yorgun gözleri ile kendi de başı çekiyordu. Berdan'a yaptığı bitmek bilmeyen eziyetler, onun ölmek istiyorum diye haykırırları bile içindeki yangına bir damla su serpmiyordu.

Önce odasına girip üstünü değiştirdi. Yanından ayırmadığı silahını, telefonunu ve arabasının anahtarlarını komedine bırakıp sığamadığı odadan dışarı attı kendini. En güzel kaçamağını yaptığı ve bu evin en huzurlu köşesi olduğunu düşündüğü yere gitmek için adımladı. Sessizce çatının son merdivenini çıktığında sırtı dönük bir şekilde oturan ve sırtını örten saçlarını rüzgârın ellerine bırakan kadını gördü.

Kabul etmese de hani şu yüreğinin yangını olan kadını. Her gün daha fazla çekildiği ama aralarında bilmediği uçurumların olduğu kadını... Sessizce Cansu'nun yanına oturdu.

Cansu yanındaki hareketlilik ile başını çevirdiğinde gelen adamın kalbinin hızını aksatan adam olduğunu anladı. Bedirhan önce kendine has erkeksi kokusunu ciğerlerine yerleştirmiş ardından da yanına kurulmuştu.

Sessiz bir yolculukta ikisi birbirine eşlik ederken hiç konuşmadılar. En sonunda Bedirhan hareketlenerek uzandı ve başını Cansu'nun dizlerini koydu. Cansu bu hareketi ile afallasa da sesini çıkarmadı. Şaşkınlıktan aralanan dudaklarını zoraki kapatıp karşısındaki manzaraya odaklanmaya çalıştı. Bedirhan'ın aldığı sık nefeslerden ne kadar sinirli ve üzgün olduğunu görebiliyordu.

Öyle ki bakmaya çekindiği sert çehresi de bunun aynasıydı.

"Canım acıyor."

Bedirhan'ın kısılmış sert sesi Cansu'yu derinden sarsarken başını eğip dizlerinde yatan adama baktı. Ardından he-

men başını geri kaldırdı. Çünkü gecenin karanlığında Bedirhan'ın gözünde parlayan kristaller onu bir kez daha yıkıma uğratmıştı.

Bir erkek kadının ağlamasına kıyamazdı. Kıymamalıydı. Ama bir erkeğin ağlaması, onu seven kadın için felaket çarından akan kandı. Erkeğin gözyaşı kadının kalbini sıkan, boğazına yapışan eldi. Ve erkeğin ağlaması kadının yüreğindeki paslı hançerdi.

"Ben-ben odama gideyim artık." dedikten sonra yavaşça kalkıp merdivenleri inmeye başladı. Kaldığı misafir odasına girip kapıyı kapattı ve sırtını duvara yaslayıp içinde biriken o acı tufanının tozlarını gözlerinden akıttı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Konakta el etek çekilmişti. Neredeyse sabah olmak üzereydi ve Bedirhan hala çatıda oturuyordu. Bir süre onun oturmasını izledi. Daha sonra kimsenin olmadığına emin oldu ve odasına girip üzerine siyah bir elbise geçirdi. Ardından parmak uçlarında yürüyerek Bedirhan'ın odasına girdi. Tam tahmin ettiği gibi silahı, telefonu ve arabasının anahtarı kcomedinin üzerinde duruyordu. Bir eline silahı, bir eline anahtar ve telefonu alarak odadan çıktı. Konağı kaplayan karanlıkta siyah bir gölge gibi görünürken kendi odasına gidip kapıyı dışından kilitledi. Böylece gelen olursa onu içeride sanacaktı.

Çıplak ayaklarına bir şey giyme gereği duymadan taş merdivenlerden inip arka bahçeye giden dar kemerden geçti. Bahçedeki çiçek kokuları burnunu doldururken gözlerini kapatıp birkaç saniye bekledi. Çocukluğunu, ailesini, katledilen hayatını dinledi. Sonra gözlerini açtı ve ifadesini suratından silerek yürümeye devam etti. Güzel bir şekilde düzenlenmiş bahçedeki salıncağın yanından geçerek arka sokağa çıkan kapıya yöneldi. Bedirhan ağabeyi her zaman arabasını arka kapıya park ederdi.

Demir parmaklı, siyah kapıyı ses çıkarmadan açmaya çalıştı. Başardığında aynı şekilde kapatıp arkasını döndü. Tahmin ettiği gibi Bedirhan'ın arabası oradaydı. Tozlu toprağa değen ayakları birkaç tane minik taşın tadına bakarken o bunu umursamadı. Sabah alnına silah dayayacaklardı. Ayağı-

na batan taşın hatırı mı olurdu? Bu fikirle gülümsedi. Ne güzelmiş korkusuz olmak dedi. Oysa bir sinek bile görse çığlık çığlığa bağırır tüm konağı odasına toplardı.

Şimdi ise burnuna gelen ölüm kokusunu korkusuzca takip ediyor, gözünü dahi kırpmıyordu. Arabanın kapılarını açtığında dönüp son defa konağa baktı. Eski taş yapı tüm asaletiyle Pehlivanları yansıtıyordu. Arkadan bile heybetli göründüğünü düşündü. Dışarıdan heybetli, içeriden bir enkaz gibi artık...

Arkasını dönüp arabaya bindi. Baran'a içten içe bir kez daha teşekkür etti ona araba kullanmayı öğrettiği için. Daha sonra arabayı şantiyenin yakınındaki eski depoya sürmeye başladı. İki gün önce aşiretten bazı ağalar babasını ziyarete geldiklerinde duymuştu Berdan'ın o depoda tutulduğunu. Şimdi ise ölümün katran karası bıraktığı izi takip ederek oraya gidiyordu.

Tozlu yola girdiğinde deponun önüne gelmeden arabayı durdurdu. Yan koltuğa koyduğu Bedirhan'ın telefonunu alıp uzun yıllardır babasının en güvendiği adam olan Rezo'ya mesaj yazdı.

"Zelal'i Berdan ile görüştürün. Deponun çevresinde kuş uçuşmasın, adamları sıkı tembihle."

Rezo şüphelenmesin diye Bedirhan'ın ağzından yazdığı mesajdan sonra telefonu bırakıp silahı aldı. Elbisesinin üzerine giydiği siyah hırkanın içine saklayıp arabadan indi. Toprak yolda yürüyerek deponun önüne geldiğinde etrafta onu tanımayan adamlar ellerine silahları alarak hareketlenmeye başladı. Zelal birkaç adım atarak boş binanın yakınına doğru yürüdü. Hava aydınlanmaya başlamıştı ve neredeyse sabah oluyordu. Adamlar onu görünce silah kuşanırken, Zelal'i tanıyan Rezo'nun emriyle geri çekildiler.

"Hanımım burada ne işiniz var?"

"Berdan ile görüşeceğim. Ağabeyimin emri var."

Rezo bakışlarını Zelal'in ayaklarına indirdi. Etrafını kan saran ayaklarından başını kaldırıp tekrar yüzüne baktı. Durumdan şüphelenmiş, ikilemde kalmıştı. Az önce Bedirhan'ın attığı mesajı görmüştü ama bu hiç akla yatkın gelmiyordu. Sabahın ilk saatlerinde bu kızın burada ne işi vardı?

"Ben yine de bir Beyazıt Ağamı arayım."

Cebinden çıkardığı telefondan Beyazıt'ı arayacakken Zelal tekrar konuştu.

"Rezo amca. Bak ağabeyim getirdi beni arabası orada duruyor. Git kendine sor istersen. Ama emrini ikilettiğin için ne der bilemem." Zelal'in gayet sakın bir şekilde yaptığı blöf Rezo'yu ister istemez etkilerken Zelal uzağa park ettiği aracı işaret etti.

En sonunda ikna olan Rezo, adımlayıp büyük demir kapıyı araladı. Kapının çıkardığı ses Zelal'in kulaklarını tırmalarken karnına sıkı sıkı bastırdığı silahla depoya girdi. Kapı arkasından tekrar kapanırken, onu gördü...

Loş ışığın aydınlatığı, pas kokan deponun tam ortasında ellerinden tavana doğru bağlanmıştı. Üzeri yarı çıplaktı ve her tarafı kan kırmızısıydı. Öyle ki yüzü bile seçilecek durumda değildi.

Çıplak ayakları ile depoda ilerlerken ona yaklaştı. Birinin varlığı ile etrafı mor halkalara ve kanlara ev sahipliği yapan gözlerini araladı Berdan. Onun bu halini gören Zelal gözlerini kısıp minik adımlarla yaklaştı.

"Ben geldim Berdan. Ölümü cebime aldım ve geldim..."

Genç kız acısını yuttu ve kalbindeki paslı hançeri çocukluktan beri sevdiği insana saplamak için kalbinden çıkardı. Kanayan yaralarına diken batırdı, gözlerinden yaş değil kan akıttı. Ama bu saatten sonra dönmeyi aklının ucundan bile geçirmedi. Hırkasının altından çıkardığı ağabeyinin ağalık silahını, gözünü kırpmadan Berdan'a doğrulttu.

Kendisine doğrultulan silahla görüş alanındaki bulanık-

lık gitti ve şişmiş gözlerini olabildiğince açtı Berdan. "Zelal..." diyebilirdi zorla yutkunurken. Her şeyi bekliyordu ama Zelal'den böyle bir hamle aklının ucundan bile geçmezdi.

Adam olduğunu zanneden o insan müsveddesi için bir kadın tarafından öldürülmek ise en büyük korkulu rüyaydı. O planı yaparken bu duruma düşeceğini asla düşünmemişti. Zelal, elindeki silahı sıkı sıkı kavrarken adım adım yaklaştı Berdan'a. Gürültülü bir şekilde açılan kapı sesine kadar...

Bedirhan Ağa, kendi düşüncelerini aklının bir köşesine gömüp saatlerdir oturduğu yerden kalktı. Sabah ezanının ilahi sesi kulaklarını doldururken odasına girdi. Ve odasına girer girmez komedinin üzerindeki boşluğu fark etti. Kaşları çatılırken ilerleyip çekmeceyi açtı. Silahı oraya koyduğuna emindi ama bir ihtimal çekmecedeki olabileceğini düşündü.

Hemen odasından çıkıp sessizlik içindeki konağa bakındı. Daha sonra aklına gelen ihtimalle koşup Zelal'in kapısına dayandı. Onun, Zelal'in odasının kapısını yumruklaması bütün konağı yerinden oynatırken herkes odasından bir bir döküldü.

Beyazıt eline gelen gömleği üzerine geçirirken koşarak merdivenleri indi. O sırada büyük bir gürültüyle Zelal'in kapısı kırılmıştı.

"Ne oluyor lan!" diyerek Zelal'in odasına koşan Beyazıt'ta herkesle aynı korkuyu yaşıyordu. Fakat odaya doluşan herkes boşlukla karşılaştı. Zelal yoktu!

"Ağabey silahım ve arabanın anahtarları yok! Zelal de yok." derken üç erkek kardeş koşarak merdivenleri inmeye başlamışlardı. Zelal'in anahtarlar ve silahla gidebileceği tek bir yer vardı! Beyazıt kapının önündeki arabasına atlarken Baran ve Bedirhan da evdeki paniğe sırt dönüp arabaya atlamışlardı.

Üçü de yanlarına telefon almadıkları için adamları aramazken, Beyazıt direksiyonu döverek söyleniyordu.

"Nereden öğrendi lan, nereden öğrendi depoda olduğunu?"

"Ağabey sakin ol belki de depoya gitmemiştir."

"Kız odasından bile çıkmıyor lan nereye gidecek silahla!"

Sabahın ışığı yeni yeni semayla buluşurken araba şimdiye kadar belki hiç tatmadığı hızı tatmış ve dakikalar içinde sert bir frenle deponun önünde durmuştu. Ani sesle silah kullanan adamlar, ağalarını görmeleriyle el pençe divan dururken Beyazıt koşarak depoya ilerlemiş ve ayağıyla tekmelediği kapının sinir bozucu sesi ile içeri dalmıştı.

Karşılarında tamda tahmin ettikleri bir tablo vardı. Zelal elindeki silahı Berdan'a doğrultmuş bir robot ifadesiyle bakıyordu. Öyle ki kapının sesine bile dönüp bakmamıştı.

"Delalamın..." derken sesi olmadığı kadar şefkatliydi Beyazıt'ın. Hiçbir tepki vermeyen kardeşini ikna etmek için bir iki adım yaklaştı Beyazıt.

"Güzelim. Bu sana düşmez, cezasını bize bırak." diyen Bedirhan ağabeyiydi. Şu an Berdan'a acıyacak halleri yoktu. Sadece Zelal'i bu çıkılmaz duruma daha fazla batmadan sıyırmaya çalışıyorlardı. Ama Zelal iğrenç bir intikamın oyuncağı olmuş, sonra da parçaları yere saçılmıştı.

Onun için kaybedecek bir şey yoktu artık. Nasıl olsa bu sabah ölüm emri çıkacaktı. Ölümden ötesi var mıydı? Üzeri toprakla örtülecek ve küçük bedeni acılarına sarılıp bir çuvalın içinde nehrin derinliklerini boylayacaktı. Hangi söz geri adım attırırdı bu saatten sonra ona? Bir kadın düşünün ki yaralıydı. Ve bir kadından tehlikeli bir şey varsa, o da yaralı bir kadındı. Acıyla çevrelenen, ölüm bekletilen bir kadındı. Korkusuzdu!

Beyazıt yavaş yavaş ona yaklaşmaya başladı. Zelal kendisine doğru yaklaşan ağabeyine döndü.

"Ben onu çok sevdim ağabey. Düşman olduğunu bile bile

uzaktan sevmeyi sevdim. O ne yaptı? Bana iftira atıp ölüm fermanımı çıkardı. Sizi katilim olmaya mahkûm kıldı. Ne fark eder bundan sonra? Zaten bu sabah sıkmayacak mısınız kafama? Ölümüne sebep olanı ben öldürsem ne fark eder?"

Tekrar önüne döndü ve silahın emniyetini açtı. Beyazıt tekrar araya girdi.

"Haklısın delalamın ama bır-" derken bir kurşuni ses duyuldu. Deponun duvarlarında çınlayarak yayıldı, kadının üzerine kan sıçradı ve çatıya konan minik kuş ürperip kaçtı. Beyazıt, Baran ve Bedirhan silah sesi ile sadece gözlerini kırptırdı ve milim kıpırdamadı.

Beyazıt filmlerdeki gibi silah tutan insanı konuşarak ikna edip zaman kazanacağını sanmıyordu ama yine de denemişti. O adım adım kardeşine yaklaşıp konuşurken Zelal, gülümseyip önüne dönmüş ve tetiğe basmıştı. Hem de gözünü bile kırpmadan!

Berdan göğsüne yediği tek kurşunla elinde bağlı olan zincirlerde sallanırken son nefesini vermişti... Zelal, karşısındaki manzaraya bakarken silah elinden düştü ve yine duvarları ürperten bir ses çıkardı. Etrafı kan kokusu sardı. Yüzüne sıçrayan kan tanelerini elinin tersiyle bulaştırıp siyah elbisesine sildi ve dizleri üzerine çöktü. Beyazıt koşarak kardeşinin yanına gitti ve kollarının arasına aldı.

"Zelal..."

"Dokunma, hepiniz ölümüm olacaksınız dokunma bana!"

Bu laf kalbini felce uğrattırken Zelal'in güçsüz bedenini güçlü kollarına alıp sımsıkı sarıldı Beyazıt. O an günlerdir kendini tutan Zelal'in boğazından bir çığlık koptu. Ağlamadı, yine ağlayamadı ama sadece bağırdı. Ağabeyinin yakasını sıkı sıkı kavrarken bağırdı...

"Ağabey, ölmek istemiyorum."

Defalarca tekrarladı ağabeyinin kollarında. Ve her defasına Berdan'ın cansız bedenine bakmak için kaldırdığı kafasını,

Beyazıt göğsüne bastırdı. Ta ki Zelal bağırarak sinir krizi geçirip kendini kaybedene kadar.

Beyazıt paramparça yüreğini boş verdi. Boğazına takılan küfürleri de yuttu. Yapacak bir şey yoktu. Can'ım dediğinin canı yanıyordu. Kollarında yığılan kardeşini sıkıca kucaklayıp yerinden kalktı. O sırada Baran telefonda arayan babasına malumat veriyordu. Onlar kapıdan çıkınca adamların başları yere düştü. Ve Beyazıt Bedirhan'ın açtığı kapıdan kucağında kardeşiyle birlikte arabaya bindi.

Dört kardeş konağa geldiklerinde herkes elleri yüreğinde onları bekliyordu. Beyazıt kimse ile göz teması kurmadan doğruca Zelal' in odasına çıkıp kardeşini yatırdı. Onun üzerindeki kan lekelerini gören yade Güşa ve Sevcan Hanım ise çoktan Baran ile Bedirhan'ı soru yağmuruna tutmuşlardı. Onları geçiştiren iki kardeş olanları üstü kapalı bir şekilde olması gerektiği gibi anlatmışlardı. Remzi Ağa olanları biliyordu elbet. Kızı oğlunun kollarında baygın yatarken yine içi acıya acıya izlemişti. Koskoca adamın asıl korkusu ise biraz sonra gideceği aşiret toplantısıydı.

Aşağı inen Beyazıt'a başıyla işaret ederek oğullarını önüne katıp konaktan çıktı. Ne arkasından seslenen annesini ne de ana yüreği yanan karısını duydu...

Dakikalar saatleri kovalarken Cansu, Hüma, Sevcan Hanım ve yade başta olmak üzere herkes konağın kapısından girecek adamları bekledi. Sevcan Hanım'ın gözündeki yaşlar dinmezken Hüma sürekli terleyen ellerini elbisesine siliyordu. Kulaktan dolma edindiği bilgiler ve telefonundan araştırdığı birkaç töre haberi korkusunu körüklüyordu.

Açılan kapı ile herkes paniklerden Kardelen, yanında Deniz ile birlikte konağa girdi. Olanları duyunca yerinde duramamış ve soluğu Mardin'de almıştı. Babasının tepkisinden korksa da her ne olursa olsun Zelal'in yanında olmayı seçmişti.

"Yavrummmmmmm, nazlı çiçeğim... Şükürler olsun Rab-bim'e. Yüzünü bir kez daha gösterdi bana..."

Sevcan Hanım hasretle bağrındaki taşlardan birini kopartırken kızına sıkı sıkı sarıldı. Yine kadın ağlarken, kadın gözyaşı dökerken herkes bu hasreti gözleri sulanarak izledi.

"Zelal nerede daye? Onu görmem lazım."

"Odasında."

Kardelen bu defa yadesine döndü. Ona kucak açan yaşlı kurdun kollarının arasına girip sığındı.

"Evimizin çiçeği, hoş geldin yavrum." Torununu hasretle saran yade oturup Kardelen'i yanına çekti. Denizde hepsiyle kısaca selamlaştıktan sonra kardeşi Hüma'yı kollarının arasına aldı.

"Güzelim iyi misin?"

Gözündeki yaşları silen Hüma başını iki yana salladı. "Değilim ağabey. Çok korkuyorum."

Deniz kardeşini çekip teskin etmek için tekrar sıkıca sarıldı. O esnada yade yanındaki torununun karnındaki kabarıklığı yani fark ediyordu. Önce yanıldığını sandı ama dikkatlice bakınca hüzünlü yüzüne bir nebze olsun tebessüm kondu. Elini kaldırıp Kardelen'in varla yok arasında belirginleşmiş karnına götürdü. Kardelen utanarak başını önüne eğdi.

Saatler geçerken herkesin aklı aşiretteydi ve çıkacak haberi bekliyorlardı. Kardelen de bu bekleyişe katılırken avlunun bir köşesinde cirit atmaya başlamıştı. Aylardır görmediği kardeşinin yanına çıkmaya da cesaret edememişti.

Zelal gözlerini açtığında birkaç dakika aklını toplayıp kendine gelmeye çalıştı. Daha sonra odasında olduğunu anladı ve son olanlar aklını istilaya uğratıp onu bir girdabın içine çekti. Yanına gelen giden olmamıştı. Bunun rahatlığıyla aynanın karşısına geçti. Üzerine kan bulaşan elbisede gezdirdi ellerini.

"Ben katilim!" Evet pişman değildi ama bünyesi de böyle bir şeyi kaldıracak bir insan değildi. Aynadaki aksinden geri geri uzaklaşırken başını sallıyordu. "Ben katilim. Ben katilim." diyerek defalarca tekrar etti. Ardından derin bir nefes aldı. Nasıl olsa bugün bir ölü olacaksın, ne önemi var ki dedi bu defa kendine. Penceresine yaklaşıp avluya baktı.

Tülün kenarından Kardelen ablasının suratını gördü. Ve o sırada konağın kapısı açıldı. İçeri önde babası arkasında Baran ve Bedirhan girdi. Zelal ister istemez geri adım attı. Yüzlerindeki ifade her şeye yetmişti. Gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı.

Vakit gelmişti!

Odasının kapısını kilitleyip banyoya girdi. Üzerindeki kanlı kıyafetleri çıkarıp güzelce yıkandı ve abdest alıp banyodan çıktı. Üzerine yine siyah uzun bir elbise giydi. Beline kadar uzanan saçlarını özenle tarayıp ördü. Sonra aynanın karşısına geçip kendini süzdü.

"Zaten öldün, bir tek toprağın yok! Bir sela bir namaz borcum kaldı sana dünya, ötesi ölüm!"

Odasından çıkıp ilerlerken yağmur damlaları gökyüzünden süzülüp saçlarına düşmeye başladı. Merdivenleri ağır ağır indi. Bugünün matemini anlarcasına gökyüzü küsmüş, ağır ağır damlaları konağın üzerinden bırakmaya başlamıştı. Kimse üzerine tek tük düşen yağmur damlalarını önemsemiyordu. Herkes yine avluda toplanmıştı.

Zelal annesinin babası önünde diz çöktüğünü gördü. Sevcan Hanım başından sıyrılan tülbent ile ağlarken Bedirhan annesinin kollarından tutup ayağa kaldırdı ve destek olmak istercesine kendine çekti.

"Bir şey söyle Remzi. Kızını senden almayacağım, canını canından koparmayacağım de!" Sevcan Hanım'ın bağırışları konağı inletirken kapıdan Beyazıt girdi. Hüma'nın korkulu gözleri ise direk onu buldu.

Zelal son basamağı indiğinde onu ilk fark eden Kardelen oldu. Ama ikisi de yerinden kıpırdayamadı. Avludaki herkes Zelal'in varlığını fark ederken sesler, fısıldamalar kesildi. Zelal ayaklarını sürüyerek babasının önüne geldi. Verilen karar yüzlerinden okunuyordu.

Gözlerine hiç bakmadı. Kimse ne olduğunu anlayamadan babasının belindeki silahı uzanıp aldı. Bugün ikinci defa silah tutuyordu. Birincisinde can almıştı şimdi ise can verecekti. Onun bu hareketi herkesi paniğe düşürürken nefesler tutuldu.

Zelal elindeki silahla önce dizleri üzerine çöktü. Matem havasındaki siyah elbisesinin etekleri yere dağılırken, taş zemin dizlerini tırmaladı. Elini kaldırıp babasının eline silahı tutuşturdu ve alnına dayadı.

"Hadi baba. Vakti geldi biliyorum."

Bu sahneyi kaldıramayan Sevcan Hanım artık yarı baygın bir şekilde Bedirhan'ın kollarına serilirken Kardelen, Deniz'in kollarında zor duruyordu. Hüma'yı ise olanları korkulu gözlerle izleyen Cansu tutuyordu.

Remzi Ağa silahı kavramıştı ve elinin üstünde, kızının küçük eli vardı.... Bir baba olarak nefes almanın bile haramlığını tadıyordu. Put gibi kesilmiş yaşlı ama heybetli bedeni öylece minik kızına bakıyordu. Ondan istenileni yapması için kızı hazırды. Ve sadece tetiğe basılması gerekiyordu.

"Kanımı istiyorlar, başını yere eğdim. Hadi baba temizle namusunu!" Zelal gitgide kısılan sesi ile konuşuyordu. Tüm Mardin ve kana susamış birkaç ağa bu haber için bekliyordu. Küçük kızın kanlar içindeki bedenini görmek, içlerindeki cani canavarların susamışlığını gidermek için...

"Baba yapma."

Beyazıt babasının yanına yaklaşarak konuşurken gözü kardeşinin alnına dayalı silahtaydı. Remzi Ağa derin bir nefes aldı. Ve artık kadınlar gözlerini kapatıp olacakları beklemeye başladı. O ses... Mardin taşlarını çınlatan kurşuni ses ölümle

dolduracaktı kulakları ve bu saatten sonra dönüş olmayacağını biliyordu herkes.

Ve bir ses duyuldu göğe yükselen. Tırnağı etten koparmayan, ölümü teğet geçen... Kulakları ağıtla yıkamayan, yürekleri dağlamayan, vicdanı toprak altına gömmeyen bir ses...

Remzi Ağa elindeki silahı çekip fırlattı yere. Çöktü dizleri üzerine kızının karşısına. Tepelerinden ağlayan bulutların ıslattığı saçlarını yüzünden çekip avuçladı kızının yanaklarını. Hala gözleri kapalıydı Zelal' in...

"Kanını dökersem kalbim kurusun, bir damla gözyaşına feda ederim dünyayı. Sen ki benim masum yavrumsun. Değil Mardin, tüm dünya gelse üzerime Allah şahidimdir kılına zarar veremez. " diyerek gözleri kapalı kızına sarıldı. Ve konak halkı ilk defa Remzi Ağa'nın yağmura karışan gözyaşını gördü.

"Kimsenin ne dediği umurumda değil. Sen benim kızım-sın. Sen başımı yere egecek bir şey yapmadın. Başın dik olacak her zaman ki gibi. Baban gibi..."

Zelal... Günlerdir ağlamayan Zelal, akıttı kalbindeki yaşları. En büyük dağına, en güzel aşkına. Babaydı göğsünde ağladığı, sığındığı en güzel limandı. Ve Zelal babasının canını alacağını düşündüğü için utandı. Daha çok sokuldu dağ gibi vicdanına. Hüngür hüngür ağladı yağmur altında.

Geri çekilip kızının alnından öptü Remzi Ağa. İşte bu bedeldi her şeye... Şaşkınlıkları belli olan herkes rahat bir nefes alırken bu defa ayağa kalkıp kızını da kaldırdı Remzi Ağa. Ve yüreğinin diğer yarısına döndü. Aylardır kin beslediğini zannettiği, kokusuna hasret kaldığı kızına döndü.

Bakışları kocasının kollarında ağlayan Kardelen'i buldu. Bir kolu Zelal'i altına alırken, diğer kolunu Kardelen için açtı. Kardelen bir saniye bile beklemeden koşup girdi o dağın altına. Başını koydu huzura. Ve Remzi Ağa gözündeki yaş umursamadan, utanmadan sardı yavrularını.

Bundan sonra da sarmaya devam edecekti. Çünkü baba-

lık buydu. Bir çocuğun dünyaya gelmesine vesile olmak değil, ona can olmaktı. Ve Remzi Ağa, dağ çiçeğinin de kırık kanatlarını iyileştirecekti. Yaptığı hatalar vardı vesselam. Ama ölüme hiç bu kadar yaklaşmamıştı ve yaklaşıncan anlamıştı. Kolay değildi öyle efendim asarım keserimler! Et tırnaktan ayrılmıyorsa, tırnak ette kalmalıydı!

Konaktaki sular bir denizin durgunluğunu alırken yağın yağmurunda etkisiyle herkes bir köşeye dağılmıştı. Deniz aileyi biraz yalnız bırakmak için asker arkadaşlarını ziyarete giderken Kardelen kardeşini alıp odasına götürmüştü. İki kardeşin hasret giderip dertleşmesi için kimse peşlerinden gitmemişti.

Sevcan Hanım kaynanasının koluna girip onu oturma odasına götürürken rahat bir nefes almış anne yüreğine bağlanan karalar bir bir gökkuşağına dönmüştü. Ve koskoca kadın bu yaşta kocasına bir kez daha sevdalanmıştı. Dilinden şükür duaları düşmezken kaynanasıyla odaya girdi.

Olanların üstüne asıl nefes alan isim Beyazıt Ağa'ydı. Gönlündeki dikenli teller sökülmece de artık batmıyordu. Yağmurun altında hala ıslanan karısının ürkek bakışlarını fark ettiğinde ona doğru adımladı. Hüma'nın yağmurdan olmasa da gök gürültüsünden korktuğunu biliyordu.

Emin adımlarla günlerdir hasret kaldığı karısının ellerini avuçlarıyla sahiplendi. Ardından avlunun ortasında Cansu ile baş başa kalan Bedirhan'a göz kırpıp, merdivenlerden çıkmaya başladı.

Herkes bir köşeye çekilirken Bedirhan yağmurdan korunmak için ilerleyip ıslanmayan sedirlere oturdu. Hala olduğu yerden kıpırdamayan Cansu'ya da seslenmeyi ihmal etmedi.

"Yağmur fantezisi yapacaksın yanlış bir gün bayan bilmiş!"

'Islanma gel' demenin öküzce versiyonuydu Bedirhan'ın söyledikleri. Cansu ona gözlerini devirip yanına gidip oturdu. Tabi küçük sedirde uçurum kadar bir mesafe bırakmış-

tı aralarında. Sessizce yağmuru izleyen ikili bir süre kafasını dinledi. Herkes gibi sakinleşmeye, olanları sindirmeye ve rahatlamaya ihtiyaçları vardı. Cansu ilk defa şahit olduğu anları aklında bir bir döndürüyordu. Evet, o da çok sancılı bir yaşam sürmüştü ve hala sürüyordu. Ama burada karşılaştığı şeyler feleğin çemberinin ters dönmüş haliydi.

"Ne zaman dönüyorsun?"

Duyduğu sert sesle düşüncelerinden kopup Bedirhan'a çevirdi suratını.

"Kovuyor musun?"

"Saçmalama!"

Cansu alayla bir kıkırtı çıkardı. "Yapmadığın şey değil sonuçta?"

"Sende bu dil olduktan sonra dokuz köyden kovulursun!"

"Haklısın, doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar."

İkilinin atışmasında alevler büyürken yağmur bile onları söndüremiyordu. Bedirhan yine dudaklarını aralayacakken Cansu'nun çalan telefonu onu durdurdu. Cansu telefonunu cebinden çıkarıp arayan kişiye baktığında huzursuzca kıpırdandı. Ayağa kalkıp bir iki adım uzaklaşarak telefonu açtı.

Telefon görüşmesi bittiğinde mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldi. Tam o sırada sedirlerden kalkıp koluna yapışan Bedirhan onu durdurmuştu.

"Kimdi o?"

"Pardon?"

"Konuştuğun kimdi Cansu?"

Karşısında dişlerini sıkın adamdan kolunu sıyrıp bir basamak daha çıktı.

"Seni ilgilendiren bir durum değil Bedirhan Ağa. İstanbul'a dönmem gerekiyor." dedikten sonra Bedirhan'a fırsat vermeden kaldığı odaya çıktı.

Hüma'nın elini eline sıkıca hapsedip odasına giren Beyazıt karısını kendine çekip sarıldı. Anın verdiği telaşla afallayan Hüma duraksayıp kollarını kocasının sırtıyla buluşturdu. Bir süre saçlarını koklayan adamdan geri çekilmedi. Sonunda kendini çeken Beyazıt, Hüma'nın yüzünü elleri arasına alıp gözlerine baktı.

"Huzur musun sen?"

Burukça tebessüm eden Hüma kocasının sözlerini doldurdu kalbine. Aynı evin içinde başka bir adama dönüşen kocasına hasret kalmıştı o da. Ve bu odada eski Beyazıt'ı görmekten son derece mutluydu. Karnındaki kelebeklerin kanatları oraya buraya çarparken o da elini Beyazıt'ın uzamış sakallarına değdirdi.

"Ben senin huzurun muyum?" derken gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Çocukça şımardı özlediği adamın karşısında. Beyazıt, Hüma'yı elinden tutup geniş yatağa doğru sürükledi. Önce kendisi uzandı. Sonra karısının saçındaki bez tokayı alıp çıkardı ve âşık olduğu saçların göğsüne serilmesine izin vererek kollarının arasına aldı.

"Bir yıldız kaydı gökyüzünde ve ben sadece gülüşünü dileddim. Bir ömür huzurla boyansın diye gözlerim... Sen huzurun beden bulmuş halisin..."

Her kelimesiyle kendini mest eden adamın göğsüne daha çok sokuldu kadın. Onun böyle sözler etmesi paraşütle gökde-
lenin tepesinden atlamak kadar heyecanlandırıyordu kalbini.

"Seni böyle görmek çok güzel." diyerek itiraf etti. Bunun üzerine nadir gülümsemesinden birini bahşetti Beyazıt.

"Ailemi bir arada görmek ve senin yanımda olman daha güzel kadın."

Hüma anlıyorum dercesine kafasını hareket ettirdi. Bir süre sessizlikle dans ettikten sonra tekrar konuştu.

"Hayatımda ilk defa korkuyu tattım Hüma. İlk defa ölümden korktum. Bu konağa kardeşimin kanının saçılmasından korktum."

Günlerdir uykusuz olan kocasının saçlarına ellerini daldırıp onlarla oynamaya başladı Hüma. Biraz uyumaya ihtiyacı olan adam huzurla kirpiklerini buluşturmakta gecikmedi zaten. Kocasını izlerken hala saçlarıyla dans eden kadın uzun bir süre onu seyretti. Huzuru izledi, huzuru içti. Kalbinin en derinliklerine hapsetti adamın gözlerini, sesini. Aşk aşta yaşadığı için, zor da olsa bulduğu için sessizce şükürlerini mırıldandı.

Uzun bir aradan sonra hava kararmaya başlamıştı. Beyazıt üzerinden atamadığı yorgunlukla hala uyuyordu. Hüma onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yanından kalktı. Önce Cansu'nun yanına uğradı. Arkadaşının düşünceli halini gören Hüma ilerleyip elindeki kitabı aldı. Hüma'nın geldiğini bile fark etmeyen Cansu yerinden sıçrarken birkaç küçük hareket mırıldandı Hüma'yı güldüren.

"Mardin'de gemilerin battı diyeceğim ama burada pek mümkün değil biliyorsun."

"Ha ha! Mardin'in komik gelini." diyerek Hüma'ya takılan Cansu, sonunda gülümsemişti.

Daha sonra ciddileşen Hüma, Cansu'nun elini tutup yanına oturdu.

"Neyin var?"

"Melek... İstanbul'a geliyor."

Hüma anladım dercesine başını sallayıp devam etti.

"Ne zamana kadar böyle devam edecek Cansu? Ne zamana kadar gizleyeceksin?"

"Ölene kadar Hüma! Bunca yıl sakladım, bundan sonra da saklarım. İnsanların acıyan bakışlarını görmek istemiyorum.

"Peki, ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum."

Hüma, Cansu'yu yalnız bırakarak aşağı indi. Konak sonunda hareketlenmeye başlamış, sabahki olaylar unutulmasa da unutulmuş gibi yapılmaya başlanmıştı. Hüma burnuna gelen güzel yemek kokularını takip edip mutfağa girdi.

Ne kadar acıktığını yeni fark ediyordu. Yardımcılar yemeklerle ilgilenirken o yağmur sonrası kuruyan ve geride güzel bir toprak kokusu bırakan avluya güzel bir masa hazırladı.

Aile üyeleri masadaki yerini alırken Hüma gidip kocasını da kaldırdı ve Beyazıt ile el ele merdivenlerden inip yerlerine geçti. Son olarak Zelal ve Kardelen de gelip masaya oturdu. İki kardeşinde ayrı yarası vardı ve mahcubiyetleri yüzlerinden okunuyordu.

Zelal odadan çıkmak istememişti ama Bedirhan ağabeyi gelip zorla çıkarmıştı. Kimse Zelal'in masum duygularına suç bulmuyordu. Sonuçta hata yapmak insanoğluna mahsustu... Baran ise yemek masasında Deniz ile sıkı bir maç muhabbetine girmişti. Remzi Ağa uzak davransa da Deniz'i sevmeye başlamıştı. Artık geriye değil, önlerine bakacaklardı.

Tüm masaya yayılan maç muhabbetinin yadeye de sıçramasıyla tüm aile kahkahaya boğulmuştu. Yaşını daha 30 olarak gören yade Güşa, damatları Deniz'e karşı Fenerbahçe'yi savunuyor ve hala Galatasaray'ı tutmaya devam ederse Kardelen'e kocasından boşanmasını söylüyordu. Bu olanlar masadaki yükü en ağır olan Remzi Ağa'yı bile gülümsetmişti.

"Boş ver oğlum yadeni sen. Biz doğuştan Galatasaraylıyız." diyerek Deniz'i savunan Remzi Ağa herkese kısa bir şok yaşatırken herkesin kalbine ılık ılık akmıştı. Aile yemeği sonlanırken birden açılan kapı ile gözler gelenlere çevrildiğinde tablo tamamlanmıştı.

"Oooooo bizsiz aile saadeti. Hanım bırak gidelim biz." diyerek kapıya yönelir gibi yapan Beyazıt'ın en yakın arkadaşı Ferit'i yine karısı bozdu.

"Valla kapı orada kocacığım. Sana güle güle." diyerek saçlarını savurup ayaklanan aileye yaklaştı.

"Kızım ne iyi ettiniz geldiniz." Elini öpen Maria'ya sarılan yadenin keyfine diyecek yoktu. Yavaş yavaş yanına yaklaşan Ferit'e ise kötü kötü bakarak, sinirle yanındaki bastonu salladı.

"Hele sen bir de naz mı ediyorsun?"

"Yok yadem olur mu hiç?" diyen Ferit'te yadenin elini öpmüştü. Ama bakışları yumuşamayan Güşa Hanım'ın ona sahte bir kızgınlığı olduğunu anlıyordu. Aklına gelen fikirle sinsice gülüp yaşlı kurdun koluna girdi ve kulağına eğilip fısıldadı.

"Yadem gel ben sana bir sigara ısmarlayayım."

Aldığı teklife hayır demeyen yade sinsice gülüp elini dudaklarına götürdü ve sessiz olmasını istedi.

"Vallahi bazen şu torunlarımı nüfusumdan çıkarıp seni alayım diyorum Ferit. Hiçbir halta yaramıyorlar." dedikten sonra Ferit ile arka bahçeye yürüdü.

"Bizim konuşacaklarımız var hayde!"

Arkasından tüm aile kahkahaya boğulurken Beyazıt bağırdı.

"Ulan benimle mi arkadaşsın, yademle mi anlamıyorum!"

Hızlı bir şekilde masa toplanırken, genç hanımlar mutfağa geçmişti. Maria uzun zamandır görmediği Kardelen ile sarılıp sıkıca hasret giderdikten sonra hamilelikle ilgili birçok tiyo vermişti. Ardından sorarcasına Cansu'ya döndü. Hüma elindeki tabakları bırakıp Maria'ya baktı. "Cansu benim en yakın arkadaşım Maria. Yabancı sayılmaz o da senin gibi deli biraz."

Elini uzatan Cansu'ya kahkaha atarak sarılan Maria "Aa-aaa çok memnun oldum canım. Demek sen de bizim kabiledensin." dediğinde mutfak kızların kıkırtılarıyla dolmuştu. Maria öyle mutlu olmuştu ki gören güzellik kraliçesi ilan edildiğini sanırdı. Onun bu deli dolu hali Cansu'yu da gülümsetmişti. Maria ile mutfağın başköşesine oturup sıkı bir muhabbete bile tutuşmuşlardı. Çay servisi için boşalan mutfakta kızlar dedikodu makinesi icat ederken Baran'ın mutfağa dalmasıyla herkes duraksamıştı.

"Opppss! Pardon hanımlar. Yaşasın dedikodu adlı sean-
sınızı böldüm sanırım?"

Maria tırnaklarıyla oynamaya başlayıp umursamaz gibi yaparken konuştu.

"Aaaa ne münasebet canım ne dedikodusu yapacağız?"

"Haaa tamam. Ben de geçen şeyin kızı şeyle evlenmiş onu
diyecektim."

Maria, Baran'ın attığı yeme balıklama atlarken "Ayyy kim kimle evlenmiş Baran?" diye cıyaklamıştı. Baran bunun üzerine sırtarak mutfaktan çıkarken başını sallıyordu. Maria durumun farkına varınca ona kıkırdayan kızlarla eşlik ederek Baran'a saydırmayı bıraktı.

Hüma kızlara servis yaparken ne olduğunu anlamadan tabaklar ellerinin arasından kayıp gitti. Tuzla buz olan tabaklara bakakalan herkes "Hüma ne oldu?" diye sorarken genç kadın elini ağzına kapatarak banyoya koştu.

Hüma'nın peşinden tüm hanımlar odaya doluşurken banyodan çıkmasını beklediler. Çıktığında yüzü bembeyaz olmuştu. Cansu bunu umursamadan sevinçle üstüne atladı.

"Ya Hüma kuşum inanmıyorum hamilesin."

Şaşkınca dudakları aralanan Hüma sevinçle şakıyan arkadaşına baktı.

"Ne hamilesi Cansu?"

"Kızım senin birkaç gündür miden bulanmıyor muydu zaten? Olayların arasında umursamadın ama bal gibi de hamilesin."

Kızlar heyecanla Hüma'nın etrafını sararken Zelal konuştu.

"En iyisi test yapmak..."

"Ayy şimdi eczaneler de kapanmıştır ya."

Kardelen'e bakan Maria iri gözlerini devirerek, tekrar sivri dilini konuşturdu.

"Kız kapanmasa ne yapacaksın! Bahçede ki bir ahır dolu su sığırı atlatıp nasıl gideceksin?"

"Kızım sussana ya. Daha önce böyle dediğinde az daha köpeklere yem oluyorduk." Hüma'nın azarlaması ile omzunu silken Maria yerine oturup planı kurdu.

"Kızlar yarın Hüma test yapıyor ve junior Beyazıt geliyor mu öğreniyoruz."

Herkes Maria'yı onaylayınca ayaklanıp kocalarının yanlarına geçmek için bahçeye çıktılar. Hüma'nın akli ise başından çoktan gitmişti. İhtimali bile içini kıpır kıpır ederken bir an önce sabah olmasını istedi.

Geç saatte konaktan ayrılan Maria-Ferit çifti ile herkes odasına dağılmıştı. Beyazıt, odaya çıkıp üzerini değiştirirken Hüma da gelmişti. Giyinme odasına girip geceliklerini giydi. Beyazıt çoktan yatağa girerken Hüma bir çocuk gibi kapının önünde duruyordu.

"Ne oluyor Hüma?" Karısındaki garipliğe kaşlarını çatan Beyazıt sert olmamaya çalışarak konuşmuştu.

"Şey Beyazıt ben bugün senle yatmayacağım."

Derin bir nefes alan adam sabırla gözlerini kapatıp açtı. "Neden güzelim. Başın mı ağrıyor?" Onu bu tavrına kıkırdayan Hüma, Beyazıt'ı daha çok sinirlendirmişti. Bunun farkına varan genç kadın açıklama yapma gereği duydu.

"Şey, hani Cansu yarın gidecek ya. Ben bugün onunla kalacağım"

"Yok artık!"

Beyazıt'ın tepkisine gülmemek için dudaklarını ısırarak Hüma derin bir nefes alıp konuştu.

"Ya ne var Beyazıt? Kız yarın gidiyor zaten!" diyerek hızla odadan kendini attı.

Onun ardından odadan çıkan Beyazıt mutfığa su içmeye inerken söyleniyordu.

Hüma Cansu'nun odasına girdiğinde Zelal ile oturduklarını gördü. Anlaşılan onları da uyku tutmamıştı. Hüma'yı görünce şaşırان kızlar merakla bakarken Cansu "Ne oldu Hüma kuşum, hayırdır?" diye sordu.

Hüma dudaklarını ısırarak gelip yatağın ucuna oturdu. "Kocamdan kaçtım."

"Pardon balım?" Cansu değişik bir ifadeyle bakarken kapı tıklatıldı. Bu defa da Kardelen gelmişti.

"Hahhhh. Kadro tamamlandı. Sen niye geldin?"

"Mutfağa inmiştim. Işığı görünce bir uğrayım dedim. Sen neden geldin Hüma?"

"Ağabeyimden kaçmış." Kıkırdayarak konuşan Zelal açıklama yaparken, Kardelen elindeki süt bardağıyla gelip kızların yanına oturdu.

"Ayyy desene ağabeyim o yüzden susayıp da çeşmeye varamayan Ferdi Tayfur gibi bakıyordu."

Kardelen'in benzetmesine hepsi kahkaha atarken Hüma koluna çimdik atmıştı. Kızlar saati unutup muhabbetti koyulaştırırken Hüma'nın heyecanı hepsini sarmıştı.

Sabah kirpiklerine sızan ışıkla uyanan genç kadın Beyazıt'ın kollarının verdiği sıcaklıkla mayışıp tekrar gözlerini kapattı. Gece kocasından uzak kalamamış ve geç saatlerde gidip kollarına girmişti. Tembelce kıpırdanırken aklına gelen düşünceyle gözleri fal taşı gibi açıldı. Hamilelik testi yapacaklardı! Kalbi bu düşünceyle tepinmeye başlarken göğüs kafesini parçalayacağını düşündü bir an. Güne hızlıca başlayıp zamanın geçmesini bekledi.

Kardelen ve Deniz sabahın ilk saatlerinde İstanbul'un yolunu tutmuştu. Beyazıt, kardeşleri ile işe giderken Cansu da herkesle vedalaşıp konaktan ayrılmıştı. Misafir olduğu konaktan kopup kendi acılarına tekrar dönüyordu. Yol boyunca Melek'i düşünürken bir yandan da aklını Bedirhan kurcalıyordu. İkisi de içinden çıkılmaz bir duruma sürüklenmeye

başlamışlardı. Bugün onu ikinci defa arayan Bedirhan'a yine cevap vermedi ve telefonu meşgule aldı.

Havaalanına onu götüren araç aniden durduğunda panikle önlerini kesen arabaya baktı. Gelenin kim olduğunu anladığında şoföre beklemesini söyleyip arabadan indi.

"Her gördüğün kadının önünü mü kesiyorsun sen? Eşkıya mısın?"

"Aradığım hiçbir kadın telefonlarımı meşgule atmıyor!" Bedirhan dişlerini sıkarak konuşurken duydukları korna sesiyle başını çevirdi. Cansu'yu kolundan tutup kenara çekti.

"Senin hayatındaki her kadın umurumda değil anladın mı?"

"Ne, senin umurunda olan ne?"

Kadın sessiz kalırken Bedirhan biraz daha yaklaştı ona.

"Cansu..." Bedirhan'ın belki de ilk defa bu kadar yumuşak bir tonla konuştuğunu duydu Cansu. İçi erise de aklı mih gibi ayaktaydı ve onu örgütlemekten vazgeçmiyordu.

"Cansu ben seni..."

"Bedirhan bak. Bir anda karşıma çıkıyorsun. Olmadık yerlerde seni görüyorum. Nedensiz yere beni arıyorsun. Biz neyiz, biz kimiz? Ben söyleyeyim! Biz hiçiz ve hep öyle olacağız bunu anlamıyor musun? Biz birbirimizden nefret ed-"

Cansu bir saniye bile durmadan hızlıca konuşurken dudaklarına değen dudaklarla yarım kaldı sözleri. Zaten o hep yarımdaydı. Yarım bir sevgi, yarım bir kalpti onun ki. Ama şimdi kendisiyle bütünleşen dudaklar, kalbinde tepinen acı ve gözlerinden durmaksızın akan yaşlar vardı... Acının ve imkânsızlığın her parçası damlarken yüreğinde hıçkırarak Bedirhan'ı itti. Ve kendisine umutla bakan adamın kalbini de kendisi gibi katletti.

"Bedirhan olmaz..."

Cansu iki kelimeyle özetlemişti dünyasını. Olmazdı, olmazdı. Oldurulamaz bir hayattı, siyah bir geçmişti onun ki.

Karşısındaki adamın ilk defa öfkeden başka bir şeyle baktığını gördü suratına.

Hayal kırıklığı...

Kadının olmaz dediği hakkında hiçbir fikri yoktu adamın. Hayal kırıklıklarının parçaları gözlerine batarken birleştirdi göz kapaklarını Bedirhan. Sindirmek istercesine, kabullenmemek istercesine...

Onun için olmaz diye bir şey yoktu. Oldurmayacağı bir şey yoktu bu kadın için. Çünkü birkaç dakika önce dudaklarına sinen o şekerli dudakların tadı, hiçbir zaman silinmeyecekti. Ne kırmızılı rujlu bir kadın o tadı silebilirdi ne de bir parfüm genzine sinen aşk kokusunu bastırabilirdi. O aşkı bir kere tatmıştı ki, bir daha durdurabilene aşk olsundu...

Gözlerini açıp karşısındaki kadına baktı. Hırçınlığından bir hali kalmamıştı fakat o küçük burnunu hala dik tutarak bir şeyler ispatlamak ister gibiydi. İçindeki âşık kadın ayaklarının dibine yığılıp çırpınırken, mantığını törpüleyen diğer kadın çenesini dikleştirerek galibiyetini kutluyordu.

"Neden Cansu?"

Mantıklı tarafı bu soruyla alt üst olup kalırken, parçalanmış taraf kalbini ellerine alarak akan kanlarını durdurmaya çalışıyordu...

"Çünkü... Çünkü istemiyorum Bedirhan. Çok mu zor anlamak..."

Bedirhan, sinirlerine hâkim olmaya çalışırken arkasını dönüp yumruğunu kaportaya geçirdi. Cansu bu ani hareketle bir adım gerilerken "Çok zor lan anlamak çok zor! Ben..." dedikten sonra yumruğunu göğsüne vurarak bağırdı.

"Ben ki kimseye göz kırpmış adam değilim. Tek bir kadının peşinde koşmuş değilim. Yıllarca, sevmek aklımdan bile geçmezken geldin kondun şuraya!"

Cansu'nun elini avuçlarına alıp sıkıca bastırdı kalbine. "Gözlerimdeki buz dağlarını erittin de şimdi olmaz mı diyor-

sun? Seviyorum seni Cansu, sok o kafana ve benim fikrimi senin istemiyorum demelerin değiştiremez! Naz mı yapmak istiyorsun yap, tirip mi atacaksın eyvallah! Ağırdan satacaksan sat bu aşkı, ona da tamam ben beklerim... Ama benden gitmene eyvallahım olmaz bu saatten sonra!"

Cansu karşısında hırsıyla konuşan adama bakarken ne diyeceğini şaşırmişti. Ne diyecekti şimdi? Nasıl vazgeçirecekti? Kendimle birlikte seni bir çıkmazın içine sürüklemek istemiyorum diyebilir miydi? Diyemezdi... Diyemedi de.

"Vazgeç..." demek oldu tek kelimesi ve arkasını dönüp arabaya bindi. Daha yolun yarılammışken telefonuna gelen mesaj sesini duydu. Elinin tersiyle gözyaşını silip telefonuna baktı.

"Hani diyor ya Sezen... Nerde bende o yürek, yardan cayacak..."

Bedirhan'ın attığı o mesaj bir el olup sarılmıştı boğazına. Ve can verene kadar bırakacağı benzemiyordu. Buna rağmen o mesajı silip Mardin'den bir an önce uzaklaşmak için havaalanının yolunu tuttu.

Konağın sessizleşmesinin ardından Hüma ve Zelal hastaneye gitmek için yola çıkmışlardı. Peşlerine bir ordu kadar adam takılacağı için yade ve Sevcan Hanım'a rutin kontrol için hastaneye gideceklerini söylemişlerdi.

Hüma kan verdikten sonra hastanenin soluk sandalyelerinde beklemeye başladılar. Saniyeler saat gibi uzuyor ikisinin de heyecanı büyüyordu. Zelal güç verircesine yengesinin elini sıkıca tutarken Hüma'nın ismi söylendi. İkisi de kalkıp koşar adım doktorun odasına girdiler.

Karşılarında genç, sarışın bir doktor oturuyordu. Eline aldığı kâğıt parçalarına bir süre baktıktan sonra kafasını kaldırıp Hüma'ya tebessüm etti.

"Tebrik ederim Hüma Hanım, anne oluyorsunuz."

"Ne, nasıl... Yani..." Hüma kelimelerini karıştırırken kadının suratına bakakalmıştı. Hamileydi...

Dünya üzerinde daha önce tatmadığı bir duygu, gelip oturdu kadının kalbine. Gözlerinden damla damla süzülen yaşlar, ilk defa mutluluğun habercisiydi onun için. Sırtında kanatları olsa çoktan göklere yükselebileceğini düşündü. Tarif edemeyeceği, kelimelere dahi sığdıramayacağı hisler hayatına çiçek bahçelerinden güzel kokular getirdi.

Anne olmak... Bir canı, minik bir bedeni içinde büyütme... Daha önce tattığı ne aşk, ne mutluluk, ne de sevinç... Hiçbiri bu hissi bastırıp bir parmak yukarı çıkabilecek şeyler değildi. Gözlerindeki yaşlar hala akarken başını sağa sola sallayarak elini karnına götürdü.

Ona zarar vermek istemez gibi naifçe parmaklarını kondu karnına. Gözlerini kapatıp birkaç saniye bu duyguya alışmaya çalıştı. Ama bu kelimeler dahi boştu. Öyle ki daha birkaç dakika önce öğrendiği gerçek sanki yıllardır başucunda duruyordu. Sanki o yıllardır anneydi ve karnındaki o minik mucize gün yüzüne çıkmayı bekliyordu.

Uzun kirpiklerini aralayıp yaştan bulanıklaşan görüntüsünü şeffaflaştırdı. Başını Zelal'e çevirdi.

"Ben söylemiştim." Tahmin ettiği şeyin doğru olmasıyla gurur duyan halini belli etti Zelal. Yerinden kalkıp yengesine yaklaştı ve elini tuttu.

"Hayırlı olsun yenge."

Hüma, henüz konuşacak durumda olmadığı için başını sallayarak Zelal'in elini tuttu sıkıca. Bir süre doktor onların mutluluk tablolarını izledi. Ardından Hüma'nın kadın doğum uzmanına muayene olması için yardımcı oldu.

Hüma ve Zelal konağa dönerken bu haberi Beyazıt'a nasıl söyleyeceği hakkında fikir üretmeye çalışıyorlardı. Hüma romantik bir şekilde söylemek istiyordu ve bu konuda Zelal'in başının etini yemeye başlamıştı. Araba konağın önünde durduğunda Baran ile karşılaştılar. İkisi de hemen sus pus olurken Baran onlara yaklaşıp konuştu.

"Hayırdır hanımlar, nereden böyle?"

"İşlerimiz vardı. Asıl senin ne işin var bu saatte konakta?"

"Evde bir dosya kalmış yenge. Ben de şirkette bunaldım. O kocandan biraz kaçayım diye kendim almak istedim."

Başını olumsuz anlamda sallayan Hüma hemen koluna giren kaynına kocasına sordu.

"Ağabeyin ne yapıyor?"

Haytalıkta sınır tanımayan Baran haince sırttıktan sonra yengesine umursamaz bir bakış attı.

"Ne yapsın o da asistanıyla çalışıyordu."

"Beyazıt'ın asistanı mı var? Kaç yaşında?"

Hüma'nın sarf ettiği sözler karşısında gülmemek için kendini zor tutan Baran dudaklarını bilmem anlamında büzdü. Kahverengi gözlerini de gökyüzüne dikip derin bir nefes aldı.

"Belki 20 belki 21. Ama kadını bir gör yenge, valla bir içim su-" demesine kalmadan Hüma kolundan çıkarak Zelal'e döndü. "Sen gir Zelal, benim Baran'la işim var." Ardından haylaz kaynına dönüp tekrar konuştu.

"Aslında bende bugün şirkete uğrayacaktım. Seninle birlikte geliyorum."

Baran'ın cevabını beklemeden arabaya bindi. Yanındaki gence gözleri kaydığında alayla sırttığını gördü. Kaşlarını çatarak bütün siniriyle Baran'a patladı.

"Ne o öyle pişmiş kelle gibi sırtıyorsun?"

"Sanki sen bu asistan mevzusunu duyunca biraz kıskandın mı yenge?"

"Hahhhh! Ben! Ben mi kıskanacağım? Yok daha neler! Ben kıskanmam ki. Niye kıskanayım canım!"

Şirketin önüne geldiklerinde tam kapıdan çıkmak üzereyken duraksayıp çantasında kendine göz kırpan kırmızı rujunu aldı ve dudaklarını boyadı. Beyazıt'ın bu konuda hassas olduğunu biliyordu. Ama ne yapalım canım, o da kendine genç asistan tutmasaydı...

"İyi ki kıskanmıyormuşsun yenge!" Alayla konuşan Baran, Hüma'nın ölümcül bakışları altında arabadan indi. İner inmez önündeki heybetli taş yapıya bakan Hüma oldukça şaşkındı. Hayranlık uyandıran büyük mimari İstanbul'daki şirketlere hiç mi hiç benzemiyordu.

Modern bir bina değildi, tarih kokan otantik bir eski yapı şirkete çevrilmişti. Büyüklüğü bile insanın hayranlığını ortaya çıkartırken yanına gelen Baran ile içeri girdi. Önünde uzanan uzun merdivenlerden sabırla çıktıktan sonra üst kattaki odalarda göz gezdirdi. Kapıları bile eskitme olan bu konağın tarihini hemen öğrenmeliydi. Tabi önce şu asistan işine bir el atsa daha iyi olacaktı.

Kendisinin tanımadığı personeller, patronlarının ve ağalarının eşini görerek saygıyla selam verirken Hüma kendini tuhaf hissetti. Burada karşılaştığı başkalaşmış ilgiye ve saygıya daha önce rastlamamıştı. Bir Pehlivan olması bunun en büyük sebebiydi elbette. Baran'ın yönlendirmesiyle bir üst kata daha çıktıklarında çift kapılı büyük bir odadan Bedirhan'ın çıktığını gördü.

Onun dalgın ve düşünceli tavrı, Baran'a göre daha ağır kalıyordu. Ve bu hallerini Beyazıt'a daha çok benzetmişti Hüma.

"Oooo yengem hoş geldin."

"Hoş buldum Bedirhan." Yengesinin sürekli etrafa bakınmasından değişik bir durum olduğunu fark eden Bedirhan, Baran'ın arkadan yaptığı kaş göz işaretleriyle iyice şaşkına dönmüştü.

"Hangi rüzgâr attı seni buraya yenge?"

"Beyazıt'ın asistanını görmeye... Yani şey, Beyazıt'ı görmeye geldim. Odası neresi?"

"Şu karşı oda ağabeyimin yenge. Asistanıyla çalışıyordu en son." Baran'ın son yaptığı hamleyle ve Hüma'nın pot kırmasıyla dönen dolabı anlayan Bedirhan da sırtıtmaya başladı.

Baran arkadan kahkaha atarken Hüma çoktan Beyazıt'ın odasının kapısında soluğu almıştı.

Şimdi o kapıdan girecekti ve kesin mini etek giymiş ve kocasının dibine kadar göğüs dekoltelerini sokan bir kadınla karşılaşacaktı. Sanki evdeki iki yelloz yetmiyor gibi birde bu çıkmıştı. Kapıyı tıklatmak için elini kaldırdı fakat habersiz girme fikri daha cazip geldi. Bu yüzden birden kapıyı açtı ve kendini içeride buldu.

Ahşap zemin üzerinde yavaş yavaş ilerlerlerken şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu. Beyazıt, büyük toplantı masasının üzerine doğru eğilmiş ve kendine birkaç dosya üzerinde bir şeyler anlatan orta yaşlı bir adamı dinliyordu. Onu görünce bir an şaşırda da yüzündeki aydınlanmaya engel olamadı. Beyazıt, Hüma'nın o küçük kalbini sıcacık yapan gülümsemesiyle doğrularak yanına yaklaştı. Yanında çalışanı olduğu için sadece yanına gidip şaşkınca elini avuçları arasına aldı.

"Hoş geldin."

Hüma masada evrakları toparlayıp kucağına alan kalın çerçeveli adama baktı. İçi biraz rahatlamıştı ama şu 20, 21 yaşındaki asistanı da görmeyi merak ediyordu.

"Bende seni genç ve güzel asistanınla çalışıyorsun sanıyordum."

Yanlarındaki adam müsaade istemek için beklerken Hüma'nın dediklerini duydu ve rahatsızca boğazını temizledi. Beyazıt ise şaşkınlıkla Hüma'ya bakıyordu. O da nereden çıkmıştı? Ayrıca kaşları mı çatıktı onun? Hem de şu an tek ayağını bilinçsizce sallayarak parkeden ritimli bir ses çıkarıyordu.

"Gördüğün beyefendi Hakan Bey. Yani benim asistanım."

Genç kadın duydukları ile başından soğuk sular dökülmüş gibi hissetti. Ama o sulara rağmen yanakları alev alev yanmaya başlamıştı. O Baran'a dair güzel güzel cinayet sahneleri kurarken, Hakan Bey Beyazıt'ın işareti ile kapıya yöneldi.

Ve tam kapıyı açmıştı ki odanın ortasına pat diye düşen

Bedirhan ve Baran birbirlerini çekiştirerek toparlandı. Hakan Bey arkasından kapıyı kapatırken Beyazıt kardeşlerine döndü.

"Ne zamandır kapımı dinler oldunuz siz?"

Beyazıt'ın sertleşen çehresi, çatılan kaşları Baran'a birkaç geri adım attırdı. Fakat son bir cesaret sırtarak yengesine döndü.

"Yenge ağabeyimin asistanıyla tanıştın?" diye şiveyle sorunca Hüma ona kötü kötü bakmaya başladı. Şu an çantasındaki makyaj malzemeleri arsından kırmızı ojesini çıkarıp Baran'ın saçlarına dökmeyi planlıyordu.

"Yav ağabey karın Hakan Bey'i kadın sanıyordu. Bir gör konaktan buraya gelene kadar kendini yedi."

"Lan yürü git almayım ayağımın altına!"

Beyazıt sinirle kardeşini ensesinden tutarak dışarı atarken Bedirhan merdivenleri inmeye başlamıştı bile.

"Seninle sonra görüşeceğiz Baran Efendi!"

Kapıyı kapatarak arkasını dönen Beyazıt adım seslerini odada yankılayarak karısına yaklaştı.

"Demek o yüzden odama bu kadar hırçın bir giriş yaptınız hanım ağam."

Hüma bakışlarını kaçırırken yine parmaklarıyla oynamaya başlamıştı. Rezil olmuştu işte! En kısa zamanda Maria ile konuşacak ve Baran için naçizane suikast planları hazırlayacaktı! Beyazıt, Hüma'nın bir anda utangaç tavrına bürünmesine dayanamayarak elini beline koydu ve sertçe bedenini bedenine yasladı. Burnunu açık bıraktığı uzun saçlarının arasına yerleştirip boğazından gelen tınıyla konuştu.

"Sana kıskanma demiyor muyum kadın! Çok güzel oluyorsun dayanamıyorum!"

Beyazıt'ın erkeksi tınısıyla saçlarının arsına bıraktığı kelimeler Hüma'nın gözlerinin kapanmasına neden olmuştu bile. O kadar seviyordu ki karısını, daha önce yaptığı acımasız ko-

nuşmaları ve bir sürü hakareti aklına gelince kendinden nefret ediyordu. Böyle bir kadını hak etmediğini bile düşündü bir an. Hüma, o kadar güzel o kadar masum seviyordu ki buz gibi adamın bile kaleleri yıkılıyordu karşısında.

Geri çekilerek parmaklarını yanağında gezdirmeye başladı.

"Seni çok seviyorum Hüma."

Hüma gülümseyerek kollarını kocasının boynuna dolayarak sıkıca sarıldı. Hani uzaktan gelecek birini beklersin ve ilk gördüğün anda sarılırsın ya. Hüma'nın ki de öyle içten bir sarılmaydı. Fakat Beyazıt, sonradan aklına gelen detayla geri çekildi.

"Ulan kadın! Ulan kadın! Ben demedim mi sana kırmızı yok diye!"

Hüma bu defa kıkırdayarak kendisi kocasına yaklaştı. Beyazıt'ın alnuna düşen saçlarını tek tek çektikten sonra kırıtarak dudaklarını büzdü.

"Ama sende her şeyi yasaklıyorsun!"

Karısından daha önce pek duymadığı bir ses tonu ve işve gören Beyazıt afallarken kendini toplamaya çalışarak gözlerini kapattı.

"Ulan sana bunları kesin Maria öğretiyor. Bir daha görüşmenizi yasaklıyorum."

Duyduklarıyla yaptığı oyuna son veren Hüma büyük bir kahkaha atarken uzanıp kocasının yanaklarını öptü. Geri çekildikten sonra bileğindeki saate baktığında zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Bu adamlayken zamanın pek bir anlamı kalmıyordu. İkisi de birbirinin kalbinde kaybolup gidiyorlardı.

"Saat geç oldu işin yoksa birlikte çıkalım mı?"

"Çok kısa bir işim var. Onu halledeyim öyle çıkarız olur mu?"

"Tamam canım."

Beyazıt son işlerini hallederken Hüma da Baran'ı haşlamak için odadan çıktı. Baran'ın adının yazılı olduğu odaya

doğru yürüdü. Kapıyı çaldı ama ses veren yoktu. Yavaşça kulpu indirip içeri girdi. Baran kollarını masaya koymuş, başını da kollarına dayamış uyuyordu. İşten kaytaran ve kesti-ren Baran'ı rahatsız etmeden çıkacakken aklına gelen harika fikirle kapıyı kapatıp Baran'a yaklaştı.

Bugün yaptığı şeyin intikamını almak için çok bekleme-sine gerek kalmayacaktı. Çantasından kırmızı ojeyi çıkardı ve derste uyuyan bir öğrenci gibi görünen Baran'a yaklaşıp yavaş yavaş tırnaklarını boyamaya başladı. Kıkırdamamak için kendini zor tutarken bir ara Baran hareketlendi ve tırna-ğındaki ojenin birazını yüzüne bulaştırdı. Hüma, işini bitir-dikten sonra hızla odadan çıkıp Beyazıt'ın yanına gitti. Birlik-te aşağı indiklerinde Bedirhan şaşkınca hala aşağıya inmeyen kardeşine bekliyordu. Bu saate kadar odadan çıkmadan çalış-ması şaşılası bir durumdu.

Cebindeki telefonu çıkarıp Baran'ı aradı. İki defa açmadığın-da yukarı odasına çıkacaktı ki Baran uykulu sesiyle cevap verdi.

"Ulan bende bu nasıl dayandı diyorum in lan aşağı!" di-yerek telefona kükreyen Bedirhan'a gülen Hüma, asıl kahka-hayı sonra patlatacaktı.

Baran koşarak merdivenlerden inerken tırnaklarındaki olayı daha fark etmemişti. Onun bu şaşkaloz halini görenler hiç Beyazıt ve Bedirhan'ın kardeşi olduğuna ihtimal vermez-di ama beş parmağın beşi bir olmuyordu işte. Koşarak araba-nın kenarında onu bekleyen ağabeylerinin yanına gitti.

"Al kullan şu arabayı!" diyerek anahtarı yüzüne fırlatan Bedirhan yüzüne bakmadan araca binmişti. Hüma ise kendi-ni kasmaktan artık bitap düşecekti. Bu yüzden arabaya binin-ce kahkahasını koy verdi. Durumun hala farkına varmayan Baran uykulu bir şekilde arabayı çalıştırdı. Karsının yanına kurulan Beyazıt ne oldu anlamında göz kırparken, Hüma'nın göz işareti ile Baran'a baktı. Direksiyonu tutan ellerinde ki le-keleri ve sonunda tırnaklarındaki ojeleri gördü.

"O ne lan! Oğlum şimdi de başımıza şey mi oldun? Tövbe

Yarabbi!" diyerek kükreyen Beyazıt ile ellerine bakan Baran ani bir fren yaparak arabayı durdurdu. Şans eseri arkalarında araba yoktu.

"Lan ağabey. Tırnaklarım kanıyor. Lan ne olmuş?" Hüma, arkada kocasıyla krize girerken, Bedirhan da ön koltukta sınıtıyordu. O an intikamını biraz abarttığını düşündü. O Baran'dan böyle bir tepki beklemiyordu. Çocuk resmen ojelere tırnağım kanıyor demişti!

"Kan değil o, oje minnoşum oje!" diyerek Baran'ın yanından bir makas alan Bedirhan çocuğun sabır taşını çatlatırken Baran sonunda anlamıştı.

"Lan yenge böyle intikam mı olur?"

"Doğru konuş kafanı direksiyona gömerim!" diyerek Baran'ın ojeli tırnaklarına vuran Beyazıt, direksiyona geçmişti. Baran'ı ise en yakın eczanede indirerek, tırnaklarındaki o şeyden kurtulacak bir şeyler almasını söylemişti.

Kahkaha atarak konağa ulaşan Hüma'nın keyfine diyecek yoktu. Karnındaki küçük mucizeyi kocasına söylemek için sabırsızlanırken hala güzel bir sürpriz hazırlamayı düşünüyordu.

Konağa gelip olanları tüm aileye anlatırlarken yanındaki yade ve kaynanasının hararetli bir şekilde konuştuklarını gördü. İlgisini o yöne verdiğinde kaynanası ona dönerek elindeki fotoğrafı Hüma'ya uzattı.

"Şu kızı görüyorsun Hüma? Güzel değil?"

"Güzel de Sevcan anne, hayırdır?"

"O kızı Bedirhan'a isteyeceğiz." diyerek önüne dönen ve kızı incelemeye devam eden Sevcan Hanım'a bakakaldı Hüma. Boğazında nefesini kesen bir şeyler çıktı yine ve aklına gelen ilk isim Cansu oldu. Acıyla başını salladı iki yana ve karşısında her zamandan daha durgun görünen Bedirhan'a çevirdi bakışlarını.

O sırada kendisi hakkında konuşulduğunu anlamış gibi

başını çevirdi Bedirhan. Ne oluyor dercesine baktıktan sonra yade Güşa konuşmaya başladı.

"Bedirhan Efendi."

"Buyur yadem."

"Yaşın geldi de geçiyor artık. Evde kalmaya niyetlisin herhalde."

Bedirhan kaşlarını çatarken huzursuzca kıpırdandı.

"Bir kız var, Asya. Biz sana münasip görüyoruz." Yadenin sözünü bitirmesiyle Bedirhan yerinden fırlayıp ayağa kalktı.

"Ne kızı yade, ne evliliği?"

Yaşlı kurt kaşlarını çatarken Bedirhan gibi ayağa kalktı.

"Varsa sevdiğin söyle bilelim Bedirhan Ağa. Yoksa gidip o kızı isteyeceğim!"

Bedirhan öfkeyle yadesine baktıktan sonra bir şey demeden çıkıp gitti. Herkes gergin ortamdan nasibini alırken kimse bir şey söylemeye cesaret edemedi. Ardından odalarına çıkıp günü sonlandırdı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Güneş, Mardin semasını tüm ışığı ile sararken Hüma kocasının kollarında huzurla uyandı. Gözlerini açtığı anda onu esiri eden bir çift kara göz, onun siyahlarına kilitlenmişti bile. Uzun kirpiklerini tamamen aralayarak kocasının harelerine baktı. Sessiz sessiz içine işleyen aşk parçalarını topladı gözlerinden.

"Günaydın." dedi hafif uyuklu sesiyle.

"O gözlerin kalbime deyince günüm aydınlandı zaten hatunum."

Hüma kıkırdadı. "Sen hatunum mu dedin bana?"

"Diyemez miyim?"

"Dersin de, işte böyle deyince kalp atışlarım bünyeme fazla geliyor. Bu odadaki Beyazıt çok, çok farklı..."

"Kalbinden öperim seni kadın. Bu adam seninle farklı."

Aşkla ve huzurla başlayan sabah saatleri iki gencin gününü güzelleştirirken Beyazıt konaktan ayrılmış Hüma ise yine Zelal ile kafa kafaya vererek içindeki güzel haberi Beyazıt'ı vermek için fikir üretmişti. Hava kararırken hala orijinal bir sürpriz arıyorlardı. Saatin nasıl geçtiğini anlamayan Hüma, kocasının sesini duyarak yerinden fırladı.

"Ayyy ben dayanamayacağım artık Zelal. Gidip pat diye söyleyeceğim vallahi."

Hüma, heyecanla odasından çıkarken Zelal de gülümseyerek onu takip ediyordu. Dikkatlice merdivenlerden inip avluya ulaştı. Beyazıt o sırada annesiyle konuşuyordu. Heyecandan titreyen ellerini birbirine tutuşturarak kocasına yaklaştı. Beyazıt beklentiyle yüzüne bakınca gülümsedi. Pat diye söyleyecek ve rahatlayacaktı. Tam ağzını açmıştı ki konağın kapısı açıldı.

Tüm uğultular kesilirken kapıdan giren kadın yavaşça onlara yaklaştı. Hüma tanımadığı kadının suratına bakarken Beyazıt'ın put gibi donduğunu fark etti. Kimseden ses çıkmayınca bir adım atıp gelen kadına baktı.

"Hoş geldiniz."

Fakat kadın gözlerini kırpmadan Beyazıt'a bakıyordu. Hüma merakına yenilerek tam önünde duran kadını süzdü ve tekrar konuştu.

"Siz kimsiniz?"

Genç kadın alayla dudaklarını kıvrıdıktan sonra kendini tanıttı.

"Ben Dilçem!"

Hüma, sertçe yutkundu. Ardından arkasını dönüp öylece duran ailesinde göz gezdirdi. Herkes donup kalmıştı. Beyazıt ise orada değil gibiydi. Hüma titreyen nefesine aldırmadan tekrar kadına baktı.

"Dil- Dil-çem?" dedi sorarcasına. Kadın hala gözlerini Beyazıt'tan ayırmıyordu.

"Beyazıt'ın karısı Dilçem!"

Gök yarıldı, kadının tam kalbine düştü. Karlar eridi, hayallerini sele boğdu. Güneş ülkesini terk etti. Kaderin karaları bir asker gibi sardı etrafını yine. Boğazında takılı kalan şeyler öylece bekledi yığıntı gibi. Elleri üşüdü, kalbi buz tuttu. Hayatın çemberinin tam ortasında ayağı kaydı ve ateş etrafını sardı. Zaman ise kendini kaldırıp uçurumdan attı...

Hüma, uğradığı şokla karşısındaki kadına bakakalırken

ne yapacağını bilemedi. Titreyen ellerini zapt etmeye çalışarak Beyazıt'a döndü. Fakat adam hiçbir tepki vermiyor sadece Dilçem'in suratına bakıyordu. Derin derin nefes almaya çalışarak geriledi. Hiçbir şey söylemeden merdivenlere yönelip çıkmaya başladı. Çünkü ne hissedeceğini, ne düşüneceğini bilmiyordu.

Beyazıt karşısındaki kadına bakarken aklının bir çeşit oyun oynadığını sanıyordu. Fakat yavaş yavaş yanına gelip tam önünde duran Dilçem ile yanıldığını anladı.

"Sen..." diyebilirdi sadece dudakları. Devamını getiremedi. Dağlar devrilip omzuna çökmüştü ve kader en acımasız bağı Beyazıt'ın boynuna geçirmişti. Hayatın onunla oynadığı oyun son bulmamıştı. Yine ve yine huzura müsaade etmemişti...

Dilçem, kimseyi umursamadan gülümseyerek elini kaldırıp Beyazıt'ın yüzüne dokundu.

"Ben geldim Beyazıt. Sana geri geldim."

Beyazıt hala tepki vermiyordu. Herkes onunla birlikte şoktayken üst kata çıkan Hüma akıllarına bile gelmemişti. Zira öldü sandıkları kadın kanlı canlı karşılarında dikiliyordu. Beyazıt kafasını iki yana sallarken geri çekildi. Dilindeki düğüm çözülmeye başlıyordu.

"Bu... Bu imkânsız. Sen ölmüştün."

Gözlerinden yaşlar akan Dilçem de Beyazıt gibi başını hayır anlamında salladı. "Ölmedim Beyazıt, öyle sanman gerekiyordu."

Beyazıt kaşlarını çatarken, bedeni şoktan yeni yeni çıkıyor ve tepki vermeye başlıyordu.

"Ben hastaydım Beyazıt. Çok hastaydım, ölmek üzereydim. Gözlerine bakarak zamanımın dolmasını bekleyemedim. Bu yüzden gitmek zorundaydım. Ama bir mucize oldu, ölmedim. İyileştim ve sana döndüm."

Beyazıt duyduklarını akıl süzgecinde sindirirken geri geri gitmeye başladı. Nefesleri sıklaşıyor, yumruklarını sıkıyordu.

Herkes ne yapacağını endişeyle beklerken Beyazıt, yanındaki sandalyeyi alıp avlunun ortasına fırlattı.

“Ne demek sana döndüm lan! Ne demek sana döndüm! Ben aylarca seni aradım, aylarca gözyaşı döktüm, deliye döndüm. Hep kendimde kusur aradım, sebebi benim sandım!”

Beyazıt’ın sesi yükselirken Dilçem gözlerini kapatıp zehrini akıtmasını bekliyordu. Fakat böyle bir tepki beklemediği açıktı. Onu görünce sevinçten havalara uçacak ve kucak açacak sanıyordu.

Beyazıt Dilçem’in suratına bakmadan arkasını döndü ve merdivenleri çıkmaya başladı. Dilçem’in yıllardır kapalı olan odasını açıp içerideki eşyaları avlunun ortasına fırlattı. Eline alabildiği her şeyi aşağı atarken herkes avlunun kenarına kaçmıştı.

“Yandım lan ben! Aylarca kavruldum. Bir adam gelip senin uçurumdan atladığını söyleyene kadar nefes almadan seni aradım.”

Beyazıt durduramadığı öfkesi ile yanarken eline geçeni avluya saçtı. Sesi tüm konağın taşlarını inletiyor ardından Dilçem’in suratına tokat gibi çarpıyordu. Eline aldığı kıyafetleri de konağın ortasına saçtıktan sonra yine koşarak merdivenlerden indi.

“Sen... Sen şimdi karşıma geçmiş ölmedim diyorsun.”

Dilçem korkuyla yutkunurken Beyazıt’ın eline uzandı. Fakat adam kor gibi geri çekilmişti. Dilçem bunu umursamarak konuştu.

“Ölüyordum diyorum Beyazıt. Sayılı günlerim kaldı sanıyordum ve bu bekleyişe seni de ortak etmek istemedim. Öldüğümü, intihar ettiğimi sanmanı sağlayıp yurt dışına gittim. Bir mucize olacağını bilseydim senden asla uzaklaşmazdım.”

Beyazıt hala yumruklarını sıkarken, bütün damarları gerilmişti. Gözlerini sıkıca kapatıp açtıktan sonra karşısındaki kadının aklını yakacak kadar keskin bir bakış atıp kapıya yürüdü. Ve kimsenin bir şey demesine fırsat vermeden uzaklaştı.

Onun gidişiyile Dilçem başını çevirip diğerlerine baktı. Hepsi daha yeni kendine geliyor gibiydi. Yade Güşa'ya doğru bir adım atmıştı ki kadının elini kaldırmasıyla durmak zorunda kaldı.

"Seni babanın evine bıraksınlar kızım."

Dilçem yadenin söyledikleri ile şoka uğrarken sesi öfkeli ve yüksek çıkmıştı.

"Ne diyorsunuz siz? Benim evim burası."

"Burada kalman uygun değildir Dilçem!"

Dilçem yadenin demek istediğini anlıyordu. Beyazıt'ın Hüma ile evlendiğini elbette duymuştu fakat o kapıdan girer girmez, Hüma'yı göndereceklerini sanıyordu. Bir hayal kırıklığı daha yaşarken başını kaldırıp gözünü odalarda gezdirdi. Öfke ve kıskançlığın ateşi gözlerinde çakmak gibi yanarken son kez konuştu.

"Bunun hesabını vereceksiniz!"

Yade, kendilerine meydan okur gibi bakan Dilçem'i öfkesiyle yutabilirdi o an. Üzerinden ölüm gelip geçmişti belki ama saygısızlığı yerini koruyordu. Kapıdaki adamlara işaret verirken Dilçem'i kovduğunu netçe belli etmişti.

Hüma, odasına çıkıp kapıyı arkasından kapattığında hala kendinde değildi. Mümkün müydü böyle bir şey? Hüzünlü bir filmin karesinden kopan imkânsız sahne gelip hayatlarına yerleşebilir miydi? Filmlerde olmaz mıydı imkânsızlığı bağıraran klişeler? Peki, o kadın gerçek değilse, acısı nasıl bu kadar sahiciydi?

Gözünden süzülen bir damla kristal, kalbindeki parçalanmış buzların habercisiydi. Gördüğü şey gözlerine bin bir iğne parçası gibi batarken duyduğu kırılma seslerini ve bağışmaları umursamadı. Hıçkırıkları şiddetini arttırırken elini karnına götürüp bebeğinden güç almaya çalıştı. Ardından duvar dibine çöküp Beyazıt'ın ve Dilçem'in seslerini duymamaya diledi. Bundan sonra nasıl devam edeceklerdi?

Beyazıt kendini uçurum kenarında bulduğunda aklında binlerce düşünce oradan oraya koşturuyordu. Her şeyin bir hayal olduğunu düşünürken acısı ve öfkesi onu yalancı çıkarıyordu. Dilçem ölmemişti!

Kalbinin sahiplendiği ve bir zamanlar karım dediği kadın onu ardında bırakarak gitmişti. Aylarca onu aramış, bir adam gelip kendini uçurum kenarından attı dediğinde de orayı kendine mabet edinmişti. Kadın senin için gidiyorum diyerek saçma bir not bırakmıştı ve adam onun gidişinden hep kendini sorumlu tutmuştu. Vicdan azabıyla karanlığa gömülmüş, aydınlığı bulana kadar da azrailin pençesinde gezmişti. Ama şimdi o kadın gelmiş, karşısına dikilmiş ben ölmedim diyordu. Üstelik başka bir kadın kalbini sahiplenip, aşkını oraya mühürlemişken...

Hüma'nın aklına yeni yeni gelmesiyle Beyazıt başını ellerinin arasına alarak nefes almaya çalıştı. Bu işten nasıl sıyrılacaktı? Ölümünden kopup gelen bir kadın varken, ilk defa aşkı tattığı kadına ne diyecekti? Şafak sökene kadar oturup bunca zaman vicdanının elçiliğini yapan uçuruma baktı. Ama bakmak, görmek, düşünmek üzerine yıkılan harabeyi temizlemiyordu. Adam bir kere daha ölmüştü...

Aradan iki gün geçerken Beyazıt konağa gitmeye cesaret edememişti. Kalbi tek bir isim sayıklıyordu fakat darmaduman olmuş aklı yerinde değildi ve bu yüzden iki gündür azabını karısından ayrı çekiyordu.

Beyazıt'ın yokluğuna kimse bir ses çıkarmazken Bedirhan'ın ortadan kaybolması ayrıca sinirleri bozmuştu. Yadesinin evleneceksin dediği gün çıkıp gitmiş Mardin'e düşen ateşten haberi olmadan cehennemine adım atmıştı.

Yade telefonu alıp kulağına götürdüğünde torunu nihayet açma zahmetine girmişti. Fakat duyduğu şeyler hiç hoşuna gitmemişti. İstanbul'a kaçtığını öğrendiği torununa der-

hal Mardin'e dönmesini ve ona kız isteyeceklerini söylemişti. Cevap olarak torunu esip gürlemiş ve telefonunu tamamen kapatmıştı. Yade defalarca ona ulaşamamıştı ama kafasını koyduğu şeyi yapacaktı. Torununun istemiyorum diye diremesi gram umurunda olmamıştı. Zira bu düğün aileyi tekrar bir araya toplayacak ve belki de herkese neşe olacaktı. Dilçem mevzusu da zaten umurunda değildi. Zira o bencil gelini oldu olası sevmezdi. Beyazıt'ın da en doğru kararı vereceğini düşünüyordu. Bu yüzden Bedirhan'a isteyecekleri kızın ailesini arayıp haber verdi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İstanbul...

Bedirhan, Cansu'nun kapısına geldiğinde heyecanla dudaklarını birbirine bastırdı. Ne tepki vereceğini umursamadan gelmişti ve yine aynı umursamazlıkla onu sevdiğini söyleyecek ardından tutup kolundan götürecekti. Daha fazla beklemeye tahammülü yoktu.

Kapıyı açan Cansu, karşısında gördüğü kişi ile birkaç saniye şok dalgasıyla sallandı. Elini kolunu nereye koyacağını bilemezken telaştan elleri titremeye başladı. Ne yapacağını şaşırmışken arkadan gelen minik bir ses her şeyin sonu olmuştu.

"Anneeeeeeee. Bak resmim güzel olmuş mu?"

Resminin güzel olup olmadığını soran minik Melek, annesi ve Bedirhan'ın gözleri önünde bitivermişti. Bedirhan bir Cansu'ya bir de elbisesinin eteklerini sallayarak Cansu'ya anne diyen küçük kız çocuğuna bakakaldı...

Bedirhan Ağa... Mardin'in en güçlü aşiretinin yegane üç ağasından biri. Pehlivanların gözdesi. Kızların yürek yangınıydı. Başucundan egosunu eksik etmezdi ama art niyetle hiçbir gönlü de kırıp vebalini sırtına almazdı...

En azından o böyle düşünüyordu. Peki, şimdi nefesine kesen şey neydi? Kalbindeki kanda hayallerini boğan, aşkını

darağacının ucunda sallandıran... Neyin vebaliydi bu yürek yangını? Neyin bedeliydi?

Saniyelerce gözlerini ayıramadığı minik Melek'te dondu bakışları. Aklının hala bir oyun çevirdiğini sandı. Ta ki küçük kız ondan korkup anne diyerek tekrar Cansu'nun bacaklarına sarılana kadar.

Cansu'nun eli ayağı tutmadı o an. Bunca yıl herkesten her şeyden sakladığı sır en acı şekilde çıktı toprak altından. Bir açıklama yapmak için açtı ağzını ama defalarca sessizlik aktı dilinden. Yüreğinin yangını közledi dilindeki kelimeleri. Ve sadece bir damla yaş aktı tutuklu kaldığı aşkından...

Bedirhan için ise her şey rayına oturdu. Sürekli imkânsızlığı öne süren Cansu, en son aradığında hayatında biri var demişti. O inanmamıştı ama şimdi inanıyordu. Belli ki karşısındaki çocuk da ondandı. En azından o saniyeler içinde böyle düşünmüştü. Arkasını dönüp hızla çıktı merdivenleri. İstanbul defteri de, Cansu defteri de onun için kapanmıştı. Elindeki sigarayı camdan attı ve bir diğerini dudaklarının arasına sıkıştırıp yaktı. Sigara dumanı ciğerlerini defalarca istila edene kadar da dudaklarını boş bırakmadı...

Cansu onun gitmesinin ardından karıncalanan ayaklarını sürüyerek içeri girdi ve kapıyı kapattı. Melek ise dudaklarını bükerek odasına gitti. Cansu, kızının uzaklaşmasından sonra kendini banyoya attı ve boğazı yırtılana kadar ağlamaya başladı. Gözyaşlarının son damlası kuruyana kadar, yangını sönene kadar... Ama bu hiçbir zaman fayda etmediği gibi yine etmedi. Elinde kalan koca boşlukla olduğu yere bıraktı kendini. Bacaklarını kendine çekip elleriyle hıçkırıklarını kapattı. Yine hiçlikle, çaresizce bir başına kalmıştı. Ve tükenmişliğin bile sınırsızlığını yaşıyordu artık.

Cansu'dan...

"Daha 16 yaşındaydım... Melek'i doğurduğumda 17 yaşına yeni girmiştim. Henüz makarna yapıp kendi karnımı bile doyurmayı beceremezken, küçük bedenim bir bebeği beslemişti. İlk zamanlar onu kucağıma bile almamıştım. Bana o günü hatırlattığı için. Belki de nasıl tutacağımı bilemediğim için... Kadın olmanın ne demek olduğunu bilmezken, anlatamayacağım acılarla yüzleşmiştim. Kullanılmış bedenim bir paçavra gibi fırlatılırken, ben o gün ölmüştüm. Yüzüme yapıştırdığım maskeyle yaşamayı öğrenmiştim. Hayatımı mahveden o adam, bir gece de ömrümü çalmıştı benden.

Ailem öldüğünde üvey amcamın yanına sığınmıştım. Fakat gördüğüm eziyetler bir yana, üvey amcamın oğlu tarafından yaşam damarım koparıldığında karnımda bir can taşıdığımı bilmeden kaçmıştım onlardan.

Bir tek Hüma yanımda olmuştu her zaman. Onun dışında kimse-
nin haberi olmadan doğurmuştum bebeğimi. Daha sonra da Ankara'da oturan uzak akrabam Yeşim Hanım'a emanet etmiştim onu. Kızım için, kopan hayatıma tekrar tutunup gece gündüz çalışmaya başlamıştım. Hatta kızıma para gönderebilmek için, o çok sevdiğim kitaplarımı bile satmak zorunda kalmıştım.

Şimdi ise hayatıma geçirilen kelepçenin son kez ayaklarına takılışını izliyordum. Aşkımın katledilişini ve kalbime gömülüşünü izliyordum. Kalbinde sönen son mum ışığının bıraktığı yarayı izliyordum.

Gece usulca yuttu güneşi. Karanlığın içine hapsetti aydınlığı. Bir daha gülümsetmemek adına kapattı iki kalbin kapısını. Taş duvarlarını ördü ve içlerindeki ılık sevgiyi buram buram acıya dönüştürdü...

Cansu yaşadığı katmer katmer acıyı düşünürken Bedir-

han dipsiz bir kuyuda Mardin'e varmıştı. Canından geçmiş, ruhunu bir kenara sıyırmış ve sadece etten bir parça olarak kalmıştı. Kalbinin acısını derinlerden demleyip, dert deryasının en dibine gömmüştü kendini. Hayatında kadını diyebileceği bir cadı çıkmış, kalbini elleri arasında katletmiş ve ruhunu teslim almıştı. Zordu sevmek, sevip kavuşamamak. Dünyada nice şiire, kitaba, filme konu olmuş; kimini canından etmiş, kimine can vermişti...

Bedirhan'ı ise topraksız bir ölüye çevirmişti. Kafasında kurduğu senaryo basitti. Üstelik ortada bir çocuk vardı...

O an aklına adını bilmediği çocuğu getirdi. Üç, dört yaşlarında duruyordu. Minik elbisesinin içinde gerçekten minyatür Cansu gibiydi. Acaba bizim çocuğumuz olsaydı kime benzerdi diye düşündü bir an. Bu düşüncesi kalbini kızgın bir közde yakmaktan daha beterd. Böyle düşündüğü için bir kez daha kızdı kendine.

Eline dudakları arasındaki sigarayı alıp avuçları arasında söndürdü. Hırsını almak, canını yakmak istercesine... Keşke dedi... Sana pilav bile yapardım. Sen hep tanıdığım gibi kalsaydın. Aramızda keşkeler olmasaydı. Ama hiçbir acı içindeki yangını söndürmeye yetmiyordu. Yetmeyecekti de.

Boşta kalan sevdanın yerini, dünya gelse doldurur muydu?

Hüma'nın içini karartan bulutlar tepesine çullanırken içindeki acı gözlerinden okunuyordu. Kimseyle konuşmuyor, odasından çıkmıyordu. Yine saatlerdir öylece oturduğu yerden dışarıyı seyrederken midesindeki bulantı ile banyoya koştu. Doğru düzgün bir şey yememesine rağmen bulantıları artmıştı. Elini yüzünü yıkayıp banyodan çıktığında Beyazıt'ı gördü. Ayakları çivilenmiş gibi olduğu yerde kalırken Beyazıt ilerleyip koltuğa oturdu. Ardından Hüma, sessizliğini

koruyarak adımladı ve yatağın ucuna oturdu. İki kalp arasındaki sessizlik odanın duvarlarına çarpıyor ardından ayakları altında eziliyordu. Kadın ve adam arasındaki uçurum büyürken Hüma kendisine boş gözlerle bakan kocasının konuşamayacağını anladı. Eli karnında beklerken bebek haberini bile Beyazıt'a veremediğini düşündü. Üstelik Beyazıt kararını vermeden söylemeyi de düşünmüyordu. Karar... Sahi Beyazıt'ın kararı ne olacaktı? Boğazındaki acı, harflerde toplanırken dudaklarını araladı.

"Eğer... Boşanmak istersen..."

O devamını getiremeden Beyazıt'ın siyah gözleri, gözlerini bulmuştu. Kaşlarını çatıp karısına bakarken kurduğu cümleyle altüst oldu.

"Saçmalama!"

Hüma gözlerindeki yaşlara direnirken tekrar konuşmaya çalıştı.

"Beyazıt ben..."

"Sus Hüma! O ihtimali aklından bile geçirme. Bu evlilik ancak ikimizden birinin ölüsü çıktığında bozulur."

Hüma'nın gönlü bir an olsun nefes alırken bakışlarını yere düşürdü. Peki, şimdi ne olacaktı? Aynı âşık adam ve âşık kadın olabilecekler miydi?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kalbi kabuk bağlamış insanların gözünü kin bürürmüş. Karanlığın çektiği gözleri amacını elde etmek dışında başka bir şeye odaklanmazmış. Kabuk bağlayan nasırlı kalplerinin lekelerinden bir tutam Hüma'nın hayatına sürüp zehir etmek için bekliyordu Dilçem.

Hatasının farkındaydı. Pişmanlığı da vardı. Fakat Beyazıt hala onu almaya gelmemişti. Ve bu durum Dilçem'in öfkesini körüklüyor onu olduğundan daha hırçın bir insana çeviriyordu. Beyazıt onun kocasıydı ve her ne yaşamış olursa olsun, yine öyle kalmalıydı. Onun olanı en kısa zamanda geri alacaktı!

Her tarafta ayrı bir harabe varken, konağa gelen Bedirhan ilk olarak Dilçem'in dönüşü ile müjdelenmişti. Duyduklarını en az tepki ve şaşkınlıkla karşılayan bir tek o olmuştu. Zira akli kendi derdindeydi. Annesinin ona söyledikleri kulaklarından geçmezken arkasını dönüp merdivenlere yöneldi ve çıkmadan konuştu.

"Kabul ediyorum. Kızı isteyin!"

Bedirhan'ın söyledikleri ile yade Güşa, Remzi Ağa ve Sevcan Hanım günler sonra ilk defa neşeyle dolmuşlardı. O akşam gidip ismi Asya olan kızı istemişlerdi. Bu durumdan epeydir haberdar olan aile ise çoktan Asya'yı vermişti. Üstelik bir hafta sonrasına planlanan düğüne de ses çıkarmamışlardı. Ağa konağına kız vermeleri her şeyi kabullenmeleri için geçerli bir sebepti...

Haberleri olmadan oğullarının kalbine daha kör düğünler atan aile Beyazıt'ın çıkmazında boğulurken, Bedirhan'ın evliliğinin herkese neşe getireceğini düşünüyordu.

Beyazıt ise pek ortalarda görünmüyor, Dilçem konusunda da bir şey söylemiyordu. Tekrar bir araya gelmelerinin mümkün olmadığını az çok anlayan yade bir kez daha sevinirken tüm ilgisini düğüne verdi. Hazırlıklarla bizzat ilgilenip her şeyin dört dörtlük olmasını istedi.

Hüma ise düğünü duyduğunda kendi derdini unutup Cansu'yu arayıp Bedirhan'ın evleneceğini söylemişti. Fakat Cansu hiçbir tepki vermemiş, donuk sesi ile mutluluklar dilemişti.

Düğün sabahı doğan güneş ısıtmadı kalpleri. Yeni doğan bir günün soğukluğu sardı duvarları. Akşam saatleri konak tepesine çökerken herkes hazırlanmaya başlamıştı. Konak çoktan düğün için hazır hale getirilmiş, yemekler hazırlanmış, misafirler ağırlanmıştı.

Hüma artık kendi derdini bir kenara bırakmış Bedirhan için, Cansu için üzülmüyordu. Ne dediyse arkadaşını ikna edememişti. Cansu'nun kararı kesindi. Melek'ten başkası hayatında olmayacaktı. Bu yüzden Bedirhan'ın onun hakkında yanlış düşünmesine izin verdi...

Çalınan davul zurnaların sesi gelirken, Hüma odada üzerini giyiniyordu. Saçlarını toplayıp gözlerindeki halkaları saklayacak bir makyaj yapıp kalktı. O sırada kapı açıldı ve Beyazıt odaya girdi. Girdi fakat karşısında gördüğü kadın ile kapıyı bile kapatmayı unutmuştu.

"Hoş geldin."

Beyazıt, kapıyı kapatıp karısının yanına yaklaştı. Yüzünde adlandıramadığı bir ifade vardı.

"O kadar güzel görünüyorsun ki..."

Hüma sıkıntıyla nefes alırken gözlerini kaçırdı. Aralarındaki uçurum hala kapanmamış, Dilçem mevzusu netlik kazanmamıştı.

Tüm gözler onların üzerinde olacağı için birlikte odadan çıktılar. Merdivenlerden inerken Hüma memnuniyetsizce konuştu. "Neden herkes bize bakıyor?"

Beyazıt sert ifadesini bozmadan karısını yanıtladı.

"Çünkü sen bir Pehlivansın Hüma. Sen Beyazıt Pehlivan'ın karısısın..."

Hüma sesini çıkarmadan kocasının yönlendirmesiyle aşağı indi. Söyledikleri akıl süzgecinden yeni geçiyor ve kalbinin sıkı sıkı ona tutunmasını sağlıyordu. Derin bir nefes alıp bu akşama da kendini hazırlamaya çalıştı. Gözleri Bedirhan'ı ararken hemen ileride Beyazıt, Ferit ve Baran ile birlikte olduğunu gördü. Suratına öyle bir zırh geçirmişti ki, tek bir duygu kırıntısı sızdırmıyordu. Sanki kendi düğününde değil çok başka bir âlemdeydi. Bakışlarının boşluğu bile Hüma'nın içini ürpertmeye yetti. Davul zurna sesleri yaklaşırken Hüma'nın koluna giren Zelal, onu kapıya yönlendirdi.

Büyük gelin olarak eltisini karşılayacaktı! Kapıdan önce Remzi Ağa, ardından yade girerken Hüma, beyazlar içinde masum bir genç kızın attan indirilişini izledi. Hemen yanında kaynanası elindeki testiye Hüma'ya uzattı.

"Bunu Asya'nın eline ver kızım."

Hüma o an kaynanasına bakakaldı. Kendisi de bu kapıdan böyle girmişti. Beyazlar içinde, hüznle... Bir anlaşmaya ortak olmuş, ağabeyi için kendini feda etmiş, taştan bir adamın kollarına düşmüştü. Ama zamanla o taşları eliyle kazıyıp, karanlıktan bir aşk çıkarmıştı. Şimdi ise akıbetleri meçhuldü...

Başkasının kulağına çok klişe gelen bir hikâye, onun aşk masalı olmuştu. Anlaşmayla evlendiği bir adama âşık olmuştu ve şu an onun bebeğini taşıyordu. Fakat Dilçem hayatlarına çığ gibi düşmüştü.

Bir an susan davul zurna ile dalgınlığından sıyrılıp kay-

nanasının uzattığı küpü eline aldı. Hemen kapıda bekleyen gelinin yanına gidip küpü uzattı. Ve hüzünden pürüzlü çıkan sesiyle konuştu.

“Hoş geldin...”

Genç kız, sessizce başını sallayarak küpü aldı. Ve tam kapıda kırarak adımını attı. Küpün içindeki altınlar yerde ışıldarken, yadenin başlattığı zılgıta tüm kadınlar katılmıştı. Kulakları çınlayan Hüma kenara çekilirken yine davul ve zurna sesleri yankılandı.

Bordo cübbeli nikâh memuru avluya giriş yaptığında Asya’nın sık sık nefesler aldığını duydu Hüma. Ellerini heyecandan sürekli gelinliğine siliyordu.

Hüma’dan...

İkisi normal bir çift gibi nikâh masasına yerleşirken, gerginlikten elbisemi sıktığımı bile fark etmemiştim. Elim çektüğimde kıvrılan kısmı yine elimle düzeltmeye çalıştıktan sonra başımı kaldırdım. Yade, Remzi baba, Sevcan anne ve Asya’nın ailesi...

Hepsi tebessümle sebep oldukları mutluluğu izliyorlardı. Öyle ki yanan canlardan haberleri yoktu... O an gözlerimi kapattım. Tek duam Asya içindi... Ne olur Allah’ım Bedirhan bu kızı üzmesin, onu sevsin diye dua ettim. Bu saatten sonra Asya’yı düşünüyordum.

Cansu, benim canımdı. Hani derler ya... Diğer yarımды. Ama artık bir yol çizmişti ve ben Cansu’yu tanıyorsam acı çekse de dimdik dururdu. Ama bu kız... Bu kız Bedirhan’ın gölgesinde solar giderdi. Çünkü Bedirhan, Beyazıt’ın kardeşiydi. Ne kadar zor olduklarını biliyordum...

Nikâh kıyılmaya başladı... Öyle bir sahneydi ki sanki karşımda kıyılan nikâh değil katliamdı... İki can ‘evet’ derken kendimi ortaya atıp hayır dememek için sıkı sıkı tutundum eteğime.

Önce Asya evet dedi zoraki duyulan titrek sesi ile. Ardından Be-

dirhan yine duygusuz bir tonda evet dedi. Bunun için birkaç saniye beklemiştik. Gözümiün ucunda biriken yaşı elimle yok etmeye çalışıp burnumu çektim. İkisi de o deftere imza atarken ölüme ferman veriyorlardı. Özellikle de Bedirhan, iki hayatın boğazına ip doluyordu...

Artık nefes alamıyordum. Gözlerimi kapattım ve başımı çevirdim. Tam gözlerimi açtığımda gördüğüm silüetle bir an dudaklarım aralandı. Emin olamadım önce. Konağın arka tarafına uzanan bir ara vardı. Çok dardı ve genelde hiç kullanılmazdı. Çok kuytuda kalan bir kemerin arkasından gördüğüm kişiye tekrar odaklandım. Cansu'ydü...

Hemen yerimden kalktım. O an hiç kimseyi gözüm görmüyordu. O kişinin Cansu olduğuna emindim. Usulca kadınların arkasına geçtim. O dar kemerden geçemeyeceğim için öbür taraftan dolandım. Hala nikâh memurunun sesi geliyordu.

"Cansu!"

Sesimle, panik halinde arkasını dönen arkadaşına baktım. Ve bir insanın tek parça olup, binlerce parçaya bölünmesine şahit oldum...

"Hüma." diyen arkadaşım bitap düşmüştü ve beni görür görmez titrek bir nefes aldı. O dar kemerden hala nikâh görünüyordu. Ses o kadar çoktu ki kimsenin bizi fark etmemesine şükrettim.

"Senin burada ne işin var?"

Başını tekrar düğüne çevirdi. Ardından bana döndü. Dudaklarını parçalayacak gibi ısıırıyordu.

"Onu görmek istedim."

"Ben de sizi karı koca ilan ediyorum..."

Ve son yankılanan cümle ile Cansu dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerini sımsıkı kapattı. Bende onunla birlikte yere çöktüm.

"Hüma, ölüyorum Hüma..."

Öyle bir yakınmıştı ki. Ben erimiştim, ben bitmiştim. Kalbimdeki et parçasının nasıl can çekiştiğini hissediyordum ve ben bu haldeyken can yoldaşımın acısını düşünmek bile aklımı yitiriyordu.

"Hüma öl-üyo-rum..." tekrar ağlayarak kollarıma tutunan arkadaşına kollarımı sararken gözlerimden hiç durmadan yaş akıyordu.

O gerçekten yaşarken ölüyordu. Bedeni yerinde kalırken, ruhu parçalanarak sökülüyordu. Boğazıma tıkanan binlerce cam kırıkları yutup Cansu'nun yüzünü ellerim arasına aldım.

"Böyle yapma Cansu. Bu bir çözüm değil..."

Cansu hala hıçkırarak ağlarken tekrar başını çevirdi. Nikâh kıyılmış, müziğin sesi konakta tekrar yankılanmıştı... Ne diyeceğimi bilemiyordum. Kızsam, kızılacak durumda değildi. Teselli etsem, verilecek bir tesellisi yoktu.

Sık nefesler alarak ayağa kalkmaya çalıştı.

"Gitsem iyi olacak."

"Seni böyle gönderemem..."

"Onu son kez görmeye geldim Hüma... Onu kalbime gömmeden, son kez içime işlemeye geldim..."

Taş duvarlara tutunarak ayağa kalktım bende.

"Bu en doğrusu Hüma. Böyle olması gerekiyordu... Biliyorum..."

O kendi kendini teselli ederken son kez sevdiği adama bakmak için çevirdi başını. Son kez gözlerini onunla yıkayıp, ıssızca bir veda edecekti.

Ama olmadı...

Başını çevirdiğinde bir an gözleri büyüdü. Dudaklarını aralayıp "Hüma, Be- bedirhan..." dedi ve birden o dar kemerden fırlayıp koşmaya başladı. Ne olduğunu anlayamazken duyduğum silah sesi doldurdu kulaklarımı...

Ağzımdan korkuyla bir çığlık çıkarken refleks olarak kapattığım gözlerimi araladım. Ve tam çaprazımızdaki çatıda, siyahlar içinde bir adamın koştuğunu gördüm.

Kalbimin sesi kulaklarımı tırmalarken idrak edemediğim şeyler yavaş yavaş beynimin süzgecinden geçiyordu. Bir trenin vagonları gibi teker teker rayına otururken o an kendime gelmemi sağlayan tek şey Cansu'nun Bedirhan'ın kollarına yığılması oldu...

O an... Nefes bile almadan, gözümlü bile kırpmadan koştum. Ayağıma dolanan eteklerimi umursamadan avluya ulaştım. Kadın-

lar, çocuklar bir tarafa yığılmıştı. Erkekler silahlarını bellerinden çıkarmış etrafa koştururken uzaktan bir ses duydum. Kimin olduğunu idrak edemiyordum ama Beyazıt'ın olduğunu tahmin ettim.

Şokumu atlatmadan avlunun ortasına yaklaştım. Dünyam durmuştu. Bir el gelip akan zamanı da, dönen dünyamı da durdurmuştu. Adım adım süzülen kana yaklaştım. Kardeşimin kanına, diğer yarımın yanına yaklaştım.

Kan kokusu tüm hücrelerimi uyandırırken adımlarımı hızlandırıp Bedirhan'ın kollarında yığılan bedeninin yanında çöktüm dizlerimin üzerine.

"Cansuuuuuuuuu!"

Bedirhan'dan...

Kıyılan nikâhın ardından ayaklanıp avlunun ortasına geçtim. Damat, tebrik edilecekti. Damattım ya hani. Kendi düğünümde, kendi cenaze merasimimde...

Tam ortaya geçip dururken birden bir şey üzerime atladı. Geriye doğru sendelerken kollarıma düşen bedenden önce kokusu geldi burnuma.

Kokusu vardı ya hani... Ondan önce gelen aşk kokusu. Aşk kokusu benzer miydi başka bir şeye? Daha yüzünü görmeden o olduğunu anladım. Anladım da peki ya duyduğum kurşuni ses neydi?

Yavaşça cınlattı kulaklarımı. Davul sustu, çığlıklar atıldı.

Ne zaman kollarımın arasına aldığımı bile bilemedim. Bir bak-tım o... Can'ım, Canan'ım, Cansu'm... Ayakları yerden kesilirken ikimizde yığıldık yere. Elim sırtındaydı ve ıslanıyordu. Peki ya kan kokusu, neden delip geçiyordu burnumu? Hayatımda ilk defa titreyen dudaklarım ile fisıldadım adını.

"Can-su?"

Titrek bir nefes alırken gözlerini gözlerimden ayırmadı. O an ya şoktan çıktım, ya da yenisine girdim. Tek bildiğim onu sıkıca sarma-

ladığımdı. Elimin altından akan ıslaklık taş zeminle buluşup uzun bir yol çizmeye başlamıştı. Ben başka kelime söylememiştim. Dilim tutulmuştu. Kalbim durmuştu. Nefes mi? O nasıl alınıyordu? Birkaç el daha silah sesi gelirken önüme bir gölge düştü. Bir çığlık ama hepsinden kuvvetli...

"Cansu!" diye inletti konağın duvarlarını. Hüma yengemdi... O an anladım işte yediğim darbeyi. Hayatın son sahnesini, yediğim son kurşunu...

Bir anda kafamı kaldırıp etrafa bağırdım.

"Ambulanssss... Ambulans çağırın."

Sırtından çektiğim elim kırmızıyı mesken tutmuştu kendine. Kanını umursamadan saçlarına daldırdım elimi. Daha dokunmaya kıyamadığım saçlarını, kan kırmızısına boyadım.

"Ba-na, bana bak Cansu. Bana bak." Kekelerken usulca sarstım hafif bedenini. Kayan gözleri beni buldu bir an. Büyük bir buluşmaydı bu. Öyle ki kalbi kalbime çarpıp dağlarımı devirdi. Ben kaldım o enkazın altında...

"Sennnnn ölemezsin!" dedim tehdit eder gibi. Ölemezdi... Ölmemeliydi.

"Bedirhan..." dedi fısıltıyla. Gökyüzü indi tepeme o anda. Tüm karanlık çevreledi etrafımı. Zifiri bir sonsuzluk gelip dolandı boğazıma.

"Duydun mu beni? Ölmeyeceksin!"

Gözlerimi ondan çekmeye korksam da kafamı kaldırıp tekrar bağırdım. Önümüzdeki taşlar kırmızıya boyanmıştı. Kokusu buram buram beynimi dalgalandırıyordu. Tekrar döndüm soluk gözlerine. Kirpiklerinin arasından çok az bir kısmı görünüyordu.

"Bekle, bekle ambulans geliyor. Ölmeyeceksin, ölemezsin, ölemezsin sen..." Dudaklarını araladı. Ağzının içi kan dolmuştu. O an benim boğazımda kanla tıkanı. Kırmızı bir deryaya daldım.

"Bedir-han." dedi ve yutkundu. "Se-ni sevdi-mmmmm."

"Bende seni sevdim, hala seviyorum Cansu. Sakın gözlerini kapatma sak-"

"Bedirhan kızım..." diyerek sözümü kesti. Duyduğum ambulans sesi ile gülümsedim.

"Yorma kendini güzelim. Geldi."

"Bedirhan kız-ım."

Duyduğum son nefesi ydi kızım...

Eli yavaşça kaydı gömleğimden ve sertçe taşlara çarptı. Gözlerini usulca kapatıp kirpiklerini birbirine yapıştırdı. Dudaklarının arasındaki kan, kırmızı rengi bulaştırarak akıp süzüldü yanağına.

Ve kalbim, uçurumdan sonsuz bir azaba bıraktı kendini. Kirpikleri hayatımın son sahnesiydi ve perdelerimi kapattı...

Kollarımdaydı. Hayır, hayır daha bir saniye önce nefesi vardı. Hissediyordum. Ölemezdi dimi? Ölmemişt i yani. Kollarımda yatıyordu, sıcacıktı avuçlarımda...

"Cansu... Cansu aç gözlerini aç!" Onu sarsarken hiçbir tepki vermiyordu artık. Ama bayılmıştı. Evet, evet bayılmıştı. Ölmüş olamazdı yani.

Hüma yengemin çığlığını duydum o sırada. Kafamı kaldırdım, ağabeyimin kollarında çırpınıyordu. Ağabeyim onu tutmak için büyük bir çaba sarf ederken kollarımdaki kadına tekrar döndüm. Teni bembeyaz kesilmişti. Ama olsun. O ölemezdi sonuçta...

Etrafımıza koşturan üniformalı insanları gördüm. Biri yanıma diz çöktü. Sevdığım kadının kanının üzerine...

"O ölmedi. Sadece bayıldı bak bayıldı sadece." deyip umut dolu gözlerle kadına baktım. O kollarımda tuttuğum kadına idrak edemediğim bir şeyler yapıp ayağa kalktı.

Hareketleri yavaşlamıştı. "Ne duruyorsunuz bir şey yapsanıza!" diye bağırdım.

Yanındaki adama döndü ve "Ex olmuş" dedi.

"Saçmalama. Saçmalama kadın! Bak yaşıyor bak yemin ederim yaşıyor. Sen görmedin az önce açıktı gözleri."

Ben bağıırken kollarımdan onu almaya çalıştılar. Sımsıkı sarıdım bedenini. Üşümeye başlamıştı belli ki. Soğuklaşmıştı teni.

"Ağlama o ölmedi." diyerek yengeme bağıırıp tekrar gül yüzüne döndüm. Kanlı elimi kaldırıp dudaklarında gezdirdim.

"Ölmedin güzelim... Konuşsana, ölmedim desene... Ölmedim desene Cansuuuuuuuuu!"

Morg...

"Beyazıt şaka bu. Öyle değil mi? Cansu şaka yapıyor, o ölmedi değil mi?"

Dört harften oluşan nasırlı kelime gözlerini tırmaladı Hüma'nın. Morg yazıyordu. Hani ölülerin yattığı morg...

Kapının önüne geldiklerinde kocasının göğsünü yumruklamaya başladı. Düğün dernek kurup, mahşer yerinden çıkmışlardı. Bir gece kana bulanmış, bir hayat solup giderken yanında adamın kalbini de götürmüştü.

"Hüma..."

"İçeri sok beni!"

"Hüma girme."

"Sana beni içeri sok dedim!"

Hüma Morgu inleterek bağıırırken açılan kapıdan içeri girdi. Beyazıt hemen yanındaydı ve onun zor ayakta duran bedenini sıkıca tutuyordu...

Önündeki masada yatan, üzeri örtülü bedene baktı. Ve kırık bir kahkaha attı.

O güldükçe morg görevlisi hayretle suratına bakıyordu.

"Şimdi Cansu bu örtünün altında. Öyle mi Beyazıt?" Başını sağa sola sallarken tekrar kahkaha attı.

"Bir kere o hemen daralır ki, o böyle yatamaz. Yatamaz o böyle!"

"Hüma, hadi çıkalım."

"Bırak beni!" diyerek kolunu Beyazıt'tan kurtardı Hüma. Sonra örtüyü yavaşça sıyırdı.

Karşısında kardeşi vardı. Can yoldaşı, biricik dostu, arkadaş, kelimelere sığdıramayacağı çocukluğu... Canının yarısı vardı. Bembeyaz suratıyla yine o kadar masum duruyordu ki. Hüma, elini kaldırıp solgun yüzüne dokundu. Buz gibiydi...

"Beya-zıttt. Çok, çok so-ğuk Be-ya-zıt!" Hüma kekeleyerek konuşurken, kocaman açtığı gözlerinden yüreği damlıyordu. Yüreğindeki lavlar tenini kazıya kazıya akıyordu.

"Cansu?" dedi beklentiyle. Sanki cevap alacakmış gibi.

"Cansu ben geldim. Hüma kuşun geldi..."

"Hüma hadi çıkalım."

"Melek ne yapacak Cansu? Sen onu bırakmazsın ki?"

Tıkanan boğazından nefes almaya çalışırken elini saçlarına götürdü. Hafifçe sallanırken Beyazıt onu yine kucaklamıştı. Ayakları yere basacak durumda değildi.

"Cansu'mmmm, kardeşimmmmm..."

Hüma ilk kabullenişini yaşarken tamamen dizleri dermansız kalmıştı artık. Sinir krizi bedenini ele geçirirken Beyazıt, onu kucaklayarak dışarı çıkardı. Çıkar çıkmaz Bedirhan'ı gördü. Hangisine yetişeceğini şaşırmıştı.

Hüma'yı oturttu ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Biliyorum zor, çok zor ama dayanmak zorundasın güzelim."

Hüma dudaklarını aralayıp kocasına baktı.

"Elleri, elleri çok soğuktu Beyazıt. O soğuğu hiç sevmez o çok üşür Beyazıt. Onu burada bırakamammmmm..." derken yine ayaklandı. Çıktıkları kapıya dayanırken Beyazıt onu zor tutuyordu.

"Onu burada bırakamam bırak! Bırak beni üşür burada bırakamam onu Beyazıt! Cansu soğuğu sevmez Beyazıt!"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Sonsuzluğun adını ölüm koymuşlardı. Son bir nefes borcunu daha ödeyip giderdi insanlar. Arkalarında sevdiklerini, yaşadıkları güzel anılarını, ıstırap dolu günlerini bırakırlardı. Ve toprak altına giren bedenin arkasından, her kafada aynı cümle şekillenirdi.

Dünya boştu...

Ama bu boşluğu anlayamazdınız. Çünkü hırslarınız vardı. Gururunuzun ipini çeker en başköşenize oturturdunuz. Hiç ölmeyecek gibi yaşar, geri dönüşü olmayan hatalar yapardınız. Ama ölüm... En yakıcı gerçekliği ile sarsardı benliğinizi.

Bedirhan, ölümün gerçekliğini tartarken ellerinde kuru-yan kana bakmakla meşguldü. Belki de hayatının en boş, en anlamsız saniyelerini harcıyordu. Çünkü şu an et ve kemik yığıntısından ibaretti.

Hüma'nın bayılmadan önce attığı çığlıklar doldurmuyordu kulaklarını. Ellerine bulaşan kırmızının rengi yoktu mesela. Dünya mı? O, Bedirhan için dönmeyi çoktan bırakmıştı.

Dakikalardır beklediği yerden kalktı. Yavaş adımlarla "Morg." yazan yere doğru ilerledi. Kapıyı açıp içeri girdiğinde ortada yatan bir beden karşıladı gözlerini. Soğuk adımlarla yaklaşıp tam önünde durdu. Bekledi, bekledi, bekledi... Dakikalardır boş gözlerle beyazlarla sarmalanmış, örtülü bedeni izledi.

"Beyefendi artık..."

"Kes sesini!" Yanındaki görevliye bakmadan işaret parmağını dudaklarının üzerine kapattı. Ve yineledi. "Kes..."

Adam sıkıntılı bir nefes alırken birkaç adım geri çekildi. Bedirhan, elini yavaşça kaldırıp örtüyü araladı. Bir kadın öylece yatıyordu. Nefessiz, soğuk, kanı çekilmiş gibi... Bir nefes çekti içine Bedirhan ama tıkalı kaldı boğazında. Elinin tersiyle yavaşça yanağını okşamaya başladı Cansu'nun.

"Daha dokunmaya kıyamadığım saçların, neden bu örtünün altında Cansu? Bakmaya kıyamadığım gözlerin neden kapalı?"

Gözlerinden yaşlar akıp beyaz örtüye damlarken tekrar araladı dudaklarını.

"Ölümü kendine yakıştıracak kadar sevdin de beni, neden sev demedin? Neden doya doya sevmeme izin vermedin? Ben, nasıl nefes alayım şimdi? Ben, nasıl yaşayım söyle! Ben bu azabın içinden nasıl çıkayım?"

Ankara'da, Cansu'nun cenazesinde ölümün kanıtını bir avuç toprak, bir de kürekle gözlerine kazıyordu Hüma. Tek eli karnundayken tek eli sıkıca tutunmuştu Beyazıt'ın gömleğine. Tırnakları kocasının etine batarken durmayan gözyaşları, birbirleriyle yarış eder gibi akıp, kuru toprağa damlıyordu. Kardeşinin üzerine karış karış toprak atıyorlardı...

İnsanların yavaş yavaş dağılmasının ardından toprağın üzerine çöktü yavaşça. İçinden kardeşiyle vedalaşırken, gözleri toprağını emiyordu. Hayatında ikinci defa kardeş acısını tadıyordu. Yıllar önce ikizini kaybetmiş, şimdi de Cansu ile kardeş acısı ikiye katlanmıştı. Beyazıt'ın desteği ile Cansu'nun toprağını öpüp kalktı yerden. Her tarafı çamura bulanmıştı. Yavaş adımlarla kardeşinden uzaklaşmaya başladı. Başını önüne çevirmeden, gözlerini o mezardan ayırmadan

ilerledi. Artık son gücünü tüketmiş ve titreyen bacaklarıyla yine kocasına tutunmuştu.

Melek'e bakan kadının evinin önüne geldiklerinde uyuyan bacaklarını zorlayarak indi yaralı kadın. O sırada Beyazıt'ın telefonu çalmıştı. Kocasına gözlerini çevirdi. Aldığı sıkıntılı nefeslerden kimin aradığını anladı. Dilçem, rahat vermiyordu. Şişen gözlerini çevirip umursamamaya çalıştı. Zira şu an derdi boyundan büyüktü...

Beyazıt ile birlikte merdivenleri çıkıp zili çaldı. Günlerdir konuşmayan Melek, Hüma'yı görünce koşarak boynuna atladı. Hüma dizlerinin üzerine çöküp Cansu'nun kızını kollarının arasına aldı. Yeni dinen gözyaşları tekrar akmaya başlamıştı.

"Hüma teyze, annem nerede?"

Melek, süzülerek dudaklarını büzdü ve annesini arayan bakışlarla açık kapıdan görünen merdivenlere baktı.

"Kızım öldü diyorum aa-"

Cansu'nun teyzesinin sözleriyle başını kaldıran Hüma, kadını parçalayacak gibi bakmaya başladı. Eğer yaşlı başlı biri olmasa, çoktan saçlarına yapışmışım diye düşündü. Ardından hiç beklemeden kapıdaki torbayı aldı. Melek'in ayakka-bılarını giydirdi ve elini tutup dışarı çıkardı.

Beyazıt ise gözleri ıslıl ıslıl Melek'e bakıyordu. Yüzünden silemediği tebessümü ile arkalarından ilerlerken sürekli ardına dönüp kendisine kaçamak bakışlar atan minik kıza göz kırptı. Hüma, Melek'le birlikte arka koltuğa geçerken, Zelal çoktan onu kolları arasına almıştı.

"Merhaba."

Melek utangaç bir halde Zelal'e sokulurken Baran ve Beyazıt birbirlerine anlamaz bakışlar atıyorlardı. Beyazıt'a nasıl bir açıklamada bulunacağını bilemeyen Hüma şimdilik bunu düşünmeyi boş verdi. Ve can yoldaşının tek emaneti olan minik bedeni kendine çekip saçlarını öptü. Onu kimsesiz bırakamazdı...

ON ALTINCI BÖLÜM

Günler Sonra...

Hüma, dolu gözleriyle Melek'in saçlarını tarayarak istediği gibi ikiye ayırdı ve bağladı. Cansu'nun emanetine gözü gibi bakıyordu. Saçları ile oynaması hoşuna giden Melek, yerinden kalkarak büyük boy aynasına yürüdü.

"Hüma teyze çok güzel olmuş muyum?"

Kıkırdarak konuşan minik kıza doğru yaklaşip buruk bir tebessümle konuştu Hüma. "Tabi ki çok güzel oldun minğim."

Ardından eğilip yanaklarına sulu sulu öpücükler bıraktı. Melek, Hüma'nın bir top gibi şişen göbeğine bakışlarını dikeerek yine kıkırdadı.

"Hüma teyze, karnın çok şişko olmuş." Hüma bu defa içten bir tebessümle genç kızın karnında gezinen minik ellerini öptü. Giydiği bol kıyafetlere rağmen bebeği kendini belli etmeye başlıyordu. Fakat Hüma hala bunu saklıyor, Beyazıt'a söylemiyordu. O sırada açılan kapı ile ikisi de arkasını döndü. Beyazıt, hissettirmemeye çalıştığı gerginlik ile onlara yaklaştı. Eğilip Melek'i kucağına aldı. Kısa zaman içinde bu minik kıza alışmıştı. Melek de Beyazıt amcasına alışmış, bu koca adamın onunla oynadığı oyunları sevmişti.

Hüma, kocasının gergin tavrını fark ederken Melek'e ba-

kıp konuştu. "Hadi sen Zelal ablanın yanına in bebeğim. Sana ballı süt hazırlasın. İstersen bir tane çikolata da yiyebilirsin."

Melek, Beyazıt'ın kucağından zıpladığı gibi odadan çıkar-ken, Beyazıt üzerindeki ceketini çıkarıp yatağın üzerine bıraktı. Hüma da yavaş adımlarla ilerleyip kocasının yanına oturdu.

"Hala bir haber yok mu?"

Beyazıt başını olumsuz anlamda salladı. "Koskoca adam, iğne deliğine girdi sanki. Aratmadığım yer kalmadı ama hala yok."

Bedirhan'ın günlerdir sırta kadem basması bütün aileyi tüketiyordu. Özellikle yade Güşa, odasından bile çıkmıyor, tüm sorumluluğu yaşlı kalbine yüklüyordu. Sevcan Hanım'ın da ondan kalır yanı yoktu. Üstelik bir yandan da Asya'nın ailesi baskı yapıyor, gelip gelinlerini almalarını söylüyorlardı.

Hüma, ağızdan ağza dolaşan laflardan Asya'nın da gelmek istemediğini duymuştu. Üstelik o da perişan haldeydi. Bir yandan da ailesinin baskısına uğruyordu. Söyleyecek bir şey bulamadığı için sessiz kalmayı tercih etti.

Geçen günlerde Hüma'nın yavaşça büyüyen karnı dışında değişen bir şey olmamıştı. Bedirhan ortalarda yoktu. Kimse nerede olduğunu da bilmiyordu. Asya'nın durumu ise meçhuldü. Remzi Ağa, kızın artık gelinleri olduğunu söylemiş ve gidip konağa getirmelerini emretmişti. Fakat Beyazıt, biraz daha beklemelerini ve her şeyi düşüneceğini söylemişti. Dediğini yapıyordu. Düşünüyordu fakat bir çözüm bulamıyordu.

Üstelik Bedirhan'ın yokluğu işleri daha da zora sokuyordu. Cansu'nun katili de hala bulunamamıştı. O gece Bedirhan'ın hedef olduğu açıktı. Yakın zamanda bir ihaleye girmişlerdi ve kazanmışlardı. Karşı taraf bundan memnun olmamıştı ki gözdağı vermek için Bedirhan'a suikast düzenlemişlerdi. Fakat o kör kurşun, Bedirhan'a değil Cansu'ya isabet etmişti...

Dilçem ise hala babasının evindeydi. Beyazıt'ın Hü-

ma'dan boşanıp onu almaya geleceğine inanıyor ve ortadaki aşktan habersiz bu evliliğin sonlanmasını istiyordu.

Beyazıt, sıkıntıyla gözlerini kapatıp, tek bacağını ritmik hareketlerle sallarken sessizliği odanın kapısı bozdu. Yerinden kalkıp kapıya doğru yürüdü. Açtığında karşısında nefes nefese kalmış Baran vardı.

"Ne oluyor Baran?"

"Ağabey, Bedirhan ağabeyimi bulmuşlar."

Beyazıt, o gece bulduğu kardeşini ikna edip konağa getirmeye çalışmıştı. Fakat Bedirhan onlara hiçbir tepki vermemiş neredeyse hiç konuşmamıştı. Eline aldığı metal parçasıyla önündeki ahşabı oymakla meşguldü.

Kirli sakalları epey uzamış, yüzünün yarısını kaplamıştı. Gözlerindeki karartılı ifade her zamankinden biraz daha zifiriye boyanmıştı. Dünya, ortadan ikiye bölünmüş ve omuzlarına yerleştirilmiş gibi bir ağırlık taşıdığı belliydi. Issız adam gibi duruyordu. Kuytu bir deniz kıyısına terk edilmiş ve çürümeye yüz tutmuş sandal kalıntısı gibiydi. Aldığı darbe kalbini aşındırmıştı...

Beyazıt verdiği çabanın boş olduğunu anlarken küçük kulübenin kapısından Hüma girdi. Yavaş yavaş yürüyüp Bedirhan'ın yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. Beyazıt ise onların konuşmasına müsaade etmek için kulübenin dışına çıkmıştı.

Hüma kendisine hiçbir tepki vermeyen kaynına bakmakla yetindi bir süre. Onu kardeşi gibi görüyordu. Kardeş acısı bir yana onun kavrulduğu ıstırapı anlayabiliyordu.

"Melek... Cansu'nun kızının adı Melek." diyerek söze başladı. Bu Bedirhan'ın elindeki işi bırakıp duraksamasına neden olmuştu. Hüma devam etti.

"Melek'in babası yok Bedirhan. Yani biyolojik babası var ama onu hiç görmedi. Cansu yıllardır kaçtı, kızını da sakladı..." Sözlerinin devamında yine acı ve gözyaşı eşlik etmişti. Hüma Bedirhan'a, Cansu hakkında anlatması gerekenleri anlatmıştı. Bedirhan duyduklarını sindirmeye çalışırken ilk defa gerçek bir insan gibi tepki vermiş ve önündeki ahşap masayı kaldırıp fırlatmıştı.

İçi acıyordu...

İçi yanıyordu...

Kavruluyordu...

Çektiği ıstırap gözünden akıyor ama kalbini sıkıyordu. En son ne zaman yemek yediğini bile unutmuştu. Bugün öğlen miydi, yoksa dün sabah mı?

Masayı defalarca ayağıyla ezdikten sonra odada eline geçen her şeyi parçaladı. Sağlam bir şey bırakmazken, odada kırılan her parçanın sesi yankılanıyordu. Ama yine de ne kalbindeki sesi ne de kulağındaki nefesi bastırabiliyordu. Elini defalarca duvara vururken parçalanan etinden akan kanlar odanın bazı bölümlerini boyamaya başlamıştı.

"Çık aklımdan artık, çık!"

Beyazıt, duyduğu seslerle apar topar içeri girdi. Bedirhan yumruğunu duvara vuruyor, akan kanları görmüyor ve sürekli bağıırıyordu. Üzerine atılıp onu durdurmaya çalıştı ama yetmemişti. En son yakasından tutup çırpınan kardeşini kendine çekti. Ama suratına yediği yumrukla geriye doğru savruldu. Bedirhan... Kardeşi ona ilk defa vuruyordu.

Beyazıt, bunu umursamadan Bedirhan'ın yakasına yapışıp onu yere fırlattı. Ardından sırtına kapanıp sabit kalmasını sağladı. Zor da olsa başardı. Bedirhan tepinmeye devam etse de Beyazıt onu kendine çekip başını göğsüne bastırdı.

"Tamam koçum, tamam. Geçti sakın ol!"

Kardeşinin geçirdiği sinir krizine soğukkanlılıkla karşıla-

yan Beyazıt elini başına koyup onu sınıksıkı kendine bastırdı. Bedirhan bu sefer hüngür hüngür ağılıyordu...

"Ağabey canım yanıyor. Çok yanıyor..."

İki erkek kardeşi böyle görmeniz zor bir ihtimaldi. Biri aslan görünümlü, yaralı bir ceylandı ki ağabeyinin kollarında nefes nefese ağılıyordu. Adam gibi, erkek gibi, ölüm gibi, aşk gibi ağılıyordu... Erkekler ağlamaz cümlesini paslı gözyaşlarıyla silerek ağılıyordu...

Bedirhan ağabeyinin omzuna sıkı sıkı tutunurken gömleğini çoktan kırmızıyla süslemişti. Omzundaki ıslaklığı ve kan kokusunu alan Beyazıt umursamadan kardeşine daha sıkı tutundu.

"Çıkıyor aklımdan ağabey! Çık diyorum, çık, çık!"

"Konuş koçum. Konuş, bağır, çağır!"

Hüma, elleri karnında korkuyla iki kardeşi izlerken bir süre kalakalmıştı. Hiçbir şey yapmadan titreyen elleriyle onlara bakıyordu.

"Nereye baksam onu görüyorum, bana laf sokmasını duyuyorum. Ağabey ölüyorum ama gömülmüyorum." Beyazıt'ın gözündeki yaş daha fazla tutunamadı siyahlarına. Dudaklarını ısırırken kardeşinin terden ıslanan saçlarına elini daldırıp bağrına bastırdı yine.

"Geçecek koçum, hepsi geçecek..."

Arabadan inip konağın kapısına baktı Bedirhan Ağa. O kapıdan çıkışını hatırladı. Kan kokusu yaktı yine genzini. Acı ile gözlerini kapatıp açtı ve Beyazıt'a döndü.

"Ben yapamam ağabey, burada kalamam artık."

Beyazıt ne diyeceğini ilk defa bilmiyordu. Bedirhan gözlerini ondan çekip yengesine yaklaştı.

"Onu bana getir yenge. O bundan sonra benim emanetim."

Hüma kaşlarını çatarken neden bahsettiğini anlayıp dudaklarını araladı.

"Bu mümkün değil Bedirhan. Melek çok küçük ve benim yanımda-

"Anlamıyorsun! Gözlerime bakarak kızım dedi yenge. Son nefesinde bana sadece kızım dedi. Onun son fısıltısı ömür boyu hayatımda olacak. Onun emanetine gözüm gibi bakacağım."

Hüma, Bedirhan'ın söyledikleri ile ikilemde kalırken kocasının bakışlarını yakaladı. Onaylamasını bekliyordu. Başını hafifçe sallayarak konağa girdi ve odasına çıkarak Melek'in eşyalarını hazırlamaya başladı. Yeni bir hayatın ilk bavulunu hazırlarken gözlerinden akan yaşları durdurmaya çalıştı. Bedirhan'a güveniyordu ve belki de Melek tatmadığı babalık duygusu ile sarılacaktı. Soğuk adam ve küçük kız için yeni bir hayat başlayacaktı. Melek annesinin küçük bir emaneti olarak, büyük adamın yaralarını minik elleriyle saracaktı...

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Çölün ortasında bir kış, kutuplarda büyük bir yangını onların yaşadığı. Kimine göre kader, kimine göre inat... Ama aşka vurdukları kelepçenin tek adı acıydı. Ama... Amalar vardı işte. Hem de birçok. Saydıkça tükenmeyen, tükenmeden türeyen amalar. O kadar çok savaşıp, o kadar çok yaralanmıştı ki, tekrar silah kuşanmaya ne cesareti ne dermanı vardı kadının.

Hayatları nice acı çemberinden geçmiş, Dilçem'in gelişle çalkalanmış, Cansu'nun ölümüyle yasa bulanmıştı. Melek'in gidişle de büyük bir burukluk kalmıştı yaşanmayan duygulardan. Hepsinin en afilisini yaşamışlardı.

Bedirhan'ın konaktan gitmesinin ardından Hüma artık kendilerini düşünme fırsatı buldu. Beyazıt'ın büyük bir buhranda olduğunu biliyordu. Kendisine olan aşkına da inancı sonsuzdu. Ama amalar dilden düşmüyordu.

Dilçem'in ölüsünün gölgesini çok yaşamıştı kalbinde. Beyazıt'ın gözlerinde... Ama ölü değildi. Gelip hayatlarına düşmüş ve büyük bir bilinmezliğe üç kişiyi sürüklemişti. Hala da vazgeçmiyor, Beyazıt ile barışmak istiyordu...

Günlerdir uzun uzun düşünen Beyazıt, nihayet kurabileceği birkaç kelime biriktirmişti dilinde. Acıların, ölümlerin, gidişlerin üzerine artık kendileri hakkında konuşmaları gerekiyordu. Derin bir nefes alıp odasına girdi.

Elindeki ceketini yatağın kenarına bırakıp Hüma'nın karşısına geçti.

"Hüma..."

Günlerdir bu konuşmayı bekliyordu Hüma. Aynı evin içinde aylar sonra baş başa kalabilmişlerdi. Ama duyduğu tınyıyla yüreği sıkıştı bir an. Sonrası acıtabilir miydi? Dilinden kopup kanatabilir miydi? Kulaklarını kapatmak istese de bu isteği bastırıp kocasının gözlerine baktı. Ve ondan önce konuşmaya başladı.

"Beyazıt... Daha önce kullanılmıştı kalbin. Ama ben onu el değmemiş gibi sevdim. Sen sevginin yaşanmışlığını taşıırken, ben o duyguyu ilk sende tattım! Seni sevmenin bedelini bazen kanayarak ödedim! Bazen yandım! Tam küllerimizden doğuyoruz derken, rüzgâr olup dört bir yana savrulduk yine Beyazıt. Paramparça olan hayatımda, parçalarımı bile toplayacak dermanım kalmadı artık! Ayaklarım altında can çekişen kalbime haram gibi mutluluk..."

Kadın biriken acılarını kusarken adam devam etmesine izin vermedi.

"Sen... Sen bu eve girdiğin andan itibaren kokun odama yayıldı Hüma. Kalbimin tüm duvarlarına sindi gülüşün. Yavaş yavaş sokuldun kalbime. Kanatmadan, hep kanayarak karıştın benliğime. O andan itibaren kalbimdeki paslı hançerin adı bir sene sonra olacak olan boşanmaydı. Hastane odasında sen bunu dile getirdiğin zaman bitti her şey. Durdu dünyam. Ben o an anladım ki sensizlik imkânsız. Kalbimde bağıra bağıra yürüyen duygularımı bastıramadım. Kokunun bıraktığı merdivenlere tırmanıp çıktım ışığa. Benim kalbim, nefesim, huzurum sensin Hüma. Ben sana karıştığımda Beyazıt'ım en çok. Sen varsan bu hayatımda, ben de varım anlayacağın. O yüzden bana sadece zaman ver. Biraz zaman ver ki kabuk bağlasın artık yaralarımız. Gidenlerin üstüne, ölenlerin üstüne, hatta gelenlerin üstüne zaman ver Hüma. Ama akan zamanda bu kalbin bir tek senin için attığını da unutma..."

Beyazıt'ın söylediklerini nefes almadan dinlemişti Hüma. Karanlık bir geceyi kucaklayıp yine onsuzlukla üşürken bu sefer dert etmemişti yokluğunu. Çünkü yokluğu varsa, aşkı da vardı. Ve kadın artık emindi...

Beyazıt'ın Dilçem'e âşık olmadığını biliyordu fakat bir geçmişleri vardı nihayetinde. Bunca zaman sessiz kalmasının, uçurumlarının büyümesinin nedeni buydu. Bir de karnında büyüyen minik mucize vardı. Artık daha fazla saklayamazdı. Çünkü yade Güşa ve Sevcan Hanım bile Hüma'nın hamile olduğunu anlamışlardı. Sürekli bol giymesine rağmen yavaş yavaş kabaran karnını saklamakta güçlük çekiyordu.

Düşüncelerini bir köşeye bırakıp odadan çıktı. Mutfakta acıkan karnı için bir şeyler atıştıracaktı. Fakat o birkaç adım atmıştı ki merdivenlerden koşarak çıkan Dilçem karşısına dikildi. O kadını ikinci kez gören Hüma öylece kalırken koluna yapışan elle sarsıldı.

"Neden buradasın hala? İlla kovulmayı mı bekliyorsun?"

"Ne diyorsun sen?" derken kolunu Dilçem'in pençelerinden kurtarmıştı.

"Bu konaktan hemen şimdi gidiyorsun! Burası benim evim, benim konağım!"

Sesleri duyan herkes koşarak üst kata çıkarken Dilçem'in konağa ne ara girdiğini anlayamamıştı. Şu an gözü dönmüş, kalbindeki kin gözlerinden akmıştı. Hüma ise karşısındaki kadının yaralarına saygı göstermek için sakın kalmaya çalışıyordu. Fakat üzerine gelip onu iteklemeye başlaması ve beraberinde onlarca hakaret sıralaması sabrını sonlandırmıştı.

"Seni sevdiğini mi sanıyorsun? O hala beni seviyor, bana ait!"

Hüma duydukları ile ilk defa geri adım atmadı. Kadının gözlerine bakarken konuşmaya başladı.

"Sen yokken ben vardım onun yanında. Ben sardım nasırlı yaralarını. Senin bıraktığın harabedeki enkazı ben kazıdım. Birlikte çıktık karanlıktan. Uzun zamandır hayatlarımızda değildik belki ama kalplerimizi koyduk ortaya. Gözlerimizle sevdik birbirimizi. Kısa zamanda o kadar acıyla sarsıldık ki, buna inat tutunduk birbirimize. Sen şimdi gelmiş onun sana ait olduğunu mu söylüyorsun?"

Dilçem duydukları ile deliye dönerken ne Sevcan Hanım ne de Zelal aralarına girebilmişti. Bir kadın kaldığı yerden devam etmek istiyordu. Diğeri ise sahip olduğu aşkına sıkıca tutunmak. Fakat içlerinden biri daha hırçın, daha acımasızdı...

"Umurumda değil hiçbiri. Hemen şimdi def olup gideceksin!"

"Beyazıt tercihini yaptı anlamıyor musun? O beni seçti. Bebeğinin annesini seçti!"

Hüma'nın son söyledikleri Dilçem'in gözlerine kör bir kurşun yerleştirirken hırsının ve kininin kurbanı oldu. Ardından hiç düşünmeden Hüma'yı itekleyip hemen arkasındaki merdivenlerden düşmesini sağladı. Genç kadın merdivenlerden yuvarlanırken Zelal ve Sevcan Hanım bağırarak ardından koşmuşlardı. Hüma'nın bedeni merdivenin son basamağına yığılırken elini korkuyla karnına doladı. Gözleri kapanmadan önceki son anında bacaklarının kanla ıslandığını hatırlıyordu.

Hüma apar topar hastaneye kaldırılıp müdahale altına alınmıştı. Onun hastaneye kaldırıldığını duyan Beyazıt, deyim yerindeyse uçarak gelmişti. Bir ölüm korkusu daha tüm bedenini sararken düşüncesi bile kanının çekilmesine, tırnaklarının ucuna kadar acı çekmesine yetmişti. Herkes korkuyla beklerken önüne gelen doktora durumunu soruyor, bağırıp çağırıyordu. Kalbi divane gibi atıp göğüs kafesini parçalıyor, bedeninde gezinen kan damarlarını zorluyordu. Kimse bir açıklama yapmazken annesine doğru adımladı.

"Nasıl oldu anne, nasıl düştü merdivenlerden?"

Beyazıt'ın gür sesi hastane koridorlarını inletirken annesi

söyleyip söylememek arasında kalmıştı. Fakat Zelal, öne atılarak ağabeyinin kendisine bakmasını sağladı.

"Dilçem! Dilçem yaptı ağabey."

Beyazıt duydukları ile başını çevirip kardeşine baktı. Daha sonra ardından seslenen annesini bile umursamadan hastaneden çıktı. Arabaya bindiği gibi Dilçem'in baba evine gitti. Dayandığı kapıyı yumruklarken açılır açılmaz içeri girip gürledi.

"Dilçemmmmm!"

Kadın pişmanlığın zerresini taşımayan gözlerle dikildi karşısına. Fakat üzerine atlayacak bir aslan gibi gürleyen Beyazıt beklemediği çok açıktı.

"Sen bunu nasıl yaparsın? Benim karıma nasıl-"

"Senin karın benim Beyazıt!"

Dilçem bağırarak Beyazıt'ın sözünü kesip ona yaklaşmaya çalıştı.

"Aç gözlerini artık. Gönder o kadını, yine eski gün-"

Bu defa Beyazıt kesti Dilçem'in sözlerini.

"Sen benim karım falan değilsin Dilçem! Olanları hem senin sindirmen için hem de kafamı toplamak için sabrettim. Ama hata yapmışım. Sen gittin! Ardında nasıl bir yığıntı bırakacağını düşünmeden gittin. Beni bahane edip kendinden kaçtın, şimdi gelip her şeyin aynı olmasını bekliyorsun. O zaman bana söyleseydin son nefesime kadar yanında olurdum. Ama artık ne eski Beyazıt kaldı, ne de biz diye bir şey! Sen yıllarımızı katlettin..."

Karıma aşığım Dilçem. Hüma'ya aşığım ve bu evlilik bitmeyecek. Bunu aklına sok ve geldiğin yere geri dön. Eğer bir daha Hüma'ya yaklaşmaya kalkarsan geçmişin hatırını saymam bilesin!"

Yanan bir defterin kül olan sayfaları kapatılmazdı. O yüzden Beyazıt külleri dört bir yana savurdu. Her biri rüzgâra kavuşurken bu konuşmayı yapmakta ne kadar geç kaldığını

anladı. Son sözlerini söyledikten sonra tekrar soluğu hastane-
de aldı. Endişeyle karısının yanına koştu.

"Durumu nasıl ?"

Kardeşinin gülen yüzü ile bir an olsun ferahlayan gönlü
söylediği kelimelerle bayram sevincine döndü.

"İyi ağabey. Normal odaya aldılar uyutuluyor."

Beyazıt derin bir nefes alırken Zelal ağabeyine daha ay-
rıntılı bilgi vermemiştir. Zira doktor bebeğinde durumunun
iyi olduğunu söylemişti. Fakat bunu Hüma'dan duyma za-
manı gelmişti. O yüzden sesini çıkarmadı ve merak ettiği ko-
nuyu sordu.

"Ağabey, Dilçem..."

"Dilçem yok Zelal. Bugünden sonra kimse adını bile ağ-
zına almayacak."

Beyazıt'ın sonunda ipin ucunu yaktığını anlayan Zelal
memnuniyetle başını sallarken Hüma'nın uyanmasını bekle-
meye başladılar. Sabaha karşı gözlerini açan kadın başında
Zelal'i görmüştü. Korku ile yüzünü buruştururken dolu göz-
lerini karnına çevirdi. Zelal ise hemen elini tutup yengesinin
korkulu gözlerindeki matemi dağıttı.

"Merak etme yenge. Bebek iyi."

"Ağabeyin..."

"Ağabeyim telefonla konuşuyor gelir şimdi." Zelal'in söy-
lemesine kalmadan Beyazıt içeri girdi. Yüzünde şimdiye ka-
dar taşıdığı en büyük gülümsemesi ile karısına yaklaştı.

"Dilemin."

Kocasının sesini yine eskisi gibi duyan Hüma'nın içi kıpır
kıpır olurken dolan gözlerini saklayamadı.

"Beyazıt, ben..."

"Şimdi değil güzelim. Evimize gidelim her şeyi konuşa-
cağız."

Hüma başını sallarken Beyazıt alnına defalarca öpücük

bırakıp saçlarını kokladı. Saçlarını kokluyordu ya bir adam, o adam divaneydi işte... Hüma, içinde tutamadığı itirafı kelimelere taşıdı.

"Seni çok özledim..." Dudakları kıvrılan Beyazıt hasretli kokusunu içine çekti.

"Ben buna özlemek diyemem hatun. İnsan sevdiğini yandıyken bile özler mi? Sen adı bilinmeyen çok başka bir şeysin..."

Hüma kocasının dilinden dökülenlerle kalbinin tekrar yerdiğini hissetti. Tepesindeki kara bulutlar bavulunu alıp birer birer kaybolurken, bebek haberini henüz almadığını biliyordu. Hastaneden çıkıp eve gittiklerinde içini ilk günkü gibi heyecan sarmıştı. O kadar çok olay yaşamışlardı ki en güzel haberi kocasına verememişti bile. Kocasının kollarında haftalar sonra ilk defa kıvrılırken bir müddet o anın keyfini çıkardı. Başını yasladığı göğüsteki kalp sesi, saçlarında gezinen eller, tattığı huzur... Uzun zamandır hasret kaldığı en büyük şeydi.

Yerinden kalkıp Beyazıt'ın kollarından çıktı. Adam kaşlarını çatmış memnuniyetsizce bakarken Hüma çekmeceleri kurcaladı ve bulduğu ultrason fotoğrafını alıp Beyazıt'a uzattı. Beyazıt, eline aldığı şeye baktı ama anlamamıştı. Ya da anlamıştı ama jeton düşmemişti. Başını kaldırdığında karısı gülümsüyordu. Gözlerinin içine baktı. Sonra tekrar fotoğrafa ve tekrar Hüma'ya...

"Bu yani... Ne demek?"

Hüma, gülümseyerek dudaklarını ısırdı. Ardından haftalardır içinde büyüttüğü kelimeyi şakıdı. "Ben... Hamileyim Beyazıt."

Beyazıt şaşkınlıkla bir daha fotoğrafa baktı, sonra Hüma'nın karnına, ardından gözlerine.

"Nasıl hamileyim? Hani şu baba yapandan mı?"

Hüma odada yankılanan bir kahkaha bırakırken gözleri dolmuştu.

"Evet baba yapandan. Baba olacaksın Beyazıt."

Beyazıt'tan...

Bir mucizeyi bahsetti Rabbim, karımın dudaklarından. Önce sihirli bir sözcük gibi çınladı kulağımda. Ardından aktı kalbimin ılık duvarlarına. Gözlerimi kapattım ve birkaç saniye bekledim. Ben, baba oluyordum. Ben Beyazıt Pehlivan, Mardin'in asırlık Pehlivan Aşiretinin Ağası... Nice güç sahibi...

Ama şimdi bir baba. Ne güç, ne zenginlik, ne para pul. Gözümde her şeyin değersizleştirildiği birkaç saniye sadece. İçime akan ılık duyguyu kaynatan bir hazine.

Gözlerimi açıp kara gözlü karımın gözbebeklerinde buldum kendimi. Sulanan gözlerimin görüntümü bulanıklaştırmasından dolayı ışıl ışıldı bakışım. Belki de babalığın bana getirdiği ilk dışa vurumdu. Karşımda karım elleri tir tir titrerken gözlerinden buruk mutluluk parçaları akıyordu birer birer. Hala kendime gelememiştim. Usulca bir adım atıp burnunu burnuma sürttüm. Kokusunu içime çektim. Aşk deryasında yüzdüm de, dalganın en güzelinde boğuldum...

Ardından usulca uzanıp dudaklarımı alnına değdirdim. O saniye anladım ilk defa dudaklarımın bile heyecana yenik düşüp titrediğini. Bu tatlı mağlubiyeti kabullenirken gözümden damlayan bir damla yaş aktı usulca yanağıma. Ve bir kez daha bütün oldum kadınımla.

"Sen gerçek olmayacak kadar mucizeyken başımda, bu söylediğin şeyin bende tarifi yok kadın. Sen bu dünyalara sığdıramayacağım, tarif edemeyeceğim bir şeysin ve sen kadın, en büyük şükür sebebinsin..."

Ardından dizlerimi kırıp yerle buluşturdum ve başımla sabit hizada duran varla yok arası şişkinleşmiş karnına dudaklarımı bastırdım.

O anı anlatabilecek tek kelime vardı, oda MUCİZEYDİ...

"Beyazıt..."

Sesine dahi âşık olduğum kadın konuştu ve ben kendimi toparlayarak ayağa kalktım.

"Senden bir parça, senin ve benim parçam Hülma'm. Sen bana dünyaları bahsettin."

Canıma kattığım canım hala heyecanını gözlerinde taşıırken göğsüme çekip kucakladım bedenini. İkisini de sarıp sarmalamak istedim. Bir nefes uzağımda olsunlar ve sadece bana kalsınlar istedim.

Ardından evdekilerin bu haberi bilmediği geldi aklıma. İstemedi de olsa, geri çekilip elimin tersiyle gözlerimi kuruladım. Ardından gül kaçamağı gibi duran dudaklarına hasretle ve aşkla dudaklarımı bastırdım. Damarlarımda ki kanın akışı hızlanmıştı ve adlandıramayacağım hisler bedenimi ele geçiriyordu. Ondan uzaklaşmak istemesem de bu haberi Beyazıt Pehlivan gibi dillendirmenin vakti gelmişti...

Elinden tutup hızlıca kapıya yürüdüm. Koşar adım avluya çıkıp belimdeki silahı aldım elime. Havaya attığım üç el silah sesiyle karınca yuvalarını bozmuş gibi fırladılar odalarından.

"Uyumanın vakti mi Pehlivan konağı? Baba oluyorum babaaaaaaaaa!"

Bir el daha atış edip bizimkilerin şaşkın suratlarına baktım. Korkusundan stırılıp olayı ilk idrak eden Baran koşarak merdivenlerden inip avlunun ortasında halaya durmuştu bile. Zela kahkaha atarken Baran onun parmağını yakalayıp yanında sürüklemeye başladı. Biz Hüma ile merdivenlerden inerken o bana söyleniyordu ama içim içime sığmıyordu.

Annem gözyaşlarıyla bana gelirken sırtımmı durduramadan durup onu bekledim. Ama açtığı kollarını Hüma'ya dolamasıyla sap gibi kaldım. Hüma, utangaçça tebessüm ederken babam yanıma gelip erkekçe sarıldı. Öyle ki babamın gözlerinin yaşardığına bile şahit olmuştum. Elime telefonu alıp saate aldırmadan Ferit'i aradım.

Telaşla telefonu açan arkadaşım konuşurken ben sırtıyıyordum.

"Hayırdır Beyazıt kötü bir şey var?"

"Baba oluyorum bremin babaaa!"

Bu kadarını söylemek bana yetmişti ki söyler söylemez telefonu kapatıp cebine attım. Karım başını sallayarak bana gülümserken gözlerini deviriyordu. Ama yüzündeki ifade paha biçilmez bir mutluluk kaftanıydı...

Yade'nin gülerek bizi izlediğini görünce bakışlarımı ona diktim. Zira bu sükûnet çok fazlaydı.

"Sen var ya yaşlı kurt, sen biliyordun değil mi?"

Bana kaşlarını kaldırıp imalı bir şekilde gülünce yanılmadığımı anladım. Eğilip elini öptüğümde kibirli hali gitmiş, yerini gözlerindeki şefkat bulutlarına bırakmıştı. Tekrar yanındaki karımı çekip saçlarından öptüm. O sırada dışarıdan gelen davul zurna sesiyle herkes birbirine bakarken kapıdan Ferit girdi ve peşinden pek tabi Maria. Maria çığlık çığlığa Hüma'ya doğru koşarken, Ferit gecenin bir yarısı nereden bulduğunu bilmediğim davul ve zurnacıyı avlu-ma sokup cebinden mendil çıkardı.

"Ulan Ferit, ulan Ferit..." diyerek aşağı inerken Maria cırlayarak, toz bulutu gibi yanımdan geçiyordu. Onu kolundan tutup hızını kestim.

"Yavaş sarıl karım hamile..." dedim.

"Hadi lan görmemişin bir çocuğu olmuş tutmuş şe... töbe töbe..." diye bana toslayıp yoluna baktı Maria.

Yanımda sırttan Ferit'in altında kumaş pantolon ve üstünde mavi beyaz gecelik vardı. Nefes alış verişinden de koşarak geldikleri anlaşılıyordu.

"Kardeşim ben bir halayımı çekiyim sonra tebrik edeceğim seni." diyerek ritim tutmaya devam etti. Ve gecem, karımın gözlerindeki ışıltı kadar parlak, ailemin varlığı kadar sıcak sonlandı.

Üzerimi değiştirip balkonda duran karımın yanına ilerledim. Üzerinde her zaman ki pijamaları vardı. O kadar sevimliydi ki ona yaklaşırken bile tebessümüümü engelleyemiyordum. Usulca yaklaşp ellerimi beline doladım ve karnında birleştirdim. O da bunu bekliyormuş ki, gözlerini kapatıp boynunu geriye attı ve başını göğsüme yasladı. Burnumu saçlarının arasına gömüp fısıltıyla konuştum.

"Seni seviyorum Dilemin..."

Derinden bir iç çeken kadınının kalp atışlarını duyabiliyordum. "Ben de seni seviyorum adam, çok seviyorum..."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

O gecedен sonra her şeye bir perde çekip karımın büyüyen karnına odaklanmıştım. Öğrendiğim günden beri ne zaman doğacak diye huysuzlanıyordum ve Hüma, her seferinde aylar olduğunu söylüyordu. Sürekli canının bir şey isteyip istemediğini soruyordum ve onu fazlasıyla bunaltıyordum. Sanırım bu en çekilmez babalık ve kocalık hakkımdı. Onun normal dışı bir hamilelik geçirdiğine inanıyordum.

Çünkü büyüyen karnı dışında bir anormallik yoktu. Filmlerde gördüğüm gibi sürekli kusmuyordu ve beni gece yarısı kaldırıp karpuz falan aratmıyordu. Bu yüzden normal bir hamilelik geçirdiğine inanıyordum. Ta ki duyduğum çığlığa kadar...

Çalışma odasındaiken onun feryat figan bağırması, koşarak yanına gitmeme sebep olmuştu. Odaya girer girmez elindeki pijamalarla yas tutan karıma bakıp afalladım.

"Hüma, iyi misin?"

Soruma aldığım tek karşılık hıçkırık olmuştu. Durumu idrak edemezken ilerleyip elindeki pijamalara baktım.

"Hüma ne oluyor, bir yerin mi ağrıyor?"

Olumsuz anlamda başını sallarken dudaklarını titreterek konuştu.

"Benim, benim ayıcıklı pijamalarım artık bana olmuyor Beyazıt!"

Hüma'nın söyledikleri ile bir kez daha afalladım ve ağızımdan çıkan tek kelime "Ne?" oldu. Ve bu bir hataydı. Hüma sinirle gözlerime bakıp bir hıçkırıp daha koy verdikten sonra tekrar konuştu.

"Ayıcıklı pijamalarım diyorum. Onlar artık bana olmuyor diyorum Beyazıt!"

Nasıl bir tepki vereceğimi bilemezken birkaç kez ağzımı kapatıp açtım. Bu yaygara ayıcıklı pijamalar içindi!

"Tamam ağlama bak-" Hüma gözünden akan yaşları silip çekmeceleri tekrar kurcalamaya başladı.

"Ne demek ağlama, ne demek!"

Bir an gelen gülme isteğimi bastırmak zorunda kaldım ve gözlerimi kaçırdım. Yoksa Hüma, ayıcıklı pijamalarla birlikte benimde neslimi tüketebilirdi.

"Yenilerini alırsız, ağlamasan olmaz mı?"

Bir an duraksadı ama bu onu ikna etmeye yetmemişti. "Yenilerini istemiyorum. Onlar bana olsunlar istiyorum." Sinir kat sayım zirveye doğru koşturmaya başlamıştı bu defa.

"Ne yapalım güzelim? Sen ver ben taşıyım o zaman bebeği!"

Bana ters ters baktıktan sonra arkasını dönüp gitti. Karımın nasıl dengesiz bir hamilelik geçireceğini işte o an anladım. Çıram, şimdi yanmıştı...

Üstelik çektiğim çile henüz bitmemişti. Karımın normal dışı tepkileri bir bir artarken ağlamaması için her şeyi yapıyordum. Onun karşısında ağalık falan sökmüyordu yani. Neyse ki doktor doğuma az kaldığını söylemişti ve biz bir an önce onun gelmesini bekliyorduk. Bu bekleyiş Hüma'dan çok bana çile veriyordu. Çünkü onunla birlikte midem alt üst olmuştu.

Yine bir gece yataktaki boşluğunu fark edip uyandım. Muhtemelen mutfaktaydı. Gününün çoğunu orada geçirdiği için odamızı bile en alt kata taşımıştık. Yerimden kalkıp sabırla mutfağın yolunu tuttum. Kapıda birkaç saniye bekleyip kendimi hazırladım. Zira neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ve karım hayal gücüyle beni zorluyordu.

Tam o sırada arkamda Baran belirdi. Sıratarak yüzüme bakıyordu.

"Ağabey senin karın yine götürüyor mutfağı. Yengem yüzünden batacak Pehlivan Şirketi benden söylemesi." Aylardır susmak

bilmeyen kardeşimin kafasına vurup mutfağa girdim. Bu da bir hayatdı. Girmemeliydim!

Gördüğüm manzarayla durup yüzüümü buruşturdum. Şu an mutfakta Hüma'yı kocaman bir fili severken görsem daha az şaşırırdım. Hafifçe boğazımı temizlediğimde Hüma başını gömdüğü tabaktan kaldırıp elindeki ayran bardağını bıraktı. Evet, framboğazlı pastanın yanında afiyetle ayran içiyordu. Nasıl bir mideye sahip olduğunu o an ben de çözemezken, Hüma rahatsızca kıpırdandı.

"Ne var? Ezandan önce orucumu açmışım gibi bakıyorsunuz?"

"Güzelim. Sen pastanın yanında ayran mı içiyorsun?"

"Evet. Ne var bunda?"

Ben hayretle kaşlarımı kaldırırken Baran yine tek durmamıştı. "Ya yenge sende nasıl bir mide var? Ayranla pasta yenir hiç?" Baran dalga geçerek gülerken Zelal de gelmişti.

"Ne var yani bunda! Beyazıt şu kardeşlerine bir şey söyle."

Ben haklı olan kardeşlerime göz gezdirip susmaları gerektiğini söylemeye çalıştım. Ardından tekrar mutfaktan çıkacaktım ki Hüma tekrar konuştu.

"Beyazıt, gelsene sen de ye. Harika oluyor."

"Ben mi?" Kaşlarımı kaldırarak, elimle kendimi gösterirken Hüma gözlerini kısmıştı.

"Burada başka Beyazıt göremiyorum."

"Haaa. Yok güzelim ben almayım. Yani şey, karnım tok."

"Yemeyecek misin?"

O an siyah gözlerini dolduran karıma bakarken kendime ve Baran'a küfür mırıldanarak Hüma'ya yaklaştım.

"Yok güzelim. Acıktım gibi. Hem pasta ayran off benim en sevdiğim ikilidir."

"Gerçekten mi?"

"Ya gerçekten sorma..." Ben konuşurken Hüma'nın dolan gözleri ışıldamıştı. Hemen bir çatal çıkarıp masaya bıraktı. Ardından bir bardak alıp ayran doldurdu. Yüzümü buruşturup sandalyeyi çekerek oturdum. Kapıdan bizi izleyen kardeşlerim gülmek için kendilerini zor tutuyorlardı.

Onlara keskin bakışlar atarken Hüma'nın zoruyla çatalı elime alıp bir lokma pastayı ağzıma götürdüm. Ama yanındaki bembeyaz ayrana, kara kara bakıyordum.

"Aslında ayran içmesem daha iyi güzelim."

"Ama... Ama seviyorum demiştin Beyazıt..."

Baran, tutamadığı kahkahasını bırakırken kapıyı tırmalamaya başlamıştı bile. Sabırla karımı ikiletmeden ayranı alıp hemen pasta-nın arkasından yudumladım. Hadi ama bir iskender veya etli pide olsa o ayranı bir dikişte bitirirdim. Ama işte söz konusu pastaydı. Hani framboğazlı pasta!

Gecenin üçünde pasta ve ayranla midemi bulandırırken, karım afiyetle yiyordu. Elimde ki çatalı bırakıp kardeşlerime baktım. Onları keseceğime dair birçok işaret yaparken hepsi birer birer dağılmıştı.

Hüma, dudaklarını peçeteyle sildikten sonra ayağa kalktı. Gecenin üçünde karnını doyurmuştu ve artık güzel bir uyku çekmesi gerekiyordu. Ben de onunla birlikte ayağa kalktım. Mutfağın ışığını kapatıp elinden tuttum ve odaya götürdüm. Hüma hızlıca yatağa geçiş yaparken ben hala yüzümü buruşturuyordum.

"Gelmiyor musun Beyazıt?"

"Sen yat güzelim. Benim aklıma bir şey geldi, halledip geliyorum."

Karımın alnına güzel bir öpücükle bıraktıktan sonra telefonumu eşofmanımın cebine atıp odadan çıktım. Doğruca çalışma odasına girip saate aldirmeden Hüma'nın doktorunu aradım. Üçüncü çalıştı telefon açıldığında doğal olarak mahmur bir sesle cevapladı beni.

"Beyazıt Bey?"

"Doktor bu saatte rahatsız ettim kusura bakma."

"Estağfurullah efendim. Bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum doktor. Ama karım bu saatte kalkıp pasta yiyor."

Doktor güldü ve rahatça konuşmaya başladı.

"Bunlar çok normal efendim."

"Ama pastanın yanında ayran da içiyor. Bu da mı normal?"

"Hımmmm."

Doktorun karşı taraftan gülmemek için kendini tuttuğunu anlayıp, dişlerimi sıktım.

"Doktorrrr!"

"Şey, bunlar pek tabi doğal şeyler efendim. Yani canı anormal hatta çok çok anormal şeyler çekebilir."

"Yok mu bunun ilacı falan?"

"Maalesef Beyazıt Bey."

"Peki doktor, peki!" diyerek telefonu sertçe kapatıp cebime koydum. Saat neredeyse dörde geliyordu. Çalışma odasından çıkıp, kendi odama girdim ve masumca uyuyan karımın yanına uzandım. İşte o an midemdeki bulanma da tiksınmede geçti. Bu kadın için çiğ tavuk bile yenirdi. Yeter ki o mutlu olsun...

Sabah, Hüma'nın sürekli kıpırdaması ile günlerdir olduğu gibi erken uyanmıştık. Doğuma çok az bir süre kaldığı için oldukça huzursuzdu. Odadan çıkıp kahvaltıya geçerken yine ve yine Baran önümüze geçti.

"Oooo yengelerin en güzeli, sizi görebilmek ne büyük şeref..."

Yengesinin önünde asil bir düğ gibi selam veren Baran, tek elini arkasına koyarak tek elini karnına koymuş ve eğilmişti.

Bu haline gülmemek için yanaklarını ısırarak Hüma, onu görmezden gelerek kahvaltı masasına ilerledi.

"Yapma be yenge, küs müsün yine bana?"

Karım çocuk gibi omzunu silerken Baran önüne geçip elini bir tabanca gibi kalbine dayadı.

"Bana. Bana, bana... Biricik kaynına." Baran'ın yaptığı Bihter

repliği ile bu defa kendini tutamayan Hüma kahkahasını bırakırken çocukça tiribini de bir köşeye atmıştı. İlerleyip karımın yanındaki sandalyeyi çektim. Ve tam o anda olan oldu.

Karım... Şimdiye kadar hiç duymadığım bir çığlık attı. Ve bu çığlık sanırım bebeğimizin geldiğine dair gönderdiği sinyallerdi. Bir çığlık daha dudaklarından firar ederken herkes telaşla ne yapacağımı söylemeye başladı.

Kulağıma gelen birkaç kelimedede hastane, doğum, bebek, kundağı getirin, hızlı olun, gibi şeyler duyuyordum ama o an donmuştum. Ve kıpırdamam için yademin gelip suratıma sertçe tokat atması gerekmişti. Evet, yaşlı kurt sonunda dediğini yapmış, konağın ortasında Osmanlı tokatını suratıma geçirmişti ve ben o an kendime gelip karımı hastaneye götürebilmişim. Gerisi hastanenin duvarlarını ezberleyerek, saniyeleri sayarak geçmişti. En sonunda minik mucize aramızdaydı...

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Oğlumun mızızlanan sesiyle yatağımdan kalkıp beşiğine doğru adımladım. Uyanmıştı ve beni görür görmez kucığıma almam için değişik hareketler yapmaya başladı.

"Gel bakalım buraya aslan parçası."

Maviler içinde, aşkımın en güzel parçası olan oğlumu kollarıma alıp huzuru müjdeleyen kokusunu içime çektim. Boynundan huylanmış olacak ki değişik seslerle gülmeye başladı. Birlikte annesinin yanına ilerleyip yatağa uzandık. Aras'ı aramıza yatırıp ikisini de seyretmeye başladım. Oğlum benim kadar uslu değildi ve gece boyu onun için uykusuz kalan annesinin uzun saçlarını çekiştirmeye başlamıştı. Hüma, kalbimi titreten kirpiklerini aralayıp önce Aras'a, ardından bana gülümsedi.

"Günaydın..."

"Günaydın..."

Ben nefes almadan ikisini izlerken, Aras'ın minik parmaklarını parmağını dolayıp tekrar konuştu.

"Sizi seviyorum..."

Tam dudaklarımı aralayıp karıma cevap verecekken tıklatılan kapı sesi ile duraksadım. Ardından yademin gür sesinin konakta yankılandığını duydum. Yerimden kalkıp kapıyı açtığımda Baran kapıda sırtıyordu.

"Ne var sabahın köründe?"

"Ağabey yadem torununu istiyor."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve sıkıntılı bir nefes verdim. Arkamı döndüğümde Hüma çoktan yerinden kalkmış, Aras'ın üzerini değiştirmeye başlamıştı.

Gidip oğlumu kucağından aldım ve tekrar kapıya ilerledim. Baran kollarını Aras'ı almak için uzattığında ona ters bir bakış atıp merdivenlere yöneldim. Arkamdan söylenerek iniyordu.

Merdivenleri indiğimde yade elindeki bastonuyla, kaşlarını çatarak bakıyordu. Ona yaklaşip her sabah olduğu gibi torununu kucağına bırakırken tüm ev halkı başına toplanmıştı.

"Senin yüziünden oğlumu sevemez oldum yaşlı kurt!"

Takılarak söylediğim sözleri umursamadan Aras'ı kucağına yatırdı. Oğlumu kucağına aldığı anda bizim gibi tüm dünyayı unutuyordu. Öyle ki takılmalarım bile cevap vermiyordu artık.

"Ağabey vallahi bu bebe bana benziyor."

Baran'ın heyecanla söylediği sözlerle oğluma baktım. Kaşlarım yavaşça çatılmıştı. Gerçekten Baran'ı andırıyordu. Oğlumuz ne bana ne de Hüma'ya benziyordu. Bu da Baran'ı haklı çıkartıyordu.

"En yakışıklı amcasına benzemeyecek de kime benzeyecek! Değil mi amcasının paşası?"

Oğlumun mızızlanmalarını evet olarak kabul eden Baran'a aldırmadan, oğlumun minik elini öptüm ve tekrar odaya çıkıp üzerimi değiştirdim. Hüma da çoktan hazırlanıp aşağı inmişti. Artık tam bir aile olmuş, minik mucizemizle tamamlanmıştık.

Her günümü, her saatimi bıkmadan usanmadan onları izleyerek geçirebilirdim. Onların bir sesleriyle, tek bir gülüşleriyle dünyanın tüm harikaları ayaklarımın altına seriliyordu. Gerçek huzur, tüm çıplaklığı ile hayatımızı kuşatıyordu.

Oğlum gün geçtikçe kucaktan kucağa dolaşıyor ve büyüyordu. Ben hala aynı olduğumu düşünsem de İstanbul'dan bizi ziyarete gelen Bedirhan, her seferinde daha çok büyüdüğünü söylüyordu.

Şimdi ise oğlum minik adımları ile konağın taşlarında ilerlemeye çalışıyor, arkasından tüm aile düşecek diye onu takip ediyordu. En önde Aras, hemen arkasında annem, onun arkasında babam ve

Baran, en arkada ise Zelal'in koluna giren yade onun adımlarını takip ediyordu.

Bu halleri Hüma ile beni kahkahaya boğarken başımı çevirip karıma baktım. Yüziünde ki tebessüm, bu hayatta bulduğum en anlamlı şeydi. Her gün, her dakika aşkımı tazeleyen bir sebepti. O hala oğlumu izlerken eğilip kulağına fısıldadım.

"Bir tane daha istiyorum."

Hüma başını bana çevirip kaşlarını çattı.

"Ne?"

"Bir tane daha istiyorum diyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Çocuk..."

Hüma, gözlerini yerlerinden çıkartırcasına büyüüttü. Zoraki yutkunduğunu fark edebiliyordum.

"Bakkaldan ekmek mi sipariş ediyorsun Beyazıt!"

"Yoooo. Karımdan çocuk sipariş ediyorum."

Bana gözlerini devirip, ellerini emen oğlumun yanına doğru giderken tebessüm etmemek için zorlandığını anlamıştım. Arkasından sırtıırken o hala bana kaçamak bakışlar atıyordu.

Ceketimi alıp üzerime geçirdim ve karımın kollarında ki oğlumun başına öpücüük bıraktım.

"Anneyi üzmemek yok. Anlaştık mı aslanım?"

Aras, bana bakmadan arkamda bir şeye odaklanıp kıkırdamaya başlayınca yavaşça bedenimi çevirdim. Baran yine şaklabanlılık yapıyordu. Ve oğlum amcasının bu hallerine deli oluyordu. Hüma'nın itiraz istemeyen bakışları ile kıskançlığını yutup Baran'ı ensesinden yakaladım ve kapıya doğru sürükledim.

"Erken gelmeye çalış."

Baran'ın ensesini bırakmadan karımı onaylayıp dışarı çıktım. Bugün oğlumun doğum günü vardı ve tüm aile toplanacaktı. Akşamı kadar yine en az dokuz defa normal, dört defa görüntülü arayıp Hüma'yı bezdirdikten sonra şirketten çıktım.

Baran ile konağa vardığımızda dışarı taşan seslerden çoktan herkesin geldiğini anlamıştım. İçeri girer girmez kucağıma atlayan Melek, bunun en güzel ispatıydı. Cansu'nun kızını evlat edinen kardeşim, ona çok güzel babalık yapıyordu. Öyle ki benden önce baba olmuş sayılıyordu.

Melek'i kucağıma alıp ilerlerken hemen ilerde Bedirhan, kızına bakıyordu. Kan bağı taşımadan da babalık yapılabileceğinin en güzel kanıtı olan kardeşime Melek'i yere indirdikten sonra sıkıca sarıldım.

"Hoş geldin."

"Hoş bulduk ağabey. Aras büyüdüğüçe yaşlanıyorsun sanki."

"Hadi lan oradan!"

Uzanıp tekrar ona sıkıca sarıldım. Birlikte ikinci kata çıktığımızda upuzun bir masa çoktan gözlerimi doldurmuştu. Ferit ve Baran masanın etrafında tur atıp, içli köfteleri tırtıklıyorlardı. Fakat yademin bakışlarıyla ikisi de ağızlarındaki lokmayı zorlukla yuttular.

Hemen ilerideki sedirlerde oturan Hüma'nın ailesine doğru ilerledim. Deniz ile samimi bir şekilde sarıldıktan sonra Murat Bey ve Neriman Hanım'a hoş geldiniz dedim. Murat Bey, bir dizine oğluma bir dizine de Deniz ile Kardelen'in kızını oturtmuştu.

"Yemek hazır."

Arkamı döndüğümde elindeki tabakları masaya bırakan karım ile kesişti gözlerim. Ona tebessüm ederek baktığımda hemen arkasındaki Kardelen gelip boynuma sarıldı. Tüm aile sonunda tamamlanmıştı. Bütün kalabalık, büyük yemek masasına geçtiğinde Hüma oğlumu kucağına alıp yanıma oturdu.

Zamanla bütün ailenin kırgınlıkları, kızgınlıkları geçmişti. Evet, dönüşü olmayan hatalar ve gönül kırgınlıkları vardı. Fakat bunun farkındalığı ve telafisi de vardı. Bu iki aileyi kısa zamanlarda da olsa kaynaştıran buydu.

Murat Bey her zaman ki gibi mesafeliydi fakat nadir anlarda sunduğu gülümsemesi de samimiydi. Babam da Deniz'e karşı aynı samimi tavrını sürdürüyordu. Yüzlerdeki tebessüm bütün buzların erimesine yeterken aramıza katılan canlar, bunun en büyük sebebiydi.

Yenen yemeğin ardından büyük bir pasta masanın ortasına konuldu. Bugünün toplanma amacı buydu. Oğlumu kucağıma alıp karımı yanıma çektim ve bizim fotoğrafımı çeken Maria'ya dönmekten yine gözlerim karımı buldu.

"Ahhh harika!"

Maria'nın tavrına gözlerimi devirip oğlumun pastayı üflemesini bekledim. Ama bu pek mümkün değildi. Uzun çabalarımız sonuç vermeyince Melek pastayı üfleyip bu işkenceyi sonlandırdı.

Hüma, oğlum adına ona uzatılan hediyeleri tek tek açarken biz erkeklerle bir köşeye çekilmiştik. Hanımlar yine bir köşede hediyelere beğeni yağdırırken gözlerim Hüma'daydı. Kucağındaki Melek'i severken onun da bana kaçamak bakışlar attığını görebiliyordum.

Halâ ilk günkü gibi heyecanlanıyor, elini ayağını dolaştırıyor ve yanakları kızarıyordu. Ona göz kırpıp çocuklara döndüğümde, yanaklarındaki kızarıklığın arttığına emindim. Sonlanan gecenin ardından herkes odasına çekildiğinde Hüma da, oğlumu uyutmaya çıkmıştı. Sessizleşen konağın ardından yukarı çıkıp oğlumu izleyen karıma yaklaştım. Hiçbir şey söylemeden elinden tutup dışarı çıkardım.

"Nereye Beyazıt?"

Ona cevap vermeden bizim katımızdaki odaya ilerledim. Cebimden çıkardığım anahtarı taktım ve kilidi açtım. Karanlık odaya girip ışığı açtığımda yavaşça elini bıraktım. Birkaç saniye odada gözlerini gezdirdikten sonra dudaklarını araladı.

"Beyazıt... Burası çok güzel olmuş. Sen ne zaman..."

Cümlesini tamamlamadan raflara ilerledi. Onun için büyük odayı kütüphaneye çevirmiştim ve karımın en büyük tutkusunu, kitapları ona doğum günü hediyesi olarak hazırlamıştım.

Raflarda ellerini gezdirip birkaç kitaba göz attıktan sonra dolu gözleri ile yanıma yaklaşip boynuma sarıldı. Başımı saçlarının arasına gömüp kokusunu içime çektim.

"Bana en güzel hediye veren sensin ama yine de mutlu olacağımı düşündüm."

Geri çekilip gözünden akan bir damla yaşı sildim.

"Sen harika bir adamsın Beyazıt Pehlivan..."

Tekrar odada gözlerini gezdirip boynuma sarıldı. Bir süre sonra odamıza, oğlumuzun yanına geçtik. Gözlerinde hala aynı mutluluğu taşıyordu. Ben yavaşça Aras'ın beşiğine yaklaştım. Annesinin kokusunun yanı sıra artık odamı onun kokusu da dolduruyordu. Ben hayranca yavaş yavaş büyüyen oğlumu izlerken, Hüma'nın hemen yanıma geldiğini hissettim.

"Siparişin, yola çıkmış."

Ne söylediğini anlamadığım için başımı kaldırıp yüzüne baktım. Yüzünde tıpkı o günkü gibi bir gülümseme vardı. Aklıma gelen ihtimalle yavaşça doğrulup önünde durdum. Tek kaşımı sorgularcasına kaldırdığımda başını sallayarak dudaklarını ısırdı.

"Bir Pehlivan daha geliyor Beyazıt..."

Daha fazla mutlu olamam derken duyduklarım ile gözlerimi kapattım. Elimi beline yerleştirip bedenini bedenime çekerken dudaklarımı aralayıp bir şey söyleyememiştim. İçimde taştan tarifsiz mutluluk ile ikinci defa gözlerim yaşarmıştı. Karımın mırıltısı ile ondan ayrılıp gözlerine baktım.

"Sizi seviyorum..."

Önce oğlumun minik ellerine, ardından karımın alnına derin bir öpücük bıraktım. Sonra gözlerimi gözlerine değdirip fısıldadım.

"Seni sevmek ya da sevmemek bir seçenek değil kadın. Benim tek ihtimalim, içinde boğulduğum gözlerin..."

Kalpten kalbe bir yol vardır demiş Neşet Ertaş. Aşkın en sıcak tarifini kilitlemiş türkülere. Benim kalbimin yolu da karımın kalbinde son buldu. Oradaki huzuru aşkımın derinliğiyle mühürledi kendine. Kollarımda uyurken, hala kalbime sığdıramadığım sevgimi düşündüğümünden habersizdi. Onu düşünmek güzeldi. Yanımdayken bile onu özlemek, ona karışmak güzeldi. İkimize ait olan parçaların, hayatımda olması güzeldi. Aşkı ise tarif edilemeyecek kadar büyük, anlatılamayacak kadar sınırsız, yaşanacak kadar derindi...

*Derin bir aşkınızın olması ve karşılık bulması dileğiyle...
Kalbinizden öpüyorum.*

-SON-